У ГОСПОДЊЕМ ВИНОГРАДУ И НА НАШИОНАЛНОЈ БРАЗДИ

У СЛУЖБИ БОГУ И СВОМЕ РОДУ

Др Жарко Гавриловић

КЊИГА ПЕТА

ДАВИД ПРОТИВ ГОЛИЈАТА

С КРСТОМ У ЛЕВИЦИ И МАЧЕМ У ДЕСНИЦИ

Београд, 2010.

Ова књига је умножена у ограниченом тиражу.
У Редакцији "Енциклопедија православља", жељом и трудом пријатеља оца Жарка Гавриловића

У СЛУЖБИ БОГУ И СВОМЕ РОДУ

ДР ЖАРКО ГАВРИЛОВИЋ

КЊИГА ПЕТА

ДАВИД ПРОТИВ ГОЛИЈАТА

БОРБА ПРОТИВ НАЈАМНИКА У ЦРКВИ И ШИЋАРЏИЈА У ДРЖАВИ - НЕКА ОД ОТВОРЕНИХ ПИСАМА

БЕОГРАД, 2010. година

Пред С. А. Сабор за избор патријарха

САДРЖАЈ

ПРВИ ДЕО: **ПИСМА СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ** 15

1) Синоду о политичком ангажовању, 30. април 1990. године 15
2) Писмо Светом Архијерејском Синоду СПЦ, Митрополит Загребачко – љубљански, Јован о обустави сарадње са Енцилкопедијом, 14. јула 1998. године 22
   - Писмо Светом архијерејском синоду СПЦ 25
   - Писмо Патријарху Павлу о Енциклопедији 27
   - Критички приказ Енциклопедије коју је редиговао Др Димитрије Калезић, а издала Савремена Администрације 2002. године 36
   а) Увод 36
   б) Жеља за објективним приказом ове Енциклопедије 36
   в) Благослов који је "постхумно" дат за ову Енциклопедију 38
   г) Енциклопедија је чист Теолошки промашај 39
   д) Разочарење уместо одушевљења 40
   ђ) Омот и повез за Енциклопедију бољи од садржине 41
   е) Обим и назив Енциклопедије православља 41
   ж) Нешто о стручњацима и "стручном писму" ове Енциклопедије 42
   з) Изостанак наших еминентних Теолига у овом сарадничком тиму 43
   и) Професори и студенти "раме уз раме" као сарадници у овиј Енциклопедији 45
   ј) Непотребни и недостајући прилози у овој Енциклопедији 47
   к) Непотпуности, нетачности, плагијанства и шкртост у тумачењу бројних одредница 48
   л) Несразмерност и субјективност у обради појединих одредница 50

лљ) Недовољно истицање православног учења и националних личности 53
м) Сиромашство и испуштање многих важних одредница из православља 54
н) Закључак 55
њ) Додатак 57

3) Писмо Синоду о представи Синише Ковачевића са потписима странке, 15. марта 1999. године 62
4) Писмо Синоду о престолонаследнику Александру, о помињању на богослужењима, 12. октобра 2000. године 65
5) Писмо Патријарху и Синоду, О емисији на РТС, о Деда Мразу и Божић Бати, екуменизам, 31. децембра 2001. године 67
6) Поход Ватикана на Исток 71
7) Писмо слецијалног папског изасланика Франциска Паловинетија митрополиту Црногорско - приморском Данилу Дајковићу, упућено 28. децембра 1969. године 76
8) Патријарх Павле је био за екуменизам 79
9) Амфилохијев латинични потпис 80
10) Мапа југословенског ратишта - Српска гробница 81
11) Наши православни у сарадњи са јеретицима и јудео-масонима 82
12) Писмо Светом Архијерејском Синоду СПЦ, о Енциклопедији, 29. априла 2001. године 85
13) Писмо Синоду о афричким општинама и Александријском Патријарху, треба ми датум, оријентационо 2001. године 87
14) Писмо САС о евентуалном увођењу новог, Григоријанског календара, 27. јануара 2002. године 89
а) Проблеми са рачунањем времена по Јулијанском и Григоријанском календару 89
б) Календар и његово значење 90
в) Мноштво календара у човечанству 91
г) Врсте календара 93
д) Време, дани, месеци и године
ђ) Стварање Јулијанског календара 97

е) Григоријански календар као реформа Јулијанско календара 99
ж) Анатеме Источних патријараха (1583. године) и Кирила Цариградског (1756. године) 102
з) Миланковићева Реформа Јулијанског календара 103
и) У чему се састоји Миланковићева Реформа календара? 103
ј) Закључак 105
15) Писмо Синоду, О ДОС у и календару, послато и Свилановићу и средствима јавног информисања, 31. јануара 2002. године 107
16) Саопштење за Јавност Светог Архијерејског Синода о Антисемитским изјавама и поступцима. Информативна служба, СПЦ, 5. фебруара 2002. године (прилог, скениран документ) 110
17) Писмо Синоду, О Коштуници, подршка пред изборе, 17. септембра 2002. године 112
18) Писмо Светом Архијерејском Синоду СПЦ, Писано на празник Света Три Јерарха 2002. године. 114
Први део писма:
ЧИЊЕНИЦЕ КОЈЕ НЕ ОДГОВАРАЈУ ИСТИНИ 114
а) Обраћање архијерејима СПЦ 115
б) Може ли Синод да суди и осуђује без доказа? Стављам вам свој свештенички чин на располагање 117
в) „О мом говору мржње“ и њиховом говору разума? 119
д) Шта да вам још кажем? 120
Други део писма:
МОЛИТВЕНО РЕАГОВАЊЕ НА СИНОДСКО САОПШТЕЊЕ 121
а) Моја молитва Господу! 122
19) Писмо Светом Архијерејском Синоду СПЦ, Отворено писмо, Свети Атанасије Велики 2002. године 127

20) Писмо Синоду о Буквару, илустрацијама и рецензији, 17. септембра 2002. године 130
21) Синоду о поновном духовном геноциду покрштавања српске деце у Загребу, 2. јуна 2003. године 133
а) Питања за Господу Архијереје у Цркви 136
б) Питања за Господу у државним органима власти 139
в) Питања новинарима и медијским кућама 141
22) Писмо Синоду о преласку српске деце у католике, 3. септембра 2003. године (скениран документ) 143
23) Апологија мојих ставова, Писмо САС о стању у СПЦ од 5. октобра 2003. године 144
а) Уместо увода 144
б) Бојим се само Господа 146
в) Стара превара „у новом руху“ 148
г) Никоме не судим нити ма кога осуђујем, већ примећујем и критикујем 149
д) Ваше безразложно нападање 150
ђ) Објашњење писма кога нападате 153
е) У свом осуђивању држим се само јеванђелског закона 157
ж) У Православној цркви нема безгрешних нити римских папа 158
з) Не плашим се никога до Бога, јер ме је страдање очеличило 159
и) Мој труд за добијање дозволе за даљу градњу Светосавског храма 160
ј) Можете ме казните казном коју одаберете, али ме казном нећете уђуткати 161
к) Бојте се зла у себи а не мог „злог језика“ 162
л) Довољно сам кажњен до сада од комуниста у Држави и Цркви 163
љ) Да расправимо то: Ко је кога прво нападао преко „новина“? 166
1) Напад митрополита Јована на мене због прекида представе Свети Сава 168
2) Други јавни новински напад сам доживео од Светог архијерејског Сабора 1991. године. 170

3) Трећи жесток, лажно мотивисан новински напад доживео сам у тзв Саопштењу Светог арх. синода СПЦ, непотписаном, незаведено и непечатираном 173
4) Четврти јавни напад сам доживео од епископа Атанасија Раките 175
5) Ваше последње писмо је мени озбиљна претња 175
м) Мој проблем за Вас је „мој оштар језик“ 177
н) Где су Вам епископи и свештеници? 179
о) Хомосексуалци су опхрвали врхове Цркве Божије и наше државе 181
п) Ваша мерила правде цеде комарца, а прождиру камилу (Мт 23, 24) 183
р) Сива еминенција која влада у нашој Цркви 184
с) Спочитавање српског Првојерарха 185
т) Висока политика, која даје мршаве резултате 187
ћ) У чему се састоји онемогућавање мог научноистраживачког рада 188
у) Благослов Божији и ћеф људски 191
ф) Лицемерно се ограђујете од мојих јавно изнетих као да су они Ваши 191
24) Потписани документ из Равене на Српском језику 195
25) Писмо Синоду СПЦ, потврда о примању писма без повратног - одговора, 1. фебруара 2008. године 211
26) Писмо Светом Архијерејском Синоду СПЦ, 30. септембра 2008. године 215

ДРУГИ ДЕО: **ПИСМА ПАТРИЈАРХУ СРПСКОМ ГОСПОДИНУ ПАВЛУ** 219
1) Писмо патријарху Павлу о Факсу из Америке 219
2) Патријарху о претњи за рашчињење, после пријема акта Црквеног суда, 1. децембра 1991. године 221
а) Канони у служби кажњавања неподобних 224
б) Ако бисмо на каноне гледали тешко да би неко био достојан СВЕШТЕНСТВА 226
в) Да ли се на мене могу применити наведени црквени прописи? 230

г) Црква на страни владајуће партије 236
д) Свештенослужитељи на световним пословима 239
3) Белешка разговора са Антонијем Ђурђевићем у вези лажирања избора за патријарха Павла, јесен 1993. или 1995. година 248
4) Писмо Патријарху, О клеветама, по трећи пут, 24. фебруара 1998. године 252
5) Белешка о пријему код патријарха Павла у вези ових клевета 256
а) О разговору са Патријархом Павлом 6. фебруара 2001. године у 14 часова 256
6) Писмо Патријарху, О актуелним питањима, о политици, избору за епископе, о Енциклопедији, 26. јула 1999. године 259
7) Писмо патријарху Павлу о избору Филарета за епископа 264
8) Писмо Патријарху, О дозволи за Хиландар, за децембар о храмовној слави, 20. септембра 1999. године 266
9) Писмо Патријарху О актуелним питањима о пријему за 29. новембра о мртвилу у цркви 30. новембар 1999. године 267
10) Писмо Патријарху, О служби на Ваведење, о Бечу, о звонима за Храм, 30. јануара 2001. године 271
12) Писмо Патријарху, О антисемитизму, молба за доставу навода, 12. јун 2001. године 273
13) Писмо Патријарху Павлу, 31. децембра 2001. године 275
14) Писмо Патријарху, 30. јануара 2002. године 277
14а) Писмо патријарху Павлу о слању СПП Кувара, Словарице, Белешка поводом враћања тих поклоњених књига од стране патријарху Павлу, 27. априла 2002. године – Објашњење овог писма и посвета патријарху 277
15) Писмо патријарху Павлу, 31. јануара 2003. године 282
16) Белешка о одбијању патријарха Павла да ме благослови (Храмовна слава 4. јуна 2003. године) 284

ТРЕЋИ ДЕО: **ПИСМА ПОЈЕДИНИМ АРХИЈЕРЕЈИМА** 287

1) Писмо епископу западноевропском Лаврентију (8. јануара 1980. године), О путу у Аустрију, Линц трошкови, ситуација у Аустрији 287
2) Писмо митрополиту загребачко - љубљанском г. Јовану (Интервју, 29. октобра 1996. године), О уделу Цркве у српском страдању, објављено као реаговање у листу Интервју 289
   а) Ком Богу он служи 289
3) Писмо епископу Лукијану (17. априла 1999. године), у вези напада, болест 292
4) Писмо епископу хвостанском др Атанасију Ракити, реаговање на Божићњу честитку 295
   4а) Одговор Атанасија Раките, 15. јануара 2001. године 298
5) Писмо Иринеју Буловићу, 21. августа 2002. године 300
6) Писмо умировљеном епископу захумско херцеговачком др Атанасију Јевтићу, О стању у Цркви, о ускраћивању благослова на Академији, 23. маја 2003. године. 301
   а) Овде се види како је умировљени Атанастије Јевтић примитивно одговарао на моје писмо шврљајући га и преправљајући га као да је он првосвештеник Ноје 310
7) Писмо Епископу Лонгину Београд 16. новембра 2005. године 315
8) Писмо Милице Кесеровић прот. Жарку Гавриловићу 319
9) Отворено писмо, Његовом преосвештенству епископу жичком ГГ Хризостому Столићу, 16. јуна 2008. године 321
   а) Додатака писмо, Краљево, Епископија, ман. Жича 322
10) Прибелешка о разговору са митрополитом Амфилохијом Радовићем, 8. септембра 2008. године (писано са закашњењем више од годину дана). 326

ЧЕТВРТИ ДЕО: **ПИСМА ДРЖАВНИМ ЗВАНИЧНИЦИМА ЈУГОСЛАВИЈЕ И СРБИЈЕ** 332

1) Писмо Јосипу Брозу у вези не добијања пасоша 1962 године 332
2) Писмо Стипи Шувару, председнику ЦК СКЈ. 334
   а) Како, дакле, стоје ствари са Милом Будаком? 335
3) Театралност звана "Шуверијада", 23. децембра 1988. године 341
4) Отворено писмо др Жарка Гавриловића, Коминтерновско – ватиканској врхушци дела АП Војводине 343
5) Писмо председнику СО Врачара о рушењу дозвољене градње, 10. марта 1984. године 347
6) Ради будућности српског народа треба одбацити комунизам. Одговор на отворено писмо господина Радисава Филиповића, пуковника ЈНА у пензији од 19. марта 1990. године. Под насловом: "Због будућности Српског народа треба одбацити Милошевића и Драшковића". 348
   а) Дистанцирали сте се од злотвора и ратног злочинца – Јосипа Броза. 348
   б) Комунизам је највећа несрећа човечанства. 349
   в) Од преосталих комуниста међу најбољима јесу Милошевић и Драшковић. 351
   г) Комунисти и Четници – прошлост. 352
7) Господину Анти Марковићу, председнику СИВ-а и Савезу реформисаних југословенских снага. 354
   а) Шта ће Србима Југославија, ако су народи у њој србофобични и оптерећени мржњом према Србима. 18. септембра 1990. године 355
8) Писмо јавности, „КО ЋЕ БИТИ СРПСКИ ПАТРИЈАРХ?" из часописа „Збиља" број 27. 357
   а) Ко ће бити патријарх српски? 357
   б) Да ли се свети архијерејски синод СПЦ определио за атеистичку и комунистичку политику; Светом Архијерејском Синоду СПЦ саопштење 358

в) Црква није осудила странке које су убиле Бога у нашем човеку 359
г) Како СПЦ мисли да сарађује са новим странкама? 360
е) Зар се Свети Сава није бавио политиком? 361
ж) Скривено навијање за комунисте. 362

9) Писмо генералном директору и главном уреднику листа Политика, господину Дарку Рибникару, 20. августа 2001. године 366
10) Захтев Уставном суду Србије за оцену уставности ове наплате, 23. новембра 2001. године 368
11) Писмо председнику савезне републике Југославије, Господину Др Војиславу Коштуници, лично на руке, 2. марта 2002. године 370
12) Писмо Горану Свилановићу, министру МИП-а, Писмо јавности о отуђењу територије, упућено и државним властима и Синоду, о Свилановићу и Пицули, 6. маја 2002. године 372
13) Писмо енглеском амбасадору, црквеним и државним властима у вези „молитвеног општења“ и демонстрација пред Патријаршијом у поноћ, 24. децембра 2002. године 383
а) Да се представим 383
б) Нешто о деци која су протестовала пред Патријаршијом 384
в) Стање у Српској православној цркви 384
г) Зашто се буне од Христа отуђени свештенослужитељи који су узроковали ове демонстрације? 385
д) Са каквим правом устају против своје деце обезбожни политичари који не знају веру својих отаца, за коју су наши преци крв лили и животе своје дали, а они је ни не познају? 386
ђ) Зашто нам, и са каквим правом, прети енглески амбасадор? 387
е) Укупна западна огрешења према српском народу као узрок ових демонстрација 389

ж) Косово - душу српског народа - Запад осмишљено предаје читав век у руке наших непријатељима 393
з) Ако ишта има свето зашта вреди умрети, то је наша многострадална вера 393
и) О учењу и канонима Православља у контексту заједничког молитвеног општења 395
ј) Канонима Православне цркве у вези молитвеног општења 398
к) Закључак 400
14) Писмо Министру здравља, Г. ТОМИЦИ МИЛОСАВЉЕВИЋУ у вези позитивне листе лекова, Лично на руке, 6. септембра 2004. године 402
15) Писмо САВЕТУ МИНИСТАРА ДРЖАВНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ СРБИЈЕ И ЦРНЕ ГОРЕ, у вези повлачења тужбе против НАТО-а и Косова 404
а) Проблем око уцена из Хашког Трибунала је крајње проблематичан 409
16) Писмо свим релевантним надлештвима Србије, о заштити својих свештеничких и људских права, 6. маја 2004. године 419
а) О заштити својих и свештеничких права 419
17) Писмо амбасадору Израела. Српска Православна Црква на Размеђу Истока и Запада, 22. јануара 2002. године 424
а) Нетачни и неправедни напади на моју личност 425
б) Утростручени напади на мој морални интегритет 426
в) Неоправдане оптужба против мене свим релевантним властима у земљи и иностранству 426
г) Да ли је слобода загарантована само Јеврејима или и Србима? 427
д) Срби су увек према Јеврејима били пријатељи 428
ђ) Ја се ипак питам у чему је мој “грех”? 430
е) Сервилност наше власти према господарима моћи 432
ж) Право нападнутог на личну одбрану мора да буде основно људско право 433

з) “Мили Боже шта ћу и како ћу, Којем ћу се привољети царству?” 435
и) Стар сам да могу да се узбудим због ма каквих претњи и застрашивања 438
18) Писмо уреднику листа Вечерњих новости, одговор на писмо епископа Григорија, 11. децембра 2008. године 441

ПЕТИ ДЕО: **О НЕ ДОПУСТИВО МАЛОЈ ПЕНЗИЈИ И РАЧУНИМА „ИНФОСТАН“-А** 445

1) Писмо Милки Планинц, председнику СИВ-а у вези комуналија, 14. јуна 1985. године 445
2) Писмо Зорану Ђинђићу, председнику Владе Србије, Представка, рекламација на ЕДБ рачун, 15. октобра 2001. године 447
3) Писмо Богдановићу о дискриминаторског наплати пословног простора, 14. марта 2001. године 451
4) Писмо Господину Борису Тадићу, председнику Републике Србије, личнона руке 454
5) Писмо мимистру правде Господину Владану Батићу, лично на руке 28. јануара 2002. године 455

ПРИЛОЗИ КЊИГЕ “ДАВИД ПРОТИВ ГОЛИЈАТА” 458

Извињавамо се читаоцима
због евентуалних словних грешака у тексту
због изостанка времена за узорну коректуру

Књигу можете наручити на
телефон: 011/ 344-12-29

Тираж: 50 примерака

ПРВИ ДЕО:

ПИСМА СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

1) ПИСМО СИНОДУ О ПОЛИТИЧКОМ АНГАЖОВАЊУ

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ,
Београд, 30. април 1990. године

Одлука Светог архијерејског синода СПЦ бр. 176/Зап. 87 од 10. фебруара 1990. године, која ми није никада званично уручена нити саопштена, довела је до тога да сам до сада два пута позиван на саслушање код Архијерејског намесника града Београда, односно, једном саслушаван, а други пут позван на саслушање. Напомињем да се не ради о непослушности Цркви са моје стране, јер сам ја пре ове одлуке Синода већ био опредељен, а одлука Синода није ми никада званично саопштена. Пре него што се осврнем на саму одлуку желим да је цитирам.

Текст одлуке гласи:

"Умолити Преосвећену ГГ Епархијске архијереје да позову подручно им свештенство да се, у новонасталој политичкој ситуацији у Југославији, политички јавно не опредељују и не приступају ни једној новооснованој партији, односно политичкој странци."

Имам утисак, колико познајем Устав СПЦ (чл. 70, чл 24 и 30) да свети архијерејски синод није могао донети ову и овакву одлуку, већ да је за то овлашћен Свети архијерејски сабор СПЦ (Устав СПЦ чл. 69., т. 10), те из те формалне тачке гледишта ова одлука изазива мој коментар.

Пре свега сама формулација одлуке "јавно" и "новооснованој" побуђује моје интересовање и негодовање, пошто имају призвук неспретне формулације и, чак, дискриминације, па ми је нејасно зашто је она, у оваквој формулацији, уопште донета: да ли зато да се свештеницима забрањује да се јавно опредељују за нове политичке странке и да иду у неку врсту

политичког подземља, илегале, то јест да могу тајно да се политички опредељују за било коју партију; или је, пак, ова одлука да се заштите они свештеници који су се, поодавно, јавно определили за "старооснованe" политичке партије левице, какве су, на пример, КПЈ, СКЈ, ССРН и други облици левичарења, у чијој служби је и Свештеничко удружење, а које су – левичарске организације и партије разориле духовност Срба, сапеле СПЦ и њену активност, уништиле нашу традицију, разориле породицу, село и град, преселиле многе раднике у иностранство, убиле Бога у нашем човеку. Па, ипак, Црква до сада ни једним својим мигом није осудила ове политичке странке нити забранила својим свештеницима да им приступају и да се са тих позиција баве политиком нити је, дакле, икада позвала и једног свештеника који је био члан КПЈ или СКЈ, односно ССРН или Свештеничког удружења да га саслуша за његову политичку активност у левичарству, да ли "страха ради јудејског" или не, ја у то не улазим. Али, зато је мене Црква два пута позвала на саслушање за то што сам приступио "новооснованој" политичкој странци, не партији, која има за циљ духовну обнову српског народа, пре свега обнову вере и морала, културе и традиције.

Чуо сам незванично да сам последњи пут тужен од неке групе свештеника, смишљене да раде по рецепту НКВД-а у Цркви, образоване да дају карактеристике појединим свештеницима и предлаже њихово унапређење (не знам да ли је то нова група ГГ свештенства). Па како не пристајем да дајем изјаве на анонимне тужбе, већ само ако је познат мој тужилац и наведена кривица која ми се ставља на терет, то овим путем дајем своје мишљење и о поменутој групи свештеника и о одлуци Синода која ме је изненадила.

Свима је познато да је наша Црква епископална по своме устројству и да Епархијски архијерej има доста својих органа преко којих може да прати рад и владање сваког свештеника. До сада, колико ми је познато, Епископово "око" и "ухо" био је Архијерејски намесник и сада када је Епископ добио више "очију" и "ушију", поготову што је у тој групи има и левичара којима ту није место, бојим се да неће моћи да распозна добре свештенике. И баш ти левичари, по своме досадашњем раду, боље речено, нераду не би смели да имају

руководеће место у Цркви. Поготову не сада када се у целом свету обелодањују разарајућа улога левичара свих боја.

С друге стране, опредељење Светог архијерејског синода да се свештеницима забрањује да се јавно опредељују новооснованим политичким странкама, иако има добре намере, може се схватити погрешно: да у време када и сама СПЦ диже свој глас против многих дискриминација и неправди којима је била изложена и сама тражи да се мења Устав и закони који регулишу политички третман Цркве, чиме се и она бави политиком, и то са правом. А што да се у новонасталој политичкој ситуацији у Југославији каже о политичкој делатности Римокатоличке цркве, исламског фундаментализма – џихада – који се добро организују и политички и прете Србима и СПЦ да их збришу са историјске позорнице. И сада када би требало да и СПЦ повећа своју свеукупну активност на свима странама где Срби живе, да се боље организује и користи своје потенцијале она, овом одлуком уноси дефетизам, опортунизам, пропушта да једно велико поље делатности, какво је стварање демократије парламентарног типа и духовне обнове српског народа, остане непокривено са свештеницима који се и до сада нису, са часним изузецима, богзна шта показали на овом пољу.

Осим тога, и што је најнеугодније, није ли и оваквом одлуком Светог архијерејског синода исказано опредељење за пропалу и од народа одбачену атеистичку и комунистичку политику, када се забрањује свештеницима приступање "новооснованим политичким странкама"? Па како Црква мисли сутра да сарађује са тим "новооснованим политичким странкама", ако добију на слободним изборима, а треба да их добију ако ти избори буду слободни, када данас забрањује свештеницима и приступ тим странкама? Римокатоличка црква је убацивала своје људе, тајно и јавно у Коминтерну, на Солунски фронт, у Туђманову профашистичку организацију, верујем и у друге формације власти у Југославији, а и муслимански фундаментализам то чини, као што показује случај браће Поздерац и Фикрета Абдића, а наше Црква нама забрањује да се организујемо, макар и политички, ако се под политиком разуме брига за свој народ и за своју Цркву. И обично они који мало раде на духовном организовању у своме

народу, грлато устају у Цркви против политичког организовања свештенства. Они који се боре за позиције у Цркви, устају против оних који се боре за позиције Цркве. Они који се баве левичарством у Цркви, устају против десничарства у њој. Они који мало раде, пишу, дају негативне карактеристике онима који нешто пишу и раде за свој народ.

Колико ми је познато наша Црква није никада до сада забрањивала свештеницима да раде на свеукупној националној баштини свога народа: културној, верској, националној, политичкој и свакој друго, о чему се могу дати бројни ваљани докази. У том смислу Црква није никада забранила свештеницима ни да се баве политиком, ако се већ тако мора да штити свој народ и интересе Цркве. И када је то наша Црква, осим у доба комунизма, забрањивала свештеницима да се баве политиком? И то Црква забрањује не бављење политиком уопште него бављење антикомунистичком политиком.

Ко, у Цркви или изван ње, може с правом да нам каже: где су границе у Светосављу између: верског, националног, културолошког и политичког? Није ли, баш, сам Свети Сава ове две области духа објединио у једну јединствену – Светосавље – залажући се за независну државу, самосталну Цркву, слободу вере?

Зар се Свети Сава није, истовремено, бавио и правом политиком, економијом, дипломатијом, правом, поред тога што је био Архиепископ? Није ли ишао у табор одметнутог Бугарина Стреза да са њим преговара о политичким темама? Зар, такође, он није ишао на двор угарског краља да би отклонио војну и политичку опасност по Србију? Није ли устао против свог рођеног брата, краља Стефана Првовенчаног, када је овај хтео ради круне да потчини свој народ под папу? И зар није напустио Србију не слажући се са политиком свога брата? И најзад није ли устао и против политике свога синовца, краља Радослава, када је хтео да потчини Цркву и државу под власт Охридске архиепи-скопије и свог моћног таста, епирског деспота и цара Тодора?

Где је у Светосављу граница између духовног и профаног, верског и политичког, националног и наднационалног? Зар бројни патријарси, епископи, свештеници, монаси који су са

својим народом делили зло и добро, у збеговима и сеобама, предводили га у бунама и устанцима, могу бити жигосани да су се бавили политиком? Шта да кажемо за Хаџи-Ђеру, Хаџи-Рувима, Мелентија Павловића-Добошара, Владику темишварског и вршачког, патријарха Арсеније Чарнојевића III, проту Матију Ненадовића, попа Луку Лазаревића и многе друге, који су се пером и делом, крстом и пушком, вером и политиком, борили против непријатеља свога народа? Зар оне, кажем, који су се борили "За крст часни и слободу златну", кроз нашу историју, од Косовског Страдалишта до најновијег мученика Владике Варнаве Настића, који нису умели да одвоје борбу за крст од борбе за слободу, смемо окарактерисати да су политичари?!

И зар наша Црква која није до сада никада забрањивала свештеницима да приступају разорној комунистичкој партији, трансмисионом социјалистичком савезу, камуфлираном свештеничком удружењу, која није никада до сада позвала ове свештенике на одговорност зато што се баве левичарском политиком, а међу њима има и таквих који су на Богословском факултету и сада, на парохијама и другим структурама Цркве и то активни, сме, може и има морално право да мене позива на одговорност зато што се бавим десничарском политиком у обнови српског народа?! Зар они напуштају своје редовне дужности, чак и предавање студентима, и одлазе у ССРН да се баве политиком, не греше више од мене који сам пензионер и немам никакво задужење у Цркви, те хоћу, на овај начин, да помогнем своме народу и Цркви да се организује пред чељустима џихада са Истока и Ватикана са Запада?! Ако Црква њих није позивала никада на саслушање, с којим моралним правом позива мене?!

Слободан сам да додам да Црква није хтела да се меша у политичко опредељење својих верника и свештеника ни за време рата и није се, у току прошлог рата, прикључила познатом Недићевом "Апелу". По којој логици и по ком канону, помесног или васељенског сабора може сада црква да осуди оне свештенике који се баве политиком у служби обнове духовних вредности и своме народу? Да ли Црква изједначује бављење политиком у једноумљу и вишестраначкој демократији?

Стога је забрана свештеницима да се јавно опредељују за новоосноване политичке партије скривено навијање воде на изанђали вито атеистичке политике у лицу комунизма која је претрпела пораз у свим деловима света, изузев Србије, Албаније и Кине. Залагање да се свештеницима забрани политика јесте рецидив атеистичко-комунистичке пропаганде, односно, завера против хришћанства, како би се Црква одстранила из активног друштвеног живота, да је вера, тобоже, приватна ствар сваког грађанина, да Цркву треба сабити у порте, на гробља, одузети јој школу, медије комуницирања, свести је само на прошлост, како би је лакше могли дотући, уништити, омогућити само "посвећенима" – лаицима да се баве политиком. То јест Цркви оставити само тзв. верске проблеме, а проблеме културе, уметности, нације, верске катихизације деце, харитативне делатности издвојити из тог контекста. Међутим, проблеми културе су неодвојиви од проблема вере и национални проблеми од чисто верских, како то добро показује ово наше духовно сиромашно време. Знано је свима да се Црква под комунизмом није смела бавити ни чисто верским проблемима: није могла да обнови у рату и после рата порушене богомоље, да се бави катихизацијом деце и омладине, харитативном делатношћу. И то, углавном СПЦ која је, узгред да кажемо, имала "добре односе са властима" (читај комунистима). Чак и верски секташи имају бољи третман пред властима, јер су бројне храмове купили, по сви забитим деловима наших градова и села и успешније врше катехизацију од нас, него СПЦ која тек у последње две године налази на предусретљивост нових људи.

А ти верски секташи, добро организовани и плаћени, иду по духовном гробљу нашег народа као разни емисари, Кришне и Мурте, јогини и егзотерици, заговорници трансценденталне медитације, теософије и астрологије, иду као светски емисари и спаситељи, нудећи нашем народу "праву веру", трујући га и раслојавајући наше породице и народ. И уместо да Црква повећа своју активност на овом пољу, како то чине друге конфесије, да свештеници у свакој прилици говоре омладини и деци о вери и Христу, свештеници морају добити одобрење од виших власти за сваки наступ у јавности, за сваку трибину,

скоро за сваку реч. А и џихад је ушао у наш народ: Косово, Санџак, Нови Пазар, делови Босне сведоче о великом потискивању срба. Познато је како је Фикрет Абдић, као комуниста, организовао хоџе у Босни, помагао градњу џамије у Загребу.

Дакле, свуда се верници и лаици организују, а нас наши људи везују слепом послушношћу како би нам забранили да се мешамо у политику која нас је до ових јада и довела и то у време када нам спремају омчу слева и здесна, са Истока и Запада. Није ли сервилна послушност исто тако грех као и осиона препотентност, којих сам лишен, јер желим да будем послушан, али не сервилан.

Осим тога, одлука Светог арх. Синода да се свештеницима забрани да приступају новооснованим политичким странкама супротна је Општој декларацији о људским правима, и то чл. 6., 19., 20., 21., коју Декларацију је ратификовала и наша држава, а мислим да је признаје и СПЦ која је члан Светског савеза цркава.

Стога молим Свети архијерејски синод СПЦ да повуче своју одлуку о забрани свештеницима да приступају новооснованим политичким странкама као нелогичну или да ову моју молбу упути Светом архијерејском сабору на овогодишње заседање ради коначног одлучивања по овом питању.

После одлуке наше највише црквене инстанце ја ћу заузети свој став зависно од те одлуке.

Истина, мени се прети лишавањем чина због таквог мога става.

Желим д кажем да ја нисам рођен као свештеник и не морам да умрем као свештеник, иако би ме много заболело да ме неко због тако тривијалних ствари лиши чина. Али, једно је сигурно да ћу се трудити свим срцем да сачувам чин и умрем као човек.

Остајем у синовској оданости према нашој Цркви и своме народу.

Београд,
30. априла 1990. године

Учтив,
Протојерej **Жарко Гавриловић**

2) ПИСМО СИНОДУ О ОБУСТАВИ САРАДЊЕ СА ЕНЦИКЛОПЕДИЈОМ ПРАВОСЛАВЉА

ПОВЕРЉИВА ПИСМА МИТРОПОЛИТА ЗАГРЕБАЧКОГ Г. ЈОВАНА СА СВЕТИМ АРХИЈЕРЕЈСКИМ СИНОДОМ СПЦ, У ВЕЗИ ДАТОГ МИ БЛАГОСЛОВА ЗА ЕНЦИКЛОПЕДИЈУ ПРАВОСЛАВЉА

Православни Митрополит
Епархије загребачко-љубљанске 241000 ЗАГРЕБ
Трст, 14. Јула 1998 године
Предмет: *Уредништво Енциклопедије Православља*

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ
БЕОГРАД

Част ми је известити Свети архијерејски синод Српске православне цркве да сам приликом последњег боравка у Београду од 6. до 12. јула 1998. године примио пристиглу пошту на моју адресу и одлуке Светог архијерејског синода за Нашу канцеларију, па између осталог и писмо Уредништва Енциклопедије православља од 10. јуна 1998. године у коме потписници Уредништва (1. Жарко Гавриловић; 2. Зоран Глушчевић и 3. Слободан Филиповић - није се потписао) шаљу свој позив за сарадњу од 8. јуна 1998. године. У писму је на средини и факсимил одлуке Светог архијерејског синода СПЦ, СИН бр. 531/зап. 303 од 26. марта 1998. године вешто укомпонован у циљу давања сагласности за овај издавачки подухват. На почетку писма са десне стране је лик Светог Саве (Милишевска), и на крају писма печат са текстом: "Уредништво Енциклопедије Православља, Београд" и у средини лик Светог Саве.

Како Српска православна црква још до сада није извршила регистрацију и заштиту ауторског права у циљу очувања црквене имовине, догађају се разне злоупотребе почев од патријаршијског грба и заставе СПЦ, Милишевског Белог Анђела, Светог Саве, Цара Лазара и Царице Милице, и да не набрајам, јер би списак био веома велик и скоро бескрајан.

Слично је и у издавачкој делатности, јер се скоро и не сећамо када је последњи пут изашла Споменица у издању Светог архијерејског синода. Издавачка установа Српске православне цркве расточена је на разне начине и сада су Епархијске издавачке установе добиле приоритет, а Патријаршија се налази у пасиви. На сајму књига у Београду у много тежим временима поносили смо се издањима изложеним на штанду Светог архијерејског синода, а сада то није случај. Радујемо се да су се појавили штандови Епархијских издавачких установа на Сајмовима књига у Београду, али у ником случају то није смело да се догоди без учешћа Светог архијерејског синода. Његова Светост наш Свети Патријарх Павле освештао је Радио Светигоре (Светигора Бр. 74-79). Радио "Глас Цркве" у Епархији шабачко-ваљевској успешно емитује свој програм као позната снажна издавачка установа. Све је то за похвалу, али ме мало збуњује недавни чланак из "Политике" од 9. јула 1998. године, стр. 14. "Адвентисти нелегално емитују програм" од Мирјане Кубуровић и постављено питање: "… како то да прва "црквена" радио фреквенција буде додељена адвентистима, а не Православној цркви која је већинска у Београду и Србији…" У "Православље" бр. 746 на 9. страни Петар В. Шеровић пише у рубрици: Савремена Тема о Српској православној цркви и интернету и приказује фотографију: Руска православиаја церков"!?, а тек у следећем броју 747 стр. 9., у наставку: "Српска православна црква" и фотографија Патријарха Павла! Поред Патријаршијске штампарије џепни календар за 1994. годину штампао је БИГЗ, а за 1999. годину штампа "Култура". Патријархове три књиге: "Да нам буду јаснија нека питања наше вере"; издавач: Издавачки фонд Архиепископије Београдско-Карловачке, а да не спомињем причу око раније Патријархове књиге промовисане на Сајму књига у Београду и Миланског издавача о Светињама на Косову, који је добио и Орден Светог Саве првог реда! У оваквим случајевима баш сада нам ништа није јасно! Можда су се из те "доброте" СПЦ инспирисали и наши фудбалери на светском такмичењу са Немцима, па дали аутогол, уместо да смо доживели победу као који су дошли до циља! ("Љекару, излијечи се сам.."(Лк.4,23)).

Зато ову Православну Енциклопедију не издаје Свети архијерејски синод са Богословском факултетом СПЦ у Београду и Либертивилу, Музеј СПЦ, у сарадњи са САНУ као што су нам помагали вредни Академци велика и у свету позната имена, у издавању Споменица СПЦ Светог архијерејског синода, Универзитет, Матица Српска, вредни научни радници САНУ (Миодраг Петровић), Народне библиотеке Србије, Архива, Народног музеја; Ђорђе Трифуновић (Азбучник Српских Средњовековних књижев-них појмова, Београд, 1990. - посвећује Професору Лазару Мирковићу!) Противим се одлуци Светог архијерејског синода СИН бр. 531/зап. 303 од 26. марта 1998. године и из разлога, што није извршена одлука Светог архијерејског сабора Асбр. 27/зап. 46. од 16. маја 1972. године о издавању Енциклопедије Српске православне цркве поводом 1.100-годишњице примања хришћанства у Срба и молим Свети архијерејски синод да обустави сарадњу Српске пра-вославне цркве са Уредништвом Енциклопедије право-славља у Београду и да се цео предмет путем расписа достави Високопреосвећеним Митрополитама и Преосвећеним Архијерејима, члановима Светог Архијерејског сабора СПЦ и да се изврши одлука САС о издавању Енциклопедије Српске православне цркве и Енциклопедије Православља. Тај пројекат требао би да нас покрене и на централизацију Српске православне цркве, јер смо у садашњој пракси побркали приоритете. Молим Свети Архијерејски синод да се овај предмет достави Светом архијерејском сабору у првом његовом сазивању на размотрење и одлуку.

Светом архијерејском синоду одани

+МИТРОПОЛИТ ЗАГРЕБАЧКО-ЉУБЉАНСКИ
Јован

ПИСМО СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ
ТРСТ, 14. јул 1998. године

Част ми је доставити Светом архијерејском синоду у прилогу под допуну ./.М.Бр.394/98; и кратка саопштења Високопреосвећеним Митрополитима и Преосвећеној Господи Архијерејима моје писмене изјаве и залагање за промену одлуке Светог архијерејског синода СИН бр. 531/зап 303. дод 26. марта 1998. године да се Енциклопедија православља штампа у издању Светог архијерејског синода Српске православне цркве, а не Уредништво Енциклопедије којима је то сада поверио и са се забрани и обустави сарадња Српске цркве са тим Уредништвом и да Српска црква изврши своју одлуку САС из 1972. године и одштампа Енциклопедију Српске православне цркве у свом Синодском издању.

Нисам у могућности да свима доставим овај предмет јер нису сви факс апарати у функцији, а нека Господа Архијереји и немају и није доступно да им се пошаље, па молим Свети арх. синод да овај предмет достави свима члановима Светог архијерејског сабора на прочитање и одлуку.

Епископ славонски Лукијан и администратор Епархије темишварске има информацију из тог дела наше Цркве, која може бити од велике користи за Енциклопедију. Преосвећени Владика Никанор био је на студијама у МДА па знање Руског језика може бити од користи на издавању Енциклопедије. Епископ Лонгин такође је био на студијама МДА и зна руски и енглески језик, а сада као администратор Митрополије Новограчаничке драгоцене податке може да сакупи за издање Енциклопедије и да најновију историју Српске Цркве у Епархији далматинској обради за Енциклопедију. Владика Василије, епископ сремски и Владика Митрофан били су студенти у Букурешту и познају Румунску православну цркву. Епископ бихаћко-петровачки Хризостом био је на студијама у Солуну и зна грчки језик и сада у најтежим условима у својој

Епархији може да илуструје најновију историју Српске цркве у тим крајевима и то ће бити драгоцени подаци за Енциклопедију. Епископ осечко-пољски и барањски Господин Лукијан може да изложи и своја искуства из Манастира Бођана и да каже интересантне податке о његовој збирци стакла и да опише најновије стање у Епархији, што ће бити драгоцени подаци за Енциклопедију. Епископ Јустин има вредних предела у својој Епархији, познаје грчки језик уз сарадњу свога духовног оца Епископа Артемија може да реферише драгоцене податке за Енциклопедију. Епископ Сава из Аустралије залаже се за јединствену целину Ново-грачаничке Митрополије и Српске православне цркве, што је фунадаментално питање за просперитет наше Цркве. Све ово пишем са најбољим намерама за Српску цркву.

Светом архијерејском синоду одани,

+МИТРОПОЛИТ
ЗАГРЕБАЧКО-ЉУБЉАНСКИ
Јован

ПРИЛОЗИ ПИСМУ МИТРОПОЛИТА ЈОВАНА

ПАТРИЈАРХУ О ЕНЦИКЛОПЕДИЈИ

ЊЕГОВОЈ СВЕТОСТИ
АРХИЕПИСКОПУ ПЕЋКОМ,
МИТРОПОЛИТУ БЕОГРАДСКО КАРЛОВАЧКОМ И
ПАТРИЈАРХУ СРБСКОМ Г. Г. ПАВЛУ
Београд, 12. јун 2001. године

ВАША СВЕТОСТИ,

Опет, по ко зна који пут, морам да Вам се обратим, уз обећање да то више, без тешког јада, нећу чинити, јер ми ни до сада није помогло никакво моје обраћање Вашој Светости.

Пре неки дан прочитах у дневној штампи да је Ваша Светост дала свој прилог београдском муфтијиод 1000 западнонемачких марака, Хаџи Хамдији Јусуфовићу, за градњу џамије у Београду.

Драги Боже! Шта сам дочекао: да српски Патријарх помаже градњу џамија, а Срби су пролили потоке крви да истерају и Турке и потурчењаке из Србије, да истребе "губу из торине", ако и занемаримо да су Срби скоро петстотина година крварили против свирепог окупатора. Карађорђе и све умне војводе из Првог српског устанака су својим животима платили да бисте и Ви, поред других, били српски патријарх, а Ви помажете градњу џамија?! О, чудног ли времена! чудних ли обичаја! узвикујем и ја заједно са Цицероном. Како радимо, тако нам и јесте. И зато нам је све тако наопако: први су постали последњи, а последњи први. Можда је Ваш прилог политички потез, у шта се ја добро не разумем. Ја сам, и од Ваше Светости и од других који се заиста баве полтиком, оптужен да се бавим политиком, чак ми је запрећено и рашчињењем због тога. Али, видите да се и Ви бавите активно политиком. Па, ако је тај Ваш прилог и то – политички трик, што барем не одвојисте макар једну лепту, као свој прилог или прилог СПЦ, за Енциклопедију православља, за коју сте ми уредно, преко Светог арх. синода, дали

благослов? Није ли то врхунац хипокризије?! А изневеравање Христа Господа и Његове Цркве и да не спомињем?!

Чуо сам ових дана и то да сте, преко Светог арх. синода, откупили унапред 500 примерака Енциклопедије православља коју издаје "Савремена администарција", чији је уредник проф. г. Др. Димитрије Калезић, који је радио ту Енциклопедију, колико је мени познато, без икаквог благослова СПЦ, а да Ви нисте ту Енциклопедију ни видели у штампи нити се упознали са њеном садржином и вредношћу, иако је Богословски факултет одбио да стане иза те Енциклопедије и да буде суиздавач. Па, опет, и то није сметало Вашој Светости да помогне државно предузеће да опстане у овој беспарици "прилогом" који сте му Ви унапред дали, за дело које нико од меродавних и мериторних у СПЦ није видео нити оценио, а мени сте "натоварили на врат" три ментора, три супервајзера, од којих два не могу да стигну, од својих обавеза, да прочитају на време ни семинарске радове него им то чине асистенти, а камо ли вишетомно писање Енциклопедије. И то само за то да не би ја нешто написао што би, некоме у Цркви или изван ње, сметало или да би сте мени спречили да ја ма шта значајно на време урадим.

Питам Вас: може ли и сме ли српски Патријарх да буде некоме сведобра мајка, а другоме злехуда маћеха?! Можете ли да се тако злехудо понашате према мени и толико благонаклоно према г. Калезићу?! Мени сте, ствар-но, то тврдим одговорно, заиста злехуда маћеха од како сте на трону и црквеном кормилу Светог Саве. Нисте такви били пшре Вашег устоличења за патријарха. Откуда то и зашто?!

Чиме то само ја толико разгњевих Вашу Светост, да се тако понашате само према мени? Да само мени затварате уста забранама да држим предавања у иностранству, да ми ускраћујете богослужења, иако нисам под забраном свештенодејствовања, да ми спорочавате право да радим на добро своје Цркве и свога народа, а да човеку, коме дају "капом и шаком" комунисти на власти и комунисти у Цркви, човеку који је добио стан, заједно са Вашим протојерејем миљеником - који "ведри и облачи" у "београдском пашалуку", јер су обојица, и не само њих двојица свештеника, добили станове од комунистичке Мркоњићеве градње "Солидарности", свакако

не забадава, већ за услуге бившем, пропалом безбожном, комунистичком режиму, иако та два свештеника имају и кућа и станова на претек. Па му још и Ви, Ваша Светости, унапред дајете, као "приде у мираз", новац да може, без икакве научне верификације и рецензије, да штампа дело које није проверено од меродавних фактора у СПЦ. Зашто, Ваша Светости, ако имало Бога имате у себи?! Зашто толико грешите своју душу о мене?! Јесам ли само ја Ваш проблемн?! Па, ако јесам, зашто ме не рашчините и тиме спреечите емоје мрцварење?!

С друге стране, ако се неко, од потенцијалних донатора за нашу Енциклопедију јави и пита Ваше пулене у Патријаршији да ли нам може дати прилог за наш рад, да ли да и нама сирим "уделе" неку мрвицу са "богате трпезе народне муке", коју и Ви знате да трошите према "лицепријатију", како сами хоћете или како Вам други то кажу, Ваши миљеници одговарају тим нашим потенцијалним донаторима да ја радим "приватну Енциклопедију православља". Зар то није лицемерје и светогрђе, лаж и неистина. Вама и њима ништа не смета то што имамо, за писање ове Енциклопедије православља, писмени благослов Светог арх. синода СПЦ, а да ваш штићеник то нема. Тако, испада, као да сам ја сам фалсификовао ту одлуку Синода, да сам лажно потписао туђе име – потпис на њој, да сам ставио на ту одлуку туђи печат. Па кад би то урадио, зашто нисам још у затвору? Зашто нисте поднели кривичну пријаву за лажно представљање против мене. Ако сте сматрали да сам, из ма којих разлога, недостоојан или недорастао овом раду, зашто сте ми давали дозволу?! Ако сте се сви скупа залетили и дали ми благослов да радим овај посао, а после се присетили да ја, као антикомуниста, могу прозвати и написати истину о бројним најамницима у Цркви који су радили по налогу комуниста, нкажите ми то, скините ми муку са душе и срца! Зашто ћутке спречавате чак и помисао да радим на овом делу?!

А да би несрећа, моја или Ваша, шта мислите чија?, била чак већа, Ви сте лично, Ваша Светости, забрањивали појединим богомољкама, да не наводим њехова имена, да ми не смеју дати своје иконе које поседују да их скенирам за потребе ове Енциклопедије православља, говорећи да "нити

ја смем да то од њих тражим, нити оне смеју да ми те иконе дају".

О Господе Боже, је ли то могуће?! Каква је то хипокризија вере, морала, мржње код Вас према мени и зашто?! Зар се можете спасити са толиком мржњом према мени?! А Бог ми је сведок да немам ни мало мржње према Вама, али имам оправдано негодовање.

Зашто ми забрањујете да радим оно што ми Синод дозвољава, а Ви у том Синоду председавате и водите главну реч?! Зашто, и по сто пута кажем, зашто Ваша Светости?! Желим разлоге и објашњење и то је моје људско право. Да ли сте се , Ваша Светости, од Милошевића или од међународних мешетара, добро научили да вешто уводите санкције само према мени, да заводите шестоструку блокаду само мога рада на Енциклопедији, тако да ја, до сада за ове четири године, нисам никада добио, нити од Вас нити од ма кога у СПЦ, нити, пак, од ма које црквене општине, ни један једини пребијени динар помоћи за овај рад који превазиулази све моје умне, физичке и финансијске моћи. А познато Вам је да нико, никада, дакле ни један појединачки човек, није мога успешно да сам ради никакву Енциклопедију, понајмање Енциклопедију православља, па макар се он звао и Жарко Гавриловић. А молио сам Вас и преклињао безброј пута, чак сам се и писмено обраћао Вашој Светости више у том смислу, молећи Вас да нас помогнете.

Ви за муслимане имате новца, за "Савремену администрацију", такође, само немате ни пребијеног маријаша за мене. Чак сам тражио да интеревенишете и код "Браће Карић", које посећујете и одликујете, да дају свој прилог за овај рад, да се, "народном муком" коју су вешто приграбили, искупе и, преко помоћи овога рада, помогну духовну обнову нашег народа. Чиме ћете купити Царство Божије? Чак и под предпоставком да сам Вам ја непријатељ, а нисам кунем Вам се Богом живим, дужни сте по науци Господњој да ме волите, да се за мене Богу молите и помажете (Мт. 5, 44). Писао сам, и молио, и г. Калезића и Свети арх. синод, да се не расипа оскудна умна теолошка снага у нашој Цркви са радом на три енциклопедије православља истовремено, но ништа ми није помогло. Моје писане молбе остају за "нека далека поколе-

ња" да сведоче о анархији, безнађу и лицемерству у СПЦ за време Вашег пастирствовања.

Али, све моје добре намере су биле узалуд. Сва четворогодишња моја мука, вапаји, молбе, преписка са Вама, није помогла, није се, чак, дотакла Вашег срца и Ваше савести. Па, где Ви то, српски Патријарше, живите? Ком свету припадате? На којој планети се налазите? Можели се игнорисањем нечије личности, нечијег рада, спречити тај рад?! За мене је то провокација, изазов да још приљежније, оданије, мукотрпније радим, угледајући се на Господа Славе кога су распели, да би нас спасио Својим Васкрсењем.

Очито је да ми нисмо на истој планети, а камоли у истој Цркви?! А да јесмо:Зар би нашој у многоме сиромашној богословској науци сметало да буде стварано више више енциклопедија православља истовремено, под претпоставком да Ви подједнако правично, архипастирски, помогнете, како г. Калезића, коме нисте подарили Свој благослов да то ради то за што му дајете новац, а он то ради и без Вашег благослова, а ми смо тражили Ваш благослов, и подарили сте нам га, па сте били дужни да пре нас помогнете него г. Калезића или подједнако и њега и мене, ако сте желели да будете и останете мудар Архипастир, како бисмо, ако треба, а ја кажем да не би требало, радили истовремено на стварању две енциклопедије православља, па нека Бог и народ пресуде чија је енциклопедија боља, стручнија и за народ корисниja, чак можда као искупљење што до сада, у целој историји овог напаћеног народа, није рађена ни једна таква енциклопедија? Можда би то било и Ваше и наше искупљење за вековни недовољан нерад и велику немарност на Господњој и народној њиви?

Уместо свега тога Ви сте кренули само да блокирате само мој рад у овом погледу. Не Ви сами, већ заједно са митрополитом Јованом, чија улога у страдању и покрштавању Срба од стране Туђмана и нове "ендехазије" још није довољно испитана, који је напустио своју паству као најамник (ни, увидевши вука грабљивога и крволочног (ср. Јн. 10, 9 – 10), свештенојерарха који је, по много чему ваш садругу и сарадотнику, нарочито по писму којке је упутио Св, арх. синоду у вези рада на нашој Енциклопедији, чиме сте "приволели" остале

чланове Синода да донесу одлуку да се штампа и трећа "Енциклопедија СПЦ". А молио сам, понављам, усмено и писмено, и Свети арх. синод и г. Калезића, да се тако не ради и да се не расипају снаге и не разлива знање у три исте енциклопедије, али, што је рекао Ђура Јакшић "Ја лж не да ђаво, ја лж не да Бог". Елем, да се раде три енциклопедије православља, у истом времену, у истој декади, показују да када снмо ми кренули да радимо на том пољу, да су многи за нама кренули да то омету и раде "своје" енциклопедије. Сада три енциклопедије православља лебде у ваздуху српског неба. Чему све то?! Зар то не доказује да у нашој Цркви, најблаже речено, нема реда, да влада хаос и збрка?! Чијом кривицом, размислите се?! Мојом, свакако, не , јер ја нисам ни на каквом положају у нашој Цркви. Наш одавно рекао: "Риба смрди од главе, али се од репа чисти". Осећам стид да то кажем, али немам друге пословице да ваљаније поткрепим своју тврдњу о анархији и безнађу на духовном небу Србије.

Све се ово дешава, како ја видим без имало параноичности, јесте само за то да се блокира мој рад на енциклопедији који сам почео пре пет година, да се мени не помогне, да се спречи да ја довршим оно што сам, са благословом Цркве, започео и што радим, уз помоћ својих пријатеља, сарадника и поштовалаца, пуних пет година.

Стога закључујем да сте према мени вишеструко неправични, само сте мени злехуда мађеха, каква данас постоји само у цртаним филмновима. На моје вапаје и моја преклињања Ви сте остали неми, гвоздени, са фашисоидном хладноћом и игнорисањем, како према мени лично тако и према мојим вапајима, према моме раду. Зашто, Ваша Светости?! Знате ли, Ваша Светости, да наш народ каже: "На мрзану кућа остаје" и да се може десити да ја, остављен себи и мојим сарадницима и пријатељима, уз све муке које ми задајете и које ћу, ако Бог да, описати, пред народ изнети, а може Бог благословити да кроз муку и створим нешто вредно и у овом погледу, па ће ми, наш драги Бог, бити судија и бранилац. Смемо ли изаћи пред Бога са оваквом нашом парбом? Ја се плашим тога, а Ви?!

Опет се питам: Због чега, Ваша Светости, чиме сам ја толико озлојединио, пре свега Вас и све око Вас?! Да ли својим неу-

морним радом на добро Цркве?! Или мукотрпним прегнућем за добијање дозволе за градњу Спомен храма Светом Сави на Врачару, којом приликом сам изложио свој сопствени живот смртној опасности?! Или, пак, личним заузимањем да спречим одигравање скарадне представе "Свети Сава" од Синише Ковачевића, за што су ме блатили како безбожници на власти и у држави, тако и смутљивци и најамници у СПЦ, о чему поседујем бројне писане доказе и изјаве онога који је тада замењивао оболелог патријарха Германа и који је давао подршку семјеништарцу римокатоличком, а против нас, па се за то није извинио ни до данас, као ни Ви што сте дали потпис за "Дејтонску визу" српком злотвору, што сте предложили и изабрали Филарета, што сте ишли на слављење титоистичког празника који је био омча око врата српског народа. Или је та наша међусобна нетрпељивост, можда, због тога што сам ја из срца Србије, а Ви из бивше аустроугарске монархије? Или су у питању две супротстављене медоте у икономији спасења: зилотска и либерална, или две погрешне политике: комунистичка и антикомунистичка. Признајем да сам антикомуниста, а Ви, Ваша Светости?!

Сада смо у фази откривања удбиних досијеа, па ће се видети, и у Цркви и у држави, "ко је вера, а ко је невера"?! Видеће се, сазнаће се, ко је и шта радио и у Цркви у мраку и тами комунизма. Знаће се за све нас. За свакога од нас откриће се истина: ко је, какав и "чији човек" био било као богослов, као теолог, или као свештенослужитељ. Бог неће, и не може допустити, да се истина заувек сакрије, покопа, уништи. Истина се не може сахранити, јер ће, макар била бачена у понор, испливати, из гроба ће васкрснути, са распећа ће победоносно сићи. У мојим ушима одзвањају нечији гласови као богослова на Миљацки: "Доле српски краљ!" Сигурно је да то нису моји гласови. Али, и без тих фамозних досијеа, ми ћемо сви изаћи пред Господа да нам плати "надницу за живот"?

Да мислите, пошто се и Ви брзо приближавате гробу као и ја, да ли сте се уопште огрешили о мене у свему овоме што сам Вам изнео? Ја увиђам свој грех и што Вам о овоме пишем. И зашто баш мене узесте на свој нишан?! Вероватно да сам и ја у нечему, иако мени непознатом, погрешио у односу на

Вас. Али где? Кажите ми да се поправим, да метанишем пред Вама и затражим опроштај, да се измиримо пре Божијег суда, да опростимо један другоме да би и Он, Јединоопраштајући, опростио нама обојици (Мт. 5, 23 – 25; 6, 15). У супротном, да ли можете да замислите да сам Вама ја непријатељ и, ако то мислите, у чему сам Вам непријатељ? Да ли ме сматрате својим непријатељем за то што не могу да поднесем ничију неправду, лицемерство, лукавство, притворност, неискреност?! Тако су ме учили моји родитељи, моји учитељи у Богословији, на Факултету. Па, ако је та Ваша блокада мога рада на Енциклопедији православља због ових набројаних мојих особина, онда радосно кличем са свим светима: Нека је хвала Богу на Његовом дару и на крсту који ми је доделио!

Ако ли, пак то није случај, него се ја у своме двоумљењу варам, и ако има нешто друго што смета нашој нормалној комуникацији, кажите ми. Ако је то толико неваљало и безобразно, или ако постоји неки други мени разлог, да ја не нагађам који, кажите ми насамо тај разлог, да се на време поправим? А ако, пак, из своје монашке скромности или, не дај Боже, притворности, неможете да ми лично кажете тај разлог, мислим на та моја огавна и прљава дела којих се грозите "више" него ја сам, онда, барем, кажите некоме од Ваших пулена да ми то пренесе, да се поправим "док времена има", док сам још у животу, док ме Господ није позвао к Себи? Тако бисте помогли и мени и Себи да се обадвојица ослободимо зазора, нетрпељивости, мржње, пре него што изађемо пред Божије лице, по речима апостолским: "Бремена један другоме носите". А пред Господа ћемо сигурно, пре или касније, изаћи сви без изузетка. И то правило важи подједнако за све нас. Сви ми: Ви, ја и сви други људи, изићи ћемо пред лице Божије да сазнамо ко смо, шта смо радили на земљи, и што нисмо нешто урадили, а требало је то да учинимо. Поготову Ви, Ваша Светости, чије је бреме веће, положај узвишенији. На Божијем суду ће се сва наша дела и недела обзнанити и бити видљива као на длану.

У том смислу Вам и пишем ово писмо, не само да излијем свој бес, нити ради некакве своје натеријалне "користи" око рада на енциклопедији, јер сам близу гроба, ближе него животу, већ то пишем и ради Вас, Ваша Светости, па и ради

своје душе и ради потомства, коме ћу, у свом писаном раду, оставити све ове моје муке и друге злоупотребе у Цркви за време Вашег пастирствовања. То је мој дуг моме народу као свештенослужитеља и народног посленика. Стога вас молим, немојте се заносити да ће Бог бити према Вама, као српском Патријарху, наклоњенији и милостивији него према мени? Ваша је одговорност већа, па и Ваш крст и одговор за све нас, па дакле и за мене. Ја не одговарам за Вас, али Ви, као српски патријарх, сте одговорни за мене. И ту је та велика разлика. Па ако се пред Богом деси тако, онда, куку и леле и Вама и мени?!

Моли за Ваш Архипастирски благослов, без трунке зазора,
Грешни слуга Божијег олтара,

Протојерej **Жарко Гавриловић**,
Београд, ул. Максима Горког бр. 37

КРИТИЧКИ ПРИКАЗ ЕНЦИКЛОПЕДИЈЕ ПРАВОСЛАВЉА КОЈУ ЈЕ РЕДИГОВАО ДР ДИМИТРИЈЕ КАЛЕЗИЋ, А КОЈУ ЈЕ ИЗДАЛА САВРЕМЕНА АДМИНИСТРАЦИЈА 2002. ГОДИНЕ

а) Увод

После дугог чекања, након вишегодишњег најављивања у 2001. и 2002. године, напокон је, крајем прошле године у издању "Савремене администрације" изашла Енциклопедија православља у три тома, чији је редактор др Димитрије Калезић, професор Богословског факултета у Београду, а главни уредник Јелена Марјановић, службеник "Савремене администрације". Међутим, до ове Енциклопедије није се могло доћи скоро у целој 2001. години када је најављивана, док је пуштена у слободну продају тек крајем 2002. и почетком 2003. године. Због тога је каснио и овај приказ.

Сви људи добре воље, жељни добре књиге, поготову Енциклопедије православља која излази први пут у току нашег православног постојања, жељно су очекивали ово дуго најављивано, едукативно и стручно дело, на коме је радило више од 70 врсних стручњака и које је пре продаје у књижарама, онако излазећи "испод чекића" штампања, добило и награду жирија на Београдском сајму 2002. године као издавачки подухват године.

Ипак, да кажемо да је неко ову Енциклопедију примио са великим одушевљењем, а неко са великим разочарењем. Мислим да је истина негде у средини. Она је првенац, који има многе недостатке и нетачности у презентирању православног учења, али као прва енциклопедија право-славља у нас, има и своје дражи.

б) Жеља за објективним приказом ове Енциклопедије

Желим да покушам, бона фиде, да дам свој критички суд и приказ овог "подухвата године", који је требало да буде истовремено и подухват столећа, како по вредности, обиму и величини истраживачког рада, тако и по врсним стручњацима који су представљени као сарадници на овом пројекту.

Дакле, с обзиром о каквом се грандиозном послу ради, колико је за овај пројекат утрошено новчаних средстава и какви су све стручњаци на овом пројекту радили, он је морао бити много боље и стручније урађен. Овако, по своме квалитету, обиму и садржају ова Енциклопедија заиста остаје само на нивоу издавачког подухвата године, а по повезу и коричењу, што је мање важно, она може да се такмичи и за "подухват деценије".

У сваком другом случају, посебно што се тиче њене стручности и научности, ова Енциклопедија је многе зналце лексикографске и енциклопедијске струке више разочарала него што их је очарала.

Свакако да би добро било да се чују и друга, и ако је могуће позитивнија мишљења од мога, будући да ја о њему судим са аспекта свога рада, иако ни ово и овакво моје мишљење не би требало занемарити, будући да већ скоро деценију радим на истом подухвату. Посебно би желео да истакнем важност пројекта на коме радим: Српски православни лексикон, који је у завршној фази обраде и које ће показати колико смо били блокирани од стране ауторитета у Цркви и Држави радећи овај и друге пројекте. Дакле, за мене није било никакве ни црквене ни државне помоћи и подршке, осим благослова Светог арх. синода што је за мене најважнија ствар, тако да ја нисам добио ни једног динара како од Цркве, тако ни од државе, изузев мање суме новца коју сам добио од Скупштине града Београда 1998. и од Министарства културе 2001. године. Мене су, дакле, помогли добри људи из земље и расејања да радим на овим пројектима. А поглавар Цркве даје благослов за ову Енциклопедију када је она урађена, без провере њене вредности.

Све ово ће свакако служити на "вечиту срамоту" црквеним и државним органима када изађу наша дела Српски православни лексикон, Српска енциклопедија православља и Српски православни буквар у целости. Тек ће се онда видети "ко је вјера, а ко ли невјера" и какве промашаје чини врх Цркве и државе у неправилној и неправедној селекцији у "вођењу кадровске политике", делећи их крајње субјективно на "своје" и "туђе", не водећи нимало рачуна ко је Христов и ко је користан за Цркву. Због свега тога ни мене такав став

врха СПЦ не обавезује да признајем за свој рад неке рецензенте, како бих могао што објективније и истинољубивије да прикажем стање у нашој СПЦ и њихову епископску злоупотребу власти. Хоћу да укажем на овакав крајње субјективан став Цркве према моме раду који се одвија по Божијем допуштењу по коме се дешавају и све ствари, став који није и не може бити по Божијој вољи, која чини и допушта само добро. Осим тога, ја сам писмено и усмено, више пута, позвао г. Калезића да објединимо наше напоре на овом истом пројекту за добро народа и теологије, што је он одбио.

в) Благослов који је "постхумно" дат за ову Енциклопедију

Ипак, не можемо а да не нагласимо, да је за ову Енциклопедију дао свој благослов Поглавар наше цркве, и то када је она већ била завршена, пост фестум, онако како се постхумно деле одликовања у безбожном свету, а постхумно сваког човека очекује Божија награда или казна, супротно вековној канонској пракси Цркве. С друге стране, Патријарх је нама, преко Светог арх. синода, дао писмено благослов много пре овог благослова (1997. године), и то унапред – на почетку нашег рада на СЕП, за разлику од овог усменог благослова, колико знам, који је дат пост фестум, дакле "уназад", Савременој администрацији 2002. године, на крају њиховог рада за исту Енциклопедију православља, не водећи рачуна да за исти рад не може дати два благослова двојици различитих теолога, мереће по различитим аршинима: Мени је наметнуо три епископа као рецензенте (др Саву Вуковића, др Иринеја Буловића и др Игњатија Мидића), а редактору г. Д. Калезићу дао је благослов без иједног рецензента за непроверен рад, и то кад је тај посао већ био окончан, по изласку из штампе, не упуштајући се у квалитет тог обављеног рада, ризикујући да он, српски Патријарх, стане иза неког неправославног, секташког – јеретичког учења кога има у овој Енциклопедији, што би било скандалозно, богохулно и јеретички. Неко ће, можда, помислити или казати да ја због тога пишем овај критички приказ Енциклопедије, што није тачно. Ја овај приказ пишем као

објективни мислилац, без трунке зазора, добронамерно, износећи пред читаоце истину "на тацни" да сами просуде "право стање ствари", иако ћу касније изнети пуну истину о сметњама за наш мој рад, како од стране врха Цркве тако и од стране врха Државе, који су се плашили, са правом, да ћу ја изнети у СЕП нагу истину о свему, па и о њима. Више бих се радовао да није било потребе да ја простудирам тужи рад који ме одводи у страну од мога рада, јер би, да је ова Енциклопедија била добра, себе поштедео "танталових мука" у писању тако великог подухвата и пројекта за који би требало да залегне нека институција српског народа, а не ниједан појединац.

У појединим одредницама има доста плагијата, што је сасвим довољан разлог да се не даје благослов ад хоц, као што ћемо касније видети, те би било срамотно да српски Патријарх стане иза интелектуалне крађе у појединим одредницама ове Енциклопедије. У другим одредницама има доста нетачности, непрецизности, па и истраживачког лутања. Оно што посебно боли јесте чињеница што је Патријарх препоручио (Читај: наредио) чак и расписом да цркве и манастири у његовој Архиепископији купе ову нерецензирану и непроверену тротомну Енциклопедију по стварној продајној цени, без икаквог попуста, што је класична злоупотреба епископске власти А када је мој рад у питању понаша се по оној нашој пословици да је "неком мајка, а неком злехуда маћеха". То је недопустиво како за његов положај и године, још и више за његову ортодоксију и ортопраксију.

г) Енциклопедија је чист теолошки промашај

Имена бројних личности нису уазбучена, ни обрађивана по азбучном реду презимена, како се то обично ради свуда у свету, па и код нас, већ по азбучном реду свога личног имена, како понеко ради за виша црквена лица: епископе и патријархе, како је радио покојни епископ шумадијски др Сава Вуковић у својој студији Српски јерарси. Очекивали смо много од ове Енциклопедије, а добили мало. Веровали смо да ће ове три књиге Енциклопедије покрити целокупно благо наше светосавске и православне културе и оне све бројне

посленике наше духовне баштине, као и нешто од богатства осталих помесних православних цркава, али оне, барем судећи по броју својих одредница и њиховом неуједначеном квалитету обраде, једва да заслужују име лексикона или речника, а ни у ком случају не и име Енциклопедије православља. Ово и због тога што у импресуму Каталогизације стоји ознака: Хришћанство, Православље. Како се Хришћанство, после раскола 1054. године и Лутерове реформације у 15. в., разбило на сијасет верских секти, овај претенциозни наслов је нетачан. У овој Енциклопедији има доста одредница са готово најдужим текстовима, из Римокатолицизма и Протестантизма, па јој најбоље, бар не у потпуности не одговара ни наслов Православља. У оба ова случаја ова каталогизација је промашена ствар.

Сва три тома ове Енциклопедије једва да покривају једну петину нашег раскошног православног богатства и двадесетину укупног богатства православља код других народа и помесних цркава. А што се тиче свеукупних одредница из целокупног хришћанства, како је наговештено у импресуму Каталогизације, она је ту умногоме дефицитарна и крајње сиромашна.

д) Разочарење уместо одушевљења

Овај приказ Енциклопедије не чиним нимало са злурадошћу, већ, напротив, радујући се, пре свега, овом у неуспеху "великом успеху", али је моја радост мало помућена тиме што ова Енциклопедија није урађена сасвим стручно и што је као "тимски посао", сагледала из разних углова и разлога сву суштину појмова и личности заступљених у њој, што она није испунила ни најмање моја очекивања. У сваком случају она је првенац, али не у смислу наше пословице "Први се кучићи бацају", већ првог издања ма које енциклопедије православља у нашој целој мукотрпној историји православља и светосавља.

Ова Енциклопедија је испала оскудна и неквалитетна и због тога што Редактор није хтео да послуша потписника ових редова да се обједине сви напори, па дакле и онај на коме ја, по благослову Светог архијерејског синода СПЦ (Син. бр. 531/

зап. 303, од 26. марта 1998. године), радим и онај на коме је, без ичијег благослова, радио г. Калезић, како би Енциклопедија православља била заиста потпуна, значајна и комплетна, на духовну радост и корист нашем народу. Објективно говорећи, неко је ову Енциклопедију примио са великим одушевљењем, а неко са великим разочарењем.

ђ) Омот и повез Енциклопедије православља бољи од садржине

Пре свега, издање ове Енциклопедије је у лепом, рекао бих чак одличном и луксузном повезу, тако да повез уистину надмашује вредност самог текста и садржајни квалитет саме ове Енциклопедије. То му, нажалост, некако дође као да неко неку "лако освојену пријатељицу" облачи у скупоцено крзно, а ону, која му је законита, верна и једина, облачи у најобичнију, скромну одећу. Хоћу да кажем да бих више волео да је садржај ове Енциклопедије на већој висини, макар њен повез био и мало скромнији.

Многе одреднице обрађене су неуједначено, како по квалитету тако и по квантитету, без обавезне пратеће литературе, не водећи рачуна о томе да величина и значај неке посебне одреднице у Православљу буду сразмерно и пропорционално обрађени и заступљени у овој Енциклопе-дији. Више се водило рачуна о комерцијали него о квалитету, о обиму него о значају, дајући на вољу стручњацима да покажу своје знање које имају из ове области, а не да то знање буде тачно, сучељено и укрштено другим мишљењима, искристалисно и препоручено од стране аутора као важно за православну теологију. Управо о православној теологији или о богословљу, није вођено довољно рачуна или то учињено спорадично и ненаучно.

е) Обим и назив Енциклопедије православља

У сва три тома обрађено је негде око 14.000 појмова, од чега је само један сарадник, и то философске, а не теолошке струке – обрадио 3.000 одредница. Потребно је да енциклопедија оваквог једног обима обради барем између 60 до 70

хиљада појмова. И то да их обради стручно, научно, тимски, истраживачки и свестрано сагледавајући значај и вредност сваке посебне одреднице у целом православном свету, да дати проблем одреднице осветли мултидисциплинарно, да се сагледа дати проблем са свих страна и из свих углова научног истраживања. Уместо тога већина одредница урађена је једностранo, дакле једноумно, а редактор као да није имао довољно добре воље или слободног времена, а уредник стручног знања, да уради свој део посла, да дотерају, уобличе и уједначе све одреднице, како би оне имале исти или приближно исти квалитет и обим, односно пропорцију дужине, према својој вредности и значају.

Што се тиче самог назива Енциклопедија православља, који најмање одговара својој садржини јер је у њој изнето најмање православног, а више хришћанског штива, он је супротан једној другој Православној енциклопедији, коју је издала "Православна реч" из Новог Сада као превод Потпуног православног богословског енциклопедијског речника, у два тома, писаног 1913. године, за који је предговор написао један од сарадника на Овој Енциклопедији православља, што личи "на врану која је стала на два коца."

ж) Нешто о стручњацима и "стручном тиму" ове Енциклопедије

Без икаквих предрасуда и злих намера, без увијања и двоумљења, морам да истакнем да је ова Енциклопедија православља изневерила наша очекивања, како по садржају, тако и по различитом нивоу знања које је у њој испољено, а Редактор, још мање Уредник, није усагласио те научне захтеве код свих ових радова и одредница, није је снабдео научном литературом. Ово тим пре што тај чувени стручни тим, односно тим од наших "најеминентнијих стручњака", који су најављивани месецима и годинама унапред као сарадници на овој Енциклопедији православља, садржи велики дијапазон различитих стручњака, од обичних студената до професора универзитета.

Баш зато што је рад на ма којој енциклопедији, а посебно на енциклопедији православља, велики, мултидисципли-

нарни подухват, раван градњи катедрале и још нешто значајније, он изискује тимски рад више различитих струка, људи различитих профила стручности (јер само теологија садржи око 20 својих научних дисциплина), такав рад исцрпљујуће обавезује све своје ауторе, посебно Редактора и донекле Уредника, да имају стоструке очи, пуну тимску сарадњу, уједначеност и комплементарност образовања, како би могли да на опште задовољство координирају свој рад и рад свога тима. Ово је посебно важно у овом времену у коме живимо, у коме постоји мултидисциплинарни начин обраде ма ког проблема, па и религиозног, са савременим модерним информатичким помагалима (компјутерима). Код нас је невоља у томе што је већина наших интелектуалаца обезбожена или индиферентна према религији, или има световно, секуларистичко образовање и негативистички приступ феномену вере и религије. То се може нарочито видети када се читају студије појединих сарадника "лаичког образовања" или њихови радови из времена "комунистичке владавине", и када се они упореде са данашњим њиховим тврдњама. У овом конкретном случају, тај фактор се одразио на различитост квалитета радова ових стручњака, па оне обостране, равноправне и ентузијастичке комуникације и заједничке сарадње у овом тиму стручњака није на овом тешком послу било, и то се негативно одразило на квалитет саме Енциклопедије. Управо она је рађена више индивидуалистички него колективистички, тако да се испољило читаво шаренило знања и умећа, обрађивања и усаглашавања. Рука редактора није интервенисала да то поправи, ублажи и усагласи.

з) Изостанак наших еминентних теолога у овом сарадничком тиму

Како се, дакле, у овој Енциклопедији ради о теолошким дисциплинама очекивали смо да ће, пре свих, на овој Енциклопедији, радити наши познати и признати теолози, што је у овом конкретном случају изостало. У овој енциклопедији, дакле, нема наших најпознатијих и најзначајнијих имена данашње теологије у Срба, пре свих нема тзв. јустино-

ваца, као што су доктори теологије: Атанасије Јевтић, Амфилохије Радовић, Артемије Радосављевић, Иринеј Буловић, Игњатије Мидић и других, који су се потврдили као стварни стручњаци у православној теологији.

Овај тихи "бојкот Јустиноваца" је незамислив, будући да су већина од њих епископи и професори Богословског факултета, дакле колеге Редактору по професорском позиву. Један члан Управног одбора, по струци и звању теолог, на пример нема ни једну одредницу, нити га има у списку сарадника, а сарадници означени иницијалима са З. С. и Д. Т. постоје у списку сарадника, али њихове одреднице нисам могао у тексту Енциклопедије да пронађем. У ствари, проналажење имена сарадника је крајње отежано, јер Енциклопедија нема Индекс појмова, личности и аутора појединих одредница, што је недопустиво и незамисливо при садашњим могућностима у доба компјутеризације, када је компјутерским програмима лако претражити све томове Енциклопедије и установити тачност у евиденцији како појмова, тако и имена који се помињу ма где у Енциклопедији.

Поред тога, у ову Енциклопедију, нису уведени бројни значајни и истакнути модерни теолози, без обзира колико их ко воли и симпатише, а уведене су мање значајне личности из туђих народа, неки који чак немају много везе са теологијом. Посебно је велики недостатак што у тиму нема ни једног уваженог догматичара, па се у неким догматским тврдњама лутало негде између Православља, Римокатолицизма и Протестантизма као у "чардаку ни на небу ни на земљи". У изради ове енциклопедије, што се да видети из приложеног списка сарадника, најмање је, нажалост, стручњака из теолошке струке, у односу на философску струку и образовање сарадника, чији је број несразмерно и непотребно надмоћно заступљен, као да се ради о енциклопедији философије, а не о енциклопедији православља.

Ту је, дакле, за дивно чудо, највише стручњака философске провенијенције, што се да лако утврдити ако се само погледа у списак сарадника, а знамо шта је већина наших философа до скора мислила и писала о религији, негирајући је у корену. То није добро, не само што се ради о Енциклопедији православља, него и због тога што морамо

имати у виду да је већина наших философи била подвргнута једном суровом атеистичком образовању, па је много одредница обрађено доста лаички, секуларистички, екуменистички, са примесом личног сарадничког тзв. позитивистичког приступа религији, узрокованог њиховим секуларистичким образовањем, иако има и оних философа, хвала Богу да има и таквих, који су успели да се отргну таквом негативном образовању и да обраде поједине одреднице квалитетно и стручно. Тако су, дакле, овде стале једна поред друге одреднице које су писали доктори наука и студенти појединих факултета, они који су позвани (професори теолошке струке заступљени у овом пројекту у мањини) и они који су мање позвани за овај рад (професори, асистенти и доценти других факултета, пре свих највише професори философске струке, који су у огромној већини), који су, колико до јуче, са малим бројем часних изузетака, с једне стране гледали на религију уопште, а посебно на православље, као на "мрачњаштво", заосталост и ненаучност. То се да закључити из ранијих радова ових стручњака из тзв. марксистичке ере свога научног рада. Знам да сам ја имао бројне проблеме да, као теолог, у то време браним докторски рад на Философском факултету све док нисам запрети "судом у Хагу". С друге стране, мање је теолошких посленика на раду ове Енциклопедије, посебно оних најстручнијих у теолошком знању тзв. следбеника нашег највећег догматичара оца Јустина Поповића, и многих других православних посленика, који су се потврдили у своме народу, а и шире, на писању бројних теолошких студија намењених верском просвећењу свога православног народа.

и) Професори и студенти "раме уз раме" као сарадници у овој Енциклопедији

Посебно је штетно, у најмању руку, непромишљено од стране Редактора да се у истом реду стручњака на овом пројекту нађу, један поред другог, професори Београдског универзитета и апсолвенти Богословског факултета. Поготову кад се зна да студенти наведени овде, као школску предспрему за Богословски факултет немају претходно

богословско образовање, већ потпуно световно, атеистичко образовање, а има и оних који нису завршили Богословски факултет, а наведени су као "сарадници" Енциклопедије православља. На сву срећу, таквих написаних и потписаних одредница скоро и да нема у сва три ова тома ове Енциклопедије, или их овај приказивач није могао наћи. Зато никоме не може да служи на част што су се, на овој листи сарадника, заједно нашли "раме уз раме", студенти ма ког факултета, чак и студенти Богословског факултета који су пре уписа на овај факултет завршили потпуно атеистичко средње, а не богословско образовање, напоредо са познатим професорима универзитета, па чини ми се да таква имена у овај Енциклопедији служе више "као лутке у излогу", нечији самовољни и користољубиви "декор", пре него као стварни стручњаци који су допринели квалитету стручног рада. Такви не могу, чак, ни да буду ни декор, јер ако је неко ушао као стручњак и сарадник у Енциклопедију, а није написао "ни једну црту" из теологије, осим стручњака из световне струке, то је обмана читалаца, чак и да је његово име врло "важно", најважније за Богословски факултет у неком другом доприносу и раду.

Сарадднички тим ове Енциклопедије, иако је месецима унапред најављивано да обухвата све наше најпознатије и највеће стручњаке, умногоме је разнолик, нехомоген, "неуигран", најмање теолошки, а највише философски, као да је примарни циљ писања и издавања ове Енциклопедије био философски, комерцијални, екуменистички, што није допустљиво у овој врсти посла, а мање светосавски и православни подухват, какав је требало да буде, па је требало да буде обратно. Уосталом, мноштво сарадника, чак и издавач, нису руковођени добром намером у писању ове Енциклопедије, будући да су многи били, можда су и сада, декларисани атеисти.

Дакле, има "стручних сарадника" који нису написали ни једну једину одредницу, барем их ја нисам нашао, а наведени су као сарадници на овој Енциклопедији. Непотребно је наводити њихова имена, јер ће се сами препознати, верујем и постидети.

Има и таквих одредница које су највероватније преписивали студенти Богословског факултета, а потписивали их професори, како сам могао закључити по квалитету њихове садржине, јер њихов стил и ерудиција одударају од писаних и објављених радова тих професора. Напокон, име једног сарадника који је написао скоро четвртину одредница у сва три тома ове Енциклопедије, јер се неупоредиво чешће помиње од других имена, није ничим, па ни у Предговору ове Енциклопедије, истакнуто. Допринос тог сарадника на овом послу је, евидентно, највећи и најзначајнији, иако су и његове писане одреднице изискивале редакторску верификацију и супервизорство.

ј) Непотребни и недостајући прилози у овој Енциклопедији

Као што сам већ напред казао, ова Енциклопедија је врло оскудна у недостатку обрађивања и помена бројних одредница; она је сиромашна и у знању које обрађени текст показује, тако да је права штета што се она у оваквом облику и садржини појавила.

Ова Енциклопедија је оптерећена додатним, непотребним и штетним прилозима, којима није овде место. Тако су сасвим непотребни прилози: за I том Акатист (стр. 734 – 736), будући да је то литургијско-богослужбени чин; за II том Небеска литургија од епископа Николаја Велимиро-вића (стр. 1399 - 1400), будући да је то песничко - имагинативна творевина, која може да се нађе свуда, само у Енциклопедији православља никако, а у III тому придодат је Списак мушких и женских имена народних (стр. 2127 – 2132), која су у употреби у народу, којима ту није место, јер би могли да се нађу у неком џепном календару, а никако овде.

Уместо тих сувишних и непотребних прилога, Енциклопедији је требало придодати недостајући Индекс појмовних назива и личних имена и презимена, када се већ Редактор, неуобичајено за наше лексикографске вредности, определио да наводи ауторе по личним именима, као да су све те личности римске папе или васељенски патријарси. Недостатак тог индекса је недопустив данас, када постоји

компјутерско трагање и одређење сваког појма, што би помогло лакши преглед и налажење појединих појмова и личности. Осим тога недостатак Индекса прикрива прегледност заслужних, али исто тако и мање важних имена која су уведена и обрађена у овој Енциклопедији, као "Понтије Пилат у Вјерују", а није требало да буду ту, када је већ тако "строг" критериј њиховог одабира примењен. Тако сам, на пример, више од пола сата тражио одредницу познатог грчког савременог теолога Јована Зизјуласа, код нас доста присутног и цитираног код модерних, либералних теолога – "грчких ђака" - пошто нисам могао моментално да се сетим његовог имена, али је нисам уопште нашао, јер је нема на своме месту. Негде је побегла, нестала.

На последњим страницама сваког тома приложене су колор илустрације, икона или других предмета, натрпаних без икаквог реда и следовања своме тексту; многе илустрације су чак без потребне резолуције и оштрине, какве су и бројне друге илустрације у колор и црно-белој техници у самом тексту сва три тома Енциклопедије. Тако илустрација Свети Христофор са псећом главом (Т- 68) потпуно је нејасна; доња икона: Христос Сведржитељ изгледа као да је нашминкана и нејасна је (Т- 68), какве су и иконе: Свети апостол Лука (Т - 103), Свети ап. Петар (Т - 117) и друге. После III тома приложене су опет тако рећи набацане мапе, без икаквог реда и везе са одговарајућим текстом, кога би морале да прате.

к) Непотпуности, нетачности, плагијанства и шкртост у тумачењу бројних одредница

За бројне одреднице нема хронолошког одређења, као ни етимолошког значења, што је врло битно за оријентацију у времену и одређење значења појма, а њихов недостатак је пропраћен, ученичком неспремношћу приликом испитивања да се тачно утврде те чињенице, са "не зна се" када је живео, етимологија непозната, што је велики пропуст и ненадокнадив губитак за вредност саме Енциклопедије.

Већина одредница нема своју пратећу литературу, што је исто тако велики пропуст, па се не зна да ли је то оригинал-

ни састав или је плагијат, чега има у изобиљу у сва три тома ове површне Енциклопедије, каква је на пример одредница: Црквене школе, која је, у неком обиму, преписана из студије др Чедомира Драшковића под истоименим насловом; затим Метох и Метохија, која је преписана из књиге др Радослава Грујића, Азбучник Српске православне цркве коју је, опет, сам Грујић преписао из Мале просветине енциклопедије (том II, стр. 546), што је недопустиво, незаконито - кажњиво, ненаучно и у науци жигосано као интелектуална крађа.

С друге стране из текста бројних одредница се види да је, за дефинисање дате одреднице, коришћена литература (као на пример Хеортологија од др Лазара Мирковића,), понекад чак богата литература, али се она не наводи, што допушта могућност сумње у оригиналност и ауторство обрађивача те одреднице и указује на интелектуални промашај саме Енциклопедије.

Списак литературе уз обрађену одредницу ове Енциклопедије највероватније је изостао због учињеног плагијата, а то је штетно и због тога што спречава потенцијалног истраживача да нађе научни траг у литератури, да би своје научно истраживање проблема усмерио у потребном правцу. Осим тога то је грешно и штетно дело, јер новокомпоновани интелектуалац тим плагијатом заклања рад бројних научних посленика који су пре њега мукотрпно радили на разрешавању датог проблема. Тиме интелектуалац, који се служи плагијатом, представља себе као творца, зачетника и искључивог "стручњака".

Дакле, ретко ко од сарадника ове Енциклопедије цитира раније заслужне истраживаче на дотичној обради појма или личности, осим сарадника под скраћеницом Г. Д. М., који је и написао највише одредница, али и његова наведена литература за обраду дотичног појма могла је бити богатија и потпунија. То је учињено тако неспретно код већине одредница других сарадника, које немају наведену литературу као да историја и лексикографија тог појма који он обрађује да "почиње од њега". Недопустиво је да аутор одреднице: Атеист, цитира само самог себе и никог другог више, у тексту за који жели да буде научан и објективан, као да појам атеизма потиче од њега самог, да га је он дефинисао, изумио и

обрадио. Конфузија, недостатак у дефинисању, чак и нетачности су испољене и у објашњењима Аутономије и Аутокефалности. У Православљу не постоје термини велике народне цркве нити националне, већ само помесне цркве. О томе је Редактор морао да води рачуна.

л) *Несразмерност и субјективност у обради појединих одредница*

Посебно је проблематична и хаотична несразмерност и ненаучност појединих обрађених одредница, којих је ионако мало за овакву једну енциклопедију, што је штетно и ненаучно. Тако, на пример, одредница Безбрачност, коју је написао П. М., има једва три реда двостубног текста на једном листу (ср. Енциклопедија, I том, стр. 150), иако је она за теологију, посебно за исихастичку, подвижничко - монашку детерминацију важна одредница, као одлика целомудрености. Бигамији је дат простор од 1, 1/4 ступца (ЕП, I том, стр. 190), а Браку (ЕП, I том, стр. 271), као и Браку деверском само по 1/4 ступца, као да је бигамија важнији појам за православну теологију од брака. Она би, евентуално, била важна за исламску теологију, а не православну. Осим тога, вероватно као последица тога, недовољно је истакнут значај хришћанског брака. Одредница Претварање, је нејасна, нетачна и неправославна , јер се из самог наслова не зна да ли се она односи на прерушавање, симулирање или претварање слане у горку воду чаробним штапићем, па је требало да гласи: Претварање Светих дарова.

Тако је исто философији Свејединства (ЕП, III том, стр. 1682 – 1683), посвећена читава три ступца, иако је она чисто философска одредница које је Редактор докторирао, а није уопште битна за православље, а догми и одредници Света Тројица, једној од најважнијих православних и хришћанских одредница – вододелници где се одређује да ли је једно учење православно, римокатоличко, протестантско, јеретичко или није, дат је само један пун стубац текста, (ЕП, II том, стр. 1953 – 1954). Одредници Софиологија (ЕП, III том, стр. 1792 – 1794), која је на граници философије, хришћанства и мистике, посвећено је чак 5 стубаца текста, а одредници

Царство небеско (III, стр. 2046) дато је само 3,5 реда. Слично је и са одредницом Царство Божије. У том смислу, Амвросију Миланском је посвећено 2,5 ступца (ЕП, I том, стр. 38 – 41) више него свим српским светитељима – један стубац (ЕП, III том, 1799), скоро исто толико колико и Сави I Немањићу, то јест Светом Сави, 3,5 ступца (ЕП, I том, стр. 1656 - 1658), а др Никодиму Мила-шу исто толико колико и Светом Сави - 3,5 ступца, док је Никодиму Светогорцу посвећено чак још и више простора него што је то "жртвовано" за Светог Саву – 4, 1/3 ступца.

Генерално говорећи, неким римокатоличким и протестантским одредницама посвећено је више простора него православним, па се из тога види да је ова Енциклопедија православља писана у екуменистичке сврхе. Тако је Ваjарству посвећено 2 ступца (ЕП, I том, 307), иако оно није толико присутно ни заступљено у Православљу колико у Римокатолицизму. Али, ово није Енциклопедија Римокатолицизма него Енциклопедија Православља.

Такође је погрешно посвећено Бароку (православном у ЕП, I том, 140 - 143), чак 8 стубаца текста, више на пример него ли целокупном византијском иконописању, иако барок није у православљу толико заступљен, нити пак признат, пошто смо га примили из Римокатолицизма.

Узмимо одредницу Библијски преводи, која има 5 стубаца текста, непотребно оптерећеног другим темама (Претече Реформације, Штампарство и Реформација, Библијско друштво), у којој је нарочито стављен нагласак на протестантске преводе (ЕП, I том, стр. 176 – 179), као да су они битни за Православље, док су одвојено приказани преводи на старословенски и српски језик, као да су протестантски преводи Светог писма важнији и хронолошки старији од грчких и старословенских Библијских превода. Истина, библијски критицизам је почео овим протестантским преводима, али није се смело допустити да се њему да већи простор на уштрб грчких или старословенских, руских или српских превода, У том истом смислу наша је замерка што је Реформацији дат простор од 4,5 ступца, а Римској цркви 3,5 ступца, а Београдско-карловачкој митрополији, без нацртане шеме, једва 1/3 ступца.

Појму Бог, заједно са појмом Бог Отац (ЕП, I том, стр. 811-820) је дато 5 стубаца текста; Богородици (ЕП, I том, стр. 221-235) читавих 27 стубаца; Светој Тројици (ЕП, том III, стр. 1951-1954), која је највећа мистерија хришћанства и због које су избили сви расколи и све јереси у Цркви, додељен је само 1 стубац; Духу Светом (ЕП том I стр. 603 - 604) дато је мање од 2 ступца; Софиологији (ЕП, III, 1792 - 1795) 4,1/2 ступца, а Сотириологији (ЕП, том III, стр. 1792), много важнијем теолошком појму, једва нешто више од 1/2 ступца.

Исто тако, о Јовану Крститељу (ЕП, II том, стр. 893-894) само 1 1/2 ступца, а о Јовану Мајендорфу (ЕП, II том, стр. 895-896) скоро 4 ступца, а о владики Николају Велимировићу (ЕП, том II, стр. 1321-1323) постоји само 3 ступца, од чега је 2/3 фотографија. О ави Јустину Поповићу (ЕП, том II, стр. 918-919) су три ступца са фотографијом, док о Јовану Зизијуласу, модерном и модернистичком теологу, нема ни речи.

Нешто слично је и са одредницама о иконама – иконографији. Одредница Иконе (ЕП, том II, стр. 755-765) покрива простор од 21 ступца, док одредница Иконе Господа Христа (ЕП, том II, стр. 765 –766), мање од једног ступца, уз само једну илустрацију Икона Христа Халкитиса, а одредница: Икона Пресвете Богородице (ЕП, том I, стр. 235-236) заузимају простор од 21 ступца.

Зар је то објективност и православност ове Енциклопедије православља? Несразмерност у обрађивању и величини одредница, је велика мана многих одредница ове Енциклопедије. Овде је у питању један једини Редактор, који не само да није тимски радио, већ није имао смисла ни воље да о томе консултује зналце овог посла, па су се зато многе одреднице писале хаотично, по субјективној оцени самог аутора, а судећи по величини текста, бројне одреднице су приказане несразмерно своме значају и потреби. Тако, на пример, безначајној одредници за Енциклопедију православља Авгара дат је већи простор, док је одредница Аграфа штуро обрађена (ЕП, I том, стр. 12 – 13). Адвентизму је посвећен већи простор него што је то требало учинити, већи него многим другим хришћанским облицима вероисповедања, исто као што је то урађено код појма Амблем (ЕП, I том, 37 – 38), који нема велику библијску ни православну вредност и значај.

Све у свему, није уочљива нити довољно истакнута разлика између православних, римокатоличких и протестантских одредница заступљених у овој Енциклопедији, а морало да то буде, како бисмо сачували своју ортодоксију и ортопраксију, као да су аутор истих писали екуменистичку и прозападњачку Енциклопедију, а не православну, како се истиче у самом наслову. А многим одредницама са римокатоличког и протестантског подручја дата је предност у обради, већи простор и значај , што је недопустиво, као да се ради о римокатоличкој или протестантској, а не о православној енциклопедији. Чак нису градиране ни православне одреднице, како то треба и заслужује, по важности и значају.

Разуме се да је немогуће одредити потпуну сразмерност текстова, која је примерена њиховој важности, јер је она одраз ауторског знања те материје, али је овде оцењивање њене сразмерности и вредности, препуштено стихији, субјективизму аутора уместо да их дефинише и одреди Редактор.

На крају, "сразмерност" свих одредница подложна је не само редактору него тимској обради и закључивању, о чему Редактор није водио рачуна, а до чега се и иначе тешко долази.

Овде је у питању један једини Редактор, који не само да није радио са тимом, већ није имао смисла ни воље да о том свом редакторском раду консултује зналце овог посла, па су се зато поткрале многе грешке и многе одреднице написане и објављене хаотично, крајње површно, чак и незналачки, по субјективној оцени самог аутора те одреднице и његовом знању о датом проблему, а судећи по величини текста, бројне одреднице су, с друге стране, приказане несразмерно опширно, несразмерно своме значају и духовној потреби православља и свога народа.

љ) Недовољно истицање православног учења и националних личности

Дакле, није уочљива скоро никаква или довољна разлика између православних, римокатоличких и протестантских одредница, а многе су одреднице са римокатоличког и протестантског подручја написане, дата им је предност у обради и већи простор, као да се ради о римокатоличкој или

протестантској, а не о православној енциклопедији. Исти је случај што се тиче наших духовних великана, посебно династија, где је евидентна велика несразмерност и неуједначеност у третирању и дужини текста. Зато је испало, судећи барем по овој Енциклопедији, да је династија Бранковића, у којој би требало тражити и издајника у Косовској бици, важнија и значајнија за Српство и СПЦ од славне династије Немањића, која је овом народу дала христолику душу и високу духовну културу на светском а не само националном нивоу. Карађорђевићима (ЕП, II том, стр. 953) посвећена су 4 ступца, а Бранковићима (ЕП, I том, стр. 274-279), читавих 11 стубаца, Обреновићима (ЕП, I том, стр. 1356-1358) 3,1/2 стубаца, свим Немањићима (ЕП, II том, стр. 1299-1302) 6,5 стубаца, од чега су 1 и 1/2 илустрације. О св. Петру Цетињском је непримерено мало написано, како у династији Петровића, тако и под одредницом Петар I Петровић. Да ли је то учињено тенденциозно зато што је он, по неким причама, проклео цело племе Калезића, и који због тога није "популаран" у њему. Међутим, научни рад мора да се пише непристрасно, објективно, без обзира на субјективно мишљење аутора. Према томе, равно дупло више текста је посвећено Бранковићима него Немањићима, а скоро три пута више Бранковићима него Карађорђевићима. Каква објективност и стручност у научном раду?!

м) Сиромаштво и испуштање многих важних одредница из Православља

Већ сам напред навео да, по броју одредница, ова Енциклопедија једва да се може назвати речником или лексиконом. Тако, на пример, Енциклопедија православља коју ми радимо требало би да има око 60 до 70 хиљада обрађених појмова и одредница, док наш Српски православни лексикон би требало да има више обрађених одредница или толико колико ова Енциклопедија, из чега закључујем да се ради о врло оскудној, сиромашно обрађеној Енциклопедији православља, чије бројне одреднице не заслужују да се нађу у овом првом издању Енциклопедије, чиме се Редактор, уредник и издавач веома поносе и хвале.

Да напоменем да у овој Енциклопедији нема јако много важних одредница за Православље. Узмимо на пример само неке од одредница у овој Енциклопедији у словима: К, Л и П, којих нема, а морале би да буду у свакој, па и у овој Енциклопедији православља. Под словом К недостају одреднице: Казуистика, Каинити, Какособигос, Калефакторијум, Калиновци, Камалдолијци, Кампа, Канделабр, Каноници, Канотар, Капитилавијум, Капитуларија, Карактер, Карани, Карпократовци, Кастриније, Катарза, Католик, Кесар, Кефалија, Киликион, Килисма, Кимвал, Кимитрија. Под словом Л недостају одреднице: Лађа (духовни симбол, место одакле је Господ учио народ и Своје ученике; Лаж. Лазарице, Лакомство. Ламаркизам, Лампадарије, Лапси, Ласкање, Легенда, Легион, Лексикографија, Лексикологија, Лењост, Лепра, Лепрозоријум, Лепта удовичка, Лествица, Либертици, Лимб, Литанија, Литургија крвава, Литостротон, Лице Божије, Лицемер, Лишавање свештеничког чина и тако даље. Од одредница које почињу на слово П недостају одреднице: Пагани, Пад (греховни), Палингенезија, Палиј, Паниперсеваст, Паперта, Перисома, Перидевти, Плач, Погружење, Полиглота, Порекција, Парадигна, Параепитроп, Параклит, Параклитици, Паралелизам, Паралипоменон, Парасинагога, Параеклисијарх, Парик, Парохијалник, Партеногенеза, Појање (Певање) партено, Паства, Пастофорија, Пастуховци, Педобатизам и многе друге. Ове недостајуће одреднице су наведене као парадизма, за сва друга слова.

Шта да кажемо о недостајућим одредницама под другим словима ове Енциклопедије; затим, о плагијатству, присутном у овој Енциклопедији; о неправославном (јеретичком) учењу, које је изнето у овој Енциклопедији, а за које ја нисам имао довољно слободног времена да подробно истражим? Уколико неко буде то од мене захтевао, због тежине квалификација које ја износим, ја могу да се позабавим и тим проблемом.

н) Закључак

Сумирајући овај свој Критички приказ у један негативан утисак о квалитету ове Енциклопедије, због тога што су се Редактор и сарадници који су писали ове одреднице,

руководили крајње субјективним разлозима, са осећањем благоволења према једнима и злонамерности према другима, или сходно своме знању, а не истраживачком подухвату, или пак руковођени неким другим нама непознатим разлозима, а не никако научним побудама и истинољубивим истраживачким. Објективизам у научном истраживању сведен је на недопустиво малу меру, уз несразмерност текста по важности и на много места недопустиво скраћеним или изостављеним текстовима одредница, писан не сажетим него прокрустовским стилом и без научног сучељавања различитих мишљења, како би се извео прави и одговарајући ауторски закључак.

Према томе, Енциклопедија православља, чији је редактор г. др Димитрије Калезић, иако је писана јасним стилом, јесте промашена инвестиција за издавача, несолидно научно-истраживачко дело од стране Редактора и већине његових сарадника, са ретким часним изузецима, дело сумњиве научно - православне вредности. Оно мало стручно урађених одредница не види се и не може се препознати у шуми мноштва делимично, у некима у већини одредницама и у већини, изнетих грешака и недостатака.

Осим тога ова Енциклопедија је више секуларистичка, него што је православна. Имена бројних заслужних теолога и свештенослужитеља у српском народу у овој Енциклопедији нису нашла своје место. Једним делом то може да буде последица тога што су студенти писали ову Енциклопедију, а други – зато што се много журило да се Енциклопедија што пре штампа, пре наше Српске енциклопедије православља, чији се радни наслов може сада слободно објавити.

Понеке одреднице у овој Енциклопедији су више плагијати него што су оригинални радови. На другим местима је присутно непознавање етимологије, лексикографије (рецимо упућујућа одредница Седамдесеторица в. Седамдесеторица апостола, Аврамово крило и Аврамово лоно, упућујућа, које су непотребно наведене једна иза друге, упућујућа испред главне одредница, уместо да се наведе само главна одредница ради уштеде на простору, како би се нашло више обрађених одредница чак и у овом обиму. Пада у очи, да су бројне одреднице обрађиване и отшампане са уазбучавањем

према личном имену, а неке према придеву, какав је овде случај "Седамдесеторица апостола" "Аврамово лоно".

По свом обиму ова Енциклопедија једва да надмаша величину неког православног лексикона или речника, будући да садржи нешто око 14.000 одредница.

Мислим да би се у евентуалном другом издању, уколико издавач о томе размишља, морали да отклоне сви ови недостаци, све уочене и изнете грешке, заједно са оним неизнетим грешкама које траже дубљу и дужу научну анализу. Међутим, с обзиром на величину таквог захвата при том исправљачком раду тешко би оне могле да се олако изврше, претресу из темеља, па би евентуално друго издање ове Енциклопедије, у овом и оваквом обиму и квалитету, ако се ускоро прода прво издање Енциклопедије православља и тиме надокнаде све своје трошкове, било велики ризик. како за Издавача и Редактора тако и за теолошку науку, како би могли бити сви задовољни: редактор, издавач и православни теоло-шки стручњаци.

Свети Јован, 21. јануар 2003. година

Протојерej др **Жарко Гавриловић**

Објављено у "*Књижевне новине*" бр. 1072-1073, Београд, 15.12. – 15.1.2003, ст. 14 и 15; и бр. 1074-1077, Бгд 15.1.-15.3.2003, ст. 14 и 15).

њ) Додатак

У дневном листу „Политика" од 6. јуна ове године господин проф. Др Димитрије Калезић наставио је, после интервјуа који је објављен у „Православљу", да обавештава нашу јавност о Енциклопедији православља коу је он готово завршио са једном групом сарадника.

Најпре, мислимо да се једна оваква публикација, поготову са онаквим претензијама о којима говори др Калезић, не може сачинити и предати јавности без предходне сагласности и увида од стране Цркве. Наиме, сваки издавач у нашој земљи има право да објави овакву или сличну публикацију која се бави најважнијим и најсуптилнијим проблемима православне теологије и да, мимо Цркве, одабере сараднике

по сопственом избору, преузмајући на себе одговорност пред Црквом и културном јавношћу за објављено дело. Али човек из Цркве и на положају декана Богословског факултета СПЦ не може и нема право, по нашем мишљењу, да користи ауторитет црквеног лица и старешине највише научне институције Српске Православне Цркве, уради овај пројекат мимо и иза леђа Цркве, доводећи у јавност у заблуду да је једино овлашћено лице да формулише најважнија и најсуптилнија питања православен теологије као и да прикаже историју наше и свих сестринских цркава. Друго, мислимо да др Калезић није уопште погодна личност да води овакав један пројекат јер се досад, готово од почетка своје универзитетске и публицистичке каријере, неколико пута компромитовао не само као познавалац своје струке него и као оригиналан аутор текстова из те струке. Неколико се пута десио да је његова појава у јавности била скопчана са сумњама у ауторство а једном је и непобитно утврђено да је на дрстичан начин склон „позајмљивању“ туђих текстова, а кад му то плагирани аутор јавно покаже, он као главни аргумент за своју „научну“ радњу наводи чињеницу да то и други раде! Ова морална безобзирност често се јавља као пратилац публицистичке активности др Калезића јер он или ради сумњиве редње или себе увлачи у сумњиве радње ситуације помажући другима да се баве таквим радњама. Иако га је још 1973. године проф. Др Лазар Милин јавно и добронамерно укорио што употребљава туђе текстове без навођења аутора коме припадају, јер је то и са научне и са морален тачке недопустива ствар која се сврстава у плагијат или књижевну крађу, др Калезић је наставио да се понаша у плагијаторском стилу као да је свеколика културна баштина његова приватна прћија коју може користити не наводећи имена аутора, те тако представљајући туђе идеје, ставове, формулације и закључке као своје сопствене, и на томе градећи име научника.

Године 1987. појавила се у Београду књига под насловом Свети Василије Острошки у своме времену. На корицама књиге стајала су равноправно, иако је прво исписано име др Калезића, два имена: др Димитрије Калезић и Душан Берић. Необавештени читалац, помислио би да је књига плод зајед-

ничког рада потписаних аутора. Истина је, међутим , другчија Др Калезић је прихватио понуду далматинског епископа г. Николаја да обради рукописну грађу о Св. Василију Острошком, коју је припремао у међувремену преминули Душан Берић.

Др. Калезић је добио на тај начин прилику да се наметне не само као први него и као главни аутор јер све што је добио, како сам га каже у предговору књиге, било је само грађа. Ко сад зна шта је чије у овој књизи кад је аутор основног рукописа мртав а првопотписан аутор одбија да породици преминулог Берића врати рукопис који је добио као „грађу“, а то је једини начин да се утврди колико је који од потписаних стварно урадио? Да ли је морално својатати било који степен ауторства над једним рукописом чији је аутор мртав и који пре срмти није тражио Калезићеву сарадњу а онако мртав није могао утицати дефинитивно на обликовање рукописа? С обзиром на то какво је искуство са Калезићем имао Милан за свога живота, остаје сумња у погледу правих заслуга покојног Берића за настанак ове књиге.

Године 1994. појавила се у Београду књига *Речник симбола* коју су као аутори потписали г. Крсто Миловановић и Томислав Гаврић, а као рецензет др Димитрије Калезић. Ко год се разуме у ову промлематику лако ће и брзо утврдити да је и ова књига, тачно у стилу рецензента, чист и доследан плагијат, и то од прве до последње странице. Она саведочи да др Калезић или уопште не познаје материју за које пише „стручну“ рецензију свесрдно је препоручујући за вишеструку употребу или пак сматра, у складу са сопственим навикама и сопственим моралом који је на њима изградио, да се мирне душе може преписати цела једна књига и испод ње ставити свој потпис.

Пошто постоје индиције да се овим не затварају недопустиви поступци интелектуалног, православног поштења др Калезића, а већ ово што је наведено може код читалаца упућених у ствари да изазове осећање мучне нелагодности и сумњичавости у научни ауторитет др Калезића, примивши 200.000 немачких марака од Савремене администрације, дакле атеизираних људи, да изда ову офрље урађену Енциклопедију православља, сматрамо да је у принципу

недопустиво да се православна енциклопедиаја, на чијем је челу др. Калезић, појави у јавности, иако са благословом патријарха Павла, пре него што се мериторно не утврди степен и ниво њене научне ваљаности, православне исправности и ауторске оригиналности, јер се у противном и Црква и сама идеја о Енциклопедијим излажу великом ризику ккритике, уколико није у свему урађена у духу православног учења и науке.

Интересантно је овде поменути да сам ја, заједно са покојним Зораном Глушчевићем, добио до Светог арх. синода СПЦ благослов да радимо на *Енциклопедији православља*, без динара помоћи ма с које стране, и да нам тројица епископа СПЦ буду рецензентим и то пре почетка ма каквих радобва које је г. Калезић преуезео са својим "философима", коме није био потребан благослов Синода да ради на овом екуменистичком делу, а не чисто православном, па је он, г. Калезић, када је његова Енциклопедија православља изашла из штампе добио благослов Његове Светости Павле, без да ју је овај прочитао и нашао у њој јереси, чак је сам открупио 500 прожимерака ове Енциклопедије за себе и наредио црквама и црквеним општинама своје Архиепископије да је купују за своје потребе, те је тако фалш штиво, под видом Православљам убризгано у чисту православну веру и тиме је загадило јересима екуменизма и ватиканизма, тако да ће оне праве православне енциклопедије тешко моћи ући у Православни и Светосавсни народ српски. Наш народ је одавно мудро рекао: "Од главе риба смрди, а од репа се чисти"! Ипак, знам да сам припремио сав материјал за десетотомну *Српску енциклопедију православља* и само сами Господ зна да ли ћу стићи и од кога помоћ добити да би тако велико дело урадио.

Код нас одавно воде Православља замућене и загађене од оних који би требало да чувају чистоту и бистрину и оригиналност правоиславља, па је за велико жаљењее да баш они који себе сматрају најдостојнијим и најважнијим да о томе воде раачуна, утркују се ко ће Православље искварити Римокатоличком јереси и јересима екуменизма, протестантизма и разних других верских учења. Нека им је од Бога опроштено ако су то учинили у незнању, а кажњено ако то и

тако свесно раде, јер је Господ рекао ко малу титлу дода или одузме од његовог учења, биће најмање међу анђелима у другом свету. Међу првима је непријатељски постушпио против тога да Зоран Глушћевић и ја радимо на Енциклопедији православља мпој школски друг, митрополит загребачко љубљански, Јован, ваљда због тога да не бисмо изнели истину о његовом порочном животу и пбекству са апарохије, противнп канонима и Светом писмо,када пастир, видевши вука напуста сдвоје стадо на његпви милост и немилост. Он се при том позвао на непостојећу одлуку САС о раду на Енциклопедији православља, а она је укинута а фдруга није донета, чиме се послужио лажима, а није устао против Енциклопедије православља коју је, преко Калезића, припремала Савременена администрацоја. Све то моежете сазнати из горњих скенираних његових писама, о чему ће бити више речи у двадесетој књизи ове Библиотеке.

3) ПИСМО СИНОДУ О ПРЕДСТАВИ СИНИШЕ КОВАЧЕВИЋА, СА ПОТПИСИМА СТРАНКЕ

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ,
Београд, 15. март 1999. године

Принуђени смо, по свом позиву, призиву и гласу своје свести да се обратимо Светом архијерејском синоду Српске православне цркве да Вас обавестимо о немилим и светогрдним писаријама драмског писца Синише Ковачевића из Београда, молећи Вас за интервенцију код надлежних грађанских власти да се, доле поменута три позоришна дела, забране за извођење и публиковање на територији Савезне Републике Југославије.

Наиме, поменути књижевник Ковачевић написао је три богохулна, псовачка и антиродољубна дела - драме у којима вређа верска и национална осећања српског народа као целине и сваког Србина као појединца. Он то све чини под врло провидном намером такозване слободе уметничког стварања, заборављајући на учење светог апостола Павла који каже: "Све ми је слободно, али све не користи; све ми је слободно, али све не изграђује" (1. Кор. 10,23) Тако се ово "уметничко стварање" претерава у најнеукусније и најнеуљудније псовање - светогрђе - свих духовних вредности којима су и за које су наши преци живели. Овај уметник као да је схватио свој животни позив писања као пљување по хришћанству, светосављу, српству и свим најсветијим и најважнијим вредностима нашег народа.

Ова његова списатељска делатност, тачније писање без икакве књижевне вредности, огледа се у његове три написане и штампане позоришне драме.

1) У драми "Свети Сава", чије је извођење у Југословенском драмском позоришту у Београду 29. маја 1990. године, дакле уочи Туђмановог устоличења у Загребу, спречили Светосавци и њихови симпатизери, око чега се подигла велика галама, а у којој драми се исмејава Свети Сава, Симеон Мироточиви, цела династија Немањић, па и српски народ. О свему томе један од потписника ових редова је подробно

известио Свети архијерејски синод, доставивши текст драме, и затражио интервенцију.

2) У драми "Рави", коју је Синиша Ковачевић написао пре неколико година, која је објављена у ревији Театром 1997. године а чије је штампање финансирало Министарство културе републике Србије, исмејава: Господа Исуса Христа, светог Јована Крститеља, све апостоле редом, велича Јуду издајника, исмејава свету тајну крштења, причешћа, Свети Дух - Треће лице Свете Тројице, као и све друге вредности духа и културе за које су наши преци крв лили и животе дали. Као доказ тога достављамо Вам текст поменуте драме са подвученим инкриминацијама увредљивих текстова, како би се и сами уверили о страшном степену светогрђа.

3) У драми "Краљевић Марко" Синиша Ковачевић исмејава нашег чувеног епског јунака, родољуба и хришћанина који се молио Богу да хришћани у битки на Ровинама победе Турке, макар он први погинуо, што се и обистинило. Ковачевић приказује Краљевића Марка као последњу уличну испичутуру, најпознатијег сеира Мусе Кесеџије, хуљу и најгорег човека, а његову мајку Јевросиму као некакву амазонку, које никада нису постојале на овим просторима, док монахиње Љубостиње приказује као лаке особе за провод и уживање. Ова представа је неколико пута извођена у Београдском драмском позоришту о трошку Скупштине града Београда, која је, будући да је Љиљана Благојевић градски секретар за културу, а она је супруга Синише Ковачевића, издвојила огромна средства да се ова драма постави и неколико пута прикаже публици, и да на крају доживи апсолутни пораз - скидање са репертоара позоришта пошто је исту гледало мало посетилаца. Достављамо Вам, такође, и текст ове драме како бисте се у истинитост наших навода и сами уверили.

Све ове три драме, по мишљењу аутора и проблематичне књижевне критике представљају значајну трилогију, а ми мислимо да су ове драме три списа највећег светогрђа и глупости, псовања и неистине која су изашла из пера и из главе ма кога човека, а камоли Србина. Сматрамо да смо духовно болестан и раслабљен човек може овако нешто да помисли, а мислимо да се нико не би усудио од здравих и разумних људи да стави своје име као писца поменутих писанија.

Молимо Вас да предузмете све што је у вашој моћи да се ова дела уклоне са јавне сцене, а да размислите о могућности изопштења, са анатемом или без ње, из чланства Српске православне цркве драмског писца Синише Ковачевића.

Очекујемо да нас о свему предузетом благовремено обавестите како бисмо и ми знали шта даље да радимо и које кораке да предузмемо

У синовској оданости,

Београд,
15. март 1999. године

Учтив,
Протојереј **Жарко Гавриловић**

4) ПИСМО СИНОДУ О ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКУ АЛЕКСАНДРУ, О ПОМИЊАЊУ НА БОГОСЛУЖЕЊИМА

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ
Београд, Михољдан 2000. године

Слободан сам, у најбољој намери, да Светом архијерејском синоду наше свете Цркве предложим следеће: Идемо у сусрет времену када ће се наш народ, највероватније, изјашњавати о питању монархистичког или републиканског уређења у нашој земљи. Како је монархија на највулгарнији начин укинута и више од пола века најпримитивније ружена у нашем народу предлажем да Свети арх. Синод СПЦ, ради загревања нашег народа за монархију и монархијско опредељење обавеже надлежне и подручне им архијереје, а ови своје парохе и старешине манастира, да у богослужењима, у одговарајућим јектенијама помињу крунског принца – престолонаследника Александра Другог.

У пракси је у нашој цркви ово помињање данас врло шаренолико, тако да се Престолонаследник Александар негде помиње, а у неким црквама и манастирима не помиње. Ова пракса би помогла нашем народу да се дозове историјској памети и памћењу да је од доба Немањића Србија била најпросперитетнија и најбогатија, духовно и материјално, у времену када је била жупанија, деспотија и краљевина.

Морамо знати да су неки "шумски људи" укинули Србима монархију без народног референдума и без легитимног представника, а бојим се да и сви архијереји СПЦ нису за увођење парламентарне вишестраначке монархије, будући да су рођени и пола века живели у комунизму, па су тако и нехотично били изложени његовим негативним утицајима.Ако би Црква одрадила свој део у вези са пропагирањем монархије, то би помогло да се наш народ дозове свом историјском памћењу, духовности. Традицији, реду и раду и моралној обнови, кад наша држава добије свога домаћина напоредо са духовним домаћином. Све ово у смислу наше народне мудрости: "Без Бога ни преко прага" и "Без краља – не ваља".

Учтиво молим да будете правилан тумач ових мојих искрених намера. Овај предлог достављам преко свог надлежног Архијереја.

Михољдан, 2000. године

У синовској оданости,
Протојерej **Жарко Гавриловић**

5) ПИСМО СИНОДУ И ПАТРИЈАРХУ, О ЕМИСИЈИ НА РТС-у, О ДЕДА МРАЗУ И БОЖИЋ БАТИ, ЕКУМЕНИЗАМ

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ,
(Отворено писмо)
Београд, 31. децембар 2001. године

Пишем Вам о једном скандалозном догађају који је приказан на Првом програму РТС 28. децембра 2001. године, чини ми се око 17,20 часова, а против кога, колико знам, нико до сада није реаговао. Како је тај догађај изван епархије којој припадам, то пишем Вама, Господо Архијереји, не би ли изазвао Ваше реаговање на обу и на бројне негативне појаве у нашем народу које, углавном, пролазе без икаквог реаговања званичне црквене власти.

У поменутој емисији ТВ водитељка, уз помоћ камере и декорисане јелке, вештом камуфлажом спаја оно што је неспојиво, наше свето православље и инострани паганизам, увијен у тетра - паковање твораца Новог светског поретка који, нама барем тако изгледа, устају против свега што је наше српско и православно, само да би устоличили код нас своје паганске обичаје на место наше свете, хришћанске вере. У првом, гро плану тог догађаја камера зумира велику јелку, већу од црквеног торња смедеревске цркве, а у позадини приказује храм Светог Георгија у Смедереву који се налази даље на само неколико метара од храма. Дакле, на неколико метара од храма је, светиљкама и поклонима, велика, окићена јелка, са мноштво народа и деце около, која су дошла да приме поклоне од извесног "Деда Мраза" (Читајте: Ујка Сама преко нове номенклатуре власти у Смедереву), који се некада код нас звао "Божић Бата".

И док спикерка чита објашњење шта јелка значи у нордијској паганској митологији, па прелази на објашњење шта јелка значи у митологији код германских народа, деца пружају руке "Деда Мразу", који има огрлицу беле фате око врата, уместо ките злата. И пљуште поклони. Деца радосна, водитељка насмејана, а Деда Мраз усхићен. А ја тужан поред телевизора, укопан у земљу погледом, загледан у неку

далеку будућност: шта ће бити са нашим народом са таквом свешћу и небригом за своју традицију и своје обичаје, пред налетом и наметањем туђег фолклора и декора. Тужан, богами, и претужан што ми, туђом шареном лажом, скрнаве светињу, што се изругују мојој вери, што ми блате обичаје, што ми срамоте "Божић Бату", што ми исмевају Бадњак. И више од тога, тужан сам што као да нема никога у српском роду и племену да протестује против ове скаредности, против овог увоза духовног шунда, што цела Црква ћути, што су се свештеници у Смедереву забили у своје куће тога дана, па испред својих "сокоћала" или ти телевизора, зуре у те лажне слике и лажне шећерлеме "вишег" стандарда живота, пасивно из својих рупа, као да су пацови, а нису пацови, него боголика бића, посматрају у те шарене, китњасте лаже; то јест, мирно посматрају нову, паганску веру, упаковану у мундијалистичке пројекте НСП и испирање српских мозгова.

О, Господе Боже! докле ћеш дозволити српској нацији да буде равнодушна према расипању свога културног блага, увозом туђег културолошког шунда, да само Срби продају своју веру за вечеру, да увози лажну веру место своје прадедовске која је створила светитеље и дивове од наших предака? Докле ћеш, Свети оче Саво, докле ћеш окретати своју свету главу од српске нејачи?! Похитај Господе, умоли Господа Свети Саву, просветите и осветите српски народ да не тражи себе код другог! Немам ништа против да овакве емисије буду предмет образовних емисија наше деце, али пошто претходно изуче своју веру и своје обичаје, свој Бадњак и свог Божић Бату. Али, имам против да се оваквом јефтином пропагандом, која додирује кич, духовни шунд, заклања Црква Божја, дом Бога живога, и то са Божијом творевином (јелком) - дрветом које није ни у ком погледу није корисније од Бадњака, ни као техничко, огревно или украсно дрво, од стаменог, чврстог, стољетног храста, са којим нас везују векови и миленијуми, дедови и преци, вера и обичаји, култура и архитектура.

И тако док званична Црква ћути, ја се, као пензионисани свештеник, усуђујем да говорим, упркос свим протестима и негодовањима. Коме да говорим Господе: Немуштим великодостојницима Цркве који не умеју да устану ни против верских секти које су безбожници (читај нови агарјани) посејали по

православној и светој Србији; ни против убијања деце у мајчиној утроби у бездетној Србији, у којој се села гасе, школе затварају, касарне испражњују; оне који неће ни када могу нове вероучитеље да помогну да уђу у школе, да дођу до Твоје деце; оне који се не усуђују да траже од "нове", у свему старе, власти одузету црквену имовину коју поново парчају и продају; оне који неће да устану ни против нове пошасти "геј педерастије" и њихове скаредне "представе" у овом генетски здравом народу, него и сами намигују на творце НСП?!

Коме, Господе, да говорим: обезбоженим просветарима, којима не иде у рачун да се права вера у правога Бога шири, да се брат са братом мири и сложно живи, јер у том слушају они не би могли тако лагодно и лажно да живе: да се каљужају у неморалу, дроги, нераду, необразовању, који су "пијани од жестоког пића" ноћу и дању више него од поноса и достојанства свог високог позива учитеља?!

Коме, Господе, да говорим: свештеницима који су се, са мало часних изузетака, углавном окренули овоме свету, намигују на небо, а боре се за земљу и земаљско царство, допуштају нове "шатре" и нове шећерлеме поред Твога дома, чинећи од њега поново "разбојничку пећину" (Мт. 21, 13)?!

Коме, Господе, да се жалим: новим властима?! Али, какве разлике има између њих и оних претходних, јер су нас они претходни продавали туђинцима зарад идеологије, а ови други то чине зарад капитала, зарад царства земаљског, њих као да нема. Сви су подлегли трећем ђаволљем кушању (Мт. 4, 8 – 10). "Нема никога добро да твори" (Пс. 14, 1). Мени се чини да их је мало који добро чине, који воле свој народ "у добру и злу", који љубе своју груду, веру и традицију. Видећемо да ли ће уочи нашег следећег нашег Божића уздићи Бадњак на трговима, барем онако како су уздизали ову јелку пред црквом Божјом, да барем направе некакву "уравниловку" за коју су, они и њихови очеви, одувек били ђаволски вешти.

Али, говорићу, Господе, народу Твоме и моме, јер Твој народ је и мој народ, и Твоје заповести су и моје заповести, јер "добро чинити да нам се не досади" (ср. 2 Тим. 2,21), говорићу народу Божијему, без обзира да ли се он зове српски, албански, амерички: Оставите нам наше барем све дотле док

не увидимо да је ваше боље од нашег, док не схватимо да је ваша вера плодотворнија за духовну културу, којом се не можете дичити, осим ратне, разарајуће технике. Јер, ако је веће боље, што нам то намећете силом томахавки или силом ђавољег изметка – новца. Допустите нам, барем, толико слободе да можемо да се слободно определимо за све што је добро, било оно из наше или ваше културне баштине. Јер у Божијој башти овог живота има хиљаду различитих ружа, има места за све културе света, под условом да свако негује своју и одмерава је са туђом.

Подељено средствима јавног информисања.

Одани Вам,

31. децембар, 2001. године **Жарко Гавриловић**

6) ПОХОД ВАТИКАНА НА ИСТОК

Познато је да поход Ватикана на исток, канонску територију православне Цркве, има своју дугачку историску традицију, која је проткана животима милиона мученика.

У тој пустој жељи паписта, да духовно поробе словенски православни народ, највише су страдали Срби и Руси. Док се, нарочито последњих десетак година, поједини православни епископи СПЦ-е, који би требало да буду тврђаве истине, свим силама труде да фактички спроведу унију са римском јеретичком црквом, прилика је да е подсетимо и двојице великана двадесетог века, који су дали свој живот за иповедање истине. Реч је о историчару Јарославу Александровичу Галану и унујатском свештенику и књижевнику д. Габриелу Костелнику. Они су примили мученичку смрт, од стране паписта средином двадесетог века, јер су говорили истину и покушали да свој народ поврате у истинско православно исповедање вере. Пре него што се упознамо са овим великанима, на жалост код нас мало позантим, морамо направити један историјски осврт на историју Мале Русије, која је инечна древна колевка Русије...

Историјски, руски духовни простор се разделио на западни део, освојен од стране пољака и папских ритера у шеснаестом веку и источни део, чије је седиште била Москва. Западни део, никада јединственог руског духовног простора, звао се Мала Русија, а истолни Велика Русија. Под страшним терором папског језитског реда, чији је слоган био и остао – циљ не бира средство. – Крајем 16-ог века неки епископи су прихватили унију са римском црквом. Народ Мале Русије, Карпатске Русије, почео је да се зове малоруси или русини. Њихово страдање, током последња летири века, тешко да се може исказати. Сви они, који су се суспростављали унији са римском куријом, били су убијани или прогоњени у неприступалне планинске пределе Карпата. Део тог народа, насилно поунијаћених русина, пре више од 250 година, смишљено је од стране Аустро – Угарске досељен на територију данашње Војводине (Руски Крстур, Куцура...). Два офоцијално победила. Али из њиховог сећања није избрисана отачка вера.

Држава у којој су они тада живели била је у Аустро – Угарској, и они нису имали никакве могућности да исповедају веру својих предака. Унија је заживела у пуном смислу те речи. Ни једног православног свештеника није било у пределима карпатске Русије.

Али, догодило се право удо. После великог „Пролећа народа“, 1848. године, у околини града Мармороша, у селу Изи, почело је да се рађа истинско хришћанство. Први који су се усудили да право славе Бога, били су обични мирјани – сељаци села Изи. Житељи овога малога села, са околином су звнично иступили из уније и присједини ли се 1903. године Српској Православној Цркви. Овај, у то време незамислив чин, био је окидач за читав талас истуапња из уније осталих села и гардова (Мукачево, Ужгород...). Први унијатски свештеник, који је званично одбацио унију и прешао у православље звао се Јован Наумовић. Реакција римске курије је била страшна. С обзиром, да је то била територија Аустро – Угарске, која је тада била њена ударна игла, касније је то постала Хитлерова Немачка, регуларна угарска војска је упала у село Изи, убила свептеника Јована Раковског, као и многобројне мирјане. Отац Јован Наумовић је ухапшен и са неколико миријана одведен у затвор. Бојећи се даљег преласка русина у православље, језуити су затворили свих шест унијатских манастира и предали их пољацима у руке. Почело је са тоталним уништењем свега русинског и православног. Изграђени су специјални концентрациони логори за православне и за оне који гаје симпатије према православљу. Најпознатији међу њима био је Телергов, који се налази у близини Граца у Аустрији. У њему су, појединално, убијени око 300 унијатских свештеника, само зато што су гајили симпатије према православљу и Русији. Ово је први конценрациони логор у европи у 20-ом веку. У те логоре су војници једноставно доводили читава села, заграђивали их бодљикавом жицом и оставили народ да умире под отвореним небом, без воде и хране. То је био почетак страшног геноцида у Малој Русији у коме је страдало неколико десетина хиљада људи и литава интелигенција Карпатске Русије. Земља караторуска је дала Цркви хиљаде нових исповедника и мученика, који су од латина убијени. Тако су војници, у

селу Камен Борд, пред очима жена и деце побили читаво мушко становништво. По седочанству депутата аустријске скупштине, пољака Дашинскога, тада је убијено преко 60.000 људи, око 100.000 људи је побегло са свога огњишта, а шта је било са остатком народа, остало је непознато. Истовремено са геноцидом рађала се и свест о украинском народу и украинској самосталношћу. Једини начин, да се преживи, била је колаборација и одрицање од православља и свог руског имена и прихватање нове нације – украјинске. Међутим, свест о својој припадношћу великом руском народу, паписти нису успели да убију. Процес повратка у крило православља, више нико није могао да заустави. Пре 60 година, 24. октобра 1949. године, у левову (Западна Украина), у свом стану секиром освештаном у Ватикану, обезглављен је историчар и писац Јарослав Галан. (Извор К. Е. Дмитрик „Са Крстом и трозубцем“, Кијев – Москва, 1979; В. П. Бељаев „Формула отрова“, Москва 1972. године). Његове убице – западноукрајински шовинисти И. Лукашевич са својом двојице браће и М. Стахуром су 1951. године осуђени на смрт због тога чина. На суду су посведочили да су њихови наредбодавци осудили Гулана за то што је „разоткрио Ватикан, његове везе са хитлеровцима, САД-ма, Великом Британијом, зато што је износио у јавност улогу Ватикана у провоцирању мржње украјинаца према православљу и руском народу“. Ни ови, као ни многобројни други докази на суду нису оспорени у току судског процеса. До дана данашњег. А Гулан је био активан припадник идеје јединства словенских народа и православља. И баш са ових, можемо рећи комплексних позиција, он је разоткривао улогу католицима у западноукраинском националистичком покрету и његовом русофилском карактеру. А какав је данас однос уркајинске (жуте власти) према историчару Гулану? Све улице и тргови са његовим именом су преименовани. Свих десет његових биста су порушене, укључујући и спомен плочу. Акти вандализам се периодично догађају и на његовог гробу на градском гробљу. Али зато са друге стране, његове убице и њихови идеолози – Бандера, Кановелец, Мелик – почетком 1950-их година су од стране Ватикана убројани лику блажених. Већ 1920-их и 1930-их година, је опубликавао око 40 својих радо-

ва, у којима је иступао за јединство украјинаца и Руска и разболичавао великоукраински и пољски шовинизам, антиправославну линију унијата католика и самог Ватикана. А 1940. године његови су радови били гурање прстију у очи Ватикану. Његове публикације „Папска суза“, „Отац таме и улизице“, „Сумрак страних богова“, „На службу сатани“, „Пред лицем чињеница“, потпуно су разоткриле лицемерну политику римске курије, која себе назива црквом. На суду, један од убица, Лулашевич је рекао:

„Гулан је био сведок на Нинберском процесу и веома јасно је разобличио Ватикан. Припремом убиства занимали су се моја браћа – Александар и Мирон, 4. октобра 1949. године, задатак да убијем Гулана ми је дао високи национални чиновник Јевген, који има одличне везе са Ватиканом и САД-ом“. У време судског процеса, Ватикан је мудро ћутао. Ово ћутање је вероватно повезано са чињеницом да је Ватикан крајем августа 1941. године, закључио са хитлеровом Немачком споразум о заједничком деловању на „ослобођењу од бољешевизма“. А од 1944. до 1953. године, својим тајним каналима, Ватикан је омогућио припадницима марионетског режима да избегну лице правде и побегну на запад.

А 1886. године, у Руском Крстуру, општина Кула, рођен је, отац књижевног језика Русина у Војводини, псац и пета – руски Вук Караџић. Он је 1946. године као унијатски свештеник покренуо иницијативу враћања свих грко католика унијата у крило Православне Цркве. Стекао многобројне присталице међу руским клером у тадашњој Југославији. Осокољен успехом своје идеје у домовини отишао је у Украјину, да би покушао да и тамо задобије што више присталица међу унијатским свештенством. Међутим, по старом добро опробаном рецепту, свештеник др. Габриел Костелник је убијен. Његова смрт је остала као опомена, свим унијатским свештеницима, каква ће их судбија задесити, уколико покушају да се одрекну патроната римске цркве. Његовим одласком, угасила се и идеја повратка (унијата русина) вери својих предака. Судбина ове двојиц, истакнутих трудбеника на њиви Господњој, храбрих бораца за исину, отвара нам очи са каквим се силама таме боримо и каква нас будућност чека, уколико не останемо у крилу једне Свете

Саборне Апостолске Цркве. Уједно, нека њихово житије послужи и као опомена свим папским слугама и улизицама, који се одричу црквених канона и учења Светих ОТаца и првог архијеретика, папу римског, називају светим оцем. Зато добро проучимо ону причу из Јеванђеља о девојкама које су чекале свог женика па заспале. Немојте, Срби, да и нас таква судбина задеси.

28. новембар 2009. године

Из Москве за новинар.
Де Младен Олуић,

7) ПИСМО СПЕЦИЈАЛНОГ ПАПСКОГ ИЗАСЛАНИКА ФРАНЦИСКА ПАЛОВИНЕТИЈА МИТРОПОЛИТУ ЦРНОГОРСКО - ПРИМОРСКОМ ДАНИЛУ ДАЈКОВИЋУ

Упућено 28. децембра 1969. године

У наставку следи писмо специјалног папског изасланика Франциска Паловинетија упућено 28. децембра 1969. године блаженопочившем митрополиту Црногорско – приморском Данили Дајковићу. Он га је два дана раније, као препоруку под бројем 22384 писао у Метковићу а упутио из Сарајева. Писмо се чува у архиви Митрополије Црногорске приморске.
У писму је јасно изнесен „екуменистички" став римске цркве према Црној Гори. Но. Нека писмо само говори:

ВАШЕ ПРЕОСВЕШТЕНСТВО,

Молим да ми опростите на грешкама, али трудићу се да их буде што мање, јер сам по први пут у поверљивој мисије овдје. Молим да разумијете моје напоре које чиним сам уз припомоћ веома оданих и повјерљивих саучесника, али све то да што боље и свјесније, да најбоље намјере Свете Столице извршим што разборитије уз велику обазривост, маштао сам нарочито упозорен.

Носим Вам специјалну поруку Свегтог Оца Папе и Његову поруку треба лично да уручим па сам радо прихватио овај напорни пут да се уз његов благослов објековечи труд и обезбиједи Ваша сагласност и саучешће што је изричита жеља Св. Оца Папе па сам пошао на овај историјски пут који треба да овјековечи Вас.

Но, ево у Сарајеву сам позван у Надбискупију и задржан, хитно обавијештен са напоменом да моментално није погодан моменат – наиме папа би у очи моја присутност на Цетињу, па би могле наступити немиле последице и ноге непријатности од ненамјерних зли људи Ваше средине, сто би омело и много нашкодило постигнутим успјесима у одвајању Ваше Свете цркве од натурене сепаратистичке јереси.

Много се постигло и Св. ОТац папа је веома задовољан и

предложио је да би било најбоље да се скине она мала капела и смјести у музеј или Његуше гдје би одговарао намјени, гдје историја тога времена измрлог народа још једино не може да види.

Свима је јасно да садашњи народ нема више ништа заједничко са некадашњим народом оријентисаним великосрпском идеологијом која је зроупотријебила овај народ, који ето може се рећи потпуно изумире. Нови народ са новим навикама и новим животом је народ будућности и нових прегнућа, па је волјан Св. Отац Папа да овај народ свесрдно помогне и да га поврати у праву Христову вјеру зашто је волјан и да уложи велика средства.

Св. Отац Папа је волјан да даде 500 милиона лира као помоћ за израду маузолеја који ти храбри људи тако упорно траже и желе, па ће и Папина помоћ много допринјети, па ће само тражити да у маузолеј буду сместене кости Луције – Црногорске (Озане Которске), која је још раније прешла у праву Христову вјеру и до смрти била изложена свим прогањањима, али никад није хтјела да ту вјеру осрамоти и остави. Зато ће она бити оглашена Светицом и жеља би била да се њени остаци похране у маузолеј зашто ће бити изграђен велики и диван сакрофаг који ће красити унутрашњост маузолеја.

Св. Отац Папа цијениће веома Ваше напоре и велику душевну и просвјетну вриједност, цијенећи Вашу оданост светој цркви, а верујући да ће у Вама наићи на сарадника у борби да се успостави у Црној Гори права Христова вјера и осамостали као новорођенче Св. Оца Папе, он је волјан да све жртве поднесе и сва средства за то уложи, па једва чека да се освети Дивни Храм у Титограду и успостави библиотека, доведу мисионари и отпочне помањаге тог доброг народа у превођењу правој Христовој вјери.

У томе Св. Отац Папа рачуна на Вашу сарадњу и волјан је да Вам понуди положај међу својим најближим сарадницима а да Ви руководите свим тим пословима уз загарантовану дискрецију. То је била моја мисија и то би била порука коју сам имао да уручим са још многим другим, па како сам спријечен и како су сада уаоштрене многе несигурности од пакости људи, то сам обавијештен да приликом посјете Предсједника

од стране Паћинелија и додира истог са извјесним храбрим људима Титограда, да се ово сада избјегне и затражи додир или састанак у Загребу или Ђакову, како би се избјегло да се педају новчана средства и награде храбрим људима на мјестима која би била подлога непријатности како тих храбрих људи тако и свег досадашњег успјеха и рада. Износећи Вам ово молим Вас да разумијете велико интересовање Св. Оца папе за Ваша велика дјела и љубав према својој пастви која треба да се преведе правој Христовој вјери за што би Ви били најпогоднија личност. Вјерујем да Вам је познат удио Св. Оца Папе код одвајања македонске цркве, но из специјалних разлога у данашњој вјери, што је било условљено од тих храбрих људи у Скопљу, који су волънни да се у догледно вријеме и тај народ преведе у праву Христову вјеру.

Из жеље да се све то најљепше среди молим да донесете Вашу одлуку гдје би желъели да се лично састанемо и примите све што Вам доносим, а Ви ми дадете Вашу сагласност или могућност, доставите Надбискупији Загреб.

Метковићи

С особитим поштовањем, одани покорни Вам,
Паловинети

8) ПАТРИЈАРХ ПАВЛЕ ЈЕ БИО ЗА ЕКУМЕНИЗАМ

Изрази сућути кардинала Каспера
и ватиканског гласоговорника

Католичка црква сјећа се и поштује патријарха Павла као човјека велике духовности и молитве те отворености за екуменизам, истиче се у Ватикану. Предсједник Папинскога вијећа за јединство кршћана кардинал Волтер Каспер (Walter Kasper) у писму које је послао митрополиту Амфилохију изразио је сућут због смрти патријарха Павла. Такођер је изразио своју близину у молитви те наду да ће се дијалог Католичке цркве и Српског патријарха наставити продубљивати у будућности.

Цијела Католичка црква судјелује заједно са папом Бенедиктом XVI, у жалости Српске православне цркве и препоруча Господину овог њезина великог пастира, изразио је равнатељ Тисковног уреда Свете Столице отац Федерико Ломбарди (Federico Lombardi).

Католичка црква сјећа се и поштује патријарха павла као човјека велике духовности и молитве, и представника важне духовне традиције православног монаштва. Осим тога, сјећа га се као особе отворене за екуменске односе и дијалог с Католичком црквом, рекао је Ломбарди.

Чланови повјеренства за теолошки дијалог између православних и католика нису заборавили његов позив да се важни састанак о дијалогу 2006. године одржи у Србији те нису заборавили његово срдачно гостопримство у тој пригоди, напоменуо је отац Ломбарди те је споменуо ауденцију одржану прошле суботе, тијеком које је Папа примио србијанског предсједника Тадића који је том пригодом с Папом разговарао о тешком здравственом стању патријарха Павла.Папа је зајамчио своје молитве, па тако можемо рећи да је био духовно особно близу патријарха Павла, додао је отац Ломбарди. Жалост поводом преминућа патријарха Павла изразио је и екуменистички патријарх Бартоломеј

И. 18. 11. 2009 радио Ватикан/ Криж жив

9) АМФИЛОХИЈЕВ ЛАТИНИЧНИ ПОТПИС “БРАТУ”, АРХИЕПИСКОПУ БЕЛОРУСКЕ НЕКАНОНСКЕ ЦРКВЕ

Orthodox Metropolitan
of Montengro and the Littoral

81250 Cetinje, Montenegro, Yugoslavia
tel/fax: (086) 31 273 / 31 193
e-mail: mitropolija@cg.yu web site: www.mitropolija.cg.yu

M. No. 764
May 29th 2001

Your Eminence,

We are glad to inform you that our Orthodox Metropolitanate of Montenegro and the Littoral (Serbian Orthodox Church) has very recently published 10 beautifully illustrated children's books in full colour for use at home and in church schools. These books were published with an intention of providing English speaking orthodox children with basic facts about their faith.

During the Second World War and after the communists came to power in 1945. Orthodox Metropolitanate of Montenegro and the Littoral suffered the worst imaginable persecution at the hands of the atheist regime. Communists have killed more than a hundred priests and thousands of patriotically oriented Montenegrins. Metropolitan of Montenegro Jovanikije (Lipovac) was also brutally murdered by the regime in 1945. New communist regime exerted unprecedented pressures upon the remaining clergy to abandon their flocks. Property belonging to the Church was forcefully and illegally confiscated, many churches and monasteries turned into police stations, stables for cattle and warehouses. As of 1990 Metropolitanate of Montenegro and the Littoral quickly started to flourish, with the number of priests, monks and nuns as well as the number of the faithful increasing rapidly. The new blossoming of the resurrected Orthodox Church in Montenegro immediately became a thorn in the side of the old communist apparatchiks now disguised as members of certain political parties - the very people who for 50 years brutally persecuted the Church in Montenegro.

As a result of their activities Orthodox church in Montenegro currently experiences serious problems with an un-canonical pseudo-religious organization that calls itself "the montenegrin orthodox church". The church delinquents are tacitly supported by the current Montenegrin regime and have recently desecrated several Orthodox churches in Montenegro.

We published the children's books to support the world-wide evangelical mission of the Orthodox Church. The proceeds from the sale of these books would, however, enable us to maintain and strengthen our own mission in Montenegro.

On behalf of the Montenegrin Metropolitanate, we are asking You kindly to consider giving Your Archpastoral blessing for the sale and distribution of these children's books in Your God protected diocese to Fr. Radomir Nikcevic, the director of "Svetigora" publishing house and Mrs. Ruzica Cupic a representative of the "Bishop Nikolai Resource Center-Bookstore," Libertyville IL.

Your Eminence's brother in Christ

METROPOLITAN OF MONTENEGRO
AND THE LITTORAL
+ AMFILOHIJE

HIS EMINENCE ARCHBISHOP MIKALAY
BYELORUSSIAN AUTOCEPHALIC ORTHODOX CHURCH
524 ST. CLARENS AVENUE
TORONTO, ON M6H 3W7 CANADA

10) МАПА ЈУГОСЛОВЕНСКОГ РАТИШТА

Мапа југословенског ратишта коју су израдили амерички стручњаци и објавили у Вашингтону 1942. године. На мапи је назначено колико је Срба погинуло од априла 1941. до августа 1942. године: Немци убили 78.000, Италијани 20.000, Мађари 30.000, Павелићеве усташе 600.000, Албанци 10.000 и Бугари 6.000, укупно 744.000 Срба.

11) НАШИ ПРАВОСЛАВНИ У САРАДЊИ СА ЈЕРЕТИЦИМА И ЈУДЕО - МАСОНИМА

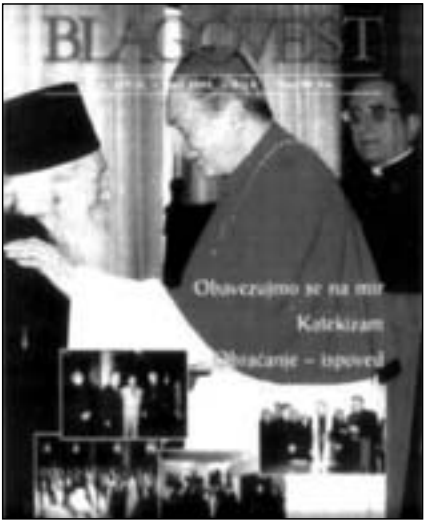

Obavezujmo se na mir
Katekizam
Obraćanje – ispovijed

12) ПИСМО СИНОДУ О ЕНЦИКЛОПЕДИЈИ

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ
Београд, 29. април 2001. године

Уз дужно поштовање обраћам се Светом архијерејском синоду Српске православне цркве са једном молбом. Вашом одлуком Бр. 531/ Зап. 303. од 26. марта 1998. године доделили сте нам благослов да можемо радити на Енциклопедији православља. У том благослову одређени су као рецензенти еминентни епископи наше Цркве: шумадијски Сава, бачки Иринеј и браничевски Игњатије. Ти и други епископи обећали су нам и своју сарадњу. Од тада до данас, а и пре тог датума ми радимо на истом послу, а то је период од пуне четри године, ми смо припремили огромну грађу, идентификовали преко 60.000 одредница, фотокопирали бројне енциклопедије, књиге, часописе, наше и стране, формирали одреднице, уазбучили материјал и лоцирали га у преко 400 картонских кутија (у које су раније паковани рисева банкопст папира).

Из Скраћеница, овог фотокопираног и уазбученог материјала, које достављамо уз ово писмо, сваком објективном интелектуалцу, који се иоле бави истраживачким радом, биће јасно колики смо до сада део посла завршили за једну Енциклопедију православља. Осим тога, скенирали смо преко десет хиљада различитих илустрација: икона, фресака, светих сасуда, манастира, цркава, што је похрањено на ЦДР, све у циљу илустрација томова те ЕП. Снабдели се са компјутерима, скенерима и ласерским и другим штампачима. Располажемо са 11 компјутера, три скенера, три штампача, две фотокопир машине и тако даље. Остављен сам, без ичије помоћи, као пророк Илија на брду Хориву, ја до сада нисам могао више посла у овом погледу учинити него што сам учинио.

Када је нама Св. Арх. Синод дао благослов одмах после тога нашао се један митрополит, који није написао ни један признат научни рад из области теологије, да осујети тај нама дати благослов па је, својим писмом Светом арх. Синоду,

тражио да се ради Енциклопедија Српске цркве. Благовремено смо уложили приговор Светом арх. Синоду СПЦ у том погледу.

Ових дана смо незванично чули да поједини чланови Св. Арх. Синода траже сараднике на Богословском факултету за горе поменуту Енциклопедију СПЦ.

Мислим, да би то, ако је истинито, у најмању руку било неразборито, да не кажем расипнички, да се, у исто време, ради две - три исте енциклопедије. Ако ми издамо први том ове Енциклопедије пре ма које друге, испало би да ми конкуришемо Цркви у овом послу, што не биодговарало истини. Чак се сада из наше Патријаршије проносе гласови да ја радим приватну Енциклопедију православља. Кад би то било тачно, ја за ту "приватну" енциклопедију не бих тражио благослов Светог арх. Синода, нити би било ма какве потребе да за ту Енциклопедију буду одређени, од стране Светог арх. Синода, епископи као рецензенти. Молим Свети арх. Синод да поново размотри новонасталу ситуацију и нађе, за нашу Цркву и све нас, најбоље решење. Ја, заиста, не знам ко ме то, и за чији рачун, тера да будем "конкурент" или "опонент" нашој Цркви у овом послу, када ја то нисам никада био и када, после пуне четри године мукотрпног рада на овом пројекту, не могу од њега да одустанем. А неразумно би било да сада, после толиког вековног чекања, излазе две, три енциклопедије исте врсте на исту тему, и да тако конкуришу једна другој, када у целој нашој историји то није до сада уопште чињено.

Поред свега до сада реченог, ја сам у овај посао увео бројне појединце, предузећа, чак и неке институције, којима сам приложио и одлуку Светог арх. синода, па бих ја испао шарлатан, кривотворник – као да сам кривотворио одлуку Синода, те и због тога ја не могу да одустанем од овог посла, за који сам уредно и благовремено добио одлуку меродавних црквених власти.

У синовској оданости нашој Цркви и Архијерејима који смело стоје "на бранику вере и нације", моли Ваш архијерејски благослов, препоручујући се Вашим светим молитвама.

13) СИНОДУ О АФРИЧКИМ ОПШТИНАМА

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ
Београд

Пишем Вам, поштовани Архијереји наше свете Цркве директно писмо, због разлога што мој надлежни епископ, Његова Светост Господин Патријарх Павле, не жели да комуницура са мном. Наиме, досада сам се обраћао четири пута његовој Светости, поводом акутних проблема Цркве но, он ми на та писма није одговарао. У два случаја су одговорили епископи чланови Светог Архијерејског Синода, због тога узимам слободу да се услед распродаје Српске Православне Цркве и њене имовине и то до стране Архијереја СПЦ, обратим директно вама.

После политичке распродаје српских крајина и Космета: територија, црквене имовине, манастира, црквава и икона, које је извршила безбожничка власт у Србији, сада се наставља даља распродаја СПЦ, њених општина и парохија у расејању, док се у исто време отпочиње са шиканирањем, харангом и рашФињењем свештенослужитеља СПЦ, и то уз активно учествовање појединих утицајних епископа, који изигравају неку "сиву еминенцију" у цркви, супротно свим канонима светих отаца, Уставу СПЦ, и вековној теорији и пракси управљања црквеном имовином, почев од Св. Саве до данашњег дана.

Озбиљност и трагичност ситуације у нашој цркви натерала ме је да као свештеник устанем против светогрђа, светоотатства и цепања ризе Светог Саве. Претпостављам да знате о чему је реч: о преузимању црквених општина, црквене имовине, и свештенослужитеља СПЦ у Африци од стране Александријског патријарха, те рашчињење свештеника Мирка Скробоње и ђакона Братислава Јовановића. Због сличног проблема одважни мужеви Руске Православне Цркве, прекинули су однос са Васељенском и Александријском Патријаршијом. Због сличних проблема колико сам обавештен Канон 38. светих апостола наређује да се не сме ништа црквено отићити (ППЦ, I,101.). Јерарх је обавезан да

се стара о "народу Господњем и који има давати рачуна о њиховим душама" (АП 39; ср. АП ЗО., 40.,41; Седм. вас. сабора прав. 12; Лаодикијског 57: Картагинског 6.,7.,33). Да епископ не управља црквеном имовином без економа (Прав. 26, Четрвтог вас. сабора Халкидонског): "... тако да црквена имовина не буде без свједока и да сеод тога не расипљу добра њезина..." "А ко тога не учини, нека подлегне божанским правилима..." (ППЦ, I, 385; Поновљено 11 правило Седмог вас. сабора.

Затим, отуђење црквене имовине није уопште предвиђено нити дозвољено Уставом СПЦ, изузев дозволом ПУО, по чл.101. Устава СПЦ, ако црквена имовина не прелази вредност суме од два милиона динара.

(Писмо није упућено, иако је написано, јер је аутор обавештен да је Синог поништио такву одлуку)

14) ПИСМО СИНОДУ О ПОКУШАЈУ ЕВЕНТУАЛНОЈ УВОЂЕЊА НОВОГ, ГРЕГОРИЈАНСКОГ КАЛЕНДАРА

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ
Београд, 27. јануар 2002. године

(Отворено писмо на гласине у народу да се наша Црква спрема да прими Григоријански календар)

а) Проблеми са рачунањем времена по јулијанском и Грегоријанском календару

Проблем времена и његовог рачунања стар је колико је стар и човек. Посматрање неба и кретања небеских тела, било је вечити предмет дивљења, чуђења и стимуланс праћења извесног реда и редоследа универзалног дешавања у космосу, током протока времена и човековог живота. Та посматрања „звезданог неба“ над нама, како су говорили философи Платон и Кант, обављана су од стране људи у свим ступњевима њиховог развоја, на свим меридијанима света и у свим народима, код неких из теоријских разлога, а код других из практичних потреба.

Постојање небеских светила - звезда, промена дана и ноћи, мене месеца, мењање годишњих доба, феномени помрачења Сунца и Месеца, који су били видљиви и уочљивији, како за време дана, тако и за време ведре ноћи, одувек су много интересовали самосвесног човека - Ното сариенс-а, од како он постоји. Сваки разуман човек мора закључити да су ти природни феномени, наметнути природи приликом стварања света и то од стране Законодавца - Логоса универзума - законима небеске механике. Отуда су они, као битно одлучујући фактори човековог живота и опстанка на Земљи, били предмет посебне знатижеље и интересовања свих других друштвених и религиозних фактора. Кроз покушаје да се установи тачно рачунање времена, да се дође до апсолутно тачног календара, човечанство је до сада морало да прође дуг пут, понекад скопчан и са лутањима и странпутицама.

Први, колико нам је познато из писане историје, који су утврдили систем рачунања времена заснован на месечевим менама, били су стари Египћани. Недостак тог лунарног календара није могао да разреши дилеме сунчеве, тропске године, која је нешто дужа од дванаест месечних мена младог Месеца. У ствари, сви проблеми око установљења тачности календара и настају око тог усаглашавања лунарне и соларне, односно месечеве и тропске године, које се временски не поклапају у трајању, па је нужно потребно да се ови обрачуни избалансирају:

б) Календар и његово значење

Реч календар потиче од латинске речи calendae (која потиче од грчке καλει, што значи звати, дозивати), речи која је била назив за први дан, посебно у месецу марту, када је код Римљана почињала Нова година, а који је био посебан празник. Тада је државни чиновник - нека врста добошара - излазио на улице градова и насеља, извикујући када тачно почиње нова година или неки од нових месеци у години.

Реч календа (лат. salendae - проглашавам) долазила је и отуда што је најстарији жрец у Риму, при свакој појави младог месеца свечано проглашавао (лат. calare) почетак новог календарског месеца, па отуда реч календа. Од ове речи настала је друга реч - календар (лат. calendariит) и означавао је књигу прихода од прикупљеног пореза о календама, док у новије време календар садржи поделу године на месеце, недеље, дане и празнике.

Календе су, у старом Риму, биле слављенички народни скупови, са приношењем жртава и веселјем, па су од IX века, календе у Римокатоличкој цркви постале црквене богослужбене светковине, са службама за покој душа умрлих хришћана, када су се одржавале и духовне беседе, произношене у храмовима на почетку сваког месеца (касније, у XIII веку ове беседе су у Немачкој назване fratres calendarii). У ствари, календе су, у Римској цркви, касније постале друштва са црквеним слављем, која су у доба Реформације ишчезла, јер су се изродила у разузданост и баханалије.

в) Мноштво календара у човечанству

Календари су, дакле, настали на почетку цивилизације и садржавали су, поред доступног знања из астрономије тог времена, тачан датум када почињу одређени месеци, годишња доба, сезоне рада, савети када и шта треба радити у тој саезони и томе слично. Уз календаре су се пласирале народне умотворине, кућна радиност, кулинарство, обавештавао се народ о панаћурима (вашарима). То су биле својеврсне народне читанке, најомиљеније штиво и једна од најомиљенијих књига.

Своје сопствене календаре имали су многи стари народи света: Сумери, Акађани, Асирци, Вавилонци, Египћани, Јевреји, касније и муслимани, Кинези, Маје, Астеци, Римљани, масони, револуционари и други народи и верске заједнице, па и хришћани, како православни тако и римокатолици, имају своје календаре. Сваки од тих различитих календара у различитим народима имали су своје верске и народне карактеристике и посебности. Ово и због тога што различити народи и разне интересне групе имају своје културолошке, историјске и религиозне разлоге и потребе за праћење тока времена, обрачунавање празника и чување свога духовног наслеђа.

Пођимо од тога да су први, нешто тачнији календар установили свештеници у старом Египту, пре више од 6.000 година, пратећи циклусно изливање реке Нила у правилним временским интервалима, заједно са праћењем мена на месецу, од месеца до месеца, којих је у години дана било 12, подводећи све то време од године дана под дане, месеце и године. Тако су у Египту дошли до календара састављеног од 12 месеци, по 30 дана, на основу којих су добили годину од 360 дана, а пет преосталих дана су рачунали као крај године и тако их и бележили. Египћани су за почетак свога календара узели дан рађања Сиријуса, светле звезде која излази на небу заједно са Сунцем, 4236. године пре Христа, па се то сматра најранијим познатим календаром, који је имао 365 дана, што је углавном покривало време једне ротације Земље око Сунца. Египћани су пратили кретање поплаве Нила и мене на Месецу, па су годину поделили на три сезонска,

годишња доба, од по четири месеца (доба поплаве Нила, доба сетве и доба жетве). Овај египатски календар је претходница свих данашњих општепризнатих календара: грчког, римског - јулијанског и григоријанског и Миланковићеве реформе Јулијанског календара.

Поред овог календара постојао је, у старо време, још један календар - Календар Маја (данашњи Мексико), установљен 580. године пре Христа, чија је година била лунарна и имала 360 дана, док се преосталих пет дана, супротно веровању Египћана, сматрало „злим данима". Стари Кинески календар заснива је на посматрањима астролога, па је у раздобљу од 2357. до 2.258. пре Христа вршен покушај да се дође до заједничког календар, а који би био обавезан за цело кинеско царство, али је тек 1122. године установљен тај општи кинески календар, тако што је дан имао 12 часова (од по 120 минута у часу) и рачунао се од поноћи до поноћи.

Најстарији Римски календар (календар Римске империје) имао је годину од 304 дана (од 10 месеци који су били различите дужине), која је почињала са мартом, док су јој, негде између 715. и 672. пре Христа, додата још два месеца: јануар и фебруар, засновану на лунарном систему рачунања, који је замењен соларном годином у V веку пре Христа. Сваки месец у години добио је своје име по неким митолошким бићима: Јануар је назван по римском богу Јанусу; фебруар по „празнику чишћења" који су Римљани прослављали у ово доба године; Марс, по Марсу, римском богу рата; април, вероватно по латинском изразу за цветање (отварање цветова); мај је назван према богињи Маји, заштитници узраста и развитка; јун, по богињи Јуно - Јунони; јул је добио име по римском императору Јулију Цезару, за време кога је извршена реформа старог римског календара; август, по Августу Цезару, римском императору и наследнику Јулија Цезара; док су септембар, октобар, новембар и децембар добили називе по редоследу римског изговора ових месеци како су долазили у календару: седми, осми, девети и десети (у каснијој реформи календара ти су месеци постали: девети, десети, једанаести и дванаести, али су им имена остала по ранијој терминологији).

г) Врсте календара

Календари се деле, зависно од тога да ли се време рачуна по менама на Месецу или по ротацији земље око Сунца, на лунеарно рачунање времена (оне који се рачунају према свим менама месеца у току једне године, а мене - промене мена - на Месецу у току једног месеца се заврше за 29,5 дана), који нису сасвим прецизни да покрију време једне соларне, тропске године и соларно рачунање времена (то јест рачунање времена према ротацији земље око сунца за годину дана, то је време тзв. тропске године, која није увек иста у трајању. У време ученог рабина Хилела који је, 360 године по Христу, извршио реформу Јеврејског календара тропска година је износила 365 дана, 5 часова, 55 минута и 24,4 секунде. то јест која тренутно траје 365, 242190 дана (око 1900. године она је трајала 365, 242196, а 2100. године трајаће 365,242184 дана) и која се, прерачунавањима, мора дотерати тако да се покрије све време од једне до друге ротације Земље око Сунца у току трајања једне тзв тропске, календарске године. Време између два пуна месеца назива се синодички месец и тренутно траје 29,4305889 дана (1900. је трајало 29,5305886, а око 2100. трајаће 29,5305891 дан). Тзв. средња година траје приближно од 365 дана, 5 часова, 48 минута, 43,155105 секунди до 365 дана, 5 часова, 48 минута и 48 секунди.

д) Време, дани, месеци и године

Време је постојање, битисање, учешће у општем току промена. У том општем току промена време тешко је време одредити шта је. Таман када мислимо да смо га “ухватили” у поимању, оно нам измиче. Ни један тренутак времена, ни један дан или ноћ, ни један месец или година нису исти, апсолутно једнаки, већ се стално мењају, са новим садржајем, трајањем и мењањем. Време може бити месно, локално и званично време. Локално, месно време је време које је на том меридијану земљине кугле, који полази од Северног па иде преко екватора до Јужног пола. На том меридијану свуда је у исто време, исти сат и минут, али није исто време дана и ноћи. Званично време је оно време које је установљено међинаро-

дним споразумом да буде у некој зони, држави, зависно од места земљине површине, почев од првог, гриничког меридијана. Уколико нека држава делимично залази у неки други меридијан, у њој се рачуна јединствено време. Земља је, дале, подељена на 24 дела - временске зоне, меридијане, за које време се она окрене око своје осе, а то чини време дана и ноћи.

Дан и ноћ су, дакле, везани за ротацију Земље око своје осе и зависе од тога да ли је део земље окренут ка Сунцу, нагнут ка њему када влада дан, или се та страна Земље налази иза Сунца, па је оно не може осветлити, те на Земљи влада ноћ. Према томе, осветљеној страни Земље траје дан, а на тамној ноћ. У годишњем рачуну под даном се разуме дан и ноћ, дакле 24 часа за које се време Земља привидно једанпут окрене око своје осе. Ни дан ни ноћ не трају подједнако време у току различитих годишњих доба, па је некад дан дужи од ноћи, а некад ноћ од дана.

До појаве часовника рачунало се да дан и ноћ трају по 12 часова, што није било тачно, будући да се дужина дана и ноћи разликовала у појединим годишњим добима и на појединим земљиним меридијанима. Узето је апроксиматно да час има 60 минута, 1 минут 60 секунди, а дан 24 часа. Седмица данас има седам дана, а некада је трајала по 5, 6, 8 и 10 дана. Стари Јевреји, Грци и други народи, су рачунали дан од једног до другог заласка Сунца, какво је време и сада у православном рачуњању трајања дана и ноћи, док стари Грци нису рачунали време ноћу. Римљани су, опет, рачунали трајање ноћи од поноћи до поноћи, што је астрономски наследило савремено човечанство.

Иначе, време ротације Земље око своје замишљене осе је време од једног дана, с тим што се на осветљеној страни Земље тај период времена назива дан, а на неосветљеној - ноћ. Дан и ноћ немају увек исту дужину времена, која зависи од годишњих доба, односно нагиба Земље према Сунцу и његовом осветљењу планете Земље.

Почетак дана се различито рачуна: код Јевреја и муслимана почетак дана се рачуна од увече, почетком вечерњег богослужења, па до следећег вечерња; грађанско рачунање почетка дана од поноћи до поноћи, астрономско од подне до

подне, а код хришћана богослужбено време се рачуна од једног вечерња до другог, као и у Старом завету, док се за пост узима грађанско рачунање времена - од поноћи до поноћи. Седмице код Јевреја трају од недеље до суботе, код хришћана од понедељка до недеље за рад, а богослужбено од недеље до суботе, а код муслимана од петка до четвртка.

Дани се деле на на часове (ови на минуте и секунде), седмице, месеце и године. Постоје сунчани и звездани дани. Звездани дан је време које протекне од једног до другог пролаза једне звезде кроз исту тачку нашег поларну осу меридијана и оно увек прецизно даје исто време, исти час: 0. Звездани дан се, даље, дели на 24 једнака дела – 24 звездана часа, сваки овај час на 60 минута, сваки минут на 60 звезданих секунди.

Дакле, "звездано време" се мери по углу према коме се окреће земљина лопта око замишљене поларне осе од тренутка пролаза те звезде кроз наш меридијан, изражен у времену, па до поновног њеног доласка у тај исти положај (меридијан). Звездани дани су увек једнаки, а сунчани нису. Дакле, једном пуном обрту Земље око њене поларне осе увек ће одговарати једно исто време, то је време звезданог дана, па се то време – звездани дан - узима као основна јединица за мерење времена.

Отуда, мерење времена по менама Месеца или Сунца не може да буде тако прецизно као што је мерење времена по Звезданом дану. Усагласити ова три мерења времена , односно усагласити време промене Месеца у једној години са ротацијом Земље око Сунца "без икаквог остатка времена" није могуће, па се отуда врши корекција календара помоћу звезданог дана, што је врло сложен математички посао од кога зависи тачност неког календара. У томе су мане Јулијанског и Григоријанског календара што није узимао у обзир корекцију протока времена помоћу Звезданог дана које астрономско знање није било људима доступно у време формулисања тих календара.

Седмица, код нас погрешно названа недеља, које је свуда у цивилизованом свету, време од седам дана. Но то време седмице није било одувек и у свима народима исто. Стари Грци су имали седмицу у трајању од 10 дана, а касније су

прешли на седмодневну недељу, под утицајем рачунања времена пренетог из египатског града Александрије. Римљани су, опет, имали седмицу која је трајала осам дана. Вавилонци су имали седмодневну недељу, с тим што су седми дан посветили трговини - пазару и светковинама, од којих су и Јевреји примили сличну праксу, посветивши седми дан – Шабат - чисто религиозном празновању.

Месец дана је време које протекне између једног младог месеца до другог, а то је циклус отприлике од 29, 4305889 дана.

Година је време ротације Земље око Сунца, у ком времену се одигра 12 циклусних промена месечевих мена на небу и нешто више вре,мена од тога. Посебан је проблем са тзв Новом Годином.

Почетак Нове године је био различит код разних народа. Код Јевреја је Нова година почињала 1. Тишрија (од 24. августа до 23. септембра); код хришћана Нова црквена и школска година, као и година Индикта, почињала је првог септембра., а почетак Пасхалног слова 25. децембра; грађанска нова година почињала је 1. јануара, како по јулијанском календару све од 46. године пре Христа до 4. октобра 1582. године после Христа, а по Григоријанском календару од 15. октобра 1582. године (то јест 5. октобар 1582. године по Јулинаском календару). Код муслимана први Мухарем, то јест, Нова година може пасти на сваки датум од 1. јануара до 31. децембра

По Јулијанском календару тропска година је време ротације Земље око Сунца, од једне до друге пролетње равнодневнице, што увек не износи тачно време, будући да се кретање земље око Сунца успорава. Данас то време средње сунчане, тропске године износи укупно 365 дана, 5 часова, 45 минута и 46 секунди. Отуда, нема тог рачунања времена, ни календара, који може да обухвати све секунде, минуте, дане и месеце у једној тропској години у календару, јер се и време на тај начин "мења", то јест не може се заувек уклопити и урачунати "све време" од једне до друге годишње ротације Земље око Сунца и да то буде парадигма за све остале године "без остатка". То јест, дванаест месечевих мена не поклапа се временски са временом ротације Земље око Сунца које је увек неколико дана дуже.

Звездана година је време у коме се положај Земље нађе од једног небеског сазвежђа па док поново не дође до њега, те се у односу на почетни положај тог сазвежђа на небу, у потпуности поклапи.

Проблеми око рачунања тачности календара настају из тога што је тешко међусобно усагласити Месечеву годину (време од пуних 12 месечевих мена која је мања од секуларне, тропске године), са Сунчевом годином (време једне потпуне ротације Земље око Сунца, тачно од једне пролећне равнодневнице до друге, које је нешто дуже од сунчеве године, са Звезданом годином (привидни пут Земље око замишљене небеске осе, која пролази кроз осу звезде Северњаче, од положаја једног сазвежђа до поновног доласка у то сазвежђе).

Грци су своје године називали по именима архонта - епонима, у Спарти по имену председника ефореје, у Аргу по имену Херине првосвештенице, у грчким градовима где су владали краљеви, по години ступања на престо краља, а тек од IV века, када је 432. године астроном Метон извршио реформу хеленског календара, године су почињале крајем јуна, груписане у 19 година са седам додатних месеци. Иначе, историчари у Грчкој, су почели да рачунају време према Првој олимпијади одржаној 776, а Олимпијаде су трајале четири године. Сваки град је утврђивао календар, година је имала 12 лунарних месеци: шест младих по 29 дана и 6 пуних по 30 дана, а после извесног времена и по један пун месец ради успостављања склада са соларном годином. Седмица је трајала 10 пуних дана. Година је почињала у Атини младим Месецом, после летњег солстиција, у Спарти јесењим еквиноцијем. Римљани су своје године рачунали од оснивања Рима. Отуда је врло отежано идентификовање појединих историјских догађаја у различитим епохама у различитим народима, јер се морају знати и узети у обзир све посебности њихових календара и рачунања времена.

ђ) Стварање Јулијанског календара

Када се римска империја проширила на разне народе затекла је хаотично стање у рачунању времена и примени

разних, локалних календара за сваки народ посебно. Тада се указала потреба да једна империја има један јединствен календар. После освајања Египта и довођења краљице Клеопатре у Рим, заједно са „звездочатцима“ - астрономима, међу којима је био најпознатији Созиген, Јулије Цезар је приступио реформи календара који је, у то време, заостајао око 80 дана после пролећне равнодневнице, те је Нова година за толико долазила раније. По тој реформи овај се календар зове Јулијански, а извршена је 47. године пре Христа, док је његова примена почела следеће године, али тако што је наредна, 46. година у то време била дужа за 80 дана (па је за то та година трајала 445 дана), да би се, у потпуности, изједначио календарско време са временом тропске године. Тада је и донета одлука да година има 12 месеци, четири месеца по 30 и седам месеци по 31 дан, изузев фебруара, који би просте године имао 28, а преступне 29 дана, с тим да свака четврта година буде преступна. Почетак Нове године пренесен је са 1. марта на 1. јануар. Тај календар је усвојила цела хришћанска црква на Васељенском сабору у Никеји (325. године) и данас је познат као Јулијански или Стари календар. Међутим, према рачунању времена по Старом, Јулијанском календару година је била краћа за 11 минута и 14 секунди, што је од 46. године до 1582. године – реформе Јулијанског календара и установљена Григоријанског износило неких 80 дана вишка, за колико је дана Јулијанска година била пре стварног астрономског времена тропске године.

По Јулијанском календару рачунало се време од 46. године пре Христа до 1582. године после Христа, када је, за подручје западне, Римокатоличке цркве извршена реформа Јулијанског календара, позната у историји као Григоријански календар. Све православне цркве од тадааа и на даље ссу се придржавале Јулијанског календаара, аа данас помесне правцославне цкрве које нису преееееше на Григоријански календаар су: јерусалимска, руска, српска, грузијаска и цела Света Гора која је под јурисдикцијом Васељенског патријарха. Неке помесне православне цркве су, самоиницијативно, супротно духу и саборности Православља, прихватиле реформисани Григоријански календар, неке чак и по цену стварања раскола унутар њих самихх, какав је случај

старокалендараца у Јеладској цркви. Требало би истаћи да је Јулијански календар и даље у богослужбеној употреби у православним помесним црквама.

е) Григоријански календар као реформа Јулијанског календара

Како је свака Јулијанска година, и поред установљења као преступне сваке четврте астрономске године била дужа од тропске (то јест сунчеве) године за 0,0078 дана, то јест, за време од 5 часова, 46 минута и 48 секунди годишње, то је довело до „заостајања" Јулијанског календара за астрономском, тропском годином. То заостајање се временом купило у разлику која није била занемарљива, па је то, отприлике, чинило мањак, те је Јулијански календар заостајао све више иза стварног мерења времена. То је долазило Светог писма, канона васељенских сабора, учењу светих отаца и Светог предања.

Да поменемо само нека од многих противљења и негодовања Православне цркве у вези увођења Григоријанског календара и то на подручју Римокатоличке цркве.

На Сабору Источних патријараха 1583. године, годину дана после увођења Григоријанског календара у употребу у Римокатоличкој цркви, изречена је тешка Анатема на све оне који следе нову римокатоличку употребу Пасхалије и Календара. У тој Анатеми се, између осталог, каже и следеће:

„Ко не следи обичаје Цркве о Светој Пасхи и Месецослову (Календару) онако како су нам предати од Седам Светих Васељенских Сабора, који су их за наше добро установили да их следимо, него жели да прати Григоријанску Пасхалију и Месецослов, томе - пошто се, као и безбожни астрономи супротставља свима одредбама Светих Сабора и хоће да их измени и ослаби - нека буде анатема, и да буде одлучен од Цркве Христове и сабрања верних. Ви, православни и благочестиви хришћани, пребивајте у ономе што сте научили, у чему сте се родили и у чему сте васпитавани, а када буде неопходно и крв своју пролијте, да би сачували отачку веру и исповедање..." Сличне ставове, ако не још и оштрије, потвр-

дио је, два века касније, Кирил, патријарх цариградски, који је 1756. године бацио нову анатему на „новокалендарце“. У тој Анатеми каже се. иумеђу осталог, и ово: „Најчаснији клирици наше Христове Велике Цркве и други најпобожнији јереји и најпреподобнији јеромонаси, појци у црквама нашег града, следбеници неботајника (апостола, Ж.Г.) Павла, који говори: „Ако вам и ми или анђео с неба проповеда јеванђеље друкчије него што смо вам проповедали, анатема да буде“ (Гал. 1, 8): ако је јерej или мирјанин, да буде одлучен од Бога, проклет, и по смрти да не иструне него да пребива у вечним мукама. Камен и гвожђе нека се распу и распадну, они никад и никако. Нека наследе губу Гијезијину и вешање Јудино; нека буду са издајником Јудом и богоборцима јудејима; земља нека се отвори и нека их прогута као некада Датана и Савирона; Анђео Божији нека их гони мачем у све дане живота њиховог, И “Нека подлегну свим проклетствима Патријараха и Сабора, под вечним одлучењем и у мукама вечног огња. Амин!“

Овако оштро анатемисање новокалендараца може се тумачити жељом Цркве и црквених представника да се осујете расколи, свађе и разбијање саборности и јединства Православне цркве као Христове установе која правоверно и непоколебљиво, чува неизмењено Христово учење.

Православна црква се, кроз сву своју многострадалну и свештену историју, држала канона васељенских сабора који су тачно утврдили правила о празновању Пасхе и придржавању Јулијанског календара, све до прве половине XX века, када су нови, екуменистички и конкордатски таласи, пре свега из Ватикана и са Запада, почели да запљускују поједине помесне православне цркве и да, супротно духу саборности и заједништва Цркве, те помесне православне цркве решавају, овако осетљиво питање какво је питање Календара, парцијално и појединачно, прихватајући чак самовољно чак и Григоријански календар, а остајући при православној Пасхалији и догматици, те тако личе на разроке хришћане који намигују на Ватикан, а служе се духовним наслеђем Православља.До појаве Григоријанског календара, тачније до 1582. године, та разлика у рачуњању времена од 325. до 1582. године је износила 10 дана заоста-

јања Јулијанског календара иза стварног, астрономског времена тропске године. Због те разлике је римски папа Григорије XIII (у Римокатоличкој цркви његово име се изговарало као Григорије, па отуда Григоријански календар) 1577. године формирао комисију астронома и научника, међу којима су били најпознатији астрономи браћа Лилијус, како би се поново дошло до тачнијег календара и извршила научна реформа Јулијанског календара.

Реформа Јулијанског календара, након пет година рада на њој, завршена је од стране ове комисије, те је декретом папе Григорија 1582. године одлучено да се од Јулијанског календара одузме тих 10 дана заостајања у времену и да се пређе на Григоријански календар или рачуњање времена, тако да се, по истеку четвртка 4. октобра 1582. године по Јулијанском календару, одмах пређе на петак 15. октобар 1582. године. Тако се десило да је из Јулијанског календара избрисано 10 дана из постојања у Григоријанском календару, што је (промена Јулијанског календара у Григоријански) чак у то време изазвало и протесте, и демонстрације народа.

Од тада, па све до данас, Јулијански календар прихватиле су поједине православне цркве, док су неке од помесних православних цркава и народа прихватиле Нови, Григоријански календар, а Грегоријанског календара се придржавају западни хришћани и већина света.По Григоријанском календару свака четврта година је преступна, као и свака стота (секуларна година), кад су њене две прве цифре дељиве са бројем четири без остатка, да би се „потрошио“ онај вишак у трајању тропске године који преостаје сваке четврте преступне године Јулијанског календара, који не може њиме да се обухвати и прорачуна. Тако је, по Григоријанском календару, преступна 1600. година, али то нису 1700, 1800. и 1900. година, јер нису дељиве са бројем четири без остатка, па су оне само просте године, иако су по Јулијанском календару, неке од њих и преступне (као, на пример, 1800. година).

Данас, по Јулијанском календару, рачунају време скоро све православне помесне цркве које нису прешле на нови, Григоријански календар, а то су: Јерусалимска патријаршија, манастири Свете Горе, Руска, Српска и Грузијска православна црква, док су друге помесне православне цркве, неке пре

неке после, углавном, прешле на тзв. Нови, Григоријански календар, што је наилазило на, веће или мање отпоре, чак је то, понегде, изазивало и расколе (као што су, на пример, Старокалендарци у Јеладској православној архиепископији). Требало би истаћи да је Јулијански календар и даље у богослужбеној употреби у свим православним књигама и богослужењима, само што се практично у неким од њих примењује нови Григоријански календар.

ж) Анатеме Источних патријараха (1583.) и Кирила Цариградског (1756.)

Јулијански календар је, због своје дуготрајне употребе, више срастао са духом православља, ово и због тога што је цео богослужбени циклус Православне цркве као и већина догађаја и празника из православне историје везана за тај календар. Понеки, као што је В. И. Вернадски, сматрају да се ноосфера земље више слаже са ритмом Јулијанског него са ритмом Григоријанског календара. Мисли се да Григоријански календар, којим се служи већина човечанства, успоставља један неправилан, акосмичан ритам времена, неодговарајући биочасовима и биоритму према новом стилу календара, јер су се они усадили у човеку дуговременском употребом и уобличили човеков ход кроз безимено космичко време. Христова Црква усаглашава временско и вечно богослужбеном употребом времена у домостројy, спасењу људи, па само астрономско формализовање и прецизирање рачунања времена, уколико није испуњено живогом у Господу Христу, не значи много. Наш, православни циљ временског живота је да се он испуни вечношћу - животом у Господу Христу, по Христу и са Христом. „А живим - не више ја, него живи у мени Христос“ (Гал. 2, 20).

Стога су у Православљу настале многе пометње око старог, Јулијанског и новог, Григоријанског календара. Оне су појачане чињеницом да је Римокатоличка црква, одвојивши се од Православне цркве, показала склоност ка увођењу новотарија и у догматском погледу, супротно учењу Господа Исуса Христа.

з) Миланковићева Реформа Јулијанског календара

Година по Григоријанском календару је дужа од сунчеве (за 0,0003 дана и 12 секунди) што ће, после 3.320. године рачуњања времена по Григоријанском календару, нарасти за цео један дан. Тако ће, 3320. године Григоријански календар бити дужи један дан после стварне, тропске године. Па, уместо што Јулијански календар заостаје за григоријанским, имаћемо обратну ситуацију да ће Григоријански календар "истрчавати" за један дан од садашњег григоријанског календара. Шта ћемо и како ћемо, онда, вршити прилагођавање тог календара, ко ће то извршити, а да Григоријански календар остане у функцији и истог назива и после те реформе?

Дакле, доћи ће време, ако брзоплето сада прихватимо Григоријански календар, а одбацили смо Миланковићеву реформу Јулијанског календара, која је била исправнија и научно тачнија, да ће наша поколења, ако дотле Земља не доживи некакву катаклизму, морати једног дана да реформишу и Григоријански календар, па ће ова и оваква "корекција" хронологије времена бити од мале, мање користи него директно усвајање Миланковићевог календара.

Данас Јулијански календар заостаје за стварним рачунањем времена иза Григоријанског календара за 13 дана, док ће 2100. године та разлика бити 14 дана.

Увидевши велике неправилности Јулијанског, као и неке нетачности Григоријанског календара, наш научник Милутин Миланковић (1879-1958) је 1923. године извршио реформу Јулијанског календара.

Данас Јулијански календар заиста заостаје за стварним рачунањем времена иза Григоријанског календара за 13 дана, док ће 2100. године та разлика бити 14 дана.

и) У чему се састоји Миланковићева Реформа календара?

Миланковић се латио посла да реформише Јулијански календар, који би, тако реформисан, био тачнији хронометар од Григоријанског календара. Према тој реформи календара,

те 1923. године изоставило би се 13 дана из Јулијанског календара, колико Јулијански календар заостаје за Григоријанским, проста година би имала 365 дана, а преступна година 366 дана, тако што би свака 4. година била преступна, а код секуларних, вековних година, преступне године би биле (не оне које су, као код Григоријанског календара, дељиве са бројем 4 без остатка) оне године чије прве две цифре, подељене са 9, дају остатак 2 или 6. Тако би, по Миланковићевом календару, прступне године биле: 2000., 2400., 2900., 3300. итд. услед разлике између тропске и Миланковићеве године, разлика коју даје Миланковићев календар је једног дана и то после протека од 40.000 година, те је он ближи тропској години него Григоријански календар.

Ради корекције Јулијанског календара цариградски патријарх Мелетије 4 IV сазвао је Сабор свих православних помесних цркава у Цариграду, маја 1923. године. На Сабору су учествовале: Цариградска (патр. Мелетије), руска (митроп. Антоније Кишењевски), српска (митр. Гаврило Дожић и Милутин Миланковић), грчка (митроп. кизички Калиник и проф. Антонијадес), кипарска (митр. Василије) и римунска (архим. Јулије Скрибин), као и руски атархиепископ Александар из Америке.

Како је, у време одржавања Сабора у Цариграду 1923. године Јулијански календар заостајао 13. дана иза тропске године, Сабор је донео одлуку да се.са применом новог, Миланковићевог реформисаног календара, почне рачунање календара већ те исте године, па би се 1. октобар 1923. године рачунао као 13. октобар, од када би се се наставило даље рачунање времена. Међутим, овај Миланковићев календар није никада примењен, јер му је изостала активна подршка свих православних цркава, а међународни фактори Запада нису били вољни да примене овај календар, јер је долазио из православних земаља. Осим тога, неке православне цркве су тада биле већ у припремама да примене Григоријански календар, па је то нејединство православних цркава тиме оштетило не само цело Православље него и цело човечанство да дође до новог, тачнијег обрачуна времена и календара, него што то Григоријански календар.

ј) Закључак

То нејединство у православљу и данас је евидентно, и то не само у погледу реформе Јулијанског календара и прихватања Григоријанског него и у другим областима учења и дисциплине православаца, и то не само што се тиче примене Миланковићевог календара, већ се одражава и у припреми и одржавању Великог сабора свих помесних православних цркава - неке врсте васељенског сабора православља, на коме би се решили бројни проблеми, вековима нагомилани а нерешавани, почев од Седмог васељенског сабора. Свакако да би било врло погрешно, ако би Руска и Српска православна црква, притиснуте екуменским тежњама западних хришћана, сада прихватиле тзв. нови, Григоријански календар који, узет сам за себе, има своје озбиљне астрономске приговоре и неуклапање у биоритам људског живота, јер би се могло врло лако десити да, такав један непромишљен потез, поред других дешавања постојећих деоба и раскола, не изазове и нове поделе и расколе у крилу РПЦ и СПЦ. Ради се о додатним расколима онима који и иначе већ постоје данас, оптерећујући духовни и морални живот већине православних цркава.

Година по Григоријанском календару је дужа од сунчеве (за 0,0003 дана и 12 секунди) што ће, после 3.320. године рачуњања времена по Григоријанском календару, нарасти за цео један дан. Тако ће, 3320. године. Григоријански календар бити дужи један дан од стварне тропске године. Па, уместо што Јулијански календар заостаје за Григоријанским, имаћемо обратну ситуацију да ће Григоријански календар „истрчавати“ за један дан од садашњег григоријанског календара, те тако ни он неће бити тачан у астрономском смислу. Шта ћемо онда, и како ћемо вршити реформу и прилагођавање тог календара астрономском току времена, ко ће то извршити, а да Григоријански календар остане у функцији раачунања времена и свог назива после те реформе?

Дакле, доћи ће време, ако преостали део православних цркава, које нису до сада прихватиле Григоријански календар, а сада га брзоплето прихвате, одбацујући у потпуности Миланковићеву реформу Јулијанског календара, која је

исправнија и научно тачнија за рачунање времена од Григоријанског календара, да ће наша поколења, ако дотле Земља не доживи некакву катаклизму, морати једног дана да реформишу и садашњи Григоријански календар, ако желе да дођу до тачног календара, па ће ова и оваква " Григоријанска корекција хронологије времена" бити од мале, дакле у сваком случају мање користи него што би било директно усвајање Миланковићеве реформе Јулијанског календара.

Ако Православна црква има намеру да врши корекцију Јулијанског календара, онда је свакако боље учинити те промене у духу Миланковићеве реформе Јулијанског календара, који је астрономски бољи и тачнији, и тиме избећи замку нових раскола, па и у том погледу предњачити у човечанству по питању тачног рачунања времена и календара (Литература: ПБЕ, VIII, 8-9; ВСЦ, год. XXXVII, Београд, јануар 1932., стр. 30; ППБЕС, II, 1153-1153; ПЕ, II, 448 - 450; ХС, I, 131; Дејана Иванић, Како је настао календар - Политика, бр. 31055, Београд 9. април 2000, 18; Мала енциклопедија просвете, Београд: Просвета, 1978., књига 11, стр. 176 - 177; КЦ, 1973, 76-77; КЦ, 1980, 73-75; Заблуде Новог календара. Листић, Ман. Ћелије, 2000, 3 и др.).

Свети Сава,
2002. године

Протојерej Др **Жарко Гавриловић**

15) ПИСМО СИНОДУ О ДОС-у И КАЛЕНДАРУ, ПОСЛАТО И СВИЛАНОВИЋУ И СРЕДСТВИМА ЈАВНОГ ИНФОРМИСАЊА

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ
(Отворено писмо)
Београд, 31. јануар 2002. године

Осећам се обавезним да Вам, као верник, православац, хришћанин, и свештеник СПЦ упутим ово Отворено писмо, како због своје савести, тако и због многих православаца који се чуде инертности СПЦ када се држава Србија комада од Досовске власти и када се у бесцење распродају сва добра која имамо, чак и црквена имања, а да се врхови Црквене власти не усуђују да устану против такве крађе и продаје у бесцење свеопште народне и црквене муке, без икаквог обештећења правих власника и њихових потомака, које су бивши комунисти насилно одузели - национализовали.

1) Чудно је што СПЦ, Академија наука и све друге националне институције мирно посматрају сулуде предлоге о комадању Србије, било преко Чанкове комунистичко брозовске директиве, било преко скривених наредби Новог светског поретка новим послушницима власти у Србији, без иједног гласа протеста и алармирања јавног мнења, да Србија даје аутономију Војводини, иако је Војводина издејствовала аутономију од бивше Аустроугарске монархије да би могла да буде уз свој народ. То траже нови комунисти, односно комунистичка деца која се нису одвојила од идеолошке Брозовско-ватиканске опредељености да "разбију Југославију и униште Србију" (одлука са IV конгреса КПЈ одржаног у Дрездену). Зар наше фабрике и предузећа не би требало прво да се понуде нашим имућним људима из расејања, који имају капитал, родољубље, Богољубље и правдољубље овог тла, које странци немају нити ће икада имати,, све у смислу оне народној мудрости: "Правда држи земљу и градове", уместо што се продају онима који су нас уништавали и бимбардовали, касапили томахавкама, пројетилима са уранијумом.

2) Још чудније је то што нова, досовска власт продаје у бесцење народна добра, међу њима и приватна, од комуниста отета имања и некретнине, па и црквена имања, какав је случај са Беочинском фабриком цемента, која је сграђена на манастирском, дакле црквеном имању, а да званичници СПЦ ћути и сарађују са новом влашћу у томе, иду на њихове пријеме, седе поред њих, без имало гриже савести, као да се та поновна "крађа и прекрађа црквених звона" тиче неког другог, а не нас и наше коже и живота. Не може се у правној држави, где је загарантована лична својина, продавати туђе, већ само своје. Председник Ђинђић и министар Влаховић, могу продавати оно што су наследили од својих родитеља, а не да продају странцима тешко стечену црквену муку, а нама свештеницима да деле бедне пензије, "Мрвице које падају са трпеза њихових" (Мт.15, 27) које су на граници социјалне помоћи. Ђинђић, као једноструки доктор наука има плату од 2.000 ДЕМ, а ја, ка свештеник и двостроку доктор наука, имам пензију од 100 ДЕМ, само за то што је он председник владе, а ја пензионер. Има ли он имало савести, ако му је власт свест помутила? И то је та његова нова "правда" и "демократија". Ако се ви, Господо Архијереји, саглашавате са таквим понижењем и пристајете на крађу црквеног имања од стране државне власти за рачун туђинаца, а да ми свештеници немамо средстава за голи живот, ја то никада нећу прихватити, јер не желим да будем "сиротиња раја" а они наша власт – нове дахије, па уместо ранег једног спахије сада да владају дахије. Уосталом, нове власти ДОС-а нису смеле да почну процес приватизације пре процеса денационализације, јер је то нова крађа и нова подвала, гора него комунистичка, будући да се врши под видом демократије и правне државе, ако желе да буду демократе, дакле друкчији од насилника комуниста, иако су они уистину комунистичка деца, а многи међу њима бивши окорели комунисти и дебеповци. У супротном, и на њих се може применити народна изрека: "С јаши Курта, да.....".

3) У последње време све се више чују гласови да се СПЦ припрема за увођење Новог, Григоријанског календара и да СПЦ позиве римском папи да посети Југославију, што би била фатална, историјска грешка наших црквених великодостојни-

ка, па за то коленопреклоно молим да то не учините и поново, по ко зна који пут, не изазовете нове унутрашње расколе у СПЦ, као да нам није доста досадашњих раскола које су комунистички и ватикановски елементи у Цркви створили. Смете ли, доиста, да устанете против учења наше Цркве, канона и вековне традиције, а да се не замислите да се верни светосавски народ не побуни против вас и збаци вас са власти као терет Цркве, вере и народа? У том смислу ја не бих био у вашој ситуацији, па Вам за то шаљем своје мишљење о Календарском питању у СПЦ, без претезније да буде обавезно и прихваћено. Ја ово Вама рекох и, мислим, своју душу пред Богом и Светим Савом спасох!

Свети Атанасије Велики, 2002. године

Одани Вам,
Протојерej Др **Жарко Гавриловић**

Упућено:
Светом архијерејском синоду СПЦ
Горану Свилановићу,
Средствима информисања јавности
(*Гласу, Блицу и Националу, Збиљи*,
која је објавила ово писмо)

16) САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ СВЕТОГ АРХ. СИНОДА О АНТИСЕМИТСКИМ ИЗЈАВАМА И ПОСТУПЦИМА ИНФОРМАТИВНА СЛУЖБА СПЦ, 5. ФЕБРУАРА 2002. ГОДИНЕ, БЕЗ ПЕЧАТА И ПОТПИСА, А КОЈИ ЈЕ НЕЗВАНИЧНО САЧИНИО ЕП. БАЧКИ, КОМЕ САМ О ТОМЕ НАПИСАО ОШТРО ПИСМО

Информативна служба
Српске православне цркве
5. фебруар 2002. године

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ СВЕТОГ АРХИЈЕРЕЈСКОГ СИНОДА О АНТИСЕМИТСКИМ ИЗЈАВАМА И ПОСТУПЦИМА

Српска Православна Црква је кроз векове учила своју паству - а то је до новијег доба уствари био васцели српски народ, па и други народи који су се повремено налазили у њеној канонској јурисдикцији - љубави према ближњем, заснованој на љубави према Богу, а нарочито састрадалној љубави према ближњем у невољи, према сваком ко пати, трпи неправду, бива прогоњен... Она то, верна свом бићу и послању, чини и у наше дане. Отуда се мирне душе може казати, и доказати, да је - благодарећи, увелико, баш благотворном духовном утицају Православља као вере и као животне праксе - српски народ један од оних европских и хришћанских народа, нажалост малобројних, у којима нити су постојала нити постоје антијеврејска осећања и расположења, акомоли нехришћански прогони и нељудски погроми Јевреја, што и јесте тешко избрисива мрља у историји и на савести појединих народа. Напротив, наш народ је умео да кроз сопствена страдања и жртве осети и тугу и бол како својих земљака и сугрђана јеврејске вероисповести и народности тако и јеврејског народа у целини и да тугу и бол са њим подели, а где год је то било могуће - и да је отклони или барем ублажи. И обрнуто: солидарност са патњама и неправдама кроз које је историјски пролазио јеврејски народ, са врхунцем у ужасном шестомилионском холокаусту из времена другог светског рата, подстицала је и надахњивала српски народ да, носећи крст сопствене историје, оне старије и ове новије и најновије, осети и доживи непобедиву силу љубави Божје у сопственој раслабљености и веру у тријумф божанског добра над сатанским злом, као и поштовање, пријатељство и љубав према овом народу којем гоњења и патње нису уништиле него ојачале дух и вољу, чији припадници су нам, и поред разлика у вери, духовно блиски, „чији су и оци и од којих је Христос по телу", како пише апостол Павле (Римљ. 9,5).

Све овде речено не значи, наравно, да у српском народу није било или да ни данас нема антисемитски, тачније антијеврејски, настројених појединаца и група, које понекад не презају ни од грубих антисемитских ексцеса и употребе „говора мржње". Тај „говор мржње" површни људи, или пак злонамерни кругови, олако приписују утицајима Православља и Светосавља и хитају да управо Цркву која духовно води и просвећује српски народ оптуже као наводног кривца за антисемитизам појединаца или група. Такво подметање олакшано им је чињеницом да се аутори антијеврејских текстова и актери антисемитских појава често мимикријски камуфлирају у „браниоце угрожених хришћанских вредности", „спасиоце Православља", „борце против светске јеврејске завере" и слично, а својим изданима и делатностима дају звучне називе хришћанског или директно православног обележја, па тиме збуњују недовољно упућене.

Свети Архијерејски Синод Српске Православне Цркве одговорно изјављује, пред Богом и пред јавношћу, да, упркос поменутој мимикрији и манипулисању црквеним, конкретно православним, терминима и симболима, антисемитски настројени појединци или групе ни на који начин не изражавају ни Српску Православну Цркву ни Православље уопште него изражавају само себе и никог више. Српска Православна Црква или пак Православна Црква у свету нити може нити хоће да сноси било какву одговорност за било чије антисемитске исказе и поступке; она их, напротив, одлучно одбацује и осуђује. То важи и за учешће протојереја др Жарка Гавриловића, пароха београдског у пензији, у извесним антијеврејским манифестацијама, а особито за његове недавне изјаве о инцестуалном понашању као нормалном у јеврејским срединама, а притом, по њему, одобреном од стране јеврејских верских ауторитета, што су ти ауторитети одмах с правом демантовали као клевету и бесмислицу. Споменуте изјаве су изјаве једног свештеника у пензији, дате без благослова и без знања његовог надлежног епископа, а то је у овом случају Његова Светост Патријарх српски господин Павле, - а не изјаве или ставови Српске Православне Цркве. Њима протојереј Жарко Гавриловић говори о себи, а не о Српској Православној Цркви. Њу он иначе радо „брани" од ње саме, јавно нападајући њеног Поглавара, који је иначе његов надлежни архијереј, и пишући надобудна „отворена писма" њеном Синоду по разним питањима, по правилу нереалним или директно измишљеним, попут тобожњег усвајања новог календара и сличних бесмислица. Свети Архијерејски Синод је уверен да ће Његова Светост Патријарх као Архиепископ београдско-карловачки умети да своју доброту и личну духовну супериорност на прави начин ускладе са својом архипастирском функцијом аутентичног представљања Цркве пред јавношћу и аутентичног *учења о побожности, без обзира на то што се понеки човек, па и понеки свештеник, погордио, па болује од препирања* и нису му страна *празна надмудривања људи изопаченог ума* (ср. I Тим. 6, 3-5).

Свети архијерејски синод Српске Православне Цркве из седнице од 5. фебруара 2002.

17) ПИСМО СИНОДУ, О КОШТУНИЦИ, ПОДРШКА ПРЕД ИЗБОРЕ

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ
Београд, 17. септембар 2002. године

Обраћам се највишем Извршном органу наше свете Цркве са молбом и предлогом, за сада док избори не прођу у највећој тајности и дискрецији, са предлогом да наша Црква стане иза верујућег кандидата за Председника Србије г. Др Војислава Коштунице, који је, од како знамо, био верујући човек, члан Управе цркве светог Алексаандра Невског и одани члан наше Цркве.

Истина је да је сваком успешном политичару, поготову данас у Србији, поред вере у Бога, потребна мудрост, поштење и храброст да се ухвати у коштац са горућим проблемима и изазовима српског народа, а г. Коштуница располаже са овим квалитетима, иако, како мени изгледа, нема довољно храбрости да се обрачуна са мафијом која влада у Србији, али је он, у сваком случају, најбољи кандидат од свих других који су измилили сада на политичку сцену као кандидати за Претседника Србије. У овом, за нас Србе и за Српску православну цркву, врло важном и најкритичнијем тренутка, СПЦ не би смела да буде пасивни посматрач догађаја и седи "скрштних руку и ногу", већ да учини све што може и да спасе што се спасти може, да тако помогне духовну и биолошку обнову српског народа тиме што ће дипломатски стати иза овог кандидата и помоћи му да победи разне најамнике Новог светског поретка, који воде Србију и Србе у вазално, финансијско-економско ропство НСП. У том случају, уколико се ангажује за њега, наша Црква има морално право да затражи од будући председника Србије да положи верску заклетву на верност Богу и свом роду пред српским Патријархом и то над јеванђељем и крстом.

Да не би неко, од шићарџија на власти који крчме и продају Србију и српске интересе, српске фабрике и предузећа, рудно богатство и материјална добра, замерио Цркви на "пристрасности" што стаје иза једног кандидата (разуме се да

то нико разуман не би смео нити могао да учини, јер је то вековно право СПЦ које су јој комунисти одузели), Архијереји би могли да целу ову акцију изведу прикривено, барем за сада и пред изборе, да то изведу такорећи незванично и усмено, тако што ће позвати архијеререјске намеснике, да им све ово усмено саопште, а ови да позову целокупно им парохијско свештенство и монаштво, како би им,полушапатом, пренели инструкције да агитују у горе поменутом смеру.

Овај предлог чиним чиста срца и мирне савести, у најбољој намери и жељи, да би наша Црква обеснажила приговоре да сада служи досовској власти као некада комунистичкој, а не Богу и своме роду, какав је приговор ових дана свима нама дао, у најновијем часопису Збиље, господин професор Др Слободан Турлаков, који није имао очи ни за рад појединаца у СПЦ, појединаца који су се, као лавови, борили против атеистичко-комунистичке немани у нашем народу.

Целива свету Архијерејску Десницу и моли за благослов,

Београд, 17. септембар 2002. године

Протојерej **Жарко Гавриловић**

18) ПИСМО СИНОДУ НА ПРАЗНИК СВЕТА ТРИ ЈЕРАРХА

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ,
(Отворено писмо)

Београд, Света Три Јерарха 2002. године

ПРЕОСВЕЋЕНА ГОСПОДО АРХИЈЕРЕЈИ,

Дошло ми је, најзад, до руку једно Саопштење за јавност Светог арх. синода о антисемитским изјавама и поступцима, о коме сам слушао преко радија и читао много у дневној штампи, у коме је, на најнегативнији начин, поменуто и карикирано моје име.

Како ово Саопштење није нико од меродавних потписао ни на њега ставио печат, нити пак поменуо записник Синодске седнице, ја искрено мислим да је оно фалсификат, или да је неко, заклањајући се за име и ауторитет Св. арх. синода, овим кривотворним путем желео да учини недопустив уступак Јеврејима на штету мога свештеничког интегритета и угледа Цркве којој служим, или, постоји и та могућност, да га је неко од појединаца - Синодалаца, самовласно и неовлашћено написао, како би се, уз помоћ јеврејског лобија, обрачунао са својим политичким противником, међу којима је погрешно тражити моје име. Дакле, ја полазим од тога да је ово Саопштење фалсификат, па ћу за то, по мом суду, сасвим оправдано оштро реаговати на њега. Ово и за то што нико од чланова Св. арх. синода то Сааопштење до сада није ни потврдио нити демантовао његову веродостојност.

ПРВИ ДЕО: **ЧИЊЕНИЦЕ КОЈЕ НЕ ОДГОВАРАЈУ ИСТИНИ**

У сваком случају ја не знам шта сада, после ове и овакве лажне оптужбе, о себи да мислим и о онима који су ми подметнули лажи у њему:

1) Да ли сам ја само неки жртвени јарац који је, стар и ислужен, принет на жртву извесном јеврејском лобију у

Београду, који ме је исто тако неоправдано и бездушно напао сада као и раније или је то 2) покушај новиг господара света да преко мене, инсценираног случаја око инцеста, загосподаре нашом Црквом и Државом; или је то 3) уступак учињен Јеврејима "страха ради јеврејског" (Јн. 19,38); или, пак, 4) неко ме је можда као "звер" за отрел, бацио на буњиште твораца Новог светског поретка; или, најзад, 5) неко је од мене свештееника желео да учини деградацију да би ме истерао из олтара у притвор Цркве, међу плачуће и кајуће, док се нека "добра душа из Цркве", неки Самарјанин, кога данас као и онда у оно Христово време тешко можемо наћи у Цркви, не смилује и спере љагу и увреду коју ми је неко, заклањајући се за Синода СПЦ, недопустиво и непоштено, без икаквог стварног разлога и моје кривице, оклеветао, наневши мени жалост, а "дику и радост" непријатељаима наше Цркве. Ипак, како су уследила бурна реаговања наше штампе у свим срединама: да ме је Синод осудио за антисемитизам (крупна осуда без икаквих доказа), да се оградио од мене, оптужио ме тешким оптужбама, а како је најновији часопис Blic NEWS (бр. 109, Београд, 6. фебруар 2002, стр. 3) наговестио чак и покретање кривичне истраге од стране Републичког јавног тужилаштва против мене што сам, тобоже, назвао Јевреје "инцестоидним народом", лаж која је поомената у истом облику и у тзв. Саопштењу, то не могу остати равнодушан на све ово. Лаж и клевета, као и свака фалсификована новчаница, ушле су у оптицај у јавност и тужилаштво као нови фарисејски квасац, справљен у, како новине кажу, а новине свашта пишу, у кулоарима Српске Патријаршије.

а) Обраћање Архијерејима СПЦ

Преосвећена Господо Архијереји наше свете Цркве!

Да ли је могуће да ма ко фалсификује поменуто Саопштење? Ако то се није десило, како је и зашто тако минорном проблему дат толико велики значај, са тако лажним доказима?!Зар код толико зла које се десило српском народу, а да Синод није издао никакво саопштење: ни продаја црквене имовине од стране старе - комунистичке и нове - "демократске власти" није вас толико заболела ; нити

вас је покушај давања позоришне представе „Свети Сава“ у ЈДП-у толико узбудио; нити вас је одржавање скаредне геј параде, наумљене од твораца Новог светског поретка, да се спроведе усред Београда, толико дотакла; Вас не боли ни неморал који се врши пред очима и у сазнању црквене власти у неким сегментима нађе Цркве, о чему је штаампа више пута писала; ни изумирање српског народа, затирање читавих села, укидање вековних парохија у СПЦ, услед изумирања Срба и слабљења наталитета, уз истовремен рад “кланице” нерођене српске деце по болницама и породилиштима; ни то што хиљаде српске деце прелази у друге секте, чак и у сатанистичке, не нађути Вас; чињеница што се хиљаде српске деце дрогира; ни то што Вас Римокатоличка црква купује за мале паре и тако преводи у неку врсту уније, ситним парама стиче право над Вама и вашим душама помоћу нових индулгенција; ни “светосавска звона” која наместисте на Спомен храм Светом Сави, чиме уведосте римокатоличку инструменталну музику у нашу Цркву; ни то што су та звона рађена, за скупе паре, у великој оскудици те због тога не може Храм да се доврши, ливена у фабрици која је изливала наша црквена звона, насилно одузета од Срба и скинута са српских храмова од Шваба у току Првог светског рата и од њих стварана топовска ђулад, намењена за убијање Срба; ни то што сте у Сербију, коју су наши преци љубоморно чували од “латинске прелести”, позвали будућег папу да, Вама и нашим теолозима, држи предавање “о правом хришћанству” на дан заљубљених - Светог Валентина; ни то што Вам многи епископи, свака част појединцима, живе у незнабожачкој раскоши, чак и неморалу, зидајући скупоцене палате када народ нема шта да једе, возе најскупља кола и џипове, плаћене чак и по 200.000 ДЕМ, те тако живе у најпрљавијем брлогу овог света који пропагира нова звер из Јованова Откривења, на чијем челу је жиг са три шестице. Изгледа да Вас ништа озбиљно не узнемирава, само Вас узнемирава “свештеник, пензионаисани парох” и то не због тога шта је рекао, него да је “морао да каже за Јевреје да су инцестуалан народ”, оно што је Сингер емитовао у ваздух, како би га лажно оптужите и истински казнили, не да би га кориговали, него да би га обрукали, да би “демаски-

рали" и скинули са њега "имунитет" свештеника и Божију и црквену заштиту који тај чин има у нашем народу и препустили га Јеврејима како би га докрајчили, правдајући то лажју коју су они рекли, а Ви поновили.

б) Може ли Синод да суди и осуђује без доказа?

Чудим се да је такво Саопштење, које Вам прилажем у фотокопији, уопште могло да изађе из наше Патријаршије?! Зар се може донети ма каква осуда или пресуда некоме у Цркви, ако се пре тога тај неко није, макар и као оптужени, саслушао, ако му се није дала могућност да се брани од лажних напада?! Зар сте могли да упаднете у замку лажљиваца, сплеткароша и смутљиваца и да ми донесете "пресуду" без апелације?! Осим тога, не зна се ко је предложио Синоду да се донесе такво Саопштење, када то није учинио "мој надлежни архијерej", ни црквени тужилац, ни Црквени суд а нити ма која црквена институција? Једноставно, састао се Св. синод и, поред толико тешких и горућих питања у Цркви, решавао о "свештенику, пензионисаном пароху" и његовом антисемитизму. То су приче за малу децу, бајке и замке испредене да Вас моћници још више потлаче. Постављам Вам изазовно питање: како је Синод могао да изда ма какво Саопштење без стварних доказа пред собом, без мог ваљаног саслушања као неког од "актера" те наметнуте игарије?!

Напокон, зар може тако високо тело у нашој Цркви да суди и пресуђује мени, на основу трача, "рекла – казала", а да нема никаквог доказа о мојој стварној кривици и мога саслушања, него да му неко други, "са стране", у овом случају непријатељ Христа и хришћана, диктира од речи до речи "моју осуду", без доказа и кривице у тзв. Синодски записник?! Није ли то поново ехо већ миленијумима виђене осуде и пресуде: "Ми имамо закон и по закону нашем Он мора да умре" (Јн. 19, 7)?! Хоћете ли и Ви сада, као некада Пилат, осудити православца, а ослободити варварина, казати као и он: Што писах писах (Јн. 19, 22), а да и сами не знате шта је написано у том Саопштењу, као и то ко је то и зашто написао?!

Ако сте, заиста, Ви или неко други, хтели да се оградите од мене и мог рада, под притиском јеврејског лобија који влада код нас и у свету, могли сте то елегантно да учинитие без лажи и клевета на моју седу косу и мој, с муком стечени ауторитет пред Богом и својим родом. То бих још и разумео као дете свога родитеља. Помислио бих да сте приморани то да учините, да Вас неко уцењује да то учините, и не бих Вам реч "препирања" казао. Могли сте, да сте хтели, да останете Христови и своји. Али, Ви сте хтели да будете слуге, робови нових господара, "сенке" нове стварности. Ја, дакле, устајем против тих сенки које желе да се представе као узор хришћанства, а не против Вашег чина и Вашег положаја, понајмање, наше Цркве, иако ће се наћи и таквих који ће казати: "Црква, то сам ја!", као да Црква није невеста Христова, а не "разбојничка пећина" (Мт. 21, 13). Стављам Вам свој свештенички чин на располагање.

Сада сам у прилици, и у стању, да Вам ставим на располагање мој свештенички чин, ако Вам он смета или ако Вам неко заповеда да га узмете, или да се онај који је написао такво, по мени, лажно Саопштење Св. арх синода, извини мојој угроженој свештеничкој маленкости за неопростив грех и грешку коју је учинио мени.

Тим жалосним Саопштењем, нетачном и неистинитом осудом мене, коју су писали он или они, узнемирили су моју браћу, сестре, све моје сроднике и познанике, ожалошћени су и наљућени моји пријатељи и поштоваоци, који ме свакодневно позивају преко телефона да ми искажу своју подршку и симпатије, који чак пишу писма новинама против ове Ваше дискриминације и неправедног пресуђивања без саслушања, у тобожњој намери да осигурате право мањине на штету права већине, мањине која се позива на "демократско право мањине" изграђено на штету већине овог народа, чиме су угрожена не само права, већ и истина, достојанство не само једног свештеника него целог једног (српског) народа, већ омаловаженог, као што је самим тим омаловажена и Црква тог народа. Овим је и мени ускраћено „људско право", право да се бавим науком, да се служим истином, да слободно говорим о горућим проблемима Српства, а уместо тога даје ми се "упутство" да за своје мишљење идем код другог, да не радим

по својој свештеничкој савести него по налогу и наређењу компромисера у Цркви.

Да ли је ово Ваша "награда" мени за мој предани педесетогодишњи рад, на добро Цркве и Српства, и то од оних који Српство продају за "чинију сочива" (1. Мој. 27, 14 – 23), за џип или мерцедес, који се каљужају у греху до гуше, који уживају у свим благодетима овог света, укључујући и оне нехришћанске, неморалне пороке и первезије, а мене прогоне, обесправљују у земљи мојих предака.

Морамо, господо Архијерејци, знати да Бог и народ виде све и знају све: ко како живи, шта ко ради у мраку Србије, ко искрено и целим својим бићем служи Богу и своме роду, ко вози скупа кола и ко бахато, раскалашно живи, ко се горди својим положајем и чином у Цркви, а ко живи у хришћанској повучености и скромности.

в) "О мом говору мржње" и њиховм говору разума?

Сада сам у стању да Вам доставим интрегрални и апсолутно тачни текст мога интервјуа који је емитован на спорној емисији Ју инфо канала о инцесту, ако Вам је уопште до истине стало, где се можете уверити да нема ни једне једине инкриминације, констатације нити речи које сте ми Ви, заједно са појединим необавештеним државним представницима и Јеврејима, приписали и јавно, најјавније упутили.

Ја нисам никад и нигде, па и у нападнутом итревјуу, изјавио да говорим у име Цркве, него у своје лично име, у име свога сопственог свештеничког чина и интегритета, којим се многи од Вас не могу похвалити. Говорио сам онако како сам учен и научен од својих родитеља, учитеља, професора, од наших светих отаца, сходно свом свештеничком чину и канонима Цркве, које Ви другојачије поимате и сматрате да епископ може да руши каноне кад год хоће, да канони служе епископу како би оне свештенике, који су непослушни или који му нису по вољи епископа, рашчинио, а епископи изгледа не сматрају да канони подједнако важе и за епископе, исто као за свештенике и вернике. Канони би требало да вже пре за епископе него за свештенике и вернике, јер заузимају

већи положај, од њих се тражи да буду образ Христовог лика. Могао бих Вам набројати сијасет примера како епископи крше каноне наше Цркве. Зато сам ја покорни слуга свога Господа и свога народа, а епископа само утолико уколико је он слика, слуга и огледало живог Христа.Молим Вас, када овај мој, приложени интервју прочитате, кажите ми где је ту мој "говор мржње", на који се Ви позивате? Где су ту инкриминације које у своме Саопштењу приписујете мени и стављате ми их на терет?! Зар може лаж да изађе из уста епископских, а да он и даље себе сматра епископом?!

Не рече ли Господ, не ја, онима који сплеткаре свуда у свету, који опадају хришћане и сеју лажи: "Ваш је отац ђаво..." (Јн. 8, 44). А Ви поверовасте тој лажи и мене неправедно осудисте. Па још, и приде томе, исказасте много више увреда него што су их "лукави" Јевреји и обезбожени политичари на власти код нас заједно изрекли, оптуживши ме: да сам горд, жељан препирке, нека врста ревизора у Цркви, критичар који без основа напада "свога надлежног архијереја", који брани Цркву од ње саме. Ви, који "одговорно изјављујете пред Богом и јавношћу", неодговорно сте изговорили неистине које сте мени приписали, клевете за које се одговара по законима сваке цивилизоване земље, а не само пред Богом. Знали сте да су то увреде које ја нећу моћи отрпети ни прећутати без реаговања, јер знате и сами, како кажете, "да сам склон препирању", баш за то што у себи носим живу веру у живог Бога као многострадални Јов. Моја вера у Бога није мој декор за јавност, као код неких најамника у Цркви, него дах мојих плућа, мој духовни живот.

г) Шта да Вам још кажем?

Шта би још овом приликом могао да Вам кажем? Да Вас ружим?! Не желим, јер сте се Ви довољно овим лажним оптужбама против мене наружили у целој историји нашег народа. Тим пре што сте послушали смутљивце и сплеткароше да ме осудите неистином, инсинуацијама, лажима. Да вас браним?! Како ћу Вас ја бранити, када Ви рушите Ваш ауторитет рушећи мене неистинама?! Уопште, не верујем да ћете се покајати за овај велики грех према мени, јер многи од

Вас болују од синдрома "непогрешивости" који је стран Православљу?!

Ипак Вас питам ко Вам је пречи: истина или лаж, Сингер или православни свештеник? Због кога, па био он највећи међу људима, овако грозоморна неистина сме да изађе из куће која се зове Патријаршија, која би морала да буде света по свему и за све, пре свега за нас Србе, а онда и за друге народе, укључујући и Јевреје?! Шта се све друго прљаво ваља у тој кући, коју зовемо Патријаршија, када овакве неистине излазе из ње за "свештеника пензионисаног пароха".

ДРУГИ ДЕО ПИСМА: **МОЛИТВЕНО РЕАГОВАЊЕ НА СИНОДСКО САОПШТЕЊЕ**

2) Не обраћам се никоме од Вас, господо, који ме безразложно нападате, за помиловање јер не тражим помиловање од оних који су спремни на све, а и нисам учинио грех који ми приписујете. Не тражим помиловање ни од Вас у Цркви, још мање га тражим од обезбожених политичара који не знају шта је Црква, којима наша Црква није и њихова, а најмање тражим помиловање од извесних Јевреја који су изван Цркве, и који су ме лажно оптужили.

Нисам лицемер да Вас обмањујем, него непоколебљиви исповедник истине и Христа, исповедник који је спреман на исповедање живог Христа, без обзира на силу и моћ свих непријатеља Христових и мојих, на све што иде уз то и такво исповедање, чак да пођем и на своју Голготу како бих, у Христу, дочекао и своје васкрсење. И у овом, за мене светом моменту, као и безброј пута у мом животу, у мојим ушима одзвањају Јудејске речи: " Крв Његова на нас и на децу нашу!" (Мт. 27, 25), заједно са Спаситељевом молбом: "Оче, опрости им, јер не знају шта чине!" (Лк. 23, 34).

Уместо тог лицемерног тражења опроштаја за грех који ми приписујете а који ја нисам учинио, ја потурам своју главу под Вашу гиљотину, стављам Вам свој свештенички чин на располагање, чин који сам љубоморно до сада чувао, молећи се једино јединoм и живом Господу, како зас Вас тако и за себе: "Оче не моја него Твоја воља нека буде!" А поред тога

томе додајем и молитву, као некада праведни Јов, као уцвељени и притешњени цар Давид: “Смилуј се на мене, Боже...!” (Пс. 50, 1).

а) Моја молитва Господу!

Господе! Три јака, и опасна непријатеља усташе данас на мене: једно “умиљато јагње” које, као лукава лисица, служи звери и две “љуте звери”, које се праве јагањцима, не стидећи се да ме лажно оклеветају и нападну, да натерају јагње Божје да блеји против мене! Устани Господе, не закасни и нека се разиђу непријатељи моји!

Три љута непријатеља устремише се на мене, Господе, окомише се као вукови на безазлено и невино јагње, нападоше ме са свих страна, говоре лажи, опачине и клевете. Господе кажи ми, како да се одржим на ногама!? Како да не поцрвеним од беса и жалости кад ме руже?! Како да не паднем у несвест од стида пред верницима, неверницима и иноверницима, када ме моја сабраћа, првојерарси, ако су то доиста они писали, у шта сумњам, тако изневерише, нападоше ме пред целим светом, не само пред јавношћу наше земље него и пред Европом и Америком, који, бојим се то да кажем, нису више хришћански, или су то само по имену?! Али, Господе, зар Ти ниси рекао: “Блажени сте када вас срамоте и прогоне и лажући говоре против вас свакојаке рђаве речи, због Мене” (Мт. 5, 11).

Остао сам сам, Господе, као некада пророк Илија против гомиле Валових пророка, против лажних учитеља који више заводе него што воде, против климавих свештеника којима није нимало стало до истине, против политичара који врше распродају српских националних и духовних интереса. Научи ме, Господе, како да се борим и изборим са толиком силом, научи ме и ја ћу мучати. Ако заћутим, ликоваће: готов је, уплашен је, ухватили смо га у нашу мрежу, нема му спаса! Ако им одговорим и почнем да се браним, оптуживаће ме: та, он је склон свађи, препирању. Они, лажљивци и насртљивци, моју одбрану називају препирком, свој ничим оправдан напад - правдом и истином. Онима који су лажни, лажне су мере и лажни кантари, па отуда и лажни закључци и лажне оптужбе.

Они ме нападају, а ја се браним. Моју одбрану крштавају лажним именом - препирком. Зар Ти, Господе мој и Путевођо мој, не рече: "Ја сам пут, истина и живот" (Јн.14, 6)? И зар и Ти, Господе, не одговори истим напасницима који навалише на Тебе да Те ударају:" Ако зло рекох, докажи да је зло; ако ли добро, зашто ме бијеш" (Јн.18, 23)? А Твоји, назови следбеници, нетачно уче као да ниси давао отпор насилнику, као да ниси донео мач а Земљу (Мт. 10, 34).

Туку ме, а забрањују ми да плачем и да се браним; да плачем не толико над својом судбином, већ над јадом и судбином свога народа, који, уместо комунистичког ропства све више, уз подршку Цркве и Државе, пада и допада у мундијалистичко ропство, не дочекавши зрачка своје националне освешћености и слободе. Они не траже истину да би се од ње обогатили, него износе лаж како би ме осудили и њоме се опоганили.!

Опет се, Господе, удружише првосвештеници и фарисеји, измирише се Пилат и Иродом, како би осудили једног страдалника, као у време Господа Христа (Лк. 23, 12)! Опет се нађоше на истој страни врх Цркве са гонитељима Христовим. Опет бесни "говор мржње" против мене који се лажно декорише као говор разума, кога нико својеручно не потписује. Говоре опачине, а мене оптужују да сам их ја изрекао, да сам се, у својој немоћи и самоћи са Тобом, погордио. А све су положаје заузели у Цркви и Држави, тако да за нас, који смо овде рођени уназад десет колена, нема места, осим прогона, нема положаја, осим шиканирања. Устали су као љуте звери на мене да ме прогутају, приписујући ми оно што никада нисам рекао, чак што нисам ни у сну сањао!

Па, и поред тога, ја нисам јадам и несрећан, него јак и моћан у Теби и Тобом Господе. Моћнији сам од оних који ми прете, јер знам да се плаше оправданог гнева Твога и Божјег народа. На месту сам страдања, и у ситуацији у којој се нашао свети Јован Крститељ, који је устао против инцеста у одбрану врлине. Али не смем да им одговорим Његовим речима: "Породи апсидини... И не мислите и не говорите..."(Мт. 3, 7 - 10), јер тај говор неће разумети. Тражиће и моју главу на тањиру као некада Његову. Опет се удружише првосвеш-

тениции и фарисеји против мене, као некада против Господа (Мт. 26,3)!

На месту сам светог Јована Златоустог, али не бих смео да кажем својим противницима: Опет бесни Иродијада и тражи на тањиру главу светог Јована Крститеља! Неће ме схватити, јер су упалшени, они а не ја. Они који су се погордили, слично самом Сатанаилу, говоре да сам горд! Чиме сам се ја то погордио, када сам ту гордост и према коме показао? Они имају све положаје у Цркви и у Држави, виђени су на свим странама и у свим системима владавине, и у комунизму и у тзв. демократији, примао их је свакодневно Милошевић, да би му на крају окренули леђа, сада их прима Коштуница - окренуће леђа и њему. За своју прљаву работу никоме не поднеше рачуне! А ја, Господе, нисам имао никакав положај баш захваљујући њима и од њих, изузев што сам по прашини босоног газио као Твој и народни слуга?!

Школовао се и стекао два доктората како бих могао само Теби да служим, а има међу њима скоро неписмених који ми суде и пресуђују. Чиме се ја то гордим, иако имам толику школу, а они не могу, не умеју да правописно сроче ни једно најобичније саопштење којим ме оптужују, називајући ме критичарем, ревизором, бранитељем Цркве од ње саме.

Они дају мени карактеристике, мислећи да тиме ништа о себи не казују, смишљајући лажне оптужбе. Али, овај и овакав њихов говор их издаје (Мт. 26, 73) јер лажним оптужбама говоре више о себи него о мени. О својој гордости неће ништа да кажу, о вилама и палатама у којима пландују и уживају све благодети овога света, а кажу да верују у духовно Царство; возе се скупим колима: мерцедесима и џиповима као и други безбошници на власти, док њихов народ пати и нема хлеба, а све то су платили "народном муком", чак и по 200.000 ДЕМ, док њихови свештеници са својом децом гладују?! Нарезима свештеницима, црквама и манастирима "купују" свој луксуз, а мене оптужују да сам се погордио. Чиме се то ја гордим, Господе, кажи ми и ја ћу мучати?!

А, изнад свега, Господе, Црква ме тешко терети "особито за његове (то јест моје, Ж. Г.) недавне изјаве о ицестуалном понашању као нормалном у јеврејским срединама, а притом,

по њему (то јест по мени, чиста лаж, чак да је и од римског папе Ж. Г.) одобреном од стране јеврејских верских ауторитета, што су ти ауторитети одмах с правом демантовали као клевету и бесмислицу" (цитат из Саопштења Св. арх. синода СПЦ).

Они, што би Владика Николај рекао - Чивути, то јесу демантовали, али не моју истину него своју лаж коју су јавно изрекли о мени, лаж о нечему што ја никад нисам рекао, а ту су лаж поновили, ако су је поновили, првојерарси Цркве у фамозном Саопштењу Св. арх синода које је емитовано у јавност.

Ова последња констатација у потпуности показује и доказује ко је срочио и ко писао ово Саопштење, чак мислим у перо диктирао (г. Александар Сингер), пошто таква иницијатива није дошла од мог надлежног архијереја, а нити од Црквеног суда, о чему не говори ово Саопштење.

Ја, у својој наивности и заблуди, нисам знао да, као православни свештеник, тражим благослов од јеврејског рабина! Нити да се, као Христов слуга, за свој успех обраћам моћницима на властиу Држави, нити да се за препоруку обраћам антихришћанима?

А што се тиче мојих напада, како се каже у Саопштењу, "на надлежног архијереја" (ово је вешто срочено као препорука моме надлежном архијерејy да ме казни), одговорно сада кажем: да сам њему писма писао, у најбољој намери за његово и своје спасење, ко рачунам, да ми у Православљу немамо безгрешног римског папу, каквог имају у Риму, чијег су изасланика позвали данашњи моћници у СПЦ да им украси "дан светог Валентина", ниподаштавајући милионе жртава - закланих Срба од усташа, по наговору другог једног папског изасланика (Марконија) и других прелата РЦ (фра Сотоне и Алојзија Степинца итд.).

Дакле, пошто ми у Православљу немамо безгрешног човека, већ је свако, као "град који уврх горе стоји" (Мт. 5, 14), подложен разложној и документованој критици, макар то био и првојерарх, мислим да нам је у Православљу, по канонима и вековном учењу и пракси Цркве, дозвољено износити негативности у Цркви ради поправке а не ради критизерства, како би се Црква очистила од најамника, како би се поново

истерали трговци из храма. Уосталом, спремам се да ускоро изнесем у јавност, "пред Бога и јавност", сва своја писма упућена црквеним и државним властима, па нека ми судија буду мој Бог и мој народ, пошто у друге судове сада немам довољно вере и наде.

Света Три Јерарха, 2002. године

Грешни раб Божији још увек свештеник,
Протојерej **Жарко Гавриловић**

Достављено неким средствима
информисања јавности

19) ПИСМО СИНОДУ

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ
(Отворено писмо)

Београд, Свети Атанасије Велики 2002. године

Осећам се обавезним да Вам, као верник, православац, хришћанин, и свештеник СПЦ упутим ово Отворено писмо, како због своје савести, тако и због многих православаца који се чуде инертности СПЦ када се држава Србија комада од Досовске власти и када се у бесцење распродају сва добра која имамо, чак и црквена имања, а да се врхови Црквене власти не усуђују да устану против такве крађе и продаје у бесцење свеопште народне и црквене муке, без икаквог обештећења правих власника и њихових потомака, које су бивши комунисти насилно одузели - национализовали.

1) Чудно је што СПЦ, Академија наука и све друге националне институције мирно посматрају сулуде предлоге о комадању Србије, било преко Чанкове комунистичко брозовске директиве, било преко скривених наредби Новог светског поретка новим послушницима власти у Србији, без иједног гласа протеста и алармирања јавног мнења, да Србија даје аутономију Војводини, иако је Војводина издејствовала аутономију од бивше Аустроугарске монархије да би могла да буде уз свој народ. То траже нови комунисти, односно комунистичка деца која се нису одвојила од идеолошке Брозовско-ватиканске опредељености да "разбију Југославију и униште Србију" (одлука са IV конгреса КПЈ одржаног у Дрездену). Зар наше фабрике и предузећа не би требало прво да се понуде нашим имућним људима из расејања, који имају капитал, родољубље, Богољубље и правдољубље овог тла, које странци немају нити ће икада имати,, све у смислу оне народној мудрости: "Правда држи земљу и градове", уместо што се продају онима који су нас уништавали и бимбардовали, касапили томахавкама, пројетилима са уранијумом.

2) Још чудније је то што нова, досовска власт продаје у бесцење народна добра, међу њима и приватна, од комуниста отета имања и некретнине, па и црквена имања, какав је случај са Беочинском фабриком цемента, која је сграђена на манастирском, дакле црквеном имању, а да званичници СПЦ ћути и сарађују са новом влашћу у томе, иду на њихове пријеме, седе поред њих, без имало гриже савести, као да се та поновна "крађа и прекрађа црквених звона" тиче неког другог, а не нас и наше коже и живота. Не може се у правној држави, где је загараантована лична својина, продавати туђе, већ само своје. Председник Ђинђић и министар Влаховић, могу продавати оно што су наследили од својих родитеља, а не да продају странцима тешко стечену црквену муку, а нама свештеницима да деле бедне пензије, "Мрвице које падају са трпеза њихових" (Мт.15, 27) које су на граници социјалне помоћи. Ђинђић, као једноструки доктор наука има плату од 2.000 ДЕМ, а ја, ка свештеник и двостроку доктор наука, имам пензију од 100 ДЕМ, само за тзо што је он председник владе,а ја пензионер. Има ли он имало савести,а ко му је власт свест помутила? И то је та његова нова "правда" и "демократија".

3) Ако се ви, Господо Архијереји, саглашавате са таквим понижењем и пристајете на крађу црквеног имања од стране државне власти за рачун туђинаца, а да ми свештеници немамо средстава за голи живот, ја то никада нећу прихватити, јер не желим да будем "сиротиња раја" а они наша власт – нове дахије, па уместо ранег једног спахије сада да владају дахије. Уосталом, нове власти ДОС-а нису смеле да почну процес приватизације пре процеса денационализације, јер је то нова крађа и нова подвала, гора него комунистичка, будући да се врши под видом демократије и правне државе, ако желе да буду демократе, дакле друкчији од насилника комуниста, иако су они уистину комунистичка деца, а многи међу њима бивши окорели комунисти и дебеповци. У супротном, и на њих се може применити народна изрека: "С јаши Курта, да.....".

4) У последње време све се више чују гласови да се СПЦ припрема за увођење Новог, Григоријанског календара и да СПЦ позиве римском папи да посети Југославију, што би била

фатална, историјска грешка наших црквених великодостојника, па за то коленопреклоно молим да то не учините и поново, по ко зна који пут, не изазовете нове унутрашње расколе у СПЦ, као да нам није доста досадашњих раскола које су комунистички и ватикановски елементи у Цркви створили. Смете ли, доиста, да устанете против учења наше Цркве, канона и вековне традиције,а да се не замислите да се верни светосавски народ не побуни против вас и збаци вас са власти као терет Цркве, вере и народа? У том смислу ја не бих био у вашој ситуацији, па Вам за то шаљем своје мишљење о Календарском питању у СПЦ, без претезније да буде обавезно и прихваћено. Ја ово Вама рекох и, мислим, своју душу пред Богом и Светим Савом спасох!

Свети Атанасије Велики, 2002. године

Одани Вам,
Протојереј Др **Жарко Гавриловић**

Упућено:
Светом архијерејском синоду СПЦ
Средствима информисања јавности

20) ПИСМО СИНОДУ О БУКВАРУ, ИЛУСТРАЦИЈАМА И РЕЦЕНЗИЈИ

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ,
(Преко Управе Музеја Српске православне цркве)
Београд, 17. септембар 2002. године

Част ми је одговорити на Ваш акт Син. бр. 2367/ Зап. 11061 од 9. септембра 2002. године. Као уредник Енциклопедије православља, протојерej Др Жарко Гавриловић, ради, без икакве потпоре и помоћи како Цркве тако и Државе, поред Српске енциклопедије православља (за коју је припремни материјал за писање одредница примпремљен и стоји на лагеру у 500 картонских кутија чекајући захвалног донатора и финансијера за овај мукотрпан истраживачки рад), припрема и Српског православног лексикона који садржи, отприлике, 5.000 до 6.000 појмова, обрађен за штампу око 70% материјала, припрема такође и Српски православни буквар у пет књига, намењен за Школу и Породицу.

Овај Буквар желели бисмо да илуструјемо византијским иконама и оригиналним сликама личности и сакралних предмета наше духовне културе, па нам је потребно више хиљада одређених илустрација.Наслови тих књига Буквара, поред горњем – општег наслова, имаће и посебне, специфичне наслове:

Прва књига: СЛОВАРИЦА, 30 тематски обрађених слова наше азбуке, са световном и духовном проблематиком и садржајем и илустрацијама у боји, која је изашла из штампе пред Васкрс 2002. године и продата у 1000 примерака. Књига је одлично примљена од деце и родитеља, иако многи и не знају за њу да је изашла из штампе. Богате илустрације, цртежи, оригинално рађени само за ову Словарицу и иконе у византијском стилу су у пуном колору.

Друга књига: СЛАВАРИЦА (У припреми) обрађује славе и празнике по реду годишњег круга од јануара до децембра, са пригодним текстом о Крсној слави, празницима и њиховом значају, код којих ће, на десној (парној страни) бити текст

празника или светитеља, а на левој слика светитеља или празника, опет све у пуном колору.

Трећа књига: ХРИСТОВНИЦА (У припреми) обрађиваће тему рођења Богомладенца Христа, Његов живот, рад и учење, као и значај Христове науке, са пуним колором илустрација из живота Богочовека Христа у византијском стилу. Ова два горња пројекта Буквара, као и пета књига, су у току истраживачког рада.

Четврта књига: БУКВАРИЦА – СВЕТОСАВСКИ АЗБУЧНИК, (завршена обрада текста, текст је у прелому, а потребне су илустрације), обрађује 470 најчешће употребљаваних црквених појмова, имена сасуда, чинова и другог. У текстуалном делу је пуни колор илустрација за сваки појам, како би деца могла да имају пуну представу о чему се ради у овој књизи. Књига ће имати око 350 страница текста у пуном колору илустрација и прва је књига ове врсте код нас. Недостају нам илустрације нарочито за ову књигу, па смо се због тога обратили Управи музеја СПЦ за помоћ и дозволу фотографисања његових експоната. У том смислу достављамо Списак одредница појмова од девет страница, за које су потребне илустрације. Одговарајућу дигиталну камеру бисмо позајмили да сликамо ове експонате из Музеја и наше Патријаршије уколико дозволите.

Пета књига: ЦРКВЕНОСЛОВНИЦА (пројекат такође у припреми) садржаће учење Црквенословенског језика, прилагођено дечјем узрасту, како би деца могла да читају апостол за време Богослужења, одговарају на Богослу-жењу из богослужбених књига и активно учествују у евхаристијском животу Цркве.Било би целисходно да цео пројекат изађе по благослову Светог архијерејског синода или српског Патријарха, у ком циљу предлажемо да рецезент свих пет књига овог Српског православног буквара буде Високопреосвећени митрополит Амфилохије или Преосвећени епископ јегарски Порфирије, уколико је Високопреосвећени много заузет пословима.

Очекујемо да нас наша Црква у том погледу финансијски помогне за овај Пројекат, пошто се ради о Пројекту који је преко потребан за садашње предавање веронауке, а који увелико превазилази свеукупне појединачне (умне, физичке

и материјалне) моћи ма ког појединца, укључујући и његовог аутора, протојереја Жарка Гавриловића. Свима архијерејима Светог архијерејског синода СПЦ целива свету Десницу и моли архијерејски благослов,

Београд,
17. септембар 2002. године

У синовској оданости и послушности,
Протојереј Др **Жарко Гавриловић**

21) ПИСМО СИНОДУ О ПОНОВНОМ ДУХОВНОМ ГЕНОЦИДУ ПОКРШТАВАЊА СРБСКЕ ДЕЦЕ У ЗАГРЕБУ

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ,
СВИМ РЕЛЕВАНТНИМ ДРЖАВНИМ УСТАНОВАМА
СРБИЈЕ И СРЕДСТВИМА ИНФОРМИСАЊА
Београд, 2. јун 2003. године

ПОШТОВАНА ГОСПОДО АРХИЈЕРЕЈИ,

Био сам донео одлуку да Вам више не пишем никаква писма, јер и она која сам Вам до сада написао нису имала никаквог практичног одјека, осим што су навукла Вашу мржњу на мене. Међутим, брига за духовно стање нашег народа и за његов опстанак на овим, вековним нашим огњиштима, натерала ме је да Вам се поново обратим. Ово тим пре што до сада нисам чуо да је наша Црква, држава или нека медијска кућа уопште реаговала на ударну вест Гласа јавности (бр. 1.720, од 28. маја 2003. године), објављену на његовој првој страни, па сам стога сам принуђен да то овим путем, колико–толико, покушам да исправим.

А та вест, под насловом: "Српска деца прешла у католике" гласи: "У Сплиту се од 5.400 Срба, колико их је у овом граду било 1991. године, на последњем попису само девет изјаснило да су Срби, а у Загребу је око 20.000 српске деце из православља прешло у католичанство, рекао је Зоран Пусић из Грађанског одбора за људска права "Загреб". (Овде текст Гласа – прва половина горњег дерла стране у црно белој техници). Мене је ова вест шокирала и пренеразила, па сам болестан од како сам је прочитао, а Вас баш брига за то. Истина, знао сам да се нешто "кува" са православним Србима у Хрватској, у тој леденој и језивој тишини у којој само сами ђаво ради своје нечасне работе, и то без реаговања јавности: хрватске или наше. Уосталом о томе сам писао и говорио, али ме скоро нико није чуо, или није хтео да чује. Али, нисам знао да се злочин таквих размера поново чини према српској деци и српском народу у Хрватској у време док сви, у Хрватској и

Србији, халачу о људским правима, демократији и поштовању права националних мањина. А та халабука послужила је Хрватима и шиптарима за обављање физичког и духовног геноцид над Србима и за стварање њихових етнички чистих држава, пред лицем и носом целог света, који немају слуха за вапаје српског народа, који су, они сви, обесправили и "прогласили" га зверима за одстрел. Само ми немамо право на мултиетничку државу државу, химну, језик, само су нама одузета људска права, само нас убијају и покрштавају, сунете и истребљују, док они стварају своје етнички чисте "њихове лијепе".....

У исто то време, док нам Хрвати убијају одрасле људе у Хрватској, не дозвољаааавају повратак прогнаних, дискриминишу оно мало преосталих Срба у сваком њиховом "котору", преводе нашу децу у римокатолике, и то не само у Загребу, а кажу да то чини и надбискуп Хочевар у Београду, као што је некада чинио надбискуп Перко – дајући Србима потврде да су прешли у римокатолике, како би сачували своју имовину (куће) на Јадранском Приморју које су с муком градили, наше државне велможе устоличују Хрвате на министарска и директорска места овде у Србији. Познат је случај вицегувернера тадашње Народне банке Југославије и садашње банке Србије, г. Јелачића (није бан Јелачић, можда његов сродник), који је поред два пасоша (хрватског и мађарског) за два дана добио и југословенски, без икакве провере и против националног интереса овог народа, како би могао да постане вицегувернер овде у Србији, да не говорим о многим другим појединцима.

Питам Вас све: Које и какве положаје заузимају Срби у Хрватској, у БиХ, на Космету, у Македонији, чак и у Црној Гори? Наши преци су висили на коцу, распињани на крст, живи поткивани, као да су коњи од очева данашњих устааша и муџахедина; сетимо се ђакона Авакума, Хаџи Ђере, Рувима, Платона Јовановића, Петра Зимоњића и бројних други, а данашњи православни Срби су постали најотуђенији народ у свету, отуђени од своје вере, нације, државе, културе, традиције и то не само они у држави него и они у Цркви. Ко данас у Цркви или држави брине бригу о Србима?!

Дакле, у то време, док Хрвати покрштавају нашу децу и преводе из православља у римокатолике наше црквене велможе се љубе са Бузанџићем, Туђманом, Хочеваром, римским папом Војтилом, какав је случај са Поглаваром СПЦ недавно у манастиру Бегаљици; са делегацијом Св. арх. синода и њеном посетом римском папи, са једним нашим епископом, који води групу од четрдесетак својих свештеника у посету римском папи, да им он подели "благослов" и по који златник, а да не говоримо о међудржавној посети наших обезбожених политичара римској курији и залагање да папа посети Београд и Црну Гору. Знају ли они ко је и колики антихришћанин римски папа?!

Дакле, они нас каменом, а ми њих хлебом, у стилу оне наше народне пословице која има извориште у Светом писму. И све би то било у реду када бисмо, барем, тим нашим хришћанским ставом изазвали успавану савест код римокатолика: да се пробуди њихова свест за злочине које су нам починили у сва три рата и изазове хришћанско покајање за зла која су нам нанели и које нам још увек наносе, све у нади да ћемо у "браћи" римокатолицима пробудити хришћанску љубав и покајање за злочине које нам чине.

Узгред да напоменем, да ја нисам никада видео толику радост код Поглавара наше Цркве као ону коју је имао на лицу када се љубио са надбискупом Хочеваром у манастиру Бегаљици, као да је он римски папа, а овај му подређен бискупчић или као да му је хтео да кажем: Оче! "Дело сврших које си ми дао да извршим!" (ср. Јн. 17, 4). Ту "идиличну слику пољупца" нашег Поглавара са Хочеваром и његовом свитом не желим да прилажем уз ово писмо, јер је она већини наших верника позната. Мање је позната једна друга слика, коју сам слободан да приложим уз ово писмо, иако располажем са много других сличних фотографија, о новом "Јудином пољупцу" једног нашег епископа пред Саборним храмом у Нишу, који се у време тог "пољупца" поправљао, непосредно пре него што је тај храм запаљен и изгорео у подметнутом пожару подмах после овог " Јудиног пољупца". (Овде слика тог пољупца у црно белој техника).

а) Питања за Господу Архијереје у Цркви

Питам Вас, Господо у Цркви: Шта сте учинили да заштитите српску децу од дискриминација, покрштавања, убијања, злостављања овде или у свету?! Уместо тога Ви се љубите са папом и његовим прелатима, сарађујете са онима који нас уништавају, не на нашу заштиту и биолошки опстаанак него на против. Ви љубите руку јеретицима. Епископ, или ма које свештено лице, које љуби руку јеретику или сарађује са њим, или молитвено општи, не само светотајинствено молитвено општи, како уче "модерни" теолози које је комунизам школовао, одлучио је себе од Православља, по канонима наше Цркве и учењу светих отаца.

Знате ли, Господо у Цркви: Где вам је надлежни епископ чија су деца "покатоличена"?! Намерно сте га преместили да буде митрополит целе Италије, да би непријатељ његово стадо распудио и вуци грабљиви буквално поклали његове овце?! Зар не осећате грижу савести, ни Ви ни он, као да сте најамници у Цркви, а не пастири Цркве Хри-стове? Присетите се речи Госаподњих: "Најамник, који није пастир, коме овце нису свете, види вука где долази, и остав-ља овце, и бежи: и вук разграби овце и распуди их" (Јн 10, 12).

Уместо свега што бисте требало да чините и да се одупрете истребљењу православних Срба, Ви позивате Србе да изађу на гласање и легализујујете шиптарску сецесију Космета; шаљете епископе и митрополите на преговаре са папом, да му љубе руку и скуте, а он нам поново одузема децу и преводи их у "јаничаре", а наши епископи, чак и митрополити седе са њим и његовим прелатима и џелатима и "преговарају". Папа већ заказује посету РС да у самостану Петрићевац изврши беатификацију Ивана Мерца, идеолога усташке организације, у самостану чији су калуђери - фрањевци учествовали у клању и истребљењу православних Срба. Сутра ћете, можда, и Ви позвати чак и самог папу себи "у походе". А папа Вам, преко својих прелата и џелата, распућује стадо, покрштава већ крштене Србе у Хрватској, Србији, Космету, Босни и Херцеговини, ствара дивље цркве у Македонији и Црној Гори. Ви се тобоже борите за шачицу

православних Македонаца, што није за осуду, а допуштате папи да одвери и однароди стотине хиљада православних Срба у Хрватској, Босни и Херцеговини, по оној народној "да се Власи не досете"! Као да то чините у знак "захвалности" према "светом оцу" што Вам је отео паству, а Вама помогао да се "курталишете" обавеза жртвовања за своје вернике, заборављајући Христову науку: "Од ове љубави нико нема већу да ко живот свој положи за пријатеље своје" (Јн 15, 13). Шта ће Вам јадни ваши животи и митре, ако изневерите Господа Христа, ако се одрекнете једнога од Његових малих (Мт 25, 45)? А и сада то исто недело - покрштавања Срба - чини папа у Београду, Шапцу, Ваљеву и по другим градовима Србије, преко својих прелата и џелата, док наши великодостојници њега тапшу и улагују му се, а он поступа богохулно и јеретички - покрштавајући православно - крштене Србе да постану нови јаничари остатку остатка српског народа, а не чини то некрштеним муџахединима. Чак, као "приде уз ћар" Ви, црквени великодостојници, уводите у СПЦ "инструметалну музику" преко звона на храму Светог Саве, изграђујете рељефе и барељефе од наших светитеља, какав је случај у Соко манастиру са кипом св. Владике Николаја, кога освећује лично Поглавар наше Цркве, затим попрсје Светог Саве у порти храму Светог Саве у Београду, што све није у духу православне уметности и што је органски неспојиво са њом кроз векове. Уосталом, зар није још у Старом завету заповеђено: "Не гради себи лика резана нити какве слике од онога што је горе ....." (2. Мој. 20, 4 – 5)? За то није никакво чудо: а) што радници на градњи овог храма гину, јер раде и празницима; што купола Храма благо тоне; што нова скупо купљена звона прскају, јер Господ даје Своје симболе и знаке људима, али људи у Цркви: "Уста имају, а не говоре; очи имају, а не виде; уши имају, а не чују" (Пс.135, 16 – 17).

Питам се: Да ли сте за све ове пропусте и нерад свесни своје историјске одговорности, посебно за нерад и окренутост материјалном животу, за своју недопустиву индоленцију када су у питању интереси Православља и заштита православних Срба? Или, како зли језици кажу, да неко у врховима СПЦ ради за интересе Ватикана, ако је СПЦ купљена "Петровим новчићем" да, као Јуда, изда православног

Христа у српском народу и прими римокатоличку "прелест и јерес" преко злогласне уније?!

Неки кажу то отворено да има ватиканских плаћеника у СПЦ, неки прикривено, али се "шушка" и требало би јавно изаћи са истином пред народ. Ја о тим плаћеницима не знам, и не желим да знам, јер сам се заклео да служим Господа Христа по православном учењу, а епископа само утолико уколико је послушан Христу, веран Православној цркви и одан њеним канонима и идеалима. Знам, исто тако, да бројни представници Цркве, свака част малом броју изузетака, нису на висини свог позива, мисионарског служења и задатка, као ни моралног живота који од њих захтева вера православна.

Ако је тако, а тако јесте и то могу доказати, зашто се онда бројни епископи љуте на блаженопочившег оца Тадеја који је казао да је ДБ убацио велики број својих агената у СПЦ да у њој изнутра роваре против црквених интереса и интереса нашег народа, ако то није истина?! Кога то сме да боли истина, ако је она у служби Бога, апсолутне истине (Јн 14,6) и Православља? И ко то у Цркви сме да прећуткује злоупотребе у њој: крађе, неморалан живот, оргијање, корупцију, продају парохија, уколико је то истина? А ако је то лаж, ко се у Цркви због те и њој сличне лажи сме узнемиравати, јер је Господ рекао свима нама: " Блажени сте када вас срамоте и прогоне и лажући говоре против вас свакојаке рђаве речи, због Мене..." (Мт 5, 11)? Колико је неистина само за мене потекло из уста појединих архијереја, па ја не смем да се љутим на њих колико на ђавола који је у њима нашао погодно тле за лажи и обмане.

Па за то Вас најучтивије питам: Са чим ћемо изаћи пред Светог Саву, пред све наше светитеље, пред свете епископе: Платона, Петра, Саву, Доситеја, ђакона Авакума и пред хиљаде и хиљаде других, знаних и незнаних, српских светитеља, ако вам непријатељи, као гладни вуци, распуђују ваше стадо, а ви ништа не предузмете да га сачувате?! Мислим да добро знате коме је Господ рекао: "Каква је корист човеку ако задобије сав свет, а души својој науди?! (Мк 8, 36).

б) Питања за Господу у државним органима власти

Постављам питање и вама, политичарима Југославије илити СЦГ, као што сам то учио и црквеним првојерарсима: Шта сте урадили, пред нашом и светском јавношћу, да заштитите дискиминисане, прогоњене, побијене православне Србе у Хрватској, у Изетбеговићевој џамахирији, на Космету?! Како можете бити равнодушни према овако тешкој судбини искасапљеног Српства?! За чије и какве се позиције борите, ако не за свој народ који Вас је изабрао и поставио на то место да водите политику у духу добробити, правичне и достојанствене сарадње и побољжања живота српског народа, и његовог мирног суживота са свим суседима и другим народнима света?

Нисам против сарадње са нашим суседима, али јесам против геноцида, духовног и физичког, према српском народу који спроводе римска курија и шиптарски терористи под плаштом заштите демократије, људских права и под протекторатом међународних моћника, чиме се стварају етнички чисте државице – Хрватска и Косово. И то на живом ткиву и вековним огњиштима српског народа, а ви још нисте вратили Србима државу, химну, грб, језик, писмо, културу, веру што су нам ваши оцеви - комунисти одузели него још увек, као комунистичка деца, на поднебљу Србије, у свим надлештвима и канцеларијама виси сатанистички и кабалистички знак пентаграма који је унаказио српски народ. А они, који нису имали државе у историји, створише их помоћу српске крви и територија.

Да ли сте се, господо хришћанска, било Ви или ма ко у Цркви, икада запитали: шта раде српска деца разбежана прогоном свуда по свету пред Хрватским "Блеском", "Олујом", шиптарским терором, Изетбеговићевим муџахединима које је Клинтон довео у БиХ, разбежана као пилиће пред копцем?!

Уместо тога Ви устоличујете Хрвате и друге националне мањине да владају Србијом и Србима у срцу Србије, и то и оне националне мањине чији народи прогоне име и језик спрски, чак чим их само чују на улици. Осим тога, уместо накнаде за убијене Србе од стране монструмских појединаца ових наро-

да, Ви ништа не учинисте да побољшате наталитет у српском народу, будући да сада Срби више умиру него што се рађају, а дозволили сте и даље дозвољавате оно што су комунисти чинили: да кланица нерођене српске деце у гинеколошко-акушерским клиникама у Србији обављају свој крвави посао над нерођеном нашом децом. Да ли је и то људско право да се убијају невина и нерођена српска деца, "право" које није загарантовано у многим другим тзв демократским државама Запада и Истока.

О чему бринете, ако не бринете о виталним националним интересима свога народа?!

Зар може тако страшна и поразна вест, као ова објављена у Гласу, да све Вас, у Цркви, Држави и средствима информисања јавности, остави равнодушне, да не реагујете, да се правите "луди" и да, уместо реципроцитета у регулисању међудржавних односа, промовишете Хрвате и Шиптаре овде у Србији - не само у врховима власти него и давањем повластица да, као нове дахије купују и запоседају српску имовину, често отету национализацијом?! Оно што Штајнер ради незаконито на Космету, то ви радите "по вашем", још увек комунистичком закону у Србији: не враћате отето национализацијом, већ то приватизујете, узимајући ушур за себе, а кажете да нисте комунисти. Имате ли ви, уопште, слуха за националне интересе или само за интернационалне "услуге" и "обавезе", за своје лично богаћење и сакаћење овог народа?

Мислите ли на суд Божији, на суд пред историјом и потомством?! Да ли знате "су чим ћете изаћ' пред Милоша", пред Светог Саву и, коначно, пред Господа Христа, чијем стаду не служите као пастири него као најамници, мислећи само о својим сопственим, а не о општим, народним интересима?! Ви се богатите, а ваш народ сиромаши, гладује и изумире; ви се ширите и уживате, а ваш народ се скупља, смањује и нестаје; ви владате моћно, чак рекао бих насилно, владате остатком српског народа овде у Србији, не дозвољавајући народу ни "да писне и завапи за помоћ", а ваш народ робује у суседним државама које су створене на рачун животног простора српског народа, робује и пати баш као у Дежевој и Чаушескуовој Румунији. Имате ли савести и државничке мудрости да станете пред светог великомученика кнеза Лазара, који је

положио главу да би сачувао Косово, које ви и ваши предходници распродајете, а да не поцрвените?!

в) Питања новинарима и медијским кућама

Обраћам се и вама, господо новинари, иако знам да сте "слуге и робови" нових господара МОЋИ, као што сте И раније у већини били: Брозу и Милошевићу са исккреним питањем: Шта сте учунили да питање прогона, дискриминација, покрштавања Срба и српске деце у Хрватској, у џамахирији БиХ и Космету, изнесете на светлост дана и пред нашу и светску јавност, да укажете на лишавања српског народа основних људских права на живот, слободу, рад, вероисповест у Хрватској, Космету и другде?! Уместо тога, неки од вас се врло ревносно залажу за права хомосексуалаца да уживају а да се не коте и за право да они "усвајају" туђу децу коју не могу, из своје грешне, содомске утробе, да роде; за право Рома из целога света да насељавају ову малу и пострављену и уништену Србију, сведену на београдски пашалук, како би од ње створили прву ромску државу на свету.

Нисам против Рома, јер и они имају право да живе, али свуда где су се затекли, а не да само насељавају Србију и да се опет буне само против Срба. Тако су нам Брозови Црногорци (не Срби из Црне Горе) насељавали Србију и владали њоме као нека "нова класа", а сада желе да се, као "нафатирани Црногорци" као ухрањени "пацови" одвоје од, оглоданих и осиромашених Срба. Нити устајем против ма које мањина у нашој држави којој признајем право да живи и ради с нама на добробит свих. За то се жестоко буним против те неправде да мањина угњетава већину и да се то зове демократија; да се обесправљује цео један - већински народ, да би се овластила, "оправила" и устоличила мањина како би угњетава ту већину.

У том смислу, и само у том, ја сам антидемократа и антиглобалиста, "антирежимлија" и опозиционар, јер се залажем за права свих, па и за право српског православног народа да може, свуда где се нашао, да живи у миру и достојанству човека. са свим другим народима света, не само са мањинама у нашој земљи.

Станите и замислите се: да ли сам ја у праву или нисам?!

Ја знам, а то зна и Господ Бог, да сам у праву. И то ми је сасвим довољна сатисфакција да делам по својој савести и чврстој вери, а не по полтронском диктату и наређењу, у најбољој намери да тако служим свима људима добре воље који припадају јединоме и живоме Господу Богу.

Протојерej **Жарко Гавриловић,**
Бгд, Максима Горког бр. 37

Послато: Светом. архијерејском синоду СПЦ
(Р са поште Бгд 11101, 3. јун 2003. године
Скупштини Србије (преко Експедиционе књиге бр. 7/3),
Председнику владе Србије (преко ЕК 8 /003),
Посланичкој групи *ДСС у* Скуптини Србије
(преко ЕК 9/2003.) и
Новинама: "*Гласу јавности*" (Ек 11/2003), "*Политици*"
(ЕК 10/ 2003), "*Блицу*" (ЕК,6/2003), "*Телеграфу*" (12/ 2003)
и другим.

22) ПИСМО СИНОДУ О ПРЕЛАСКУ СРБСКЕ ДЕЦЕ У КАТОЛИКЕ, 3. септембра 2003. године

СВЕТИ АРХИЈЕРЕЈСКИ СИНОД
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ
Број 1728/зап. 1042
3. септембра 2003. године
у Београду

Високопречасном протојереју
др ЖАРКУ ГАЗРИЛОВИЋУ,
пароху београдском у пензији

Београд

У вези Вашег писма од 2. јула 2003. године, упућеног Светом Архијерејском Синоду у вези протеста везаног за чланак „О преласку српске деце у католике", објављеном у *Гласу јавности*, а и неких других Ваших „ревнитељских" израза, одговарамо Вам следеће:

Јеванђелска је реч коју никад не смемо заборавити – изговорио ми који смо слуге Бога Вишњега: „не судите да вам се не суди". У светлости те речи, није ли сувише самоуверено проглашити себе за једином бранитеља Православља и народа Српског? И зар су новине једини начин да се брани Црква и народ?

Прво, најблаже речено, представила ме дрскост са Ваше стране тако неодговорно нападати Свети Синод, који непрекидно, годинама, на најодговорнији начин поставља надложним властима – црквеним и државним – у Хрватској питање произвољности. То је тема која се покреће свиме пут званично или незванично, усмено и писмено из свим инвокама, као и друге теме које се тичу угрожености нашег народа у Хрватској и његових права.

Друго, Ви, као човек који је учио историју Цркве и треба да знате њене циљеве на Земљи, не би смели да не знате да контакти са Римокатоличком Црквом или било којом другом хришћанском заједницом представљају нешто што је јеванђелски императив за Цркву, и што је конкретно наша светосавска Црква практиковала кроз векове, од времена Светог Саве, принуђена уз то и силом прилика у којима је живела и места које јој је Бог одредио да обавља своју мисију. До које ће мере тај наш хришћански став пробудити нечију, па и „успављену римокатоличку савест и подстаћи покајање", то није у нашим рукама. Ако би се, међутим, неки наш епископ или представник Цркве при том дијалогу „истиновања у љубави" (Апостол Павле) одрекао јавно истине Православља, или прихватио неко од лажних учења, онда би Ви или било ко други имали право да протестује, и да се од таквога дистанцира. Међутим, овакво неуважење благодење Светог Синода и нашег епископата више сведочи о оном ко то пише и говори него о оном о коме говори и пише.

Заборављајући јеванђелску истину да ћемо за „сваку празну реч" дати одговора на Страшном суду, а тим пре за сваку сувишну реч и самољубљем затровану, Ви већ дуже времена неуважљиво и неодговорно вређате Његову Светост и друге епископе, трудећи се да себе прогласите за једином ревнитеља и великомученика у нашој Цркви. Бојати се да једино што тиме постижете јесте саблажњавање оних „малих" и предрасуђивање – макар то било и нехотично – кору оних који се већ дистанцирају, па и данас, баш уносним послом блаћења Цркве.

Од Вас би Црква, као од свога образованог свештеника, очекивала и очекује више одговорности и трезвености, више стида и страха Божијег, а више бриге за своје и за спасење својих ближњих. Није довољно имати ревност: само је „ревност по рачуну" Богом благословена, и за луле спасоносна ревност.

За Председника
Светог архијерејског синода
члан, Митрополит црногорско-приморски

23) АПОЛОГИЈА МОЈИХ СТАВОВА, ПИСМО СИНОДУ О СТАЊУ У СПЦ

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ,
Београд, 5. октобар 2003. године

(*Апологија мојих ставова као одговор на писмо Светог архијерејског синода СПЦ, Син. Број 1728/ зап. 1042 од 3. септембра 2003. године)*

Прочитао сам, са дужном пажњом али и великом индигнацијом, са забринутошћу, али без икаквог страха, Ваше писмо које ми је упућено под горњим бројем и датумом. Искрено жалим што не могу да на Ваше писмо одговорим тако концизно и сажето, како сте Ви мени писали, јер желим да при том сумирам целокупну нашу, рекао бих, наметнуту ми кореспонденцију и досадашње односе у једну Посланицу - Апологију мојих до сада јавно изнетих ставова, коју желим да презентирам јавности као доказ Вашег и мог рада, наше ортодоксије и ортопраксије, ко где стоји и шта ко заступа, па нека Бог и народ просуде ко је у праву.

Искрено ми је, гледано из ове перспективе и мог положаја, жао што сам се рукоположио за свештеника „у зло време и године гадне“ када се многи од Вас нису ни родили, или ако су се и родили многи су били уз комунисте, док сам се ја уз велике препреке од стране комуниста, чак и лично и породично страдање, уписао у Богословију касније и рукоположио, у само једној намери - да верно и одано служим Богу и своме народу, не слутећи да ћу, на измаку свог овоземаљског века и после 48 година пожртвованог свештеничког служења, бити потпуно игнорисан и изолован у Цркви, стављен више пута на стуб срама, пре свега од оних који су у Цркви најамници, ако чак нису дошли у њу „по задатку“.

а) Уместо увода

Желео бих, када бих могао и умео, да Вам језгровито и кратко одговорим на горње Ваше писмо, као што сте га Ви

мени написали, али због бројних чињеница и дуго таложеног бола у мојој души, узрокованог углавном неправдом коју сам доживео од стране појединих архијереја СПЦ, као и бројних комуниста у Цркви и изван ње, који се нажалост чак и данас боље „котирају“ од мене у Цркви, отуда овај мој одговор не могу тако сажето написати. Уосталом, и ово моје правдање Вама, због неоправданих Ваших напада које сте ми упутили, нека послужи нашим „будућим поколењима“ као доказ моје ревности и оданости у односу на служење вери и отачаству. Да Вам унапред кажем да знате са ким имате посла да сам, у својој служби Богу и своме роду, спреман у сваком тренутку мога живота да сав сагорим без остатка, е да бих како спасао оне који још увек верују у мене и оне који су поред себе, а тиме и самог себе.

Дакле, све што сам до сада чинио и што и сада чиним, чиним то у најдубљем уверењу да тиме служим самога Господа а не толико људе, или Господа кроз служење људима, као истински богомољац, и то само служећи Богу „духом и истином“ (Јн 4, 23), будући да је Бог истина, и да Му се може служити само истином и љубављу, то јест вером и добрим делима. Ако мој рад није у том смеру, кажите ми где ја грешим у јавним иступима, писмима или говору и ја ћу мучати као праведни Јов. Сетимо се овде речи праведног Јова, које добро одсликавају и Вас и мене, односно наш однос кроз однос Јова и његових пријатеља: „Да, ви сте људи, и с нама ће умрети мудрост. И ја имам срце као и ви, и ја сам човек који може да пати“, чак и због Вас који представљате СПЦ, „нисам гори од вас“; нисам човек без греха и ко је тај од људи који нема греха нека „дигне два прста“ да га видимо и нека се баци каменом против мене,? Гле, „На подсмијех сам пријатељу свом, који кад зове Бога, одзове му се; на подсмех је праведни и добри...

Мирне су колибе лупешке, и без страха су они који гневе Бога, њима Бог даје све у руке.“ (Јов 12, 2-6). На овој земљи мирни су они који, својим животом, гневе Бога, а жестоко нападају оне који славе Бога. То доказује целокупна историја Господа Христа и хришћанства.

б) Бојим се само Господа

Због свега Вам сада и одговарам: Не бојим Вас се, јер ме је Господ научио: „Не бојте се оних који убијају тело, а душу не могу убити; него се више бојте Онога који може и душу и тело погубити у паклу“ (Мт. 10, 28). Но, усуђујем се да Вас питам: Да ли се Ви бојите Бога кад већ овако радите и гоните, Цркви и роду, одане служитеље и посленике?! И кога се Бога бојите кад на преговоре, око склапања стварања некакве екумене и усвајања папског примата, идете у Рим, са Римом пактирате, унију призивате, с јеретицима молитвено општите, пљујући на све наше светитеље, великане, Светог Саву, на наше каноне и учење Цркве?!

Мене је Господ Бог доделио Вама, да Вам будем „као кост у грлу“, а и Вас мени - да ме игноришете, дискриминишете, ометате у научном богословском раду и националном послању, и то само зато што Вас братски опомињем на заклетву коју сте положили, па заборавили, против које свесно грешите, мислећи да тиме „Богу службу приносите“ (Јн 16, 2). Па, ако сте заборавили своју заклетву од које се кожа језжи када је човек слуша, узмите је још једном у руке и прочитајте, јер ћемо заједнички изнети своју парбу пред Господа, кога не можемо обманути, ни Ви, који имате епископске фотеље, нити ја, који готово, у односу на Вас, да седи на шамлици и својој костријети, баш као праведни Јов, нити ма ко други који непоштено живи и ради у овом свету.

Не судим Вам ја него Вас опомињем за оно шта радите, а не би требало да радите, па би ми за то требало да будете захвални што желим да допринесем своме и Вашем спасењу. То јест, критика у Православљу је одувек била дозвољена свима, посебно свештеницима, и поготову свештеним лицима, посебно онима који су скоро све жртвовали за добро Цркве и народа. Заборавили сте како су критиковали Ваше претходнике, на пример епископа Јована Ђорђевића, кога су јавно назвали идиотом, Вићентија Јовановића Видака „што је имена српских светаца из календара избрисао“, Доситеја Васића, елитног митрополита Михајла Јовановића, неке од њих су чак лишавали епископског чина за мање грехе и пропусте у односу на Ваше грешке и сагрешења.

Откуда, дакле, Вама данас право да нам забрањујете да

говоримо, када нас је све Господ изабрао и послао у свет са речима: „Идите, дакле, и научите све народе крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа, учећи их да држе све што сам вам заповедио“ (Мт 28, 19-20)? Ко сте Ви да нам браните да деламо сходно својој заклетви и савести коју нам је Бог дао? Заклели смо се да будемо послушни епископу као Христу. Али, мука је у томе што је ретко ко од епископа као Христос, многи су слични антихристу. Епископу јеретику, развратнику, хомосексуалцу, педофилу не смемо бити послушни, јер се тада одричемо Христа и служимо сатани. Немате право да нам завезујете уста да не говоримо о Христу и Његовом узвишеном учењу и животу; немате право да нам забрањујете да говоримо о Вашим манама, гресима и пропустима, када је то пракса у нашој Цркви од давнина била? Узмите Весник Српске православне цркве, и прочитајте шта у њему пишу слободарски, добронамерни свештенослужитељи за своје првојерархе. А данас има првојераража који спавају са женама својих клирика, са блудницама, са својим чтецима и богословима, са малолетном децом. И не само то, да не набрајам све остало, јер ме је стид и срамота што своју душу, као неки балегар, прљам оваквим речима и мислима, трујем је и кварим туђом балегом и изметом.

За то сматрам да и ја, као и сваки други верник чак и да нисам свештеник а камоли што сам свештенослужитељ са стажом од 48 година, већини од Вас могу, по вековној пракси СПЦ, смело и достојаствено казати где грешите: у животу, учењу и поступању. У том смислу, надам се да ће ми се остварити жеља да напишем своју књигу: „Моји неспоразуми са најамницима у Цркви“, у којој ћу изнети своју борбу и парбу пред лице Бога и народа, пошто се доста гнева и тескобе скупило у мени због Ваших лажних напада, дискриминација, нечасног рада и живота, са изузетком часног броја појединаца. Ја сам дубоко свестан чињенице да не могу судити „туђем слузи“ и да суђење човеку ма коме, посебно Вама, припада једино Богу (ср. 1 Мој. 16, 5; 1 Цар. 24,16; Пс. 7,12; 9, 5; 49,6; Лк 18, 2; Д. ап. 10, 42; 2 Тим. 4, 8). Али, да ли се баш сви међу Вама боје Бога и Божијег суда, када знамо шта неки епископи у нашој Цркви чине?! Бојим се да има првојерарха који ни у Бога не верују, када раде то што раде.

в) Стара превара „у новом руху“

Читајући Ваше писмо које сте ми написали сетих се оне првобитне преваре у Светом писму и стиха: “Глас је Јаковљев, али руке су Исавове” (1. Мој. 27, 22). Не алудирам већ искрено то исповедам, јер мислим да је ово писмо написао епископ бачки Иринеј, „мој стари анђео чувар“, који води бригу о мени као да је намештеник ДБ-а не епископ СПЦ, иако није „мој надлежни“, а потписао га је кротки и незлобиви митрополит Амфилохије, који је и сам имао сукоб са овим епископом због његовог мешања у надлежност митрополита. Располажем доказима за ову тврдњу.

Дакле, епископ који је написао ово писмо, са знањем или без одобрења Синода, јесте епископ бачки, о чему сведоче препознатљиве речи из ранијег фамозног Синодског саопштења против мене у вези инцеста. Посебно га овде издаје поновљена оптужба против мене да „некажњено нападам свог надлежног архијереја“, а та оптужба је првобитно, у односу на мене, (зло)употребљена у горе напоменутом Синодском саопштењу - непотписаном, незаведеном и непечатираном ни од кога, за разлику од свих других Синодских саопштења, чак и од овог писма, које је и потписано и печатирано и заведено, а у коме су поновљене лажи и измишљотине јеврејског лобија против мене око мог научно образложеног фамозног интервјуа о инцесту. То Саопштење, колико ја незванично знам, написао је епископ бачки, како би придобио јеврејски лоби у Новом Саду за подршку себи у „обрачуну“ са Ненадом Чанком, са којим је тих дана био у озбиљном политичком сукобу и обрачуну.

И уместо да ме брани од лажних осуда јеврејског лобија, који преко „мог случаја“ жели да пороби Вас - првојерархе у Цркви и да Вас потчини к себи у антихристовској борби против свих нас, а не само мене, он „мој надлежни“ и он мој „ненадлежни епископ“, солидаришу се са јудејским фарисејима, осуђују мене гнусним јеврејским лажима, као да се обојица нису заклели Богу да ће се служити само истином и да служе само Истини, то јест Богу. Нешто слично овоме чинио је и „мој надлежни архијереј“, када ме је звао „на разговор“ поводом лажних оптужби г. Александра Сингера и спочитавао ми лек-

цију да не мрзим усташе и Јудејце, то јест Хрвате и Јевреје (не знам откуда му такво лажно тврђење), обећавши ми том приликом да ће ми доставити фотокопију тих Сингерових оптужби, што никада није учинио и поред мојих писмених и усмених захтева у више наврата. Уместо да ме обојица бране од прљавих измишљотина Јудејаца, да стану иза свог свештеника који служи Христа и Његову цркву, они ме заједно са Јеврејима, због тога што сам написао предговор Протоколима сионским мудраца нападају, а „мој надлежни", недавно прима од фарисеја и талмудиста високо одликовање „за ревносну службу" нехристу и пентаграму, истичући том приликом недопустиву тврдњу коју Патријарх не сме да каже, чак и кад би била истина, за Јевреје и Србе „остаци смо закланих народа" (в. "Вечерње новости", Београд, Крстовдан 27. септембар 2003. године, стр. 4). Имам право да мислим да му се то високо одликовање додељује само зато што је мене јавно уновчио код Јевреја и опомињао ме усмено и преко Синодског саопштења јавно обрукао заједно са епископом бачким, да осуђујући моје научне изјаве, за то једва чекам дан када ће Јевреји одликовати и епископа бачког „Орденом заслуга за јеврејски народ првог реда."

И, доиста, онај који је то Синодско саопштење срочио, без обзира ко је, послужио се гнусним лажима којима су се служили Јудеји увек кроз историју, посебно када су мучили и осудили нашег Господа. Подмукло, фарисејски они, који су убијали своје владаре, а никада нису трпели окупаторске, говоре Пилату: „Немамо цара осим ћесара" (Јн 19, 15). Могу ме зли језици сада, због ових мојих речи, осудити да себе градим Христом, баш исто онако како су и Њега осудили: „Ако овог пустиш, ниси пријатељ ћесару. Сваки који себе царем гради противи се ћесару" (Јн 19, 12).

г) Никоме не судим нити ма кога осуђујем, већ примећујем и критикујем

Хоћу да кажем да, у начелу, никоме „не судим нити пресуђујем", како кажете, већ само добронамерно указујем на грешке и пропусте, којих у наше време има много код наших црквених великодостојника, а они се због тога могу

разложно и са правом критиковати без да се то схвати као осуђивање. Осуђивање се чини када неко лажно и тенденциозно проноси за некога неистину, а критика је када неко некоме брижно указује на грешке и пропусте. То је та танана нит братског исправљања која разликује разложну и аргументовану критику од осуђивања коју многи данас, они који себе, богохулно и грешно, изједначавају са Христовом црквом, неће да виде код мене бригу и добру вољу за своје спасење него само злу вољу и намеру, па мени, остарелом и седом свештенику, доказаном борцу за Светосавље и Православље, прете кажњавањем; мени који сам се определио за свештеника када су неки од Вас били с комунистима; мени коме су комунисти, како у држави тако и у Цркви, претили рашчињењем, осуђујући ме заменом теза: да ја судим њима, а не они мени. Ја сам био њихова жртва од првог дана моје свештеничке службе (21. септембра 1956. године). Чак и неки од оних који ми сада суде, као епископ бачки, били су позната комунистичка и првоборачка деца и уживали су све благодети овога света под комунизмом и социјализмом, иако су комунисти гонили Цркву Божију, одузимали јој имовину, убијали свештенике, па су ти (деца или симпатизери комуниста) после, када су постали епископи, били блиски сарадници комуниста и социјалиста. Само Бог зна да ја никоме не судим, а о своме наводном „суђењу Вама“ положићу ускоро рачун драгом Богу када ме позове к Себи, коме усрдно хрлим, и српском народу, коме ћу се ускоро обратити свим својим писмима и борбом за ових мојих 48 година свештеничког служења.

д) Ваше безразложно нападање

Да ли стоји Ваша констатација да ја безразложно нападам Вас и да то „представља дрскост са моје стране“, како наводите у писму, да тако неодговорно нападам Свети архијерејски синод, „који непрекидно, на најодговорнији начин поставља надлежним властима - црквеним и државним - у Хрватској питање прозелитизма. То је тема која се покреће сваки пут званично и незванично, усмено и писмено на свим нивоима, као и друге теме које се тичу угрожености нашег народа у Хрватској“.

Прво, то не сме бити тема „као и друге теме“, јер је то духовни геноцид, злочин кажњив по свим међународним законима, то је најважнија тема данашњице, поготову што Србе оптужују за злочинце они којима савест није мирна када су у питању злочини према Србима и који су стварни злочинци, који поступају сходно пословици кад лопови арлаучу за лопоовом: „Држ’те лопова!“ Чуди ме што нисте због тако великих злочина према Србима и српској деци алармирали међународну јавност, онако усрдно и јавно барем +како јавно позивате Србе да изађу на гласање на Космету и да тиме дају легитимитет албанским терористима и да их убијају? Ја нисам чуо, можда сам због старости слеп и глув, ни један ваш јавни вапај, јецај, протест против злочина које нам чине Хрвати, муслимани и Шиптари, осим појединца (епископа Атанасија Јевтића, епископа Артемије и митрополита Амфилохија, али су сада и ти гласови протеста умукли), а требало је да због тога вриштите да се чује до неба, да лелечете и да се молите Господу да се смилује на наше страдање, да наложите свеопште народне постове и кајање, ради стицања Божије милости коју смо, својим сагрешењима, изгубили.

Друго, нисам никада чуо за Вашим протесте, демарше у вези злочина који чине Хрвати према Србима, те, у том контексту нисам чуо да сте јавно протестовали против покрштавања српске деце, и то у броју од преко 20.000 хиљада, од стране римокатоличких фратара, и то само у Загребу, нити сте, барем јавно, пошто не знам шта све радите тајно, протестовали код папе против папиног доласка у БиХ и Хрватску и служења његове „мисе“ на српском стратишту у Петрићевцу и проглашавања усташког идеолога Ивана Мерца за блаженог, иако знам да су то чинили појединци, лаици изван Цркве, које је ова гнусоба и ругоба дубоко заболела (в. Политика, бр. 32172, Београд 2. јун 2003. године, стр. 10: „Протест Милана Булајића: „Миса на губилишту“). Чак нисте протестовали против папине посете нашем стратишту у Бања Луци, већ сте уговарали састанак његов са поглаваром наше Цркве у Бањалуци и то је било договорено „као и друге теме“ о чему сте са њим „ћаскали“, онако узгред и невезано. Па нисте протестовали против „инсшталације“ унијатског папског

бискупа у Београду, како пише Политика (од 3. октобра 2003. године), против штампања буквара на ћирилици од стране унијатског бискупа, против тога што нам муџахедини и муслимански терористи пребијају и сунете Србе. У свежем ми је памћењу да надбискуп Загреба - Бузанџић у разговору са новинарима, на питање: да ли је било говора у трочасовним разговорима између њега и српског Патријарха у Српској Патријаршији о српским избеглицама и њиховом повратку у Хрватску, хладно одговара да није било о томе ни речи. Па нисте протестовали код папе него преговарали, преговарали око папине посете Београду, сусрету „на највишем врху", у коју сврху је створена и комисија у Цркви да дела на томе, а један члан те комисије, иначе свештеник СПЦ високог ранга, како круже приче по Београду, добио је од папе кола и возача, да може да лако обигра све српске крајеве у мисионарењу за папу. Зар то нису поново Јудини сребрењаци на делу?! Видите ли шта Вам се све ради у Цркви, на Факултету, у Патријаршији, или сте, као ја старац, обневидели?!

Треће, кажете у свом одговору да су „контакти са Римокатоличком црквом" јеванђелски императив за нашу Цркву и да је то пракса од доба Светог Саве. Ту сте се мало преварили, намерно или ненамерно, искривљујући историју. То може да каже и мисли само умоболни православни хришћанин, заражен вирусом екуменизма и папизма.

Свети Сава никада није тако радио нити ишао у Рим, а љутио се против свог брата Стефана што је примио круну од папе, па га је он поново крунисао и оправославио. А Ви данас, Господо Архијереји, не само да разговарате са папом и његовим прелатима, него са њима и молитвено општите, суппротно канонима, проклетству које су свети оци, Свети Сава и цар Душан бацили на све оне који „прихвате латинску прелест". Лаж је да молитвено не општите са јеретицима. Отворите Политику бр. 32294 (од 2. октобра 2003. године стр. А11), па ћете видети наша свештена лица у богослужбеним одеждама како се заједнички моле са римокатоличким прелатима и папским нунцијем на „Новосадском католичком гробљу", чиме грубо крше све каноне и учење светих отаца и вековну праксу наше Цркве. Та свештена лица је „неко", са високог места у Цркве, дао „благослов" да иду тамо, јер да није, повео би се

поступак њиховог рашчињења, будући да су своје рашчињење они сами већ тиме учинили.

Видите по овом „католичком гробљу“ да римокатолици одвајају и своје мртве од нас, како нас погрдно зову - Цигани, јер имају чак и „своје гробље“ одељено од нашег у „српској Атини“, а Ви желите да нас, „остатке закланих Срба“ од њиховог клања, преведете „жедне преко воде“ у унију са римским папом, лично и званично, српским злочинцем, што могу на суду доказати. Но, за чињење јереси Ви дајете благослов свештенику, а Жарку који састрадава у борби против јеретика, настраника, атеиста, непомјаника и најамника у Цркви, ви нећете да „доделите“ благослов чак ни кад сам у Цркви. Колике лакрдије у томе има и ругања Христу Господу?! Убудуће некима нећу ни прилазити руци за благослов, јер сматрам да га и немају, чим су себе одлучили од „једне свете, саборне и апостолске Цркве“, поклонили се сатани и његовом највећем слузи на земљи.

Ви, дакле, са њим као таквим преговарате „о тим и другим темама“ а да ми, као народ Божијег који чини Цркву, не знамо о чему то преговарате, чак не смемо ни да Вас о томе ни питамо, па не смемо да Вас, у том неканонском и неовлашћеном разговору, чак за то ни да опоменемо. Господо архијереји: Ви нисте Црква, већ представници Цркве, али само дотле док држите канонско јединство Цркве, докле сте верни канонима и учењу Цркве. Иначе, Ви сте јеретици, какви су паписти одувек били. Сазовите Црквенонародни сабор, ако имате куражи коју испољавате према мени, остарелом и усамљеном у дивовској - Давидовској борби против модерних Јуда и Голијата, па изнесите пред вернике то о чему пактирате са Римокатоличком црквом, како бисмо разрешили сва спорна питања јер је сазрело време за то, па да видите да ли ће многима од Вас чак и мантија остати на телу, а камо ли епископски чин.

ђ) Објашњење мога Писма кога нападате

Разлог зашто сам написао претходно писмо Синоду које нападате јесте вишеструк, али пре свега написао сам га зато што нисам чуо да је неко од архијереја или синодалаца, који

су позвани на то, јавно или тајно протестовао против покрштавања 20.000 српске деце у Загребу, како је објавио лист Глас јавности, али јесам чуо, и то је помпезно и на на „сва звона“ објављено у свим средствима информисања код нас и у свету, да Ви преговарате са Ватиканом, без знања и одобрења Светог архијерејског сабора и синода, и да се о тим преговорима уопште не подносе писмени извештаји надлежним органима у Цркви. Можда сам био мало оштрији него што сте научили да чујете, али опет не довољно оштар у односу на то колики прекор заслужујете, јер преговарате са старим варалицама који су трећину српског народа побили у најгрознијим мукама, трећину покрстили а преосталу трећину слудили ситуацијом на Космету, Хрватској, Црној Гори, Босни и Херцеговини.

Још се говори о задуженим људима у СПЦ који припремају посету “светог оца папе Србији” идуће године, о онима који примају „напојницу“ од Ватикана за свој прљав и издајнички посао, о онима који дочекују прелате, кардинале и високе званичнике из Ватикана, држе им славословље и хвалоспеве, а такав је недавни случај са митрополитом Јованом Павловићем, који је дао интервју ријечком листу, а ту се чине похвале „светом оцу папи“ као да је већ створена унија са Римокатоличком црквом. Такав је случај и са изјавом епископа бачког „Слободној Европи“ да, пошто Христова црква има невидљиву главу на небу (Христа), сасвим је у природно да има и једног епископа (римског папу) као видљиву главу на земљи. Ви, који тако мислите, сте се, дакле, потпуно изгубили у метежу који је настао после прљавог, антисрпског рата у Југославији 1991-1999. и постали сте вазали Ватикана и Новог светског поретка. Мени је сада јасније зашто сте се оградили од мојих јавних иступања о питањима вере и нације, јер ми заиста не мислимо исто, Ви ум Христов немате, Ви сте се подлегли трећем Христовом кушању, Вас је сатана саблазнио и присвојио да радите његов посао.

Ви водите тајну дипломатију о стварању уније са Ватиканом, чиме ћете, слутим, поцепати Христову и Светосавску ризу наше Цркве и изазвати најдубљи раскол неслућених размера. Могу да Вам доставим као прилог интер-

вју митрополита „Трста и целе Италије“, у коме хвали римског папу у једном ријечком листу као да му је „брат рођени“, како бих поткрепио своје тврдње.

Ви преговарате са злочинцем и јеретиком, крвником нашег Светосавља и Православља, не по оној народној “Змију глади, испод ње се вади!”, него по оној: Неман се храни невинним српским детињим душама из Загреба. И то у време док вам „свети отац папа“ покрштава децу у римокатолике у Загребу и целој Хрватској, истребљује оно мало преосталих Срба што их има у Хрватској (у Сплиту је остало само девет Срба), поставља унијатског бискупа у сред Београда, пише и издаје букваре ћирилицом, не за своју него за нашу децу, а Ви ни језиком да лизнете своја немушта уста, а камоли да те сатанске паписта поступке јавно осудите. Нисам, дакле, чуо да сте се, јавно или тајно, огласили против ових и оваквих папских намештаљки нашем народу и Цркви, иако у нападу на мене то тврдите. Али, зато сте увек били спремни да мене јавно нападнете, да се оградите од мог јавног мишљења и мојих јавно изнетих ставова, ако ме Ви нисте делегирали да те ставове износим.

Кога, дакле, обмањујете када са зликовцем преговарате без одобрења Сабора и Синода? Не би ме, стога, чудило да и унијатског бискупа примите у свечану аудијенцију, када је већ било „договорено“ да се поглавари двеју „сестринских цркава“ - Римокатоличке и Српске православне - састану у многострадалној Бања Луци у време кад Вам папа вршља по Босни и Херцеговини, а монструозне злочинце према Србима, своје у злу познате послушнике, проглашава за блажене - светитеље. Не би ме чудило ни да унијатском бискупу доделите Орден Светог Саве првог реда, јер је, по Фрејзеру, обожавање злог божанства старије од обожавања доброг божанства. Још Вам папа са тог, српском крвљу обагреног и по страдању Срба светог места - Бањалуке, „предлаже“ унију „као спасење и избављење Ваших душа“ из „његових сатанских канџи“, а убрзо затим поставља унијатског бискупа усред Београда, а Ви ни „роморите ни говорите“, за разлику и на срамоту Вашу од Ваших претходника, рецимо у тзв Крвавој литији 1937. године. Зато закључујем да српски народ није то што је некад био, јер му ни епископи нису то што су некада

били и што би, да је среће и Божијег благослова, требало да буду, да би као локомотива што вуче инертне вагоне, подстакли вернике на покајање, духовну обнову и морално живљење. Уколико примите римског папу изазваћете највећи раскол у СПЦ.

Дужност ми налаже да вам слободно кажем, без имало страха и зазора, и то не само као земљак митрополита Јосифа Цвијовића, већ пре свега као осведочени борац за истину Православља, да уколико њега, српског злотвора (римског папу), примите у своје фарисејске загрљаје у овој, од њега ојађеној Србији, или се са њим договорите око фамозне уније, о којој папа чак јавно прича и у Бањалуци, несуђеном састајалишту њега и Поглавара наше Цркве, ако прихватите нови-григоријански календар, то ће бити крај вашег православног епископства и почетак великих и дубоких подела у српском народу и раскола у СПЦ. А како су извесни епископи и свештеници ишли у Рим да „љубе скуте и капуте светом оцу папи“ и да од њега приме, „за рукољуб“, као приде, још и по који златник, они су сами себе, по канонима наше Цркве и светоотачком учењу, расправославили, одлучили од Цркве, Православља и Светосавља, нису више епископи и не би требало да их сматрамо епископима, по канонима наше Цркве, јер су свети оци бацили проклетство на такве епископе или свештенике. Ви бисте то морали да знате. Чак се прича да је формирана група свештеника који ће припремити папину посету Србији и Београду. Боље би им било да позову самог демона у госте, јер за њега нема границе простора и времена, него антихриста у мантији. Ипак, ја не могу да верујем да сте намерно заборавили своју епископску заклетву коју сте, пред Богом и народом Божјим, изрекли да ћете чувати чистоту православног учења, предања и владања. А ако сте је заборавили, молим Вас коленопреклоно да је прочитате поново, па да увидите каквим сте се мачем посекли и у какве верске сплачине увалили.

е) У свом „осуђивању“ држим се само јеванђелског закона

Желим да Вам кажем да се не плашим никога до Бога и ничије претње под плавом, сивом или црном „небеском капом“, плашим се једино Бога јединога и свемоћног, али будући да је Он љубав и да најбоље зна моје искрене намере у вези свега, па и намеру у вези писања Вама, то се не плашим ни Бога, јер мислим да ће ми моју „ревност за дом Његов“ пре уписати у врлину него у грех. Уосталом, колико знам наше православно богословље дозвољава критику свих у Цркви, па и првојерараха, када они не раде свој посао како би требало да раде, када заблуде у догматског учењу и живе неморално, кад пактирају са јеретицима и шизматицима, о чему јасно учи светоотачко предање и, што је најважније, Господња наука: „Ако ли ти сагреши брат твој иди и покарај га насамо; ако те послуша, добио си брата свога. Ако ли те не послуша, узми са собом једног или двојицу да на устима два или три сведока остане свака реч. Ако ли њих не послуша, кажи Цркви; а ако ли не послуша ни Цркву, нека ти буде као незнабожац и цариник“. (Мт. 18, 15-17). Римски папа није хтео никада да слуша православне изасланике. Римски папа жуди да буде глава Цркве на земљи, па се за то прогласио безгрешним, узурпирао Божије место, сео на Божији престо, створио је култ човекобошва који је коштао човечанство, нешто кроз инквизицију, нешто кроз фашизам и комунизам више стотина милиона људских живота. Римски папа је постао највеће отелотворење антихриста у свету. Па зар да Вам он буде образац Христа, видљива глава Цркве и представник Христа на земљи, како јеретички заговарају митрополит целе Италије, епископ бачки и још неки епископи?! Боље Вам је да ставите воденички камен о свој врат и потонете одмах у море живота него да прихватите „безгрешног“ грешника, великог инквизитора малих народа.

Ја сам, дакле, поступао тачно по овој Христовој заповести: прво сам се, за неред, јавашлук, неморал и крађу у нашој Цркви, “насамо” обратио „мом надлежном архијерају“. Па, тек, кад „мој надлежни епископ“ није уопште реаговао, онда сам се обраћао појединим архијерејима наше Цркве, онда сам се

обратио и световњацима, јавно или полушапатом, а тек онда „казао све Цркви“, односно Светом архијерејском синоду, коју представљају мој надлежни епископ и други епископи наше Цркве. Сада је на реду да отворим своју душу у целости и да кажем целом народу и свеколиком свету све шта ме боли у души, да изнесем сву истину коју знам, па Ви после тога радите свој „крвави пир“, са којим се нећете спасити, ја Вам тврдим. Но и тада, као и безброј пута до сада, молим се Господу молитвом Голготског Страдалника: „Оче мој, ако је могуће, нека ме мимоиђе чаша ова; али опет не како ја хоћу, него како Ти (хоћеш, Ж. Г.)!“ (Мт 26, 39).

ж) У Православној цркви нема безгрешних нити римских папа

Мој надлежни епископ није безгрешни, а понајмање је римски папа, да га не бих могао, разложно и аргументовано, критиковати, нити је то ма ко од епископа или људи, јер нико није без греха „осим јединог Бога“. Хоћу да кажем да Православна црква не признаје догму о непогрешивости епископа, нити модерну праксу коју уводе поједини наши епископи да само епископ чини Христову цркву. То је заблуда, јерес и дијаметрално одступање од јеванђеља, канона, светоотачког учења, посебно је крајње супротно Господњој наредби: „Који хоће да буде велики међу вама, нека вам буде служитељ“ (Мт 20, 26). „А највећи између вас да вам буде слуга“ (Мт 23, 11). Сетите се коме је Господ рекао да воле зачеља и прва места по синагогама (ср. Мт. 23, 6), а да немају за то покриће у свом моралном интегритету (ср. Мт 23, 27).

Уосталом, мене нико никада, изузев Његове Светости, није позвао на разговор да ме посаветује, већ да ми прети. Па и то када је Патријарх позивао мене два пута на „богоугодни разговор“ (у вези оснивања Светосавске странке и напада Александра Сингера, чије оптужбе ми Патријарх није дао, иако је чврсто обећао да ће их доставити). Па, ако сматрате да је ма ко од Вас, у односу на мене грешног, безгрешни римски папа, како неки мисле и чине, онда прогласите и „мог надлежног архијереја“ или неког од Вас за безгрешне “римске папе“, само ако Вам канони Цркве, наука нашег Господа и

Ваша савест то дозвољавају, па ћу ја умукнути као праведни Јов. „Поучите ме, и ја ћу мучати; и у чему сам погрешио, обавестите ме“ (Јов 6, 24). Не смете ме више, а то и нећу дозволити, паушално и лажно оптуживати за кривицу коју нисам учинио, а ја да Вам будем лажно послушан или стварно сервилан, па то смирено да прихватим и да оћутим.

з) Не плашим се никога до Бога, јер ме је страдање очеличило

Ја сам и раније имао сличан став у односу на званичнике из Цркве и државе. Сећам се врло добро да су неки међу Вама јавно поздрављали моју критику „надлежног архијереја“ када сам устао, заједно са њима, против договора блаженопочившег патријарха Германа у вези градње Дома Светог Саве уместо Храма Светог Саве, дома људског уместо дома Божијег, и тиме изложио свој живот претњама удбаша и смртној опасности, што је некима од Вас врло добро познато, јер су ме комунисти, преко Мирослава Ристића и Предрага Поповића, службеника Републичког МУП-а, као и претњи бројних других велможа које сте Ви примали у „братски загрљај“, о чему сам писао Синоду после разгледања свог Тајног досијеа у ДБ, водали свуда, па и по Републичком СУП-у, који је касније бомбардован, и уз запенушену претњу забрањивали ми акцију око подизања Светосавског храма коју сам водио, односно, да не говорим и проповедам тако оштро против комуниста како сам проповедао и т. д. Но ја се на све те претње нисам обазирао. А ускоро ће се отворити досијеа за свакога од нас, па ћемо видети „ко је вера, а ко ли невера“.

Па кад се нисам ни њих, осионих и обезбожених, нимало бојао и нисам престајао да ревнујем за Господа, мање се плашим Ваших претњи, јер ми можете одузети само чин, коме сам ревносно и предано до сада служио и чувао га, што ће ми бити врло тешко, јер знам да ми душу не можете узети. Кад сам, дакле, те удбашке и комунистичко-ватиканске, хомосексуалистичке и педофилске претње до сада игнорисао, преживео и дочекао донекле „слом“ видљивих комуниста, мање ћу се плашити оних невидљивих, пресвучених кому-

ниста, па били они у Цркви или држави. Радите шта Вам је воља, јер све што радите ићи ће на рачун или терет Ваших душа. Ја сам спреман са својим Господом поћи на своју Голготу, а не само на лишавање чина, јер знам да право поступам и радим, тако ми Бог и савест говоре. Надам се у Бога да ћу и сада, на овај или онај начин, дочекати слом најамника у Цркви, посебно оних који ми данас прете кажњавањем, а не виде себе - шта раде и како живе. Што је још горе, то не види ни „мој надлежни епископ“, него им повлађује и штити их, покрива „својим чистим вешом“ њихову прљаву и изанђалу одору.

и) Мој труд за добијање дозволе за даљу градњу Светосавског храма

Добро је знано некима од Вас, нека барем поцрвене биће ми доста, да сам живот свој заложио за добијање дозволе за даљу градњу Светосавског храма у Београду. То добро знају и митрополит Амфилохије и епископ Атанасије Јевтић, ако не зна господин који ме, као туђег клирика, „прати у стопу“ са својим непотребним, неовлашћеним, противканонским душебрижништвом. И тај мој рад тада је био против воље „мог надлежног архијереја“, али ме он, иако ме је критиковао због тога, није никада кажњавао нити ми претио кажњавањем. Толико је био дипломата да је знао да цени моју жртву. Чак ме једном приликом, када сам упорно радио на добијању дозволе, упитао пред протом Теохаром Теохаровићем: Шта ти Жарко хоћеш?! Хоћеш ли да те црква прогласи светитељем? – Не, Ваша Светости, одговорио сам; биће задовољан ако Господ додели неки крајичак раја.

Дакле, и поред моје жртве за бројне и корисне акције за нашу Цркву и народ, не само ове за градњу храма, Ви сада желите мене да казните, а да ми нисте (нико од Вас), никада казали шта не ваља у моме раду који обављам на добро Цркве. Осуђујете ме преко новина јавно и званично, а мој одговор на те нападе карактеришете као „моје јавне нападе на Вас преко новина“, као моје осуђивање Вас, а то, уствари, прво Ви чините, а ја се само браним од тих Ваших напада. Није ли таква Ваша оптужба у стилу народне приче да јагње мути

воду вуку и кад пије ту воду низводно од њега?! Или, у стилу марксистичке флоскуле о „замени теза“, о вешто сроченој и измишљеној оптужници против мене с Ваше стране да се „власи“, то јест наши непријатељи не досете, што бих разумео и опростио? Вероватно да, у духу те приче и флоскуле, делите и Орден Светог Саве онима који су ми тада, када су комунисти били на власти, док сам полагао живот свој за градњу Храма Светог Саве и за добро наше Цркве, претили ликвидацијом, лишавали ме многих права у Цркви преко црквене и црвене номенклатуре. А поред тога тај орден делите, поред мањег броја часних, још и неким (углавном) недостојним људима, мафијашима., који су пљачком и отимачином дошли да свог иметка, а Вама сада деле по коју парицу и купују „Вашу љубав“; хомосексуалцима, које су Господ и свети оци осудили; римокатоличким прелатима, западним амбаса-дорима и пропалим политичарима - осведоченим непријатељима православних Срба, о чему Вам могу пружити ваљане доказе у списку тих одликованих личности. Нисам чуо да сте тим орденом наградили своје ревносне свештенике, чак ни оне који су своје животе дали за Цркву или су били спремни да их дају. Између тако дељеног Ордена Светог Саве и римокатоличких индулгенција - продатих опросница за учињене грехове, очито, нема никакве битне разлике. Ви, дакле, примате „крвав новац“ у „ благајну храма“ од многих донатора који Вам само дају од сувишка свога (Мт 12, 42; Лк 21, 2), или од новца који су „стекли“ крађом овог народа, па и крађом Ваше и наше црквене имовине, коју су национализацијом отели, а никако да нам је врате. Ви, дакле, без иаквог зазора сарађујете са атеистима и секташима на власти, преговарате и богослужите са јеретицима и шизматицима, чиме показујете да ја Вас не осуђујем него Ви сами себе осуђујете, потпадате под анатему канона, светих отаца Православне цркве и Светог Саве.

ј) Можете ме казните казном коју одаберете, али ме казном нећете уђуткати

Па Вам, зато, довикујем: казните ме, кад већ хоћете да ме казните, кад хоћете и како хоћете, јер се ја више никакве

Ваше казне не бојим. Једноставно, огуглао сам на све претње ма од кога долазиле, јер сам их доста до сада преживео и проживео. Мене само интересује да ли су они који ми прете у праву, да бих се у том случају поправио. Али, „питање је сад“: да ли ћете Ви, који мене хоћете да казните - а неки међу вама жуде да ме казне, иако имају „дебео слој путера на глави“ - тиме нешто урадити на своме личном усавршавању или на спасењу своје душе?! А, знано је свима нама, забадава је да и цео свет задобијемо, ако своју душу изгубимо. Кажњавањем ревносних свештенослужитеља повлађујете најамницима у Цркви, који Вам полтронишу, каљају образ својим неморалним животом, продајом парохија, краду црквену имовину, у чему већина Вас, чини ми се, тако обилно нехришћански ужива. А таквих полтрона је данас много око Вас, седе Вам „испод скута“, уживају с Вама, а Ви то не видите. Забадава Вам је ако, поред свих својих осталих смртних сагрешења, још и мојим кажњавањем изгубите своју душу (Мк 8, 36-37). Не рече ли свети апостол Павле Коринћанима “Зар нема међу вама ни једнога мудра који ће моћи пресудити међу браћом својом” (1. Кор. 6, 5)? И зар он опет не рече: „Избаците злога између вас самих“ (1. Кор. 5, 13)? Зар смете мене јавно вешати на стуб срама и тиме своје грехе покривати, иако је ваше звање одговорније и кажњивије пред Богом и људима од мога. Заборавили сте на Спаситељеву заповест: „Који је међу вама без греха нека први баци камен на њу“ (Јн 8,7). Ако ли, пак, кажете да преваре нема у Вама, себе обмањујете, јер нико од нас није без греха осим једног Бога.

к) Бојте се зла у себи а не мог „злог језика“

Тиме што претите кажњавањем за непостојећу кривицу коју ми приписујете Ви, у ствари, желите да ме заплашите и ставите под своју неканонску самоконтролу, како не бих изнео нешто што није по вољи моћника у Цркви. Између те и такве претње нема велике разлике од НАТО претње малој Србији да ће је бомбардовати тобоже због српског насиља над Шиптарима, иако је стварна слика била обрнута. Не бојте се мене, за име Божије, јер би требало да смо на истој линији православног следовања Господу Христу и Светом Сави.

Претпостављам да је у овом конкретном случају сукоб, ако га уопште има, интереса између нас, што неко води рачуна о општима неко о личним интересима и престижу. Мислим да би Ви првенствено морали да се више бојите зла у себи и зла међу Вама, ако га има, а мање мога „злог језика“, јер смо сви ми свештенослужитељи позвани да будемо со земљи и светлост свету (Мт. 5, 13-14), дакле на „једној страни“ – страни Божијој, на страни истине а не лакировке и лажи. Осим тога, зар нам Господ свима није рекао: „Блажени сте када вас срамоте и прогоне и лажући говоре против вас свакојаке рђаве речи, због Мене“ (Мт 5, 11). Бојте се, дакле, јединог и живог Бога, а не смртног, а не грешног и прашњавог Жарка, још мање Жарковог оштрог језика који је, сам по себи и без Бога, прах и пепео, као и све друго људско.

Па, уколико говорим истину и она Вас погађа, поправите се, саобразите свој живот животу Богочовека Христа, истини и Богу, па ће се све стреле, које упућујем ја према Вама, одбити од Вас и вратити на моју главу, Ви ћете остати чисти пред Богом, а ја прљав и грешан. Ако, пак, казах нешто лажно за Вас, молим Вас на коленима да ми опростите и кажете: то није истина, то је лаж, покајте се оче Жарко, иначе ћемо те примерно казнити. Такво Ваше поступање би било сасвим хришћанско и у реду, и ја бих га свесрдно и радосно прихватио оберучке. Али, Ви тако не поступате. Ви желите да ме казните чак и на анонимне доставе, како је био замислио „мој надлежни“ када ме лажима оптужио г. Александар Сингер. Откада то један рабиниста, талмудиста и фарисеј треба да даје карактеристике православном свештенику како ради и да ли ради православно и светосавски.

л) Довољно сам кажњен до сада од комуниста у Држави и Цркви

Ја сам већ до сада довољно кажњен, како од Цркве тако и од комунистичке државе, тиме што ми се све исподешавало у мом мукотрпном личном животу; тиме што имам месечну пензију 4.200 динара, делом и кривицом самих комуниста који су ми закинули примање за време боловања и то нису урачунали у стаж, вероватно за то што сам се борио против

њих, али и делом и вашом небригом за исплату црквене висине доприноса за социјално осигурање и стаж нас свештеника, јер сте се много бринули за ваше пензије, луксузан и раскошан живот. Дакле, кажњен сам и тиме што имам тако бедну пензију као двоструки доктор наука, ако у то не рачунам помоћ коју примам од ЕУО. Усудио бих се да устврдим да чистачице пензионерке из Патријаршије имају већу пензију од мене, а знам поједине свештенике-пензионере који, са средњом школом, примају пензију од 22.000 динара. То јест 450% пута већу. Зар је то право или је то зла воља свих надлежних: у Цркви и држави. Но, нисам све ово рекао да Вам се жалим, него да Вам кажем, да свој крст стамено и без роптања носим. Мислим да не сумњате у то да Вам истину говорим, а ако у то сумњате, могу Вам доказати својим пензионерским чеком. Ви нисте ни дужни да бринете моју бригу нити то тражим од Вас. Али ми је тешко што Ви бринете само за себе саме: примате велике „апанаже“, плате, возикате се луксузним аутомобилима, појединци и најлуксузнијим џиповима плаћеним од народне муке и по 60.000 евра, а неки та аута мењају „као циганин коње“, или уз све то примају и пензије и пуно издржавање од епархије, иако нису способни да ваљано обављају своју пастирску службу. Тако „зли језици“ говоре да и поред „апанаже“ из епархијске касе, примате неке „џепарце“ од Ватикана. Ако је то заиста тачно, онда нека Вам је „алал вера“ и нека Вам је сами Господ Бог у помоћ, Господо Епископи!

Па, кажњен сам и тиме што су ми ДБ-овци разорили брак, баш зато што сам ревновао за веру и отачаство, о чему се прича и по Патријаршији, а неки помињу ДБ-овце по имену који су то извели. Па иако је мој црквени брак разведен кривицом моје бивше супруге, поједини епископи, међу њима и мој „душебрижник“, осуђују ме као кривца за тај развод, заборављајући да бих ја, да сам остао да живим у том браку са женом која је починила грехе који су кажњиви Законом о браку и канонима наше Цркве, морао и сам бити лишен свештеничког чина. А ти исти епископи нису живели у браку и, мислим, не са тако „злом женом“, нити би требало да знају шта је женско створење у том обличју будући да су монаси од младости. Али, видите, они могу и смеју мене да осуђују и

када не знају праву истину. Онда сам кажњен и тиме, што и са таквим школским квалификацијама и, мислим, моралним животом, нисам никад могао да дођем до неког важнијег положаја у Цркви сходно мојим квалификацијама, а те положаје заузимају многи доушници ДБ-а и Ваши полтрони, међу којима су и они који су недостојни и неспособни да изусте једну једину реч о Богу, о чему сам писао Синоду и Богословском факултету у вези разгледања мог Тајног досијеа у ДБ, и још ћу писати. Чак ја нисам, после пензионисања, причисљен ни једном храму у Београду, што је неканонски и јединствен пример дискриминације једног свештеника у историји наше Цркве, колико ја знам. Кажњен сам тиме што сте ми дали благослов да радим на Енциклопедији православља а мени нисте дали ни један динар помоћи за истраживачки рад на Енциклопедији православља, док „мој надлежни архијерej“ даје 1.000 ДМ прилога за Бајракли џамију у Београду.

Кажњен сам и тиме што ми не удељујете благослов, не дозвољавате да служим са епископима, и сам не знам зашто, осим ако је то лични ћеф злоупотребе архијерејске власти; кажњен и тиме што ми не дозвољавате да снимим иконе у Музеју СПЦ, и поред Синодске одлуке којом је то одобрено; што ми не дозвољавате да фотографишем наше патријархе у Салону Патријаршије, него моју молбу достављате на „проучавање епископу бачком“, који никако до сада, након истека више од скоро годину дана, да проучи моју молбу и да одговори на њу.

Па кажњен сам и тиме што ми додељујете за рецензента Букварице епископа јегарског Порфирија, кога нисам тражио, уместо митрополита Амфилохија, кога сам тражио, а епископ Порфирије је пре више од пола године примио рукопис Букварице, али до сада није дао никакву своју рецензију, вероватно зато што му његов „ментор“ то не дозвољава.

Кажњен сам и због тога што ми не дозвољавате да радим на истраживачким пословима за добро СПЦ и српског народа, посебно на раду око Енциклопедије православља, за што сте ми доделили Свој благослов, о чему ћу писати посебно књигу, а помажете оне који разарају Цркву Божију изнутра. Само знајте да ће та Енциклопедија, ако Бод да, изаћи кад

тад и против Ваше воље, да ће одсликати Ваш живот и Ваше поступке онемогућавања рада на њој; да сам у том циљу склонио дупликат материјала на две различите локације земаљске кугле до кога Ви не можете доћи све и кад бисте хтели. У том смислу кажњавања и онемогућавање мог научног рада и трагања за истином кажњен сам и тиме што не могу да дођем до Синодске архиве, која је доступна чак и скојевским активистима и многим другим незаслужним лаицима. Сетите се како је ДБ дошао до потпуне синодске архиве о усташким злочинима над Србима у НДХ помоћу црквених људи, па сада те архиве нема. Сада помало, по неко од епископа, удељује по неке мрвице синодске архивске грађе, да је они, у својим радовима, изнесу на светлост дана. Шта, дакле, у тој архиви има што ја не бих смео да сазнам, и што не би смело да угледа светлост дана, ако радите и живите исправно, ако исправно служите Богу и своме роду? Може ли се истина заувек сакрити од Бога и од људи, ако знамо пословицу: „Заклела се земља рају, да се сваке тајне знају“ и за Спаситељево учење: „Оно што радисте тајно, проповедаће се јавно“ (Мт 10, 26-27)?

Сумирајући напред наведено и знајући све ово истичем Вам: можете ми претити казном до миле воље, никаквом казном ни претњом овога света ме нећете и не можете уђуткати и спречити да жудим за правдом и истином Божјом и овде, у овој „долини суза“ (Пс. 83,6, у нашем преводу Пс. 84, 6), да исповедам Господа како сам васпитан и учен. Можете ме и казнити лишавањем чина, ако Вам Господ то задовољство допусти, али ме тиме, надам се једино у Господа, нећете лишити спасења душе, које је једино у Божјим рукама. И све док ме драги Бог милује, подржава и одржава у животу, не можете ми ништа! Односно, можете да ме мрзите и тиме дајете простора да се ђаво усељава у Вас а не у мене.

љ) Да расправимо то: Ко је кога прво нападао преко „новина“?

Шта да Вам кажем сада, после овог Вашег писма, Господо Архијереји? Ја знам да за мене неће ништа више бити као што је било до сада: ни у Цркви ни у држави. Ја знам да морам да

упирем још усрдније мој поглед к небу, ка драгом Господу, јединој нади и узданици мога спасења и избављења. Ја предосећам да ће мој даљи животни пут до спасења душе бити врло тежак и усамљен, али га нећу избећи и њега се одрећи нити желим да поклекнем под овим својим. „Конец дело краси“, каже пословица. Видећемо како ће, на крају, проћи многи од оних који се силе својим положајем и чином према мени, а не силе се и не оружају у Господу, а како и шта ћу ја урадити за добро Цркве и народа. Ја знам да док Ви преговарате са папом, јеретицима и екуменистима, како је недавно виђено и чувено у средствима јавног информисања, ја радим и молим се Господу да и Вас и мене одржи на стази Православља и Светосавља.

Ипак, у мојој души је, после свега што сте ми приредили, остао горак укус неправде, пре свега зато што сте ме шиканирали целог мог радног свештенослужитељског века, а то ево чините чак и сада када сам у пензији, ако и занемаримо чињеницу да нисам „причислен“ до сада ни једом београдском храму, под изговором зато што се толико “бринете за Цркву, нас свештенике и народ“, када ме је већ митрополит Јован „пензионисао“ преко ноћи, такорећи за 24 часа по мојој оставци. Ја, опет, ћутим и не јадикујем на своме распећу. Вас и то моје ћутање вређа, поготову ако и када нешто, како би Шумадинци рекли прозборим, то дочекате „на нож“.

Ја сам се и до сада борио против комуниста како у Цркви тако и у држави, а до сада су ми, углавном, претили комунисти из државе, иако се сада јављају оптужбе и претње из Цркве. Напади, дакле, опет и углавном од оних који су комунистичког педигреа, рођени од фамозних комунистичких првобораца, од оних из наше Цркве који нису излазили из дворaца својих политичких љубимаца, који бирају своје сараднике, најчешће по свом ћефу, интересу и „лицезратију“, а не Христове сатруднике, и не само њих већ и часне српске интелектуалце, не ангажујете по њиховим стварним заслугама и моралним квалитетима. Јавни новински напади Сабора и Синода СПЦ као повод мојих горких изјава.

Желим да Вам докажем да није тачна Ваша констатација да ја (прво) јавно нападам Цркву и њене представнике преко новина или барем она није тачна у свему. Било је више јавних

напада на мене пре тога, па сам и ја морао да проговорим да не бих психички пукао. У том смислу пођимо извесним хронолошким редом.

1) Напад митрополита Јована на мене због прекида представе Свети Сава

Кажем да сам први јавни напад преко новина доживео када сам, у име Светосавске странке, организовао демонстрације против Богохулне и скаредне представе „Свети Сава“ од Синише Ковачевића, 30. маја 1990. године пред Југословенским драмским позориштем у Београду, и то уочи Туђмановог устоличења у Загребу, и извео их без иједног инцидента и капи проливене крви, о чему нико од Вас није хтео да мисли нити да ме од силних напада после тога заштити, иако сам већини од Вас унапред, пре те драме пред ЈДП, доставио у целости текст ове драме, некима сам то учинио више пута јер су ми казали да су изгубили. О томе није хтео да мисли ни човек кога смо у Богословији звали „светац“ (што доказује да сам сит светаца који „ходе по земљи“), „светац“ који је замењивао оболелог Патријарха, иако сам и њему доставио односни текст драме, него ме је жестоко осудио и напао, а подржао бившег семјеништарца и прикривеног језуиту, директора Зеничког позоришта, који је са својом трупом састављеном од Хрвата и муслимана дошао, у Београд да нам се „у брк“ насмеје и исмеје све што нам је најсветије и најбоље у нашој нацији.

Не заборавите да је то било уочи Туђмановог устоличења. Чак се овом сјеменишатрцу, у име Цркве, митрополит Јован извињавао, иако ту акцију СПЦ није изводила, већ ја са Светосавцима. Ја сам тада, делом и због неодговорног и полтронског поступања некога ко је замењивао Патријарха Германа, истрпио страшну канонаду напада преко штампе, све док Синод није, после неколико дана, „променио ћурак“, схватио праву истину, и осудио представу. Мени се нико за све то није ни извинио, ни јавно ни тајно, за те нападе, а морао је ако је био Хришћанин и Светосавац. И о томе ћу написати једну књигу, са свим подацима. Чињеницама и фактима.

Наиме, када се оснивала Светосавска странка, у марту месецу 1990. године, задужен сам од стране часника Странке да тражим савет од митрополита загребачко - љубљанског Јована, који је тада замењивао оболелог Патријарха Германа о самом оснивању Светосавске странке. То је онај господин архијерej који је напустио своју паству и предао је грабљивом вуку (Туђману) да је распуди, а за узврат, уместо казне рашчињења, добио титулу од највишег органа СПЦ да буде „митрополит целе Италије“, а који сада велича на велико „светог оца папу“, врло великог злочинца православних Срба, еда би се домогао да буде поново унијатски митрополит загребачки и љубљански, пошто је уништио најбогатију црквену општину СПЦ - Трст и завадио његове православне вернике. Напокон, то је онај господин који за собом „вуче“ извесну „братственицу“ Снежану, која га, како кажу, чак и потписује, коју је противно канонски и противуставно предложио за „братственика“ храма Св. Спиридона у Трсту.

Ово звање братственика за жену није никоме до сада додељивано у СПЦ, али се код нас дешавају свакога дана чуда, па не би било ни чудо ако „митрополит Трста и целе Италије“, по угледу на протестанте, једног дана у скорој будућности зареди за свештеника или епископа „жену сестру“ коју води за собом свуда по свету. Ви то не видите, јер сте изгубили вид да видите себе и своје сталешке колеге око себе, али за то ревносно чујете и слушате шта Жарко говори и зашто тако говори како говори. Кад би Жарко имао и водио неку жену са собом, мислим да би то видели и сазнали за 24 сата.

Напокон, то је онај господин, мој школски друг, који је хтео да ме рашчини због тога што се тобоже ја „бавим“ политиком, а не он који је хвалио Милошевићев комунистички устав Србије из 1998. године као најбољи и најдемократскији у свету. Међутим, није му се дало да ту злу вољу против мене спроведе у дело, него је то недело оставио у „аманет“ своме наследнику и тутнуо му тај „врући кромпир“ у руке. Чак ми је он усмено одобрио да можемо да оснујемо Светосавску странку и у том смислу још тражио неки Дучићев програм да га уградимо у програм наше Странке, да би, само неколико дана после тога, добио од некога (од кога него од својих налогодаваца) „домаћи задатак“ да ме спречи у остварењу нашег

договора. Стога је почео да ми прети да ће ме рашчинити, ако се оснује Светосавска странка, као да он, или било ко у Цркви, одлучује о томе да ли ће се и која странка и покрет основати, а не политички фактори у држави, супротно својој раније датој речи и усменом „благослову“ да то можемо учинити. Међутим, ја нисам трска коју ветар дува на сваку страну како њему падне на памет, већ свештеник од карактера и моралног достојанства. Одговорио сам му да он може да ме рашчини кад хоће, чак и сада, будући да су и светом оцу Николају прво одузели чин, па му убрзо после тога вратили, али би, ако мене рашчини, требало да се замисли о својој будућности: да се и њему може десити рашчињење, по Спаситељевој заповести: „сви који се маше за нож, од ножа ће и погинути“ (Мт. 26, 52). На то ми је он осорно одговорио: „Немој ти да уображаваш да си свети Николај“. И ја сам љутито одговорио: „Ја и не помишљам да себе изједначавам са светитељем, иако бих желео да то будем, али немојте ни Ви да уображавате да сте васељенски патријарх или „безгрешни римски папа„, који не постоји у Православној цркви, иако делате у његовом доминиону“.

2) Други јавни новински напад сам доживео од Светог архијерејског Сабора 1991. године

После тог оснивања Светосавске странке, друго јавно саопштење против мене издао је, нико други већ Светог архијерејски сабор после свог редовног заседања у Пећкој патријаршији, маја 1991. године, и то је помпезно објављено „на сва звона“, нарочито помпезно преко Политике, а онда и у свим другим важнијим дневним листовима То Саопштење је написао и образложио митрополит Амфилохије, а саопштење је дотурио и сензационали-стички обрадио као ударну и главну дневну вест са Сабора, чије заседање је пратио удбин доушник - Драган Хаџи Антић, миљеник тадашњег оца Филарета и епископа бачког, као и многих других архијереја СПЦ, кога су, пре тога, ДБ-овци, уз помоћ њихових доушника у СПЦ, убацили у Уредништво Православља на моје место, а мене отуда најурили, да би овај, заједно са још једним епископом, припремио персоналне промене у СПЦ.

Ово Саопштење Сабора је било издато у дневно - политичке сврхе и под бомбастим, сензационалистичким насловом: „Свети архијерејски сабор против делатности протојереја др Жарка Гавриловића и оснивања Српске светосавске странке!“ Пре тога мене нико није звао на саветовање да не оснивам Странку, иако је, касније, „мој надлежни архијереј“ написао оптужницу против мене, као да је црквеносудски тужилац а не архијереј, што је канонски и законски недопустиво, наводећи против мене чак и канон који се уопште не може применити на мене, као да сам ја, тобоже, „напустио свештеничку службу и отишао да се запослим код неког политичког моћника“, а ја сам „вољом митрополита Трста и целе Италије“ удаљен са парохије, истина по мојој молби, јер ме нико није хтео да заштити од неких свештеника – најамника. Том приликом ми је Његова Светост запретио рашчињењем које још увек није остварио, јер су ме свештеници бранили.

Истина, ја сам оснивањем Светосавске странке као Покрета за духовну обнову, пристао добровољно да се жртвујем за спас Светосавља и српског народа, ушао у муљ и живо политичко блато, пристао да се, у интересу народа и Цркве, блатим и каљужам у прљавој води комунистичке политике, којој ја нисам био дорастао, да ме нападају како Шешељ, коме сам дете крстио, тако и други комуниста изван Цркве и у Цркви. Чак сам, у том смислу, писао Његовој Светости писмо за једног јуловца који је примљен да ради у Патријаршији почетком деведесетих година.

Ја сам, Господо Архијереји и тада, због овог Вашег неоправданог и непотребног саопштења, истински црвенео пред мојим пријатељима и сродницима, а Ви сте се, без имало гриже савести, радовали, чиме сте служили тадашњим комунистима на власти и у опозицији, који су се прерушили, као Јаков у Исава, из руха комунистичког у рухо социјалистичко и демократско, и тако почели другу неокомунистичку владавину међу Србима, као и ДОС што је наставио трећу неокомунистичку владавину под видом демократије. Још ми је у живом сећању 5. јул 1999. године, када је бивши комуниста Шешељ, на састанку у Патријаршији, где су се састали „главари српског народа“, тражио од патријарха Павла да ме

рашчини због „бављења политиком“, при чему је покојни епископ Стефан, који је био присутан том разговору и кога сам нашао у свом тајном Досијеу као доушника ДБ потврђивао: „У праву је Шешељ! За све је Шешељ у праву!“ Шешељ је касније имао активног удела у избору Филарета за епископа, а овај му се одужио тиме што му је у Милешеву клао и пекао јагањце уз Часни пост. Чији је то налог да се тако поступа према мени, и зар и такво мишљење није, такође, бављење политиком, оном комунистичком, не српском православно-светосавском нити демократском.

Знано Вам је, такође, да нико из наше Цркве није протестовао против оснивања Демохришћанске странке, која је за назив своје странке узела име нашег Господа, чак председник те странке је „радо виђен гост у Патријаршији“ али сте се зато, жестоко и сложно, обрушили јавно на мене и против нас сирих у Светосавској странци, што смо за име Странке узели име нашег највећег светитеља. Ја бих рекао да сте Ви то чинили само зато што иза себе нисмо имали комунистичке моћнике, или сте Ви добили налог „с више“ за такво Ваше понашање. Камо лепе Ваше и наше среће да данас имамо, на власти или при власти, такву једну странку, са таквим програмом духовне и материјалне обнове какав је наш, са таквим часницима, како сте нас у једном свом акту назвали, какви смо ми доиста и били и јесмо, о чему ми је, 1991. године, при повратку са политичког скупа из манастира Грачанице, лично признао митрополит Амфилохије следећим речима: „Сада тек увиђам, оче Жарко, да је твоје присуство неопходно у опозицији“.

Па, знано је свима да Ви нисте никада, ни јавно ни тајно, колико је мени познато, осудили комунистичке свештенике, ни безбожне, сатанистичке политичаре, нити странке какве су: КПЈ, СКЈ, СПС, ЈУЛ које су “окрвавиле своје руке о српски народ до рамена”, ни многе странке на власти и у тадашњој и садашњој српској „опозицији“. Нити сте ма када осудили ни једног комунистичког свештеника у Удружењу који су отворено радили против наше Цркве и епископата; па нисте осудили ни једног удбашког доушника у мантији или изван мантије, у свештеничком удружењу или изван њега; па Ви нисте осудили удбаша Крсту Лековића који није излазио

из Патријаршије, већ је тамо врбовао агенте који и сада роваре у Патријаршији против интереса наше Цркве. Напротив, Ви сте их, као и Ваши претходници на власти, чак и одликовали чиновима протојереја и напрсним крстом , захвалницама, ручковима, поздравима и дочецима за „ревносну службу комунистима“, а не за ревносну „службу Богу и свом народу“, будући да су служили ђаволу (Брозу и комунистичкој партији). Тако су, на пример, добили протске чинове и напрсне крстове свештеници комунисти: Милан Смиљанић, Ратко Јелић, Крста Бијелац, Карамантијевић, Бели Ђорђевић, Милован Тиосављевић и многи други „чија имена Ти сам знаш Господе!“

3) Трећи жесток, лажно мотивисан новински напад доживео сам у тзв Саопштењу Светог арх. синода СПЦ, непотписаном, незаведено и непечатираном

Ја сам дао интервју „Ју инфо каналу“ о инцесту, изневши научне податке о том проблему, додавши да се једно глувонемо дете, по светским медицинским статистикама, код Јевреја (код којих је инцест врло присутан), роди на 500 рођене деце, као и то да су Јевреји склони инцесту из жеље да задрже иметак у својој кући. Напали су прво Јевреји, тачније израелски амбасадор у Београду и г. Александар Сингер, јавно преко штампе, а онда Свилановић и компаније, којима сам адекватно одговорио, коме оркестру се придружио и епископ бачки, односно Свети архијерејски синод СПЦ, својим неким Саопштењем које није заведено, потписано ни печатирано, које је, по мом суду и разумевању, лажно и подметнуто. То Саопштене, колико је мени познато је самовласно дао у јавност фамозни и доживотни „шеф“ Цркве, сива еминенција српског Патријарха, коме је Сабор забрањивао да се толико врзма по Београду, Патријарха кога је, заједно са Драганом Хаџи Антићем и другим, изабрао, намештањем цедуљица, које је отварао покојни Антоније Ђурђевић. Он, покојни Антоније Ђурђевић, ми је лично, пред једним свештеником и једним монахом, испричао како је изабрао једну цедуљицу на којој је писало име садашњег

Патријарха. Упитао сам га: Шта је било са осталим двема цедуљицама, јесте ли их отворили? - Не, нисмо, одговорио је о. Антоније. Па где су оне отишле? приупитао сам га. Однео их је епископ Иринеј у Нови Сад, одговорио ми је покојни честити монах Антоније.

Тај епископ, који води старог Патријарха да потпише заједно са њим Дејтонску визу Слободану Милошевићу, без знања и одобрења Синода, иако није био у то време синодалац, па после Сабор поништава Патријархов потпис, а ниједан од њих не подносе оставке; тај епископ који у Шамбезију неовлашћено потписује сагласност наше Цркве да се цела српска дијаспора уступи под јурисдикцију Васељенском патријарху, па му Сабор после поништава потпис, а он не подноси оставку; тај епископ који водио Патријарха пре неку годину, заједно са епископом Филаретом, опет без знања и одобрења Синода, на прославу фамозног комунистичког празника (29. новембра), који је измишљен као омча о врату целог српског народа; тај епископ који сада води неовлашћене, без официјелне одлуке Сабора и Синода, преговоре са Ватиканом, понекад са другим епископом, понекад сам, а да не подноси, колико чујем, Синоду никакав писмени извештајо томе шта је и коме обећао и у име кога је обећао; тај епископ који је, као декан Богословског факултета 1994. године, мене избацио са Факултета, у моме одсуству, иако ми је сам рекао да неће решавати моју оставку на Факултету без мога присуства, јер ме је, мој „школски друг“ - митрополит Јован Павловић, задужио да припремим прославу генерације богослова из 1954. године у манастиру Раковици и добијем сагласност за то од тадашњег мудрог патријарха Германа; касније сам, из мог Тајног досијеа, сазнао како је и од кога ова моја оставка усвојена и о томе сам поднео исцрпан извештај Светом арх. синоду; тај епископ који је, као монах, претпостављам, требало да буде суздржан у вези развода мога брака, кога је УДБА разорила, јер он ваљда не зна ништа о брачном животу, можда о неком другом зна, упркос томе што је Црквени суд развео мој брак кривицом моје бивше супруге, а он ме иза леђа оптуживао и нападао; тај епископ је мој вечити „анђео чувар“, па је, у том својству, и самовласно, по мом мишљењу, у име Синода, написао „Синодско

саопштење“, у намери да ме јавно изврука, без икаквих последица по себе, не само за ово Саопштење него и за многе друге кривотворне радње о којима ће се тек чути, како би удовољио захтеву јеврејског лобија који је у Новом Саду стао иза њега у сукобу са Чанком, под условом да Синод изда такво Саопштење против мене, јер га и „говор његов издаје“ (Мк 14, 70).

Тачније, стил Саопштења који се приписује Синоду, рачунам, није издао нити га саопштио Синод, јер није заведено, печатирано нити потписано. Њега је писао, као и често до сада, незаобилазни епископ бачки. Негирао сам аутентичност таквог Саопштења, али се нико из Синода није огласио и то демантовао, па не знам шта је истина, а дотле имам право да сумњам и сумњом својом надокнађујем истину. Писмено сам позивао епископа Иринеја Буловића да расправимо ту недоумицу око овог Саопштења, но он ме је, иако ми је обећао да ћемо се видети у Београду, у томе обманuo.

4) Четврти јавни напад сам доживео од епископа Атанасија Раките

Овај јавни напад против мене изнео је епископ Атанасије Ракита преко ТВ Браћа Карић, уочи Божића, тачније 6. јануара 2002. године, ваљда као „Божићну честитку“ мени, коме сам писао писмо о томе и тражио да се нас двојица видимо како бих затражио од њега јавно извињење преко исте телевизије. Но, уместо виђења и договора он ми је послао писмено извињење, а састанак избегао, иако га је обећао. Хвала му и на томе, иако би боље и хришћанскије било да ме је „опрао“ и оправдао на истој телевизији на којој ме је као епископ изблатио. И то је било у вези извиканог интервјуа о инцесту, опет и он да би удовољио јеврејском лобију који апсолутно влада код нас. Шака вукова предводи милионе српских „овчица“.

5) Ваше последње писмо је мени озбиљна претња

И ово садашње писмо Светог арх. синода, које је потписао, верујем мој пријатељ - митрополит Амфилохије, а заједно га срочио са епископом бачким, јер се у њему говори о

„некажњеном нападању надлежног архијереја“, што је омиљена фраза тога епископа, јесте у тону ранијих претњи и застрашивања. Ни страх ни застрашивање овде не разрешавају наше неспоразуме, већ само искрен и отворен разговор на добро Цркве и народа. Уосталом, мене нико никада није позивао на такав искрен разговор, него су то биле више претње и уцене, на које сам ја врло осетљив и према њима неустрашив.

За то бих више волео да ме је неко од других архијереја позивао на разговор, пошто мој „надлежни архијерej“ неће чак ни да ме благослови; брише моје име ако ме колеге предвиде за богослужење са њим, враћа ми поклоњене књиге с посветом, какав је био случај са књигама: Српски посни православни кувара и Словарице, заједно са писмом, што се граничи, најблаже речено, са неукусом и неваспитањем, да не кажем тежу реч; одмахује руком кад ме види да му прилазим за благослов, што је канонски и хришћански недопустиво и грешно, јер жели да ми суди и без суда, да ме ставља на стуб срама и без утврђене кривице, чак и да ми не каже која је моја кривица; позива мене на „саслушање“ због тобожњих оптужби Аце Сингера и јеврејске општине што се борим да они поново не разапињу Христа у српском народу, што су учинили са НАТО бомбардовањем Србије и Срба 1999. године, као и сада што су остварили своје владање и у Србији, па и у Цркви. А „мој надлежни архијерej“ добија од њих високо одликовање и говори да смо, заједно са Јеврејима „остатак закланог народа“. Да ли то одликовање он добија што је мене, тзв Саопштењем синода јавно избрукао или за то што је чинио све по захтеву јеврејског лобија, чак и оно што је супротно интересима српског народа, ја то не знам. Па, уместо да ме заштити од фарисеја и талмудиста као свог свештеника, он ме позива на разговор и добија од Јудеја за то њихово одликовање. А одликовање не добија од Јевреја нико за то што служи Христу него антихристу.То ће одликовање морати неко да одгонетне у блиској будућности. Одликовање од Јевреја није добио чак ни свети Владикај Николај жички који је спасавао Јевреје од фашистичког убијања, већ само грдње, борбу и ниподаштавање. За то ме и чуди што епископ бачки захтева од мене да мазохистички

поштујем такво понашање „мог надлежног архијереја“, слепо и без икаквог поговора. Одликовања комуниста Орденом, а претње казном добрим свештеницима.

Ви, чак и сада, одликујете Орденом Светог Саве првог реда бивше или садашње комунисте, који су украденом од народа муком купили од Вас овај Орден, као опросницу у инквизиторској Римокатоличкој цркви. Уколико желите могу Вам навести све кога сте одликовали, све од комуниста, хомосексуалаца, народних непријатеља, а нас који смо били и остали верни Богу и свом народу, па кроз то и Цркви и Вама, који смо били одувек на њиховом тапету због ревносног служења својој Цркви и народу, па и сада смо у том служењу и у том тренду, претите да казните, ако нас већ нисте до сада казнили.

Свака Вам част!? Даде Вам се велика власт, али „ничија није горела до зоре!“ Па казните нас, шта чекате, јер нам тиме помажете да се спасемо, а себи потписујете осуду у другом свету, ако не и у овом.

м) Мој проблем за Вас је „мој оштар језик“

Могао бих Вам изнети сијасет доказа о томе ко се више бави политиком у Цркви: Ви или ја. Моја је незгода у томе што сам обичан свештеник, а многи међу Вама мисле да су безгрешне римске папе, да је Вама дозвољено све, а нама, односно мени ништа, па ни да се браним иступањем у јавности. Ви можете да говорите све и свашта, чак међу Вама има и оних којима су испити на Богословском факултету поклоњени Патријарховим „декретом“, чиме је сам Поглавар Цркве деградирао све нас који смо с муком и трудом учили и завршили Богословски факултет, па стога неки од њих данас не би могли чак да буду пастири оваца, а камоли словесног Христовог стада, које олако напуштају пред грабљивим вуковима, користећи их само за „мужу и стрижу вуне“, а мало га духовно хранећи и просвећујући.

И уместо да поведете рачуна да најбоље свештенослужитеље постављате на најодговорнија места; да за вероучитеље бирате учене и моралне теологе, Ви бирате безличне и безимене вернике и студенте теологије, које

досовска власт ћуша по управним одборима телевизије, образовним установама и по „буџацима школа“, чиме и даље срозавате вредност веронауке и углед вероучитеља, оно што су деценијама чинили комунисти. Ви, са мањим бројем часних, вредних и агилних вероучитеља, постављате на те врло важне положаје у садашњем моменту све и свашта, како бисте и ово мало преостале деце изгубили и подарили сектама и римокатоличкој бескрупулозној пропаганди. А морали бисмо то мало шанси користити одличним вероучитељима да вратимо полуљано поверење у Цркву, јерархију, у Српство, како бисмо ово мало деце вратили на прави пут ка Христу. Овако је довољно да неко буде пријатељ епископовог пријатеља па да, без квалификација, знања и морала, постане вероучитељ. Мени, који има образовање које многи од Вас немају, не допуштате да прићем микрофону, учионици где су деца, да им пренесем своје богато искуство, иако пишем, без лажне скромности, успешне књиге баш за децу. Зар то није комунистичка пракса: непожељне треба игнорисати и одстранити од себе, јер могу бити очевици недоличног живљења одговорних моћника у Цркви.

Замерате ми на „оштром језику“, а он је сасвим благ у односу на ситуацију у којој се налазимо и у односу на речи Господа Христа (Мт 23 глава), на језик св. Пророка Илије тесвићанина, св. Јована Крститеља, св. Јована Златоуста и многи других светитеља. У односу на ове духовне великане моје речи прекора Вама су благе, милујуће, а не парајући.

Овако, муслимани Вам преводе Србе у ислам (вид. Политику од 2. октобра 2003. године, стр. А4: „Скандалозна збивања на планини Озрен: Србе терају у ислам“) или да Вам муџахедини истерују Србе из Босне (в. Чланак „Напетост око Маглаја: Муџахедини истерују Србе“, Политика, бр. 32296, Београд, 4. октобра 2003. године, стр. А2); Хрвати Вам покрштавају на хиљаде српске, православне деце; секташи Вам одводе огроман број деце из православља у секте; дрога, коју углавном дилерују Шиптари уз помоћ „Црногораца“, убија на стотине и хиљаде наше деце која живе у безнађу; неморалан начин живота омладине, која живи у моралном вакууму, узима свој данак без крви; уз то сида, која царује највише на Балкану после Африке баш на тлу српског наро-

да, коси своје жртве; па, онда, кланица српске нерођене деце која се обавља по породилиштима и акушерским и приватним клиникама, узима свој крвав данак у српском народу и коси косом смрти стотинама хиљада нерођене српске деце. А Ви ћутите и не протестујете против ових зала. Бојите се Сорошових организација, међународне везе педофила и хомосексуалаца, компромитованих и лажних заговорника људских права, не гледајући на Господа Христа и његова мерила. Ћутите и не чује Вам се ни глас отпора као да сте онемели, збуњени, затечени овим чудима, нечим хипнотисани или уђуткани.

н) Где су Вам епископи и свештеници?

Доиста, Господо Архијереји из Светог арх. синода: Где су Вам владике и свештеници да се боре против свих зала која су сколила нашу Цркву и народ са свих страна?! Зашто сте недопустиво пасивизирали Цркву: епископе и свештенике, често под лажном мимикријом да се свештена лица не смеју да баве политиком, а Ви се њоме интензивно бавите, као и сви други: фратри и хоџе, прелати и муфтије, папе и ајатоласи, и то се бавите лукавом, подмуклом и препреденом политиком, којој ја, признајем, нисам дорастао. Чак и кад се бавите политиком, чините то најчешће неспретно, смушено, јадно и, углавном, на штету православља и верног српског народа. У том циљу Ви забрањујете свештеницима да могу и смеју, без Вашег благослова, давати јавне изјаве, у заштити виталних интереса свог православног народа, док други по нашем народу (секте, муџахедини и римокатоличка црква) вршљају на све стране. Тако Вам римокатолици (Хрвати) забрањују да прогласите светом Фрушку Гору, а Поглавар наше Цркве се напрасно „политички“ разболео од тешке и „неизлечиве“ болести, па иде у Врњачку Бању на „заслужени и миран одмор“ пошто није осветио трећу Свету Гору у свету. То значи да се Ви бавите пропалом, немуштом и незамерајућом политиком, дакле оном најцрњом, најпасивистичкијом и најпогубнијом по српски православни народ као да то чините у намери да нам непријатељи могу мирно заводити децу, одводити их у секте, римокатолици покрштавати, мафијаши

дрогирати, муџахедини сунетити, премлаћивати и убијати, а ми да то не смемо ни приметити, а камо ли глас протеста пустити без Вашег благослова. Залажете се за то да не смемо ништа проговорити о националним и верским јадима која нам наша „браћа“ по врстама вероисповести - римокатоличке и муслиманске - чине, нити да се бавимо „верским и националним просвећивањем“ свога народа, да поучавамо паству на сваком месту, па и на улици, телевизији, радију, политичком скупу, за што смо сви ми свештенослужитељи одговарни пре свега својом заклетвом, учењем, савешћу пред самим Господом Богом и Светим Савом, а не толико пред Вама или пред собом, који смо грешни и трошни као и све овоземаљско.

Зато су нам епископи забављени чулним уживањима заједно са свештеницима, па нам је свештенство до те мере пасивно за верску едукацију народа и морално прегнуће свог живота, што је недопустиво, али за то врло активно за стицање материјалних добара и чулних задовољстава, те наше пропусте вешто користе римокатолици, муџахедини, секташи да се, као орлови, с јате са Истока и Запада на духовну пустош у српском народу, по речима самог Господа: „где је труп, онде ће се и орлови окупити“ (Мт 24, 27).

Уместо да се сви, као један, активно боримо за Христа, Цркву и паству, јер припадамо Борбеној, а не Слављеничкој цркви, да се јавно и тајно договарамо против зала која су снашла српски народ са свих страна, Ви ћутите или имате погрешне саветнике или их уопште немате; забрањујете свештеницима да раде на верској и националној њиви, часне православне интелектуалце заобилазите или их само призивате када сте у неко потреби, а туђе интелектуалце дочекујете „на ноге“ и са помпом; одвајате верско од националног, па је стога српски народ, нарочито свештена лица, раскомадан, раздељен на верски „одсек“ и национално; супротно Светом Сави који је ове привидне супротности помирио Светосављем; или се међусобно препирете на Вашим саборима и „ епископским конференцијама“, који сте израз примили од Ватикана, водећи углавном рачуна о свом „сталежу“ и личним интересима, а не о општим, заједничким интересима српског народа.

Тако вам неокомунисти не враћају имовину коју су њихови очеви отели од Цркве, нити се Ви за то борите, а Ви немате новца да исплатите раднике у Патријаршији и на Факултету. И док многи свештеници у пензији живе у крајњој беди, дотле се многи други, тзв активни свештенослужитељи, одају материјализму, раскоши, ако не и неморалу, чак се понеки баве и криминалом, продају радна места, финансијски послују хаотично неодговорно и криминално у Цркви, са малим бројем часних изузетака. Па се због тога дешавају честе крађе, које неки од Вас заташкавају, продаја и присвајање туђих парохија, о чему се ћути у Цркви, а све то пролази некажњено од Вас, какав је случај са проневером новца за градњу Храма Светом Сави, прикупљања хуманитарне помоћи и томе слично. Супротно свему томе, Ви за то претите кажњавањем мени који никакво недело није учинио, није се огрешио о каноне Цркве, није украо ничију лепту. Но, и то евентуално каж-њавање би, можда, било на спасење моје душе, јер нам је Господ поручио:„Блажени сте кад вас срамоте...“(Мт 5, 11). Но, шта ћете Ви за Ваше душе?! Чиме ћете се Ви спасти?

о) Хомосексуалци су опхрвали врхове Цркве Божије и наше државе

Многи првојерарси не воде правилну „кадровску политику“, па бирају нестручне, неспособне, сервилне, непоштене и себи послушне личности, чак и антисрпски расположене уместо стручне и поштене, Богу и Цркви одане, народу и традицији верне. Чак често бирате најнедостојније за архијереје, све „по вољи Божијој и надахнућу Светог Духа“, као што сте, на пример, изабрали за епископе, морално изопачене које ако не знате који су ја Вам их именовати.

Уместо да опомињете и кажњавате такве како не би саблажњавали верне, Ви те афере заташкавате, а мени претите кажњавањем; да им судите по црквеном закону, а Ви их амнестирате. Бојим се да ћете таквом праксом, како ствари стоје, морати у скорој будућности да плаћате, као што то чини Римокатоличка црква, милионе долара, како бисте заташкавали хомосексуалне и педофилске афера својих „оданих и драгих службеника“. А на помолу се већ припрема

једна велика афера која ће, ако се помоли у јавности, уздрмати и саме темеље наше Цркве због уљуљканости, самодовољности и отуђености већине епископа од Христа Господа. Питам се зашто је наш народ исковао пословицу: „Боље је спречити него лечити“?

Ако кажњавате свештенике прељубнике, што треба чинити ако су криви, морали бисте, пре тога, кажњавати епископе хомосексуалце, бисексуалце и педофиле. Супротно томе, Ви чекате да грађански, безбожни судови, који још увек нису пријатељи Цркве, санкционишу грех уместо Вас за који сте Ви позвани да га жигошете и за који имате све правне инструменте у својим рукама (каноне, Кривична правила, Поступак за црквене судове, Сабор и друго право санкционисања) да осудите, у смислу пословице: „бриго моја - пређи на другога“. Ви се плашите да то учините од дреке хомосексуалаца, наших и страних одбора за људска права, разних Соња Бисерко, а заборављате да се „Богу треба покоравати већма него људима“ (Д. ап. 5, 29). Коров се чупа из њиве на време, док није обузео целу њиву, јер ће се онда, када се прошири и болест метастазира, морати чупати и усев са коровом. Како ће верници тежити да буду исправни и морални, ако првојерарси то нису? Зар они који саблажњавају друге нису осуђени самим Господом на вечну пропаст. Онима који саблажњавају друге је рекао: „Боље би му било да му се воденички камен обеси о врат и да га баце у море, него да саблазни једнога од ових малих“ (Лк 17, 2). Поготову ако је то свештенослужитељ. Располажем са писмима у којима ми верници износе детаље и имена таквих који саблажњавају своју паству.

Ви према таквим настраним особама у Вашим редовима уопште не примењујете казнену политику, чиме дозвољавате да се то зло још више шири и обузима и потреса саме темеље основе духовности нашег народа и темеље Цркве, али Ви зато само мени претите кажњавањем, под мотивацијом да ја јавно и „преко новина“ нападам Вас архијереје, што не стоји. Прво сам Вам писао болне ствари које су се склупчале у мојој души око верских и националних проблема данашњице, у жели да ме неко чује и нешто предузме, како бисмо поделили тешкоће и дошли до што бољих решења. Па кад нисте уопште реаговали писао сам и говорио јавно, отворено и одговорно и

о свим другим негативностима у нашој Цркви, којима ту није место да се дешавају. Но, Ви нисте за то ништа хајали, или се барем мени чинило да сте равнодушни према злу које је задесило наш благочестиви народ.

Вама као да је свеједно што су епископи такви, па штитите једни друге и кад сте у праву и кад нисте, а мене здружено и унисоно нападате и кад сте у праву и када нисте у праву. Стога сам принуђен да одсада почнем отворенније да се браним, а Ви ћете и то схватити као моју критику и осуђивање Вас, иако је евидентно да нам стање у Цркви и држави, због нерада, неморала, крађе, секти, разбијања српског православног биолошког ткива, није добро, неспојиво је са Христом Господом. Када бих могао и себе бих због свега овога гризао, и себе самог бих нападао и бусао се у прса, посипао се пепелом по глави и ридао из свег гласа због свега што је труло у држави Србији и затрављеној Христовој цркви.

п) Ваша мерила правде цеде комарца, а прождиру камилу (Мт 23, 24)

Ја сам и онда, у почетку своје свештеничке службе, као и сада, имао исте или приближно исте националне и политичке ставове, само сада мало зрелије, оформљеније и рафинираније, за разлику од већине црквених великодостојника који су, свој ставове мењали зависно од гарнитуре политичара која је на власти, се перманентно бавили пропалом комунистичком политиком, у саком случају више него ја, променили доста својих „програма и миљеника на власти“, били прво уз Броза, па онда уз Милошевића, па им брзо окренули леђа и пришли сада ДОС-у, иако из Милошевићевог дворца-резиденције нису, такорећи, излазили ни ноћу ни дању, заборављајући народну мудрост која каже: „нити хвали Ерака нити куди Петака, оба су брата једнака“. Чак и када је Синод тражио неопозиву оставку Милошевића, предосећајући ратне страхоте НАТО бомбардовања, морао је да ретерира? Зашто, ако не уценом, због недоличног живота појединаца у Цркви?!

У том контексту, понављам, сетите се да су патријарх Павле и епископ Иринеј Буловић потписали Слободану Милошевићу „визу“ за Дејтон, без знања и одобрења Синода,

па је после Сабор те потписе поништио, а они нису поднели оставке на своје положаје, на што их је морала обавезивати савест и морални интегритет личности и без примене канона?! Сетите се да је епископ Иринеј Буловић потписао у Шамбезију „своју сагласност“, без знања и одобрења Синода, да наша дијаспора припадне Васељенској патријаршији, па му није фалила „ни длака са главе“, а његов и потпис једног другог епископа Сабор је поништио?! Они нису имали никакве последица за ту дрскост. Сетите се да су недавно, епископи Иринеј и Филарет пре две године, „водили“ српског Патријарха на „сабор нечастивих“ - комунистичку прославу 29 новембра – грозоморног Брозовог празника истребљења српског народа, кога се комунисти – наши злотвори, још држе, а да нико од њих није сносио никакве консеквенце за то. Грешног Жарка би због таквог скандала рашчинили, али они који га чине нису добили ни опомену. О, чудног ли времена! Чудних ли обичаја! Узвикнуо би Цицерон да је на мом месту.

р) Сива еминенција која влада у нашој Цркви

Па, сетите се да и сада појединци из Синода воде противканонске и неовлашћене преговоре са Ватиканом, јер је римском папи „поновно скоро пријездио“ у походе, ко би други него епископ бачки, неовлашћено и неконтролисано од стране Синода, који сам преговара са римокатоличким, језуитским прелатима, и то сам самцит и у име целе СПЦ, а да, колико је мени познато, за то нема писмене „акредитиве“ Св. арх. Синода нити Сабора, нити обавезу да Синоду подносе писмене извештаје о тим преговорима?! То и такво понашање није имао ни један епископ у постојању СПЦ. То никада није чињено до сада у нашој мукотрпној историји српског народа, а било је и тежих дана него што су пови несрећни дани. Прочитајте чланак у листу Данас (Београд, 29. септембра 2003. године, стр. 5) и изјаву епископа бачког, који се шепури у окружењу римских прелата: „Епископ Рима биће на челу јединствене цркве“. Ко то даје право том човеку да продају моју душу и душе осталих православних хришћана? Ко је овластио тог човека који продаје српске интересе међународним моћницима, јудео-масонима, без „икаквог разлога“?

Шта мислите: Ко би требало у овом конкретном случају да реагује на све ово: Свети архијерејски Сабор, Синод или ја?

Истина, гуске су спасле Рим својим гакањем, па дозволите и мени да будем, условно речено, барем православни гусан и да такво самовољно, антиправославно понашање смем да критикујем кад Ви ћутите, без претњи кажњавања, кад већ нећете да поведете поступак на Сабору против оних који нам „продају веру за вечеру", који распућују православно стадо, овце предају вуковима на клање, Србе папи на јеретичко покрштавање? Ко даје право и овлашћење епископу бачком да продаје папи целу СПЦ и њене вернике? Чиме Вас то, римски папа или господари моћи Новог светског поретка, купише или уплашише?! Зар се Ви, као монаси, више плашите за своје животе да га положите за ближње своје и Господа од мене свештеника, који је на „пола пута између земље и неба, световног и духовног живота, лаичког и монашког начина живљења?! Господо Епископи: Где тога има у канонима и у пракси ма које Православне Цркве: да се преговара са јеретицима и то не да они напусте своју јерес него да је ми примимо од њих и њима се духовно огубамо?

c) Спочитавање српског Првојерарха

У свежем ми је памћењу једна недеља, мислим да је то било 1994. године, када се митрополит Амфилохије враћао из Рима са преговора са папом, када сам заједно са Његовом Светошћу служио свету литургију у београдском храму св. Архангела Гаврила и, после службе када смо свратили на кафу у канцеларију, да се Патријарх пожуривао да мора да иде: да види да ли је Амфилохије превео папу у православље, на што сам ја реаговао: „Ваша Светости! Тај филм нећете гледати, али бојим се да не буде обрнуто...!" И тада је митрополит Амфилохије ишао у Рим са епископом бачким. И тада су се вратили из Рима, колико ја знам, а да нису чак штавише Синоду поднели писмен извештај о својим „преговорима" са папом, јер нису ни отишли код папе са одобрењем Светог арх. Синода. Бојим се и страхујем да се у овим преговорима кува страшна подвала нашој Цркви и нашем народу.

Да ли сте се икада запитали о Вашим погрешкама према мени или само мислите о мојим грешкама? Да ли сте се икада запитали: ко је та личност, какав православни педигре има личност која има такво незванично бланко поверење за све те ничим контролисане преговоре са Римом и екуменистима, као епископ бачки, и од кога он има та овлашћења? И какве то „првоборачке заслуге“ за нашу Цркву има тај човек, када није учио богословију нити прошао редовно богословско школовање, него се школовао „на страни“, не знам од кога, чијим новцем и зашто? Па, ако он стварно има тако велике заслуге, зашто сте му забрањивали да се толико често „врзма“ по Београду, Патријаршији и око Патријарха?!

Зар Вам није довољна једна превара (Шамбези), ни друга превара (Дејтонска виза), ни трећа подвала (одвођење Патријарха и „високе црквене делегације“ на прославу 29. новембра), него прижељкујете још и већу трагедију и подвалу, коју више неће моћи нико никада да исправи? Једна кинеска пословица каже: “Ако се једном спотакнем о камен, онда је крив камен, а не ја; ако се и други пут спотакнем о исти камен, онда сам крив ја, а не камен“. А Ви сте се више пута „спотакли“ о истог човека, и никакву поуку нисте из тога научили. Да ли се икада запитасте: Којој то „црној руци“ или „Белој ружи“ тај човек припада, те је толико моћан, рекао бих, да нисам верник, и свемоћан у Христовој цркви, моћнији од самог Господа: да опрашта јеретицима и када се не кају, да их прима у крило православља и да под њих подводи правоверне хришћане? Морали бисте знати да ко има такву и толику, рекао бих, неконтролисану власт у Цркви или уопште у друштву, спреман је да је једног дана и злоупотреби. А кад се то деси: Куку нама свима! О томе говори вековно искуство целог света, па су ту неограничену власт људи и народи ограничавали законима, канонима, праксом, скупштинама и саборима. А већу власт у СПЦ, мислим у целој досадашњој историји, није имао нико као епископ бачки, па се оправдано поставља питање: Да ли га Ви, или неко други, не припрема за нашег следећег „римског папу“, коме морамо љубити скуте и капуте, чак и папучу, као што је то чинио краљ Хенрих римском папи?

т) Висока политика, која даје мршаве резултате

Увиђам, да је моја грешка и у томе што ја нисам умео тако успешно да „водим високу политику“ која доноси тако мршаве резултате и поништаје потписа, без икаквих даљих консеквенци, већ све што сам радио, радио сам то по својој свештеничкој заклетви и чистој савести, тако ми Бог помогао овог и оног света! Нисам никада био ни уз комунисте, ни уз социјалисте, ни уз Шешеља, ни уз ДОС, иако су ме они усрдно звали и призивали, него сам водио „светосавску“ политику, ако се она сме тако назвати, односно имао чисто хришћански став о свему, бавио се примарно и перманентно духовном обновом свога народа. Дакле, био сам уз свој паћенички народ и са њим делио и зло и добро, односно, био сам у служби Богу и своме роду. Дакле, умало не изгубих чин од „мог надлежног архијереја“ због тобожњег бављења политиком, а ја сам се бавио проблемима духовне обнове српског народа, о чему могу пружити ваљане доказе свакоме ко зажели. Желео бих да ми неко докаже супротно, у ком случају сам спреман да сносим све могуће консеквенсе које ми наложите. Чак ми је и „мој надлежни архијереј“, због тог мог рада, претио рашчињењем, па је од тога, из мени непознатих разлога одустао, повео поступак мог рашчињења, примењујући погрешан канон који се на мене уопште не односи, па и од тога одустао. При том се понео као тужилац и судија, јер је написао сам оптужницу, а то није учинио црквено-судски тужилац, како се иначе ради у нашој Цркви, што је недопустиво и непознато у аналима нашег црквено-судског права.

А што се он и Ви, мање - више скоро сви, са малим изузетком часних и поштених епископа, бавите политиком, често погрешном и погубном по Цркву и наш народ, јер Вам Сабор СПЦ поништава те Ваше„политичке потписе“, то ником ништа, јер неоправдано и нетачно мислите да Вама нема ко да суди за Ваше грехе, неправилно кажњавање и неразумну претњу.

Кажем Вам да се сада пружа нова и „јединствена прилика“ свима онима који то желе, да ме, због мојих, у Христу Господу, „слободарских активности“, „политичких убеђења“ и мог присуства „у српској опозицији“, лишите свештеничког чина,

против чега ћу се смело борити и бранити свим расположивим и допуштеним средствима.

Ето, даје Вам се свима сада поновна прилика да исправите ту своју „грешку“, по оној лукавој Кајафиној реченици, да будем у тренду јеврејског жаргона који неки желе: „Боље је за нас да један човек умре за народ (читајте: за нас, прим Ж. Г.), а не да сав народ пропадне“ (Јн 11, 50).

А ја сам, и тада и сада, говорио и писао истину (ср. Јн 8, 40) и само истину, коју и сада говорим, „зашто ми не верујете“ (Јн 8, 46), већ ми чак претите? А ако Вам казах лаж, докажите да је то лаж, па ме прописно казните, по речима самог Господа: „Ако зло рекох, докажи да је зло; ако ли добро, зашто ме бијеш?“ (Јн 18, 23). То јест претите ми кажњавањем? А ја се, ипак, и поред свих ових претњи радујем своме страдању и кажњавању, јер је доста од тога и до сада долазило од господе Архијереја, по науци Светог писма: добро што страдам, да се научим путевима Господњим. Само, онај који жели мене да казни, мора то кажњавање образложити, јер ћу се борити свим силама, јавно и тајно, против безразложног кажњавања. Ви морате знати да ја нисам „испуцао сву муницију“ са којом располажем, нити сам изнео све друге доказе у својој контраодбрани са којима располажем.

ћ) У чему се састоји онемогућавање мог научно-истраживачког рада

а) Добио сам благослов Светог архијерејског синода СПЦ (Син. бр. 531/зап. 303, од 2. марта 1998. године) да могу радити на Енциклопедији православља и у том циљу написао писмо свим архијерејима СПЦ да нам пошаљу своје биографије и фотографије у боји, као и податке о важнијим личностима свештенослужитељима из њихове епархије. Нико, осим епископа Лаврентија који нам је уступио слајдове, из СПЦ није хтео да нас помогне. Занимљиво је и понижавање двојица „Славонаца“: митрополит Јован, који је написао писмо Светом арх. синоду и тражио да се оствари ранија непостојећа одлука Сабора о раду на Енциклопедији православља, а која одлука је убрзо по доношењу поништена, дакле непостојећа, и други један Славонац – Његова Светост, је учинио све да

ми, практично, онемогући рад на том пројекту. Зашто то чине?! Чега се боје што ће се написати на папиру, ако исправно живе и раде? Морају да знају да је много важније какви смо ми пред Богом у стварности него какви ћемо бити одсликани на папиру Енциклопедије коју спремамо и који пропада и бледи. Но, и о тим злурадим препрекама ћу тек писати на основу документације са којом располажем.

Тако је подваљено Синоду да се овај позове на одлуку која не постоји и није на снази, све у намери да се оствари закулисне радње овог најамника у Цркви и ја спречим да радим на научном пољу истраживања за једну овакву Енциклопедију.

б) Други један „Славонац“, коме сам се безброј пута обраћао за помоћ код Карића, или да благослови да се обратим старешинама цркава у његовој надлежности, за помоћ у вези пројеката Енциклопедије, Лексикона православља и Буквара (а било је обећања да ће ми помоћи само ако надлежни епископ дозволи тај издатак), а „мој надлежни“ ми никад није одговорио на ту моју учтиву молбу, а камоли помогао. С друге стране, прочитао сам да је од исти помогао излажење из штапме, откупивши више стотина примерака унапред, једне безвредне, сиромашне и штуре, рекао бих чак и штетне, Енциклопедије православља чији је редактор др Димитрије Калезић, иако он за тај свој рад није имао претходно благослов Св. Арх синода; да је благословио ту екуменистичку и јеретичку Енциклопедију, и то без читања и рецензената, а мени за Енциклопедију коју стварам у муци и оскудици наметнуо чак тројицу еминентних теолога, од којих је један покојни, а друга двојица не стижу да прочитају ни семинарске радове по више месеци чекања; да је наредио црквама и манастирима да је купе, иако она не може понети епитет Енциклопедије православља нити енциклопедије уопште, о чему сам дао свој критички суд и приказ у два броја Књижевних новина, а да се нико од позваних у том Приказу није јавио да демантује те моје наводе и критику.

в) Обратио сам се Синоду молбом да ми дозволи да за ове пројекте снимим експонате у Музеју СПЦ, Синод је то својом одлуком одобрио, али до реализације није никада дошло, јер службеници Музеја нису хтели да демонтирају експонате икона ради снимања, а нису се могле снимити урамљене у стак-

ло и при неповољном положају у коме су за снимање, већ су ме упутили на г. Славка Матејића, који има слајдове Музеја. Те слајдове ја нисам никада добио како од Музеја СПЦ тако ни од г. Матејића. То је био само веш маневар да се изигра већ донета одлука Синода, не знам по чијем наређењу.

г) Тражио сам од Св. арх. синода да ми додели благослов да митрополит Амфилохије буде рецензент четврте књиге Буквара - Букварице, али је Синод одредио да рецензент буде епископ јегарски Порфирије коме сам, пре више од пола године послао текст Букварице, и рекао ми је да га је добио, али, вероватно по налогом свог „ментора" ја ту рецензију нисам никада до сада добио, тако да сам морао да штампам Букварицу без благослова Синода и без рецензије одређеног епископа.

д) Обратио сам се молбом Св. арх. синоду да ми се дозволи да сликам дигиталном камером портрете наших патријараха који се налазе у Холу Патријарховог кабинета, како би нашој деци, у шест књига Српског православног буквара који сам, без помоћи Цркве и Државе, стварам. Међутим, Синод је, својом одлуком Син. број 2859/ зап. 1351 од 7. новембра 2002. године, донео одлуку да моју молбу достави „на проучавање Његовом Преосвештенству Епископу бачком Г. Иринеју", као мом „анђелу чувару". Какво проучавање, зашто проучавање, и зашто баш да се то проучавање повери „ епископу бачком", који то проучавање никако да проучи, иако то проучавање траје до данас, дакле годину дана, без икаквог решења, као да у нашој Цркви постоје политички или језуитски комесари који, без разлога, у помрчини, суде и процењују мој рад, тачније ометају га, а мени говоре да ја судим Цркви.

Према томе ја, чак, нисам успео да добијем ни слике наших првојерараха за Буквар на коме радим. Ко то даје себи за право, боље речено, узурпира право да брани нашој деци да упознају ликове наших светитеља и великана, које бисмо изнели у Буквару у шест књига?! Зар то није поновљен Спаситељев прекор: „Пустите децу, и не браните им да долазе к Мени, јер је таквих Царство небеско" (Мт 19, 14)? Зар Ви само мало радите, част изузецима, на пољу верског просвећивања српске деце, али зато моћно спречавате оне који желе нешто да ураде, по оној Спаситељевој: стојите на вратима

Царства небеског - нити улазите у њега нити дате другима који желе да уђу у њега (то јест да пишу и издају православне књиге за децу, без икакве помоћи Цркве). Уколико нам нећете да помогнете, зашто нам одмажете и спречавате нас да радимо на верском просвећивању и националном буђењу нашег народа на сваком месту где се за то укаже прилика, па и на местима изван Цркве, јер су само комунисти ограничавали рад Цркве на порте и гробља. Нећете ли, ваљда, и Ви да нам то приређујете?

у) Благослов Божији и ћеф људски

Дакле, ја тражим благослов за свој савестан научни рад, а неки га од Вас ускраћују, иако сами не раде готово ништа или раде недовољно према стварним потребама наших верника. Није то, Господо Архијерејци, Ваш лични благослов, нити Ваш лични ћеф, ћар или иметак, него Божји дар који Вам је дат да га бадава делите, јер сте га бадава и примили. То, дакле, није Ваш благослов нити га смете делити по своме ћефу. То је Божији дар који сте дужни да далите свима који нису под епитимијом. А неки од Вас га ускраћује чак и онима који савесно раде, иако га штедро удељују онима који су мање достојни или који тај исти благослов траже Пост фестум. Може ли, дакле, српски Патријарх да буде неком мајка, а неком маћеха? Како то толико и тако заблудеше они које сматрамо да су првојерарси, пример хришћанске кротости и незлобивости. Супротно томе, када не тражим од Вас благослов за неке моје оштрије јавне наступе, да не бих Вас изложио непријатностима за „моје“ ставове, Ви се онда жестоко љутите и још жешће критикујете, како је поступио, опет незаобилазни, епископ бачки код директора ТВ Мост из Новог Сада у мом случају у пролеће ове године.

ф) Лицемерно се ограђујете од мојих јавно изнетих као да су они Ваши

Чуди ме какво је то лицемерје да се ограђујете од мене, када ја нисам иступао у Ваше име нити у име Цркве, него само у своје име, као Србин, свештеник и Светосавац? Него ме Ви

критикујете и, чак се јавно ограђујете од мене и тог мог јавно изнетог мишљења, како су увек чинили комунисти да им не би замерио секретар комитета или неко још већи, иако ја говорим како сам учио од својих родитеља, учитеља, професора и светих отаца. Када спречавам богохулне представе, опет ме нападате, па ме после браните! Када износим строго научне погледе о инцесту, Ви ме жестоко нападате; ограђујете се од мог иступања; оптужујете ме лажним оптужбама које су Вам Јевреји сервирали, а можда и написали, док сте их Ви без икакве провере прихватили?! Нисте ме подржали ни када сам устао, сам у мантији, против најезде духовних термита-хомосекуалаца из целог света, док су за то време наши хомосексуалци у мантији оргијали у београдском хотелу Палас, касније и у Суботици.

Ја сам се, Господо, сам борио против ове најезде сатаниста из целог света, а Ви сте ћутали и дремали по дворцима. Нисте ме, додуше, за то директно ни осудили (како бисте могли и смели), али нисте ме ни подржали, а требало је да су многима мирне савести, већ сте ме пустили да примим безбројне шибе и ударце, јавно и тајно, преко штампе и у личним контактима, код нас и у целом свету. Једноставно, Ви сте се измакли и гледали са стране да се лавина напада сручи на мене, да ме бију и пребијају, пљују и шамарају, а да мене свог, у служби Богу и своме роду, остарелог, да не кажем и истрошеног, у сваком случају за многе од Вас старијег сабрата у мантији иако сам свештеник а Ви епископи, не покушате да заштитите него ме, касније, још јавно нападате, па онда кажете да ја Вас „јавно нападам“. У то време мога активног спречавања одржавања геј параде у Београду, неки епископи су се проводили у београдском хотелу Палас.

Ви, једноставно, све моје заслуге за Цркву, па и оне за градњу Спомен храма Светом Сави на Врачару зашто сам заложио свој живот, игноришете, прикривате, минимализирате, а друге: комунисте, безбожнике, чак и хомосексуалце и противнике православља и светосавља, одликујете Орденом Светог Саве првог реда. Не желим ја од Вас никакво одликовање, које ће ми Господ дати, али желим да Ви будете прави пастири Христовог стада. Ако је то мој грех, казните ме и не часите ни једног часа, како би се што пре спасао у Господу.

Али, шта Ви уображавате, Господо Архијереји, да сте?! Господ Саваот - сви знамо да нисте! Безгрешне римске папе нисте, иако неки желе да то јесу?! Ни многи Архијереји не живите од мене аскетскије, осим малог броја појединаца које на прсте можемо избројити! Користе све благодети овога света? Возе луксузна кола, живе у луксузним дворцима, носе мантије са широким рукавима, и то највише они који имају најпрљавију душу, који мисле да своју прљавштину прикрију са широким мантијама или нападима на мене грешног. Чак многи од епископа, иако су монаси, живе луксузно, да не кажем порочно.

Гонили сте ме, Господо Архијереји, целог мог свештеничког радног века од 48 година, осим малог броја архијереја, као, како кажу, „Бог ђавола“, па Вам ни то није било доста; лишавали сте ме загарантованих права у Цркви, какве су, на пример, станарина, примање половине прихода са парохије за време боловања; претили ми са Богословског факултета да ће ми одузети, с муком стечену, титулу доктора богословља; спречавали да богослужим са понеким архијерејима, закулисним радњама спречавали да заузмем своје заслужно место у Цркви, зато што сте сва места октроисано поклањали неком другом од својих недостојних пулена, често медиокритета или удбашких доушника. Шта Ви, у ствари, хоћете од мене: да ме садистички мучите, а ја да Вам мазохистички то очутим и „слежем својим раменима“? Господо Архијереји! Нити сам ја мазохиста, нити би Ви смели да будете садисти. Та времена су давно прошла. Ви, самоуверено и ауторитаивно, прижељкујете да та времена повратите, не градећи свој ауторитет на Христу Господу на коме је уобличен ауториет епископа него на свом, надменом држању и на самом епископском звању, који су без Христа „трице и кучине“, како кажу св. Апостол Павле и наш народ. Познато Вам је да су епископи били Несторије, Македоније и многи други заблудели јеретици, али нису имали у Цркви и пред народом ауторитет епископа који су прижељкивали.

Многи од Вас су имали блиске контакте са безбожницима на власти, који су радили против интереса српског народа и наше Цркве, док сам се ја борио, чак и за њих, за њихово прљаво лице и наличје. Спречавате ме да и сада, у својој старо-

сти и припреми за излазак пред Господа, радим у духу заклетве коју сам положио када сам примио свештенички чин да ћу истином служити Господу Христу. Изгледа да очекујете од мене остарелог да се мењам и радим, не по својој части и савести, већ за оне који желе да служим њима, уместо Господу, да у јавним наступима полтронски и фарисејски износим само њихова мишљења, а не науку Господњу?! Па, отуда, што то не чиним сада желите да ме казните, уместо да ме наградите. Само изволите! Чекам Вас и узвикујем: не бојим се Ваше казне нити Ваше претње, не само што сам ја храбар Србин и православац него и за то да ме драги Бог, и због Ваших неоправданих претњи и моје ревности за добро Цркве и Божијег народа, наградио.

Међутим, кажњавањем мене, ако до тога дође, Ви нећете и не можете спасити своје, без Христове љубави, јадне душе. Напротив, бојим се да ћете их изгубити, ако их до сада неки од Вас нису већ изгубили.

Пошто се ради о далекосежним ставовима, врло битним за нашу Цркву и њену самосталност коју је Свети Сава изборио, а и за моју будућност као свештеника, желео бих, уколико то није исувише претенциозно, да ову моју Посланицу, без обзира што је дуга, упутите као радни материјал свим епископима на Ванредном Архијерејском Сабору СПЦ, заказаном за новембар ове године.

Уколико ми дозвољавате целива Вам свету Деснице и жели свако добро од Господа Ваш у Христу Господу грешни и недостојни, мањи брат.

Београд
5. октобар 2003. године

Пензионисани (и још увек) свештеник
Жарко Гавриловић

Упућено:
Светом архијерејском синоду СПЦ,
Појединим архијерејима СПЦ
Амбасадама православних држава

24) ПОТПИСАН ДОКУМЕНТ ИЗ РАВЕНЕ НА СРБСКОМ ЈЕЗИКУ

(Еклисиолошке и канонске последице светотајинске природе Цркве природе Цркве. Црквено општење, саборност и власт Равена, 13. октобар 2007.)

Увод

1. „Да и они сви једно буду, као што си Ти, Оче, у мени и ја сам у Теби, нека и сви једно буду у нама да свијет вјерује д си ме Ти послао“ (Јн 17, 21). Одајемо благодарност тројединоме Богу који нас је сабрао – чланове Заједничке Међународне Комисије за теолошки дијалог између Римокатоличке Цркве и Православне Цркве – да можемо одговорити заједно у послушању на ову молитву Господа. Свесни смо да наш дијалог поново започиње у свету који се дубоко променио у последње време. Процеси секуларизације и глобализације и изазов постављен новим сусретима између Хришћана и верника других религија, захтевају да ученици Христови сведоче о својој вери, љубави и нади уз нову хитност. Нека би Дух васкрслог Господа да силу нашим срцима и умовима и донео плодове јединства у односу између наших Цркава, тако да заједно можемо служити јединству и миру целокупне људске породице. Нека би нас исти Дух водио ка пуном изражавању тајне еклесијалног (црквеног) заједништва. Које са благодарношћу исповедамо као чудесан дар Божији свету, тајну чија лепота зрачи нарочито у светости Светих, на коју су сви позвани.

2. Претећи план који је усвојен на њеном првом састанку на Родосу 1980. године. Заједничка Комисија је почела са упућивањем тајне црквене кинониje у светлу тајне Свете Тројице и Евхаристије. Ово је омогућило дубље разумевање црквеног заједништва, како на нивоу локалне заједнице и њеног епископа, тако и на нивоу односа између епископа и између помесних Цркава над којима сваки председава у заједништву са Једном Божијом Црквом која се простире широм васељене (Минхенски документ, 1982. године). У циљу разјашњавања природе заједништва, Заједничка Комисија је

подвукла однос који постоји између вере светих тајни – нарочито три свете тајне хришћанске иницијације – и јединства Цркве (уп. Документ из Барија, 1987). Онда проучавајући свету тајну рукоположења у светотајинској структури Цркве. Комисија је јасно указала на улогу апостолског прејемства као гаранције киноније целе Цркве и њеног континуитета са Апостолима сваком времену и месту (Валамски документ, 1988). Од 1990. до 2000, главна тема о којој је Комисија расправљала била је „унијатство“ (Баламандски документ, и осврћемо се на црквено јединство, саборност и власт.

3. И основу ових заједничких потврда наше вере, морамо сада извући Еклисиолошке и канонске последице које проистичу из светотајинске природе Цркве. Пошто Евхаристија, у светлу Светотројичине тајне, установљује критеријум црквеног живота као целине, како институционалне структуре видљиво одржавају тајну ове киноније (причасништва, заједничарења)? Пошто се једна и света Црква остварује у свакој помесној Цркви која слави Евха-ристију и у исто време у кинонији свих других Цркава, како живот Цркава изражавања ову светотајинску структуру?

4. Јединство и разноврсност, однос између једне Цркве и много помесних Цркава, тај конститутивни однос Цркве, такође поставља питање односа између власти инхерентне у свакој црквеној институцији и саборност која тече из свете тајне Цркве као заједнице. Пошто термин „власт“ и „саборност“ покривају веома широку област, почећемо са дефинисањем начина како их ми разумемо (1)

I. Темељи Саборности и Власти

1. Саборност

5. Термин саборност или синодалност потиче од речи „сабор“ (σύνοδος на грчком, concilum на латинском), која примарно означава окупљање (сабрање) епископа који врше нарочиту одговорност. Такође је могуће, међутим, схватити термин у смислу обраћања свим члановима Цркве (уп. Руски термин соборност). Сходно томе прво ћемо говорити о саборности означавајући да сваки уд Тела Христовог, на основу

крштења , има своје место и ваљану одговорност у еухаристијској кинонији (communio на латинском). Саборност одражава Светотројичину тајну и у њој налази своје коначно утемељење. Три личности Свете Тројице су „набројане“, како је Св. Василије Велики рекао (О Светом Духу, 45), без назначавања да „друга“ или „трећа“ личност имплицира било какво умањивање или подређеност. Слично томе, постоји такође поредак (ταξις) међу помесним Црквама, који међутим, не имплицира на неједнакост.

6. Евхаристија изображава Светотројичину кинонију остварену код верних као органском јединству неколико чланова од којих сваки има способност руковођења, службу или свештеничку службу, потребну у њиховој разноврсности и различитости ради просвећивања свих у једном склисијалном Телу Христовом (уп 1 Кор 12, 4-30). Сви су позвани ангажовани и сматрају се одговорним – свако на различит али ни мало мање истински начин – у заједничком достигнућу дела која, кроз Светог Духа чине пристуним у Цркви сужбу Христову „пут, истини и живот“ (Јн 14, 6). На тај начин се света тајна спасоносне кинонијe (салвифиц коинониа) са Благословеном Светом Тројицом остварује у човечанству.

7. Цела заједница и свака личност у њој носи „црквену свест“ (εκλησιαστικη σγνειδησς) , као то изазива грчка теологија, односно sensus fidelium у латинској терминологији. На основи Крштења и Миропомазања (Кризмања) сваки члан Цркве врши један в ид власти у Телу Христовом. У овом смислу, сви верни (а не само епископи) одговорни су за веру коју су проповедали на совм Крштењу Наше је заједничко учење да народ Божији, примивши „Помазање д светога“ (1 Јн 2, 20 и 27) у заједништву са својим пастирима, не могу грешити у питањима вере (уп. Јн 16, 13).

8. У проподедању вере Цркве и у разјашњавању норми Хришћанског понашања, епископи имају специфичан задатак по божанском устоличењу „Као наследници Апостола, епископи су одговорни за заједништво у апостолској вери и за верност захтевима живота у корак са Јеванђељем“ (Валамски документ, нап. 40).

9. Сабору су главни начин на који се општење (заједништво) међу епископима врши (уп. Валмаски доку-

ментм, нап. 52). Јер „привржености апостолском заједништву повезује све епископе заједно спајајући епископе помесних Цркава у Колегијум Апостола. Они такође формирају колегијум укорењеном Духу у „једном за све“ апостолске групе, јединствено сведочење вере. Ово значи не само да трба да буду уједињени међу собом у вери, мисији, помирењу, већ да треба да имају заједничко исту одговорност и исту службу Цркви“ (минхенски документ, III, 4).

10. Ова собарска димензија живота Цркве припада њеној дубоко укорењеној природи. Односно, она је основна у вољи Христовој за његов народ (уп. Мт 18, 15 – 20), иако су њена канонска остварења потрба такође одређена историјом и друштвеним, политичким и културним контекстом. Тако дефинисана, собарска димензија Цркве треба да се заснива на три нивоа заједнице, помесном (локалном), регионалном и универзалном: на локалном (помесном) нивоу својим епископима „познају који прави међу њима“ (34. апостолски канон); и на универзалном нивоу, где они који су примуси (протоси) у укупности Цркве. На овом нивоу такође, протоси (примуси) у различитим регијама, заједно са свим епископима, сарађују у ономе што се тиче у укупности Цркве. На овом нивоу такође, протоси (примуси) морају признаи који је први међу њима.

11. Црква постоји на многим и различитим местима, што изображава њену католичанскост. Бивају „католичански“, то живи организам, Тело Христово. Свака помесна Црква, када је у општењу са другим помесним Црквама, јесте пројављивање једне и недељиве Цркве Божије. Бити „католичански“ дакле значи бити у општењу са једном Црквом свих времена и свих места. Због тога прекидање евхаристијског општења (заједничарења) значи рањавање једне од суштинских особина Цркве, њене католичанкости (саборности).

2. Власти

12. Када говоримо о власти, то се односи на ексусију (ęιхоусиа), као што је опсиана у Новом Завету. Власт Цркве потиче од њеног Господа и њене Главе, Исуса Христа. Примивши Његову власт од Бога Оца, Христос ју је поделио

после Његовог Васкрсења, кроз Светог Духа, са Својим Апостолима (уп. Јн 20:22). Кроз Апостоле она је пренета на епископе, њихове наследнике, а кроз њих на целу Цркву. Исус Христос Господ наш је вршио ову власт на различите начине којима се, до њиховог есхатолошког испуњења (уп. 1 Кор 15: 24 – 28), Царство Божије разоткрива свету: учењем (ул Мт 5:2, Лк 5:3); чињењем чуда (уп, Марко 1:30 – 34, Мт 14: 35 – 36); опраштањем грехова (уп. Марко 2:10, Лк 5:24), и вођењем својих ученика путевима спасња (уп. Мт 28:18 – 20), вршење власти предате апостолима а касније и епископима укључује проповедање и учење Јеванђеља, освећење кроз Свете Тајне посебно Евхаристије, и у пастирском руковођењу оних који верују (уп. Лк 10:16).

13. Власт у Цркви припада самоме Исусу Христу, јединој Глави Цркве (ул. Ефецима 1:22, 5:23). Кроз Његовог Светог Духа, Црква као Његово Тело има учешћа у Његовој Власти (ул. Јн 20:22 – 23). Власт у Цркви има за циљ призивање целог човечанства Исусу Христу (ул. Ефес 1:10, Јн 11:52). Власт која је повезана са благодаћу која се добија рукополагањем није приватна својина оних који су је примили, нити је она нешто што је поверено (се делегира) од заједнице: већ је пре дар Светог Духа одређен за службу (διακονια) заједнице и никада се не врши ван ње. Њено вршење укључује учешће целе заједнице, како је епископ у Цркви и Црква је у епископу (ул. Св.Кипријан. Еп. 66:8).

14. Вршење власти остварено у Цркви, у име Христово и силом Светога Духа, мора бити, у свим својим видовима и на свим нивоима, служба (διακονια) љубави, као што је била Христова (ул. Мк 10, 45; Јн 13, 1 – 16). Власт о којој ми говоримо, пошто изражава божанску власт, не може постојати у Цркви оси у љубави између онога који је врши и оних који су јој потчињени. Она је, стога, власт без доминације, без физичке или моралне принуде. Будући да је то учествовање у власти (εξουσια) распети и вазнетог Господа коме је дата сва власт на небу и на земљи (ул. Мт 28, 18) она може и мора позивати на послушање. У исто време, због Отеловљена и крста, она је коренито различита од оне вођа нација и великаша овог света (ул. Лк 22, 25 – 27). Док је ова власт сигурно поверена људима који су, због слабости и греха често кушани

да је злоупотребе, поред свега по самој својој природи јеванђелско поистовећење између власти и службе установљује основну норму за Цркву, За Хришћане, владати значити служити. Вршење и духовна делотворност црквене власти је стога обезбеђена кроз слободну сагласност и вољну сарадњу. На личном нивоу, ово се преводи з послишање власти Цкве да би се пратио Христос који је био вољно послушан Оцу чак и до смрти на Крсту (ул. Фил 2, 8).

15. Власт унутар Цркве заснована је на Речи Божијој, присутној и живој у заједници ученика. Свето Писмо је откривена Реч Божија, као што ју је Црква кроз Духа Светога који је присутан и активан у њој, распознала у живом Предању пимењеном од Апостола. У срцу овог Предања је Евхаристија (ул. 1 Кор 10, 16 – 17; 23 – 26). Власт Светог Писма проистиче из чињенице да је то Реч Божија коју, читана у Цркви и од стране Цркве, преноси Јеванђеље спасења. Кроз Свето Писмо, Христос се обраћа саборној заједници у срцу сваког верника. Црква, кроз Духа Светога присутног у њој, аутетично тумачи Свето Писмо, одговарајући на потребе врмена и места. Стални обичај Сабора да устоличују Јеванђеља усред сабрања потврђује како присуство Христа у Својој Речи, која је потребна тачка упућивања за све њихове разговоре и одлуке, тако у исто време потврђује и власт Цркве да тумачи ову Реч Божију.

16. У свом божанском Домостроју, Бог хоће да Његова Црква има устројство оријентисано према спасењу. Овом суштинском устројству припада вера проповедана и свете тајне слављење у апостолском прејемству. Власт у црквеном заједништву повезана је са овим суштинским устројством: њено вршење регулисање је канонима и правилима Цркве. Неке од ових одредби могу се другачије применити у складу са потребама црквене заједнице у различитим временима и местима, под условом да се суштинско устројство Цркве увек поштује. Стога, како прчасност (заједничарење?) у светим тајнама претпоставља заједничарење у истој вери (ул. Документ из Барија, нап. 29 - 33), тако исто, да би постојало пуно црквено општење, мора постојати, међу Црквама, реципрочно призивање канонских законодастава у њиховим легитимним различитостима.

II. Троструко остваривање Саборности и Власти

17. Истакавши темељ саборности и власти у Цркви, и приметивши комплексност садржаја ових термина, морамо сада одговорити на следећа питања: Како инситуционални елементи Цркве видљиво изржавају и служе свету тајну кинонијe (причасништва?) Како канонске структуре Црквава изражавају свој светотајински живот? У ту сврху направили смо разлику између три нивоа црквених институција: оног који је помесна Црква око свог епископа, оног области (регије) која обухвата неколико суседних помесних Црквава: и оног целог насељеног света (васељење – екумене) која обухвата све помесне Цркве.

1. Помесни ниво

18. Божија Црква постоји тамо где посотји заједница сабрана заједно на Евхаристији, којој началствује, непосредно или преко својих презвитера, епископ који је легитимно рукоположен на апостолско прејемство, учећи веру коју је примио од Апостола, у општењу са другим епископима и њиховим Црквама. Плод ове Евхаристије и ове службе јесте сабрати у аутентично заједничарење вере, молитве, мисије братске љубави и међусобне помоћи, све оне који су примили Дух Христа на Крштењу. Ово заједничарење јесте оквир којем се црквена власт врши. Заједничарење јесте критеријум за његово вршење.

19. Свака помесна Црква као своју мисију има да буде, по милости Божијој, место где се служи и одаје почаст Богу, где се објављује Јеванђеље, где се счаве свете тајне, где верни теже да ублаже светску патњу и где сваки верник може пронаћи спасење. То је светло света (ул. Мт 5, 14 – 16), квас (ул. Мт 13, 33), царско свештеништво свето (ул. 1 Пет 2, 5 и 9). Канонске норме које управљају њоме имају за циљ да обезбеде ову мисију.

20. На основу тог самог Кршетња које га или је учинило удом Христовим, свака крштена особа је позвана, у складу са даровима једног Светог Духа, служи унутар заједнице (ул. 1 Кор 12, 4 – 27). Стога је кроз заједницу, помоћу које су сви

чланови (удови) у служби једног другога, помесна Црква се већ пројављује као „синодална“ или „саборна“ у свом устројству. Ова „синодалност“ не показује себе само у односима солидарности, међусобне помоћи и комплементарности које разни рукополпжени свештеници међу собом имају.

21. Способности руковођења чланова заједница своје порекло имају у једном Светом Духу, и усмерене су на добробит свих. Ова чињеница скида светло како на захтеве тако и на ограничења власти сваког у Цркви. Не треба да постоји ни пасивност ни уамењивање финкција, нити немар нити доминација било кога над било којим другим. Све способности руковођења и службе у Цркви конвергирају у јединствену под свештеничком службом, епископа, који служи заједницу помесне Цркве. Сви су позвани да буду обновљењи Духом Светим у светим тајнама и да одговоре на стално покајање (преумљење – metanoia), тако да се осигурава њихово заједништво у истини и милосрђу.

2. Регионални ниво

22. Пошто Црква себе открива да је васељенска у сабрању (συναξις) помесне Цркве, ове васељенкост мора истински да се испољи у заједништву са осталим Црквама које проповедају исту апостолску веру и деле исту основну црквену структуру, почевши са онима који су близу при руци у врлини њихове заједничке одговорности за мисију у тој регији која је њихова (ул. Минхенски документ, III3 и валамски документ, нап 52 и 53). Општење међу Црквама изражава се у рукоположењу епископа. Ово рукопо-ложење се врши у складу са канонским поретком од стране три или више епископа, или најмање два (ул. Никеја I, 4. канон), који делају у име епископалног тела и народа Божијег и сами примивши у службу од Духа Светога полагањем руку у Апостолском прејемству. Када се ово оствари у саглаености са канонима, обезбеђује се општење међу Црквама у истинској вери, светим тајнама и црквеним животима, као и живо општење међу Црквама у истинској вери, светим тајнама и црквени живота, као и живо општење са претходним нараштајима.

23. Такво ефикасно општење између еколико помесених Цркава, од којих је свака Католичанска Црква на нарочитом месту, изражена је одређенима праксама: учешћем епископа суседних катедри на рукополођењу епископа у помесној Цркви: позиву епископа из друге Цркве да заједнички богослуже на сабрању помесне Цркве: добродошлицу која се шири на верне од ови других Цркава у причешћивању за евхаристијском трпезом: размену писама поводом рукоположена; и пружање материјалне помоћи.

24. Канони подједнако прихваћен и на Истоку и Западу, изражава однос између помесних Цркава регије: "Епископи свакога народа треба да познају прво да између њих и да га сматрају као главу, и ништа важније да не предузимају без његова знања: сваки епископ може само чинити оно што се тиче његове сопствене епархије (Επαρχία) и њених зависних територија Али примус не може ништа чинити без сагласности свих. Јер ће тако бити једносушност и прославиће се Бог кроз Господа у светоме Духу"

(34. Апостолско канон.

25. Ова норма, која се поново појављује у неколко видова у канонском предању, примењује се на све епископе регије, било на оне из провинције, митрополије, или патријаршије. Њена практична примена се моће наћи на синодима или саборима провинције, регије или патријаршије. Чињеница да је састав регионалног синода увек суштински епископални, чак и када укључује друге чланове Цркве, откривена природу синодалне власти. Само епископи имају саветодавни глас. Власт синода је заснована на природи епископске службе по себи и испољава колегијалну природу епископата у служби заједништва Цркава.

26. Синод (или сабор) у себи имплицира учешће свих епископа једне области (регије). Влада се принципом консензиса и једносушност (ομουσια) која је означена евхаристијским заједничким богослужењем, као што је имплицирано у финалној доксологији горе поменутог 34. Апостолског канона. Међутим, остаје чињеница, да је сваки епископ у својој пастирској бризи судија, и да је одговоран пред Богом за дешавања у својој сопственој епархији (ул. Кипријан Посл. 55, 21): стога је он чувар саборности (католичанскости) своје

помесне Цркве, и мора увек бити темељан да промовише саборно јединство (општење) са другим Црквама.

27. Следи да обласни (регионални= синод или сабор нема власт над другим црквеним областима. Ипак размена информација и консултација између представника неколико синода су манифестација саборности, као и оне братске међусобне помоћи и милосрђа које треба да влада између свих помесних Цркава, ради већег заједничког добра. Сваки епископ је одговоран за целу Цркву заједно са свим његовим колегама у једној и истој апостолској мисији.

28. На овај начин неколико црквених провинција су успеле да ојачају своје везе заједничке одговорности. То је био један од фактора који је довео до појве патријаршија у историји наших Цркава. Патријаршијски синоди се управљају по истим црквеним начелима и истим канонским нормама као и провинцијски синоди.

29. У каснијим вековима, и на Истоку и на Западу, неке нове конфигуације заједнице (општења) између помесних Цркава су се развиле. Нове патријаршије и аутокефалне Цркве основане су на Хришћанском Истоку, а у латинској цркви недавно се појавио нарочити образац груписања (сабирања) епископа, Епископска конференција. Оне нису, са епискополошке тачке гледишта, само административни подокрузи: они изражавају дух заједнице у Цркви, док истовремено поштују различитости људских култура.

30. У стварии регионална синодалност, каква год била њене контуре и канонско регулисање, показује да је Божија Црква није заједница личности или помесних Цркава одсечена од њихових људских коренова. Зато што је то заједница спасења и зато што је ово спасење „обнова творевине“ (уп. Св. Иринеј Адв. Хаер, 1, 36, 1) оно обухвата човечију личност у свему што спаја њега или њу са људском стварношћу какву ју је створио Бог. Црква није само збир појединаца; она је сачињена од заједница са различитим културама, историјама и друптвеним структурама.

31. У груписању помесних Цркава на регионалном нивоу, саборност се појављује у свом правом светлу. То је израз присуства спасења не у неиздиференционалној васељени већ у човечанству каквом га је Бог направио и долази да га

спаси. У светој тајни спасења, човечанска природа је истовремено се претпоставља у својој пуноћи и излечена од онога што је грех улио у њу путем самодовољности, гордости, неповерења у друге, агресивности, љубоморе, зависти, лажи и мржње. Екласијална кинонија (заједни-чарење) је дар путем којег је цело човечанство спојено заједно, у Светом Духу васркслог Господа. Ово јединство, створено од Светог Духа, далеко од тога да пада у униформност, изискује и стога чува – и на неки начин, повећава – различитост и особитост.

3. Универзални ниво

32. Свака помесна Црква је у општењу не само са сусденим Црквама, већ са укупношћу помесних Цркава, са онима које су сада присутне у свету, онима које су постојале од почетка, и онима које ће бити у будућности, и са Црквом већ у слави. Сходно вољи Христовој, Црква је једина и недељива, иста увек и на сваком месту. Обе стране проповедају, у нијеско – цариградском Вјерују, да је Црква једина и саборна. Њена саборност (католичанскост) обухвата не само различитост људских заједница већ и њихово фундаментално јединство.

33. Јасно је, стога, да једна иста вера треба да се исповеда и живи у свим помесним Црквама, иста јединствена Евхаристија треба свугде да се слави, и једна иста апостолска служба треба да функционише у свим заједницама. Помесна Црква не може да модификује Вјерују, који је формулисан на васељенским саборима, иако је Црква увек треба „да даје погодне одговоре на нове проблеме, одгоовре засноване на Светом Писму и сагласности и суштинском континуитету са претходним изразима догмата“ (Документ из Барија, бр. 29). Подједнако, помесна Црква не може да мења фундаменталну ствар везану за облик свештеничке службе једностраном одлуком и ниједна помесна Црква не може да слави Евхаристију на самовољним одвајањем од других помесних Цркава, не рушећи озбиљно црквено јединство. У свим тим стварима додирује се спона саме заједнице – стога, у само постојање Цркве.

34. Због ове заједнице све Цркве, кроз каноне, регулишу све што се тиче Евхаристије и светих тајни, богослужења и рукоположења и предаје и учења вере. Јасно је зашто су у овом домену канонска правила и дисциплинске норме потребне.

35. Кроз историју, када су се појављивали озбиљни проблеми који су утицали на универзално општење (заједничарење) и слагање међу Црквама – у односу или на аутентично тумачење вере, или на свештенике и њихов однос према целој Цркви, или на заједничку дисциплину коју верност Јеванђељу захтева – орубегаваки се Васељебсјун Саборима. Ови Сабори су били васељенски не само зато што су сабрали заједно епископе из свих области, али нарочито оне и пет главних епископских седишта, Рима, Цариграда, Александрије, Антиохије, Јерусалима, сходно раноцрквеном поретку. То је било из због тога што су њихове свечане доктринарне одлуке и њихове заједничке формулације вере, нарочито по круцијалним питањима, биле обавезујуће за све Цркве и све вернике у сва времена и на свим местима. То је зашто одлуке Васељенских Сабора остају нормативне.

36. Историја Васељенских Сабора показује оно што треба сматрати њиховим специјалним карактеристикама. Ово питање треба даље да се изучи у нашем будућем дијалогу узимајући у обзир развој црквених структура током последњи векова на Истоку и на Западу.

37. Васељенкост одлука Сабора признаје се кроз процес пријема било дугог или кратког трајања, у складу са којим људи Божији као целина – оисредствин ужидржавања, разликовања, разговора и молитве – признају у оним одлукама једну апостолску веру помесних Цркава, која је увек била иста чији су епископи учитељи (дидаскали) и чувари. Овај процес пријема је различито тумачен на Истоку и Западу у складу са њиховим канонским традицијама.

38. Саборност или синодалност укључује, стога, много више од сабраних епископа. Укључује такође и њихове Цркве. Правопоменути су носиоци и дају глас вери другопоменутих. Одлуке епископа треба да се приме животу Цркава, нарочито у њиховом литургијском животу. Сваки Васељенски Сабор примљен тако, у пуном и правом смислу,

јесте сходно томе, пројављивање и служење заједници целе Цркве.

39. Супротно епархијским и обласном синоду, васељенски сабор није „институција“ чија се учесталост може регулисати канонима: он је пре „догађај“, керос (каирос) надахнут Светим Духом који води Цркву како би породио у себи институције које су му потребне и које одговарају његовој природи. Овај склад између Цркве и сабора је тако дубок да, чак и након прекида између Истока и Запада који је учинио немогућим одржавање васељенских сабора у строгом смислу речи, обе Цркве су наставиле да одржавају саборе (конциле) кад год би се појавила озбиљна криза. Ови сабори су окупљали епископе из помесних Цркава у општењу са катедром Рима, или, иако схваћено на другачији начин, са Цариградском катедром, понаособ. У Римокатоличкој Цркви, неки од ових сабора одржаних на Западу сматрани су васељенским. Оваква ситуација која је обавезала обе стране Хришћанства да сазову саборе погодне за сваку од њих, фаворизовала је неслагања која су допринела међусобној отуђености. Мора се трагати за средствима која дозвољавају поново успостављање васељенског (екуменског) консензуса.

40. Током првог миленијума, универзално општење Цркава у обичајенмо току догађаја одржавано је кроз братске односе између епископа. Ови односи, међу самим епископима, између епископа и њихових односних примуса, а такође између самих протоса у канонском поретку сведочили су да је рана Црква гајила и учвршћивала црквено општење. Историја бележи саветовања, писма и апеле главним катедрама, нарочито оној Рима, што јасно изражава солидарност коју кинонија ствара. Канонске одредбе попут укључивање имена епископа главних катедри и диптихе и саопштавање исповедања вере другим патријарсима када су повод били избори, су конкретни изрази кинонијe.

41. Обе стране се слажу да је овај канонски поредак био призна од стране свих у ери неподељене Цркве. Даље, слажу се да је Рим, као Црква која „председава у љубави“ према изразу Св. Игњатиа Антихијског (Римљанина, Пролог), заузима прво место у поретку и да је бискуп Рима стога био први (протос) међу патријарсима. Они се не слажу, међутим, око

тумачења историјских доказа из ове ере везано за прерогативе бискупа Рима као првог, ствар која је већ била схваћена на различите начине у првом миленијуму.

42. Саборсност на универзалном нивоу, вршена на васељенским саборима имплицира на активну улогу бискупа Рима, као првог (протос) међу епископима главних катедри, у консензусу окупљених бискупа. Иако епископ Рима није сазивао васељеске саборе у први вековима и никад лично над њеима није председавао, он је, међутим, био тесно укључен у процес доношења одлука сабора.

43. Примат и саборност су међусобно зависни. Због тога се примат на различитим нивоима живота Цркве, помесним, обласним и универзалним, мора увек разматрати у контексту саборности, а саборност исто тако у контексту примата.

Што се тиче примата на различитим нивоима, желимо да потврдимо следеће тачке:

1. Примат на свим нивоима јерсте пракса која је чврсто заснована на канонском предању Цркве.

2. Док је чињеница о примату на универзалном нивоу прихваћена и од Истока и од Запада, постоје разлике у разумевању у односу на начин на који треба да буде извршен, као и у односу на њену богословску као и на утемељеност на Светом Писму.

44. У историји Истока и Запада, најмање до деветог века, низ прерогатива је био признат увек у контексту саборности у складу са условима тих времена, за протоса или кефали (главу) сваког од успостављених црквених нивоа помесно, за епископа као протоса своје епархије у односу на његове презвитере и народ; обласно, за протоса сваке митрополије у односу на епископе његове области, и за протоса сваке од пет патријаршија, у односу на митрополита сваке ограничене области и универзално, за епископа Рима као протоса (првог) међу патријарсима. Ово разликовање нивоа не умањује светотајинску једнакост сваког епископа или саборност сваке помесне Цркве.

45. Остаје а се питање улоге бискупа Рима у цоммунион свих Цркава изули још детаљније. Шта је специфична улога бископа „прве катедре“ у ексиологији канонији и у погледу онога што смо рекли о саборности и власт у овом тексту? Као учењ првог и другог Ватиканског концила о универзалном прмату треба схватити и живети у светлу црквене праксе првог миленијума? Ово су круцијална питања за наш дијалог и за наше наде у обављање пуног општења (заједничарења) међу нама.

46. Ми, чланови Заједничке Међународне Комисији за теолошки дијалог између римокатоличке Цркве и Православне Цркве, убеђени смо да горе наведена изјава о црквеном општењу, саборности и власти представља позитиван и значајан напредак у нашем дијалогу, као и да обезбеђује чврсту основу за будуће расправљање о питању примата на универзалном нивоу Цркве. Свесни смо да још остаје пуно тешких питања која треба да се разјасне, али се надамо да, подржани молитвом Господа „Да сви једно буду... да свет верује“ (Јн. 17, 21) и бивајући послушни Светом Духу, можемо градити након споразума који је већ постигнут. ПОново потврђујући и исповедајући да је „један Господ, једна вера, једно крштење“ (Епх 5ж4,

5) Одајемо славу Богу, Светој Тројици, Оцу, Сину и Светоме Духу, који нас је окупио заједно

(1). Православни учесници су примећују да је важно да нагласе да је коришћење термина „Црква“, „универзална Црква“, „недељива Црква“ и „Тело Христово“ у овом документу и у сличним документима које је издала Западничка комисија на на који начин не подрива само – схватање Православне Цркве као једне, свете, саборне и епископске Цркве, о чему говори никејски Симбол Вере (Вјерују). Са католичке тачке гледишта, примењује се иста самосвест: једна, света, саборна и апостолска Црква, живи у католичкој цркви **(Lumen Gentium, 8:)** ово не искључује признање да су елементи истините Цркве присутни ван католичке заједнице.

Примедба уредника **„Europaica“.** Наведени текст, који је овде приказан на захтев многих наших читалаца, јесте први

документ који је усвојила заједничка Међународна Комисија за теолошки дијалог између Православне Цркве и Римокатоличке Цркве у одсуству представника Московске патријаршије. Представници Патријаршије Бугарске су такође били одсутни са састанка у равени, док представници ПРавославне Цркве у Америци и ПРавославне Цркве у Јапану никада нису ни били позвани да учествују у раду Комисије пошто Патријаршија у цариграду не признаје њихов статус. Документ обухвата изјаве (нарочито члан 39) које је делегација Московске патријаршије критиковала у Београду, 2006. године. Московска патријаршија ће анализирати документ из Равене и благовремено представити своје закључке.

21. октобар 2007.

25) ПИСМО СИНОДУ, ПОТВРДА О ПРИМАЊУ ПИСМА БЕЗ ОДГОВОРА

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ
Београд, 1. фебруар 2008. године

Чуди ме да до Вас, Господо Архијереји, не допиру протести верника и појединих свештеника против самовоље извесних епископа који крше свете каноне и вековну праксу Православне цркве да врше богослужење по вековно устаљеном типику који се канонски не може мењати. Свети Архијерејски сабор СПЦ је, на прошлогодишњем заседању, донео је обавезујућу одлуку за све архијереје СПЦ да се богослужење у нашој мученичкој Цркви врши до даљњег онако како се до сада вршило. Група епископа, који се понашају као паписти, који су се одметнули у неку врсту канонске хајдучије Сабора СПЦ и Цркве, иако су положили заклетву да чувају канонско јединство Православне цркве, а то значи да не могу самовољно кршити каноне, крше каноне и уводе новотарије у Свету архијерејску литургију, идући тако у сусрет екуменизму и ватиканизму, чиме се оглушују о изричите каноне који им то забрањују, и поред изричите наредбе САС СПЦ.

Лаодикијски сабор (343) одређује да се установљене молитве на богослужењу не смеју мењати нити нови поредак уводити; Сабор картагински наређује да сви морају једнообразно употребљавати молитве које су на сабору установљење; правила Неокесаријског сабора забрањују да се служба Божија врши другојачије осим по типику, а који се свештенослужитељ дрзне да то прекрши, - да се сврге, то јест да му се одузме чин. Свети оци су тражили да се молитве на литургији не мењају, као ни сама литургија. Чак је на Западу Римски сабор за време епископа римског Геласија (пети век) закључио да се литургија не сме никако мењати. Упркос свему томе, упркос наређењу нашег САС, појединi наши епископи, одметнувши се у хајдуке од канона и Цркве, почели су да газе каноне, мењају литургију, да завађају Божији народ, уместо да их мире и спасавају, да се сами не

држе положене им заклетве као светог обећања о чувању канонског јединства Цркве, израженог поред осталог и у типику, заклетве дате пре хиротоније, већ они прогоне оне свештенике које би требало да одликују, које верни народ цени и поштује као узорне у сваком погледу. Чак се потписују и петиције епископу од стране верника, какав је случај ових дана у Чачку где је од 350 верника потписала петицију надлежном епископу, а они недостојни свештенослужитељи који „ограђују епископа" од правих верника, неће ни да приме ту петицију, игноришући вољу народа, не знајући за мудрост: „Глас народа је глас Божији". Штавише, епископи прете тим врлим свештеницима премештајем и лишавањем чина, какав је најновији случај епископа жичког, који је у једном потезу преместио шест еминетних свештеника на удаљене парохије, не мислећи да ти свештеници имају углед међу нама свештеницима, у народу, да имају своје породице, децу која похађају школе у тим местима, супруге које су запослене и не могу да послушају самовољу епископа. И све то чине правдајући се заклетвом свешетеника да „буде послушан своме епископу као Христу". А то, што ти епископи нису као Христос ни по чему, што нису послушни ни Христу ни Цркви Његовој, што газе каноне, што живе порочно и неморално, што себе сматрају да су „безгрешне римске папе", а знамо да се испод образине таквих крију највећи пороци, гадости и перверзије, ником ништа.

Народ се с правом побунио. Народ ће и даље да се буни. Неко ће се ставити на чело тог честитог народа, па ћете после имати великог белаја да умирите најбоље вернике. Хоћете ли, дакле, дозволити стварање унутрашњег раскола у СПЦ или ћете предузети оно што сте дужни по Уставу СПЦ? Хоћете ли дозволити народу да на Црквено-народним саборима бирају своје клирике, како је то било у Раној цркви, како је данас у многим помесним Православним црквама, или ћете дозволити самовољу, јавашлук, нерад и неморал појединих епископа, све док се народ не отпади од таквих „свештенослужитеља"?

Ја ћу чекати извесно време да видим да ли ћете нешто предузети, а после ћу обавестити наше вернике и јавност о писму које Вам пишем и коленопреклоно молим да оно што Вам је дужност што пре учините.

До сада се највиша црквена власт показала крајње немоћна да сузбије самовољу појединих епископа, част појединим епископима који савесно обављају своје дужности, да спроведете своје одлуке када је у питању насиље епископа на најбоље свештенике, нити да спроведе у дело једнобразно примењивање типика на целој територији наше помесне Православне цркве, о чему је Сабор донео одлуку. Кога чекате да то уради? За кога та Ваша одлука важи и на кога се односи, ако не на оне који је игноришу и раде супротно њој. Донели сте одлуку да се свештеник Горан Антић из Врања врати у свезу клира, јер је био очевидац скандалозног живота свога епископа, и то јавно рекао, а Ви сте ћутке прешли преко тога да га епископ рашчини. Нисте ништа учинили против протеста народа у Тулежима, у Шумадијској епархији, него је један добар свештеник премештан у Банатску епархију само зато што је остао послушан Сабору наше Цркве, а канонопреступници прете свештеницима рашчињењем.

Ја храбро кажем, следујући свога Господа, да се не сме бити послушан ономе који није послушан Христу ни Његовој цркви, јер би таква послушност била противна канонима, служење мамону уместо Богу, а Господ нам је забранио да истовремено служимо Богу и мамону (ср. Мат. 6, 24). Уосталом, онај који не послуша Цркву мора нам свима бити као незнабожац и цариник (ср. Мат. 18, 15-17), макар то био и епископ који је себе, згазивши каноне, одлучио од Божије цркве.

Ви знате врло добро, Господо Архијереји, да епископи: жички, шумадијски, браничевски, бачки, да не идем даље, врше литургију прекројену по своме ћитабу, а не по канонима наше Цркве и наредбе нашег Сабора; да тиме уносе смутњу и заваду у Божији народ, да деле свештенике не по стварним заслугама него по слепој послушности и лицемерју, да уводе хаос у богослужење. Чак је о тим испадима почела да пише и умерена Политика. Хоћете ли, дакле, опоменути те епископе да се врате у крило Цркве, да примењују каноне и на себи и на другима, оне каноне које ниподаштавају када су они у питању, а по којима валидно суде свештеницима, ђаконима и свештеномонасима, какав је случај са угледним духовником наше Цркве архимадритом Венијамином из манастира Преображења, или ћете чекати да гнев народни прокључа и

створе се услови за стварање новог, не дај Боже, црквеног раскола у нашем народу или новог, дај Боже, сазива Црквенонародног сабора за избор епископа, јер су епископи узурпирали ту власт да себе бирају по себи сличним склоностима и накарадностима?!

Београд, 1. фебруар 2008. године

Грешни раб Божији
Протојерej **Жарко Гавриловић**

Потврда о пријему писма

Ваша Светости,

Учтиво се обраћам Вашој Светости, односно Вашем заменику да проследите ово моје писмо Светом архијерејском синоду СПЦ на одлучивање, схватајући колико је тешка ситуација у жичкој епархији. Узгред да напоменем да су ме верници позвали у Дом културе у Чачку да сутра, у суботу одржим предавање.

Моли за благослов
01.02.2008.
Београд

Вашој Цркви и Богу одани раб Божији
(протојереј Жарко Гавриловић)

P.S. Оригинална писма шаљемо свештеник ЦС о. Стевом Вујошић, али нисмо хтели да се компромитујемо. Стога се ово писмо доставља обичном поштом.

Жарко Гавриловић, прота

ЊЕГОВОЈ СВЕТОСТИ
Архиепископу пећком, митрополиту београдско-карловачком и Патријарху српском Господину Господину ПАВЛУ,

Београд, ПАТРИЈАРШИЈА

ПОШТА

ПОТВРДА О ПРИЈЕМУ ПОШИЉКЕ

PTT 11110 R
4229 01.02.08 15h 057308 14g *40.00
Жиг поште 2003 Пријемни број Маса Пошторина

ПРИМАЛАЦ: Вашој Светости
А.Е.М. Патријарху г-дину
ул. Краља Петра ф5
Београд
11000

Предмет
Откупнина
Повратница
Авизовање

Потпис пошиљаоца

26) ПИСМО СИНОДУ

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ
Београд, 30. септембар 2008. године

(Посредно преко надлежног Архијреја и непосредно преко поште, пошто из искуства знам да неће нико у Патријаршији да прими моју пошту на потпис)

Много сам љут, а и многи ме верници узнемиравају, због скандала у Марковој цркви у Београду, тражећи од мене, ни сам не знам зашто, да интервенишем да се свештеник, које Вам је име познато, уклони из храма Маркове цркве, а сам храм и просторије Маркове цркве освети. Разуме се да говорим у вези ака бр. 977/2008 од 27. јула. 2008. године који је донео митрополи Амфилохије.

Овога пута тај свој потез чиним нерадо, јер то дубоко компромитују целу нашу СПЦ, митрополита који је започео поступак кажњавања, па од њега одустао, а верници код мене долазе и траже да нешто предузмем, сами говоре да неће више да улазе у Маркову цркву у Београду, док је одређени свештеник ту и док је вероучитељ Татјана Франовић Михајловић тамо. Да то објасним извесним редом.

Верници тог храма су ми донели акт који сам горе навео, да је свештеник Никола Јовић вршио блудне радње у самом Храму приликом исповести, над женама и девојкама, а да је покушао и неколико силовања. То није први пут, већ се више пута десило на многим његовим пастирским службама и местима. Због тога је премештан на више места, а последњи пут уценио патријарха Павла, па уместо даиде у неко село, овај га, због своје слабости о који говоре многи у Београду, преместио у централну београдску цркву, да нас ту све конпрмитује. Страшно је да се деси у храму то, што се десило са њим, и да храм послужи за сатанистичке незнабожачке оргије, што и сами горњи акти констатује, да његово недело проузрокује даље – кривицу „лишење свештеничког чина због кривице проузрокује саблазан у народу и служи на срамоту свештеничком чину...“

Круже приче да поменути свештеник има шурака епископа у Охридској архиепископији СПЦ, који је интервенисао да се поменути свештеник врати у исти храм, на саблазан верника, а Митрополит, који има неодољиву жељи да постане српски патријарх, па му треба његов глас и глас двојице других архијереја из поменуте Архиепископије, учинио је то што није смео, противно казни коју је наговестио у Декрету, противно канонима, Дисциплинским правилима СПЦ и Правилу о судовима у СПЦ, што га дисквалификује да се кандидује за тако високо место у нашој Цркви и биће људи који ће казати констатацију анаксиос, прилком евентуалне такве хиротоније. Осим тога, мени је убачено у сандуче неко памфлет, у потпису Информативне службе СПЦ, под насловом „Рани радови Ристе Радовица илити Митрополита Амфилохија“, на три странице, за које ја не могу да верујем да је то аутентично саопштење те службе. Јер би то било врло ружно да неко из Митрополитвое средине компромитује самог Митрополита, али и то би требало испитати шта је ту истина.

Стога, тражим да се поменути свештеник удаљи из храма Светог Марка, да се храм освети, тајно или јавно, као и канцеларије свештеничке, у којима се бестијално оргијало.

Тражим, такође да се удаљи из храма Светог Марка у Београду, као вероучитељ и поверник Братства татјана Франовић Михајловић, јер је завела једног светшеника, брак му ликвидирала, радила разне баханалије са другим људима тог храма, кажу да се против ње и њене сестре Иване водио поступак фалсификовања дипломе БФ СПЦ, а која сама улази у храм и канцеларије Маркове цркве са највећим пвоерењем појединих свештеника, иако служи на саблазан верницима и врши преваре свуда по целој Србји. Осим тога, она је вероучитељ и долази у овај храм, да би преварила друге лаковерне вернике да би им измамила новац, тобоже за градњу станова, како је учинила и потписнику ових редова, те се према њој воде бројни поступци, пред разним судовима у Београду (као Ки. Бр. 238/06 пред Петим оп. Судом; Ки. Бр. 30/08 пред Трећим оп. Судом, због дела превара у овом смислу и милионске користи МУП-а Србије, у Булевару деспоа Стефана, код иследника Зорана Ковачевића због чега сам позван на саслушање иако је ја нисам при-

јавио за превару до сада, а сада јој прети скорашња дуготрајна казна затвора.

На суду и пред тужилаштвом поменута Татјана се позива да је штити Патријарх Павле и високи званичници Цркве, чиме компромитује саму СПЦ. Када је сада ухапсе као овејаног преваранта, а она је вероучитељ при овој цркви, биће то још једна срамота за целу нашу Цркви и за више светшенство у СПЦ, јер се тачно не зна ко је то шстити из Цркве да врши преваре верника, јер своје наивне жртве регрутује само из Цркве, где се прима, са својом мајком Олгом, често за домаћина храмовних слава, па јој верници верују да је до бар и исправан верник.Чекаћу 15 дана на одговор од Светог Архијерејског Синода или на извршење предложених радњи, а онда ћу, ако од овог мог писма не буде никаквог ефекта, исто ставити јавности на увид преко Интернета, као сасвим исправан начин борбе против злоупотреба у СПЦ, јер нас је тако учио Господ Христос и свети апостол Павле: „Оне који греше покрај пред свима, да и остали имају страха“ (1 Тим. 5.20), као и „Избаците злога између вас самих“ (1. Кор. 5, 13)

30. септембар 2008. године

У синовској оданости
Протојерej др **Жарко Гавриловић**

ДОКАЗ: **Фотокопија Декрета АЕМ Број 977/2008.**

АРХИЕПИСКОП ПЕЋКИ
МИТРОПОЛИТ БЕОГРАДСКО-КАРЛОВАЧКИ
И ПАТРИЈАРХ СРПСКИ
АЕМ Број 977/2008,
25.јули/ 2008. године
БЕОГРАД

СТАРЕШИНИ И БРАТСТВУ ХРАМА СВ.АП.и ЕВ.МАРКА
Београд

Р.

На основу Извештаја са седнице Братства храма Св.апостола и еванђелиста Марка у Београду одржане 18.јула 2008.г.(под сл.бр.421 од 19.јула 2008.)као и Извештаја надлежног Архијерејског намесника београдског другог(под сл.бр.208 од 19.јула 2008.г.),сходно чл.108/ т.19 Устава Српске православне цркве и чл.217 Устава СПЦ

СТАВЉАМО ПОД ЗАБРАНУ СВЕШТЕНОДЕЈСТВА ДО МЕСЕЦ(30 ДАНА)
Пречасног Јереја НИКОЛУ ЈОВИЋА,привременог пароха
месте парохије при храму Св.ап.и ев.Марка у Београду

због "владања које не доликује свештеничком чину и положају" чл.214 т.а)2 Устава Српске православне цркве, и "подстрекавања на неморалне радње" сходно чл.26 Правила и поступака за црквене судове СПЦ,као и због "оскрнављења свете ствари или светог места" чл.12 Правила и поступака за црквене судове СПЦ и чл.56 и 57,т.4 истих Правила),а што проузрукује дате - лишење свештеничког чина, због кривице која проузрукује саблазан у народу и слуху на срамоту свештеничком чину,сходно чл.219 Устава Српске православне цркве.

За време трајања забране свештеходејства,јереја о.Николу Јовића,у његовим парохијским дужностима замењиваће га братство храма, с тим да једну половину од остареног прихода задржавају за себе, а другу половину прихода достављају именованом,о.Николи Јовићу.

Такође сходно горе цитираним одредбама Устава СПЦ,јереју Николи Јовићу,СТАВЉА СЕ ДОЖИВОТНА ЗАБРАНА ВРШЕЊА СВ.ТАЈНЕ ИСПОВЕСТИ,уколико иста не буде прекинчена или потврђена од стране Великог Црквеног Суда.

Ова Наша одлука(решење) ступа на снагу о д м а х.

О овој Нашој одлуци известити:
Црквени Суд и ЕУОдбор Архиепископије београдско-карловачке,
Архијерејске намеснике сва четири Архијерејска намесништва
Архиепископије београдско-карловачке,
Старешину,братство и управу храма Св.ап.Марка у Београду и
Јереја Николу Јовића,привременог пароха.

С благословом

за АЕМ ПАТРИЈАРХА СРПСКОГ
АРХИЕПИСКОП ЦЕТИЊСКИ И
МИТРОПОЛИТ ЦРНОГОРСКО-ПРИМОРСКИ

ДРУГИ ДЕО:
ПИСМА ПАТРИЈАРХУ СРБСКОМ ГОСПОДИНУ ПАВЛУ

1) ПИСМО ПАТРИЈАРХУ ПАВЛУ О ФАКСУ ИЗ АМЕРИКЕ

ЊЕГОВОЈ СВЕТОСТИ АРХИЕПИСКОПУ ПЕЋКОМ, МИТРОПОЛИТУ БЕОГРАДСКО КАРЛОВАЧКОМ И ПАТРИЈАРХУ СРБСКОМ Г. Г. ПАВЛУ
БЕОГРАД

ВАША СВЕТОСТИ,

Пре два месеца добио сам телефакс из Америке, који прилажем уз ово писмо, а који се односи на Вашу Светост у коме се поред осталог тврди да Вам је мајка Хрватица, да сте изменили Символ вере, да повлачите потезе у Цркви под великим утицајем безбожника. Не могу да верујем да је све ово истина, али када су овоме народу могли да подметну непријатељског војника као доживотног цара у овом народу све је могуће, јер како рече покојни Рашковић Срби су луд народ. Можда сам и ја такав, пошто из таквог народа потичем и, нарочито, зато што Вам о свему овоме пишем изигравајући неку белу овцу. Да сте заиста под великим утицајем располућених и обезбожених српских политичара сведоче многе чињенице, а међу њима биће слободан да наведем само неке: Ваш потпис на Дејтонску визу г. Слободану Милошевићу којим сте му дали два гласа у односу на поједине чланове српске делегације тако да највећи српски издајник добија Ваш благослов да може да пресуђује у судбоносним стварима за опстанак српског народа.

Сада се чује да Свети арх. синод СПЦ тражи оставку тог истог човека кога је више црквено руководство СПЦ, добрим делом и у већини устоличило Милошевића на власти а мени који сам га критиковао претили су рашчињењем. Ви сте, Ваша Светости, после велике материјалне проневере у Заводу за израду свећа, поставили као директора ПУО сина познатог српског бољшевика и крвника Драгог Стаменковића. Да брука буде још већа поставили сте за начелника економског одељења

при Заводу за израду свећа јуловца Милана Пауновића, о чему сам Вам писао и приложио документа, а он сада лежи код куће, како сам обавештен, и прима плату од наше Патријаршије. Добро знате да Вам је горе поменути потпис поништен, а Ви нисте поднели оставку. И уместо што тражите оставку човека кога сте устоличили и који је устоличио Вас, морали би сте да размислите о свом моралном кредибилитету за такав чин. Истовремено Вас обавештавам да сам више пута од више особа из иностранства добијао различита писма која говоре о стању у нашој Цркви и о томе да сте Ви лично пасивизирали свештенство да се бори против безбожника и секташа, под у светосављу непостојећим изговором, да се не баве политиком, коју флоскулу су измислили комунисти и масони да би елиминисали утицај Цркве у свом народу. Стога Вам је човек (Шешељ), који је тражио моје рашчињење 5. јула 1990. године у Вашој резиденцији, када му је епископ жички рекао да има право, сада забранио да се и Ви, као поглавар Цркве и верујућег народа Божијег бавите политиком, без обзира што се ради о борби за опстанак српског народа и СПЦ. Чак је дотични господин тражио и Вашу оставку под истим оним изговором, под којим сте Ви и Вама слични архијереји претили мени да ме рашчините, тобоже, због тога што се бавим политиком. И Ви и ја не бавимо се примарно политиком него духовном обновом и опстанком овога народа.

Када сам већ поменуо проневеру у Заводу за израду свећа, сећам се и краће близу пола милиона немачких марака из касе епархије жичке, онда морам да кажем да се то десило у епархијама на чијем су челу најстарији архијереји, немоћни да држе под контролом и у исправности потчињене службе и свештенике. Чудно је, зар не, да свештеник који стекне право за пензију иако је у одличном менталном здрављу и пуној способности, а да архијереји остају доживотно на епархијама иако имају већу одговорност пред Богом и људима и могу да услове већу и душепогубнију штету за народ и Цркву. Чудно је што епископ који је продао цркву римокатолицима може да остане у чину и то доживотно иако не може да управља ни самим собом и да му се не бира викар, а да много млађим архијерејима постављају се млади викари. Не призива ли се овим још више проневера, анархије и пасивизације у нашој Цркви?!

2) ПАТРИЈАРХУ О ПРЕТЊИ ЗА РАШЧИЊЕЊЕ ПОСЛЕ ПРИЈЕМА АКТА ЦРКВЕНОГ СУДА

ЊЕГОВОЈ СВЕТОСТИ
АРХИЕПИСКОПУ ПЕЋКОМ,
МИТРОПОЛИТУ БЕОГРАДСКО КАРЛОВАЧКОМ И
ПАТРИЈАРХУ СРБСКОМ Г. Г. ПАВЛУ
Београд, 1. децембар 1991. године

ВАША СВЕТОСТИ,

Дуго сам размишљао, чак се и колебао, шта да урадим после пријема акта Црквеног суда бр. 40., од 20. јула 1991. године, који сте Ви лично потписали, што је неуобичајено, акта који има призвук ултиматума и оптужнице истовремено. Осим тога, овај акт сам добио тек пошто је све београдско свештенство сазнало његову садржину. Мислио сам да је најбоље да оћутим али остављен ми је рок од месец дана да на њега одговорим, што у року и чиним.

Вашим актом сам вишеструко повређен и као човек и као свештеник. Као што рекох, он је прочитан пред целим београдским свештенством на седници 23. октобра 1991. године, а ја сам га добио две недеље касније, тачније 4. новембра 1991. године, и то пошто сам се обратио самоиницијативно Црквеном суду и тражио да ми се достави. Видео сам да ми је он тобоже достављан, али ме нико никада о томе није обавештавао. Поштар каже да Ваш акт није имао у рукама, нити има налепнице која је на њему била, а службеници у пошти Београд 11050 кажу да га они нису добијали, па су ми на шалтеру дали некакву потврдицу о томе, коју достављам у фотокопији. Да ли се и овде не ради поново о комунистичкој подвали у каквих је до сада много било, да ми се не уручи писмо, а Вас обавесте да су га уручивали, али га ја нисам хтео примити, то не знам. Нека их Бог пита?!

Уз све уважавање према Вама и Вашем чину принуђен сам да Вам кажем да се ничијих претњи не бојим. Бојим се само Бога, а људе поштујем. Нисам се плашио комунистичких претњи "у зло време и године страшне" када сам отишао у Богословију и постао свештеник у време када је скоро све

живо окретало главу од свештеника, а заклети комунисти ми претили више него данас да ће ме затворити, отерати на робију, када сам био млади голобрад, а зашто би се ма чијих претњи плашио данас када сам, такорећи, на заходу живота и немам шта да изгубим него би ми смрт била добит исто као и живот у Христу. А и онда су ми комунисти претили да се бавим политиком, да користим веру у политичке сврхе. Али су то били комунисти ван Цркве. Данас ми, нажалост, комунисти у Цркви упућују исте оптужбе, притајени и зли врше притисак на Вас да не што предузмете против мене, да мене "ислуженог борца за Цркву" лишите чина и изазовете непредвидљиве последице по све нас.

Претњи и уцена се нисам плашио, већ су ме оне изазивале да се још више борим. Па када се претњи нисам бојао раније; сада их се, на заходу свога живота, још мање бојим. Само се Бога бојим, а људе могу поштовати ако су тога заслужни или презрети, ако презрење заслужују, те се не бојим ни мало свих претњи свих комуниста, оних изван Цркве или оних у Цркви, јер "Страх човјеку често образ кваља" (Његош). Ја сам слободан човек, слободан у свету слободан од света, не дугујем никоме ништа само Богу душу, а слободан је само онај који је спреман на све служећи своме Господу, а не људима, јер је Бог истина (Ср. Јов. 14, 6). Није истина Бог, него је Бог истина. А сви они који мени прете морају се плашити и Бога и истине, јер ће се свачије дело објавити и све што људи говоре у клијетма проповедати са кровова (ср. Мат. 10,26: "Не бојте их се, дакле; јер нема ништа сакривено што се неће открити, ни тајно што се неће дознати"). Онај који се Бога боји, људи се не боји. И ко се боји људи, мало му је стало до Бога.

Истина, Ви сте ми наговестили ово писмо још када сте ме позивали и саветовали да напустим политику и Странку. Ипак је ово Ваше писмо изнело на светлост дана читав сплет проблема и изненађења. Прошле године примили сте ме, истина као Епископ рашко - призренски, заједно са преосвећеним Амфилохијем у издвојену аудијенцију у ман. Грачаници, а ја сам и тада вршио исте верске и националне послове као и сада, без речи прекора или опомене. Али, када сте постали српски Патријарх нешто се променило у Вашем ставу према мени, иако сам се као дете радовао Вашем

избору када сам ту вест чуо на мађарској граници 2. децембра 1990. године на повратку из Минхена. Видите, не треба се ни доброј вести радовати, јер она посече човека. Питам се: откуда промена Вашег става према мени: да ли због тога што сам ја сада Ваш клирик, а онда нисам био или због тога што нека "подземна струја" у Цркви или Вашој околини утиче на Вас да тако радите према мени? Иако то морате да радите желео бих да знам, па ће и мени, а верујем и Вама, тада лакше бити. Знате ли да нико није никада, колико ја знам, рашчињен због послова којима се ја сада бавим у историји наше Цркве, а било их је, сигурно, и горих од мене, барем оних који су, као комунисти, напустили црквену службу и ставили се у службу комуниста, па никада нису рашчињени. Осим тога, и Ви и сви око Вас, морају имати у виду чињеницу да ја нисам активни свештеник као што су то они били, и да посао којим се ја сада бавим не иде на штету мога свештеничког звања. Да се вратим на Ваш акт. Он је не само ултиматум него и оптужница. И не само оптужница него и прејудицирана пресуда, пошто сте, својим потписом на овом акту, истовремено подигли оптужницу против мене, а како сте, по своме положају, председник Црквеног суда, то сте ми својом оптужбом истовремено и пресудили унапред. Вашим послушницима неће остати много посла него да пресуду образложе, а Вама да је потпишете. И мој свештенички чин, који сам љубоморно чувао и сачувао од комуниста, оде баш сада када комунисти морају сићи са политичке сцене, и то захваљујући Цркви?! Сећам се када је покојни, мени драг, епископ Василије био црквеносудски тужилац приликом рашчињења покојног епископа Дионисија, али истовремено и гласао за то рашчињење. Црквено право, као уосталом и световно, не познаје таква овлашћења да се, у једној личности, истовремено нађу и тужилац и судитељ, осим ако не желимо да се вратимо у оно страшно, обесправљено време када је важила пословица: "Кадија те тужи, кадија те суди!" Међутим, какве везе има наша Црква са тзв. шеријатским правом? Зар се наша Црква не управља по канонском, праву? Било би ми много лакше у души, а и приликом одбране чина, да Ви тај акт нисте потписали, али о томе је требало да брине Ваша Светост.

а) Канони у служби кажњавања неподобних

Само они који не знају, или неће да знају, шта ја радим могу да говоре да се ја бавим политиком. Могу то да говоре и они који су у служби неке друге, тамне, позадинске силе у Цркви или изван Цркве.Ви се, Ваша Светости, позивате на каноне када желите мене да жигошете и осудите, уз помоћ призивате правила која је пракса превазишла или се на мене не односе, али онде где бисте могли, и морали, каноне применити, Ви ћутите. Питам Вас: зашто не примењујете каноне на епископе који се селе са епархије на епархију кад год хоће, а не "по суду других епископа", куд год хоће, колико хоће, чак изричито захтевају коју епархију хоће по цену оставке? Или, што се не сетисте канона према тзв. раторобрачким епископима који држе по две епархије истовремено, супротно канонима и чл. 112 Устава СПЦ? Или према епископима који су напустили своје епархије и епархиоте у време њиховог ужасног страдања? Нисте се сетили канона ни према оним свештенослужитељима сва три степена који служе на саблазан својој пастви или су у служби комуниста и социјалиста? Нисте каноне применили ни на тзв. комунистичке свештенике који, и то у Цркви, воде комунистичку политику, на свештенике који су чланови других опозиционих странака или чак, што је још горе, који су чланови СПС, на свештена лица који су чланови свештеничког удружења који још увек раде у полуилегали, пред којима су врховни представници Цркве до сада били врло сервилни. И сами знате да док сте боравили у Београду као епископ рашкопризренски, а Ваше монаштво и свештенство страдало на Косову од подивљалих Арнаута, како сте у лицу прокомунистичког свештеника о. Ратка Божића имали одличног сарадника. А знате, не може бити да не знате, да је било доста свештеника чланова КПЈ, ССРН, председника среских и општинских одбора које су комунисти поставили на те положаје, председнике судова, министре у влади, потпредседнике Президијума Србије, чак је свештеник био министар злогласне ОЗН-е и потписао декрет о забрани повратка Срба на вековна своја огњишта на Косову и тада ни он није рашчињен. Знам, и Ви сте пострадали на Косову. То ценим и поштујем, али зашто Ви

омаловажавате моја страдања проузрокована од преосталих и прерушених бољшевика који су остали у нашем народу и у Цркви? Дакле, нема принципијелности у примени канона у нашој Цркви него се они користе за кажњавање неподобних, па се осуђујем ја за мање пропусте, иако сам пензионисани парох, а повлађује се онима који директно, као активни свештенослужитељи, служе на саблазан својој пастви.

Ви нисте применили каноне ни против хомосексуалаца које Свето писмо оштро жигоше (III Мој. 18, 22; Римљ. 1, 27), канони и Кривична правила СПЦ (1961., чл. 24.), којих је сваким даном све више у Цркви. Чак је један Ваш клирик из рашкопризренске епархије који је, због хомосексуалства, ошишан и обријан на Богословском факултету, а другог једног, Вашег бившег клирика који је истеран из Призренске богословије због истог греха, Ви сте овде у Београду примили у свезу клира.

Ви нисте применили каноне ни против масона у Цркви којих је, такође, све више сваким даном, иако они служе директно Сатани. Један од њих је, како неки кажу, масон 31 степена, изабран скоро за митрополита од стране Светог архијерејског сабора коме сте Ви лично председавали.

Ви нисте лишили чина ни оне који су, уз помоћ државних, али што је још горе безбожних и комунистичких, власти, чак удбаша и осведочених непријатеља Цркве, промовисани у Цркви на истакнуте положаје на којима се још увек налазе, супротно 30. правилу Светих апостола.

Ви нисте лишили чина ни свештенослужитеље који су присталице комунистичке и социјалистичке политике и који за њих раде у Цркви, држе њихове слике напоредо са иконама, иако су они активни свештенослужитељи, или су службеници Цркве по разним установама, чак и у Вашој околини, а посегли сте, брже-боље, да се обрачунате самном, зато што ја немам никога иза себе, иако сам ја парох у пензији. Вероватно само зато што се скоро само ја у Цркви бавим антикомунистичком политиком. Али ја имам иза себе најмоћније Биће које ће сваку ствар извести на чистину. Вама они сви не сметају нити групно нити појединачно. Вама само ја сметам, само се ја бавим политиком, а они који тајно и јавно раде за непријатеље Цркве, а у Цркви су, Вама не сметају.

Чак ту можемо убројати и оне из Ваше најближе околине, који су Ваши сарадници. А ја се, углавном, бавим духовном обновом српског народа, припадам Покрету духовне обнове и уједињења Српства, не борим се за власт нити за своје позиције него за позиције Цркве у друштву, нисам се нигде кандидовао ни на једну функцију, нисам запослен ни на каквим световним ни грађанским пословима, не примам плату ни од кога већ живим од скромне своје пензије од 4800 динара. Напротив, посао којим се бавим не доноси ми ни репутацију, ни славу, ни положај, ни награду, већ ми само одузима моје слободно време, уштеђена материјална средства. Тачније, Странка којој припадам бори се за обнову морала и религије, правне државе и парламентарне монархије у српском народу не бори се за власт. Али, Вама, дакле, то смета. Онда нити сам ја за Вас нити Ви за мене. Онда ја морам бити рашчињен, али не и елиминисан све док ме Господ држи у овом свету.

б) Ако бисмо на каноне гледали тешко да би неко био достојан СВЕШТЕНСТВА

Ако погледамо на каноне тешко би било наћи достојног свештенослужитеља који би могао да задржи свој чин, јер први и последњи хришћанин, каже Берђајев, јесте Господ Христос. Зар он није обједињавао у себи све три дужности: царску, првосвештеничку и учитељску? И зар се у тој царској дужности не налазе и "световни и грађански послови"? Пођимо редом!

а) 30. правило Светих апостола каже: "Ако се који епископ послужи световним властима да кроз исте задобије Цркву, нека се сврже, пак и одлучи." А шта да кажемо када је та власт још и безбожна, и не само безбожна него Цркви непријатељска, па поставља или бира епископе и патријархе. А 16. чл. Кривичних правила СПЦ гласи: "Свештено лице које се служи упливом ван Цркве да у Цркви стекне какав јерархијски положај, звање или службу... подлеже лишењу свештеничког чина, односно искључењу из црквене заједнице."

Питам се колико је епископа наше Цркве могло да се, после рата до Вашег избора за патријарха, изабере без одобрења "надлежне" комунистичке власти? Зар и Ви не

знате да је бивши патријарх Герман изабран вољом комуниста и УДБ-е, а не вољом Изборног сабора, па би његов избор морао бити неважећи, а све свештенорадње које је он као патријарх обавио могле ставити под знак питања? О томе је писао о. Јустин Поповић.

б) 42. правило Светих апостола истиче да епископ, свештеник или ђакон "који се предаје игри и пијанству", ако то не престане чинити по упозорењу, да се сврgне. А сложићете се да код нас има епископа, свештеника и ђакона алкохоличара према којима се не примењују канони.

в) Правило 70. Светих апостола, правила 10. и 11. Шестог вас. Сабора трулског, као и правило 1. Четвртог вас. сабора забрањују православним епископима и свештеницима, као и верницима општење са Јудејима и незнабошцима, чак и заједничке молитве и трпезе, а правило 94. Шестог вас. Сабора одлучује сваког хришћанина који се заклиње "незнабожачком заклетвом", а ако то чини клирик, да се сврgне. Наши епископи и свештеници на екуменским конференцијама скоро редовно присуствују заједничким молитвама, трпезама, друже се и опште са Јудејима и незнабошцима, врло су присни са безбожницима и комунистима, са њима су на заједничким седницама парламента, на заједничким ручковима и вечерама, чак хвале безбожничке уставе и законе, величају комунисте. И данас је многима у Цркви пречи вођа социјалиста него сто Жарка Гавриловића.

г) Правило 50. Светих апостола забрањује епископима и свештеницима да врше једно погњурење и ко не изврши три погњурења приликом свете тајне крштења, да се сврgне. А код нас уобичајено да се не врши ни једно погњурење него само поливање.

д) Правило 14. Шестог вас. Сабора забрањује да се презвитери постављају пре 30., а ђакони пре 25. године живота. Сабор СПЦ (СБр. 17., октобра 1884.) модификује тај канон тако да се презвитер не сме постављати пре 25., а ђакон пре 21. године живота. Да ли наши епископи поштују ово правило? Ја сам рукоположен и постављен на парохију у 23. години живота.

ђ) Правило 80. Шестог вас. Сабора указује да ако свештено лице не уђе у цркву у току три недеље, да се сврgне. Код нас

је било свештеника, нарочито после рата, који су напустили црквену службу, запослили се код комуниста у државној, дакле "световној и грађанској служби", годинама и деценијама нису улазили у цркву, па их нико никада није рашчинио нити повео чак поступак за рашчињење, него су сада обукли мантију и служе. И баш таквих случајева има код оних "чистунаца" канона који данас мени и другим свештеницима забрањују да се бавимо политиком, овом антикомунистичком.

е) Правило 3. Првог вас. сабора, као и правило 5. Шестог вас. Сабора забрањују држање "жењскиња" у становима и резиденцијама епископа, презвитера и ђакона. Овом је слично и правило 18. Седмога вас. сабора. А код нас скоро да нема епископске резиденције да нема нека жена, монахиња или верница, понегде и више њих.

ж) Правило 47. Шестог вас. Сабора забрањује да жена борави у мушком и мушкарац у женском манастиру. А код нас је супротно, што очигледно има оправдање.

з) Правило 24. забрањује свештенослужитељима сва три степена посећивање коњских трка, позоришних представа, свадби, а ако то учине, да се сврgну. И сами знате како је код нас.

и) Правило 20. Шестог вас. Сабора забрањује епископу да учи у другом граду изван своје дијецезе, а ако то учини да се редуцира на степен свештеника. А код нас има епископа који се мешају свештеницима у парохије.

ј) Правило 64. Шестог вас. Сабора забрањује световњаку да учи народ или да држи говоре у храмовима. А код нас подобни, само подобни, политичари држе говоре у храмовима, какав је случај у храму Св. арх. Гаврила у Земуну, или кад митрополит београдски Перко држи говор у цркви Св. ап. Марка на опелу патријарху Герману. Нисам против тога ја, али канони јесу.

к) Правило 77. Шестог вас. Сабора забрањује свештеницима сва три степена да се заједно купају са женама, а ако то учине, да се сврgну. Тако су се монаси на подвизавању стидели да гледају своје наго тело. А код нас се чак и монаси свлаче пред другим лицима.

л) Правило 54. Светих апостола забрањује свештеном лицу да једе у крчми, а ако то учини, да се сврgне. Одлука

Сабора СПЦ (СБр.110. од 21. X 1892.) забрањује свештеницима да седе пред кафаном, а нарочито за време богослужења.

Могао бих Вам навести сијасет примера, раније и сада, свештеника који уместо у цркву на литургију иду у кафану, неки и не служе литургију под изговором да нема верника. Како ће их и бити ако он само једном изневери ма и једног верника који се спремао за причешће, а није причешћен зато што је његов свештеник пробдео у кафани. Међу таквим свештеницима има и миљеника надлежног епископа. А има их који не излазе из кафане.

љ) Правило 42. Светих апостола забрањује да се свештено лице "предаје игри или пијанству", па ако по упозорењу то непрестану, да се сврgну.

Код нас, богами, има епископа који су зависни од пића, а камоли свештеника. А они су надгледници свештеничког рада.

м) Правило 36. Светих апостола да ако неки клирик увреди свештеника или ђакона, да се одлучи. А епископ жички Стефан проноси многе неистине и увреде за мене, а када сам конкурисао на катедру Апологетике на Богословском факултету у Београду тврдио да имам ванбрачну жену и децу и тражио од епископа Амфилохија и протођакона Прибислава Симића који је тада био декан да то установе.

н) Правило 53. Светих апостола каже да ако се свештено лице гнуша меса и вина у празничне дане, а то не чини ради аскезе, да буде свргнуто. Познато нам је како је сада и са мирским и са монашким свештенослужитељима.

њ) Правило 5. Светих апостола каже да епископ "не изгони своју жену."

Сада се код нас епископи не жене, али једнога дана може некоме пасти на памет да се позива и на овај канон.

о) Правило 51. Светих апостола истиче да ако се епископ, свештеник или ђакон уздржава женидбе, вина и меса ради гнушања и осуде других, а не ради аскезе, да се поправи или сврgне. Познато Вам је како је у нашој Цркви.

п) Правило 29. Светих апостола каже да ако ко купи новцем, или омогући такву куповину, свештеничког чина, да се сврgне. Слично је и 30. правило истих. Правило 2. Четвртог вас. сабора истиче да ако неко за новац рукоположи, одлику-

је или постави неког клирика или верника у цркви, има да се сврге. О томе говоре и Крививична правила СПЦ. Да ли се код нас поштује овај канон у свему?

р) Правило 14. Светих апостола истиче да епископ не сме напуштати своју епархију за коју се венчава хиротонијом, осим по суду других епископа. Код нас има епископа који захтевају ту и ту епархију или ниједну.

с) Правило 47. Седмог вас. сабора забрањује монасима да напуштају манастир и живе у свету. То исто чини и Сабор СПЦ (СБр. 20., октобра 1884.; СБр. 72., од 3. октобра 1892. године) А код нас сви епископи, па и Ваша Светост, толерише живот монашких лица изван манастира, чак и у Београду.

т) Правило 9. Светог арх. Сабора СПЦ забрањује мужу и жени да могу обоје крштавати децу истим родитељима. Мислим да већина свештеника и не зна за ову одлуку, а камоли да је примењује.

ћ) Правило 5. Светог арх. сабора СПЦ забрањује да архијерej наплаћује таксу за разрешења и благослове. Код нас се епископи не држе тога правила. Набројао сам само неке од канона и правила наше Цркве којих се Црква не придржава или, можда, ја грешим, баш зато што сте Ви навели у свом акту једно правило нашег Сабора и један канон Васељенског сабора, и ако би ми предупредили последице које ме очекују.

в) Да ли се на мене могу применити наведени црквени прописи?

У своме акту позвали сте се на два прописа, једну одлуку Сабора наше Цркве из прошлог века и један канон Седмог васељенског сабора одржаног пре више од једног миленијума. Најискреније мислим да се ниједно правило не може односити на мене пре свега што сам ја пензионисани парох, иако не пензионисани свештеник.

1) Што се тиче одлуке Светог арх. сабора СПЦ (СБр. 59.; октобар 1883.), по којој се забрањује свештеницима да буду чланови ма које политичке партије, ја желим да кажем да је овде Светосавска странка редуцирана на ниво политике партије, што није адекватно тумачење. Имам част да не припадам ниједној политичкој партији него Српској светосавској

странци која је пре Покрет духовне обнове и уједињења Српства како и гласи званичан поднаслов наше Странке, а као Странка смо се регистровали код "световних власти" пошто Црква не региструје грађанске странке. Осим тога, доставили смо Програм Странке Светом арх. синоду, с молбом на указивање примедби, а у току оснивања Странке био сам два пута са Замеником патријарха Германа и обавештавао га шта смерамо да учинимо, чак ми је и он сам тражио некакав програм, мислим да је од Дучића, да ми да да се помогнем, али је касније, када је добио "инструкције" патријархов Заменик ретерирао, али ја нисам могао себе да дезавуишем. Све остало што је донето у вези мог националног и верског рада сматрам да не може на мене ретроактивно да се односи него на будуће случајеве.

Када је Сабор СПЦ у прошлом веку доносио одлуку о забрани да свештеници буду чланови политичких партија то је и разумљиво, јер тада није постојала Светосавска странка нити ма која демохришћанска. А, кошуља је, ваљда, ближа од капута и Светосавска странка требало би да је ближа Цркви од Социјалистичке партије Србије да је неко срећније и срећеније време. Па иако је та одлука донета од стране Сабора СПЦ ипак Вам је познато колико је мноштво свештеника било учлањено у разне политичке партије, колико их је пре рата било посланика, чак и комуниста, ако желите могу Вам документовати. Па, опет, нико никада не покрену против њих никакав поступак за лишавање чина.

Да ли Вам је познат макар један случај рашчињења српског свештеника само зато што је био члан неке политичке партије? Па ако није, зашто на мени живом експериментишете и примењујете правило из прошлог века које није примењено ни према коме? Није ли то Херостратски поступак да би се ушло у историју? Не рече ли Господ: "Субота постаде човека ради, а не човек суботе ради" (Мар. 2,27)?

2) А што се тиче 10. правила Седмог васељенског сабора којим желите да ми пресудите и лишите ме свештеничког чина, могу да Вам кажем да се он, колико се ја разумем у црквено право а моје знање у њему је оскудно, тај канон се уопште не односи на мене. Осим тога, Ви сте, што је недопус-

тиво ма коме а Вашој Светости посебно, цитирали део текста тог канона, и то онај који мене терети, што ме наводи на помисао да Ви, или неко ко Вас је упутио на овај канон, нисте према мени добронамерни, а ако то стоји, онда сам ја већ осуђен и рашчињен, без обзира што суда није било. Но, познавајући Вас, ипак мислим да Вас неко, ко није пријатељ ни Вама ни мени ни Цркви форсира и натеже каноне да би мене сада избацио из Цркве када сам сав свој живот уложио у њу и када наступају бољи дани за њену акцију. Ко је тај? - Неко чија је прошлост, а делимично и садашњост, тамна и који ће сутра бити прозван за оно што је радио, а није требало или за оно што није радио, а требало је да ради.

Покушаћу да цитирам интегралнији део текста овог канона, јер је цео канон предугачак за овај одговор, а он гласи:

"Пошто неки клирици, обилазећи наредбу правила, запуштају своју парохију и у друге парохије одбегавају, (подвукао Ж. Г.)... такве клирике, без приволе свога цариградског епископа, не треба ни у какву кућу примати, а који то учини, и у томе остане упоран, нека се свргне. Учине ли то који клирици са приволом поменутих свештеноначалника, у таквом случају ти клирици не смеју узимати на себе световне и грађанске послове (подвукао Ж. Г.), пошто им је то божанским правилима забрањено да чине. А ко се затече да такве послове предузима код тзв. великаша, нека или престане, или нека се свргне. Свакако му је боље да иде да учи децу и своје домаће и да им чита свете књиге, јер је за то свештенство добио." Дакле, то би био изворан текст који сте Ви напоменули, али сте цитирали само оно што ме терети. Питам себе и Вас: Ко је то тако моћан, у Цркви или изван ње, ко тера српског Патријарха да погрешно цитира канон?

Вама је, претпостављам, сасвим јасно да се овај канон на мене не односи, нити се може односити, јер пре свега, нити сте Ви "цариградски епископ" нити сам ја фанарјот. Овде се ради о односу српског Патријарха и српског свештеника. Но, неко је хтео да нађе неки канон којим би ухватио комарца, иако другим дозвољава да пропусте магарца. Тако сам и ја дошао под удар канона који се на мене не односи. Ја сам, у одговору Војиславу Шешељу, када су страначки прваци

примљени од Светог арх. синода СПЦ, коме пријему сте и Ви присуствовали, рекао да нема канона који може забранити свештенику у умировљењу бављење националним и политичким радом, али има канона који забрањују да свештеник као парох у активном статусу напушта своје црквене дужности да би се бавио политичким или националним, да пренебрегава веће и прече дужности, а да се бави нижим, мање важним пословима.

Али, за име Бога, ја нисам активни парох већ пензионисан од стране поменутог Заменика патријарха Германа који је за 24 часа, по пријему моје молбе за разрешење, исту проследио и актом АЕМБр. 749., од 20. новембра 1989. донео одлуку: "...са захвалношћу на досадашњем раду, разрешавамо га даљег опслуживања III-е парохије при храму Покрова Пресвете Богородице у Београду..." Касније ми је давао да будем парох при Болничкој капели у Београду и када сам га питао: Коме тамо да мисионарим?... Мртвима, са толико школе? Одговорио ми је љутито: "Шта би ти хтео? И тамо се може мисионарити. Како Филарет?..." Нисам му ништа одговорио, јер је сваки одговор на овакво резоновање излишан, пошто он упоређује мене са два доктора, а и факултетом са монахом без завршеног факултета. И тако се појединци у Цркви разбацују са школованим људима. За мене није било места у црквеној просвети коју су контролисали доста Цркви страни елементи, а пружа ми се животна шанса - да проповедам упокојенима Ја сам, дакле, пензионисани парох, али нисам престао бити свештеник, служим по храмовима кад год могу, проповедам, држим предавања, дакле "учим децу и своје домаће" где год могу и ако се томе не испрече зли људи и натегнути прописи.

Ја нисам "запустио" нити "напустио" своју парохију, јер сам од те службе легално разрешен, истина не од "цариградског епископа", али од оног који је замењивао легалног архијереја. И што је још важније, ја нисам, по пензионисању, отишао у неку другу службу, нисам "узео на себе световне и грађанске послове", нисам отишао код ма ког великаша у његову домаћу богомољу, не примам ни од кога никакву плату, већ све што радим за добро Цркве и народа, радим то гратис, чак имам само штету и материјалну и губим много од свог оскуд-

но слободног времена које би могао да употребим на писање. А што се тиче мог учитељског рада, на који ме опомињете у акту, ја то обављам у великој мери као ретко који свештеник. Прокрстарио сам Србију говорећи о нужности моралне и верске обнове српског народа. Само што ми, понекад, ту учитељску делатност забрањују они који ме оптужују да се бавим политиком. При том, то су "моћници" који се мешају у туђу надлежност, који желе другима да "попују". Навешћу само два примера.

а) Позову ме прошле године у Шведску као пензионисаног пароха да заменим надлежног свештеника у јануару. Искористим ту прилику да добијем генерално одобрење да могу служити и проповедати где ме буду позвали из кога ће се видети да нисам под забраном, јер често ме позову уочи самог неког скупа када је временски немогуће добити дозволу надлежног епископа. Међутим, поменути Заменик патријарха Германа одговори ми љутито да ми се одобрава "искључиво одлазак у Малме, Шведску на позив Управе парохије, а за сваки други случај обратити се на прописан начин без икаквих условљавања од стране молиоца" (АЕМБр. 2., од 2. јануара 1990. године).

Што значи да сам обавезан за сваки иступ, предавање, појављивање у Јавности да тражим дозволу "на прописан начин" од стране надлежног епископа, а њега нема данима у Београду и нико други не може то решити. А право проповедања божанске речи као што Ваша Светост напомиње, не трпи никакво одлагање.

б) Почетком јуна 1990. године позове ме у Параћин наш угледни тенисерски стручњак г. Мишко Савић, чини ми се да је председник или потпредседник ИО У Параћину, да 10. јуна 1990. године одржим предавање о Светом Сави и ја пристанем. Таман када сам спремио предавање позива ме г. Савић и каже да је епископ жички Стефан рекао да неће допустити да свештенички хор Епархије жичке учествује на тој прослави, ако ја држим предавање. Одговорио сам да ми је жао што мој професор у Богословији, који ме је једно тада учио а сада говори друго, који ме је убеђивао да будем монах више пута, позивао код себе и саветовао, тако о мени мисли, али да они ни у ком случају не смеју доћи у сукоб са

епископом, иако то није био надлежни архијерej. И ја се повучем. Наместо мене предавање је одржао нико други него председник верске комисије ССРН града Београда набеђени књижевник Миодраг Ђукић. И када је социјалистички председник верске комисије, који ће само после неколико дана напасти Цркву и Свети арх. синод што су жигосали представу "Свети Сава" од С. Ковачевића, држао предавање, онда епископ Стефан није повукао свештенички хор.

Ето, како ми се дозвољава да "учим децу или своје домаће" Божјем закону. Социјалистички активисти, захваљујући нашим епископима, се шепуре по нашим црквама, држе предавања, само што нису ставили епитрахиље, а нама који смо крварили од њиховог зулума за време тираније комунизма спречава се држање предавања о Светом Сави. Па, и то од ненадлежног епископа.

Зар и то не говори о моралној кризи кроз коју пролазимо ми у Цркви које су комунисти прогонили да нас сада прогоне наши професори и епископи?! За чији рачун они раде?! Нису ли то они исти "кругови у Цркви" који траже моје рашчињење што се тобоже бавим политиком, а они су наивни у политици и не знају за коју политику раде?!

Зар чин који ми Ви нисте дали, који сам ја љубоморно до сада чувао и сачувао, упркос страшних претњи комунистичких, да га Ви сада у бољем времену, човек кога многи сматрају светим, одузмете на туђи захтев?! И због чега Ваша Светости?! И за кога тако урадити?! Зар да Ви уђете херостратски у историју као први српски патријарх који је рашчинио једног свештеника што се, тобоже, бавио политиком?! Зар се није рашчинио Влада Зечевић што је напустио парохију и отишао прво у четнике, а онда у партизане и постао министар ОЗН-е него су пред њим дрхтали епископи? Зар се није рашчинио прота Милан Смиљањић што је напустио парохију и отишао у комунистичку службу, постао потпредседник Президијума Србије, него је због тога одликован још и протским чином у току таквог комунистичког службовања. А када је прота Смиљањић умро на сахрани му је епископ који Вам "седи уз скуте" на опелу држао хвалоспеве, величао његово бављење политиком. А он је сада један од најватренијих заговорника да се ја казним што се

бавим политиком, иако није мој надлежни епископ. Зар и сами не увиђате, Ваша Светости, да поменути епископ нема исти аршин за комунистичку и антикомунистичку политику, да се не односи принципијелно према комунистима и свештеницима? И откуда то да само наши моћници у Цркви забрањују својим свештеницима да се баве националним пословима у време када је сваки човек у српском народу драгоцен, а не брани им се грехољубље, материјализам, кариjеризам, небрига у уздизању и едукацији паства, нарочито деце и омладине која су нам разграбљена од верских секташа и пропагатора разних мистичних и кабалистичких учења. А то није случај у другим православним црквама.

На пример, у Руској православној цркви патријарх Алексеј заједно са другим свештенослужитељима, је депутат врховног Совјета. Садашњи румунски патријарх био је члан комунистичког Чаушесковог парламента, па је и сада Илијесуовог. Архиепископ Макариос је био истовремено поглавар Цркве на Кипру и председник државе. У Русији се после Српске светосавске странке формирао Хришћански покрет на чијем челу су свештена лица. Откуда некакво "политичко" чистунство само код наших епископа? Докле ће се Срби заиста правити "већи католици од самог римског папе"? Да ли знате да сте, оваквим својим држањем поткопали рад опозиције у борби за слободу и демократију, а помогли владајућој партији да учврсти своју демагошку власт, јер су Вам обећавали у предизборној кампањи враћање национализоване црквене имовине, а после стопирали у Скупштини изгласани закон о томе.

г) Црква на страни владајуће партије

Да ли Ви мени забрањујете уопште бављење политиком или бављење опозиционерском политиком? Ако ће нам се забранити политика, како ћемо гласати и знати кога би требало гласати? А признаћете да је право да се бира и буде биран основно људско право које није негирано ни у Библији, канонима, законима и повељама о људским правима. Знате ли ви да је цела Црква, свештенство сва три степена и благочестиви народ учествовао у првој хришћанској заједни-

ци у бирању епископа? Знате какав је изгледао Изборни сабор до избора патријарха Германа? Зашто сада, због злоупотреба једних, казнити друге? Зашто због непоштене политике коју су комунисти водили омрзнути сваку политику и проглашавати је недостојном свештеничког позива? Зар није врло важно ко ће нас водити, ко ће власт чинити? Зар смемо одбити часно обављање друштвених послова? Та знате ли колико је свештенослужитеља у нашој историји активно радило на државним и политичким пословима?

Причају добронамерни људи који су Вам помогли да дате примедбе на Устав СФРЈ и Србије прошле године када су Вам пребацили да много подржавате владајућу партију да су неки одговорили: Ако победите на изборима, ми ћемо тако сарађивати и са вама! Да ли то значи да Црква нема свога става када су у питању главни токови живота? Да ли се може активност Цркве поистовећивати са активношћу власти? Да ли је Црви место у народу или уз власт, како је на жалост било под комунистима, а није се много на боље изменило ни под социјалистима? Шта је са црквеним мужевима који су, када је требало, устајали против државне власти ако је она била тиранска, злочиначка, лоповска? Знате ли како је страдао Свети Јован Крститељ, зашто су прогнали Светог Јована Златоустог, зашто су комунисти пребили епископа Варнаву Настића, митрополита црногорскоприморског Арсенија, зашто држали у некој врсти кућног притвора о. Јустина Поповића?! А колико су се комунисти мешали у нашу Цркву, вршљали и господарили у њој остало је сведочанство и овог врлог мужа. Како ће се наша Црква очистити од оних који и сада, док ја пишем Вама овај одговору раде на цинкарењу у Цркви поштених, врлих, родољубивих свештенослужитеља? Како ћемо се лишити огромног баласта који спречава Цркву да изађе у народ и почне мисију у своме народу коју су прекинули комунисти? Како ћемо моћи да ишта добро урадимо на корист нашег народа и Цркве када има међу нашим највишим личностима у Цркви оних који нису пријатељи Цркве и српског народа?!

Зар они који се више баве од мене политиком, који се више виђају са комунистима, у парламенту са посланицима, који држе говоре, учествују јавно на телевизији у политичким

темама, смеју, могу мирне душе да мене осуђују за бављење политиком када се они баве социјалистичком, а ја демократском политиком. Ко је тај који је чист од политике, укључујући и Вашу Светост, од бављења политичким пословима који су на корист другоме? Па, ако је тако, а нико ме није уверио у супротно, онда се сетимо Спаситељевих речи: "Који је међу вама без греха нека први баци камен на њу" (Јов. 8., 7). Зар хришћани смеју да забораве Спаситељеву максиму: "Лекару, излечи се сам!" (Лук. 4, 23). Међутим, ако лекар само лечи друге а не може себе лечити мало му то помаже. Онај који суди другоме, нема времена да суди самом себи (ср. Мат.7, 1-5).

Зато се, опет, питам: Зашто они који врше притисак на Вас да ме рашчините нису то сами учинили када им се пружила прилика за то? Они врше притисак на Вас да се Ви, овим неоправданим чином, замерите верницима и опозицији? Зар није било довољно муке око фамозног писма принцу Александру Карађорђевићу, о чему још увек није изашла пуна истина на светлост дана? Они Вас, за многе светог човека, терају да радите посао који је само за њих чист. Хоћете ли дозволити да мене учините мучеником ради привременог искупљења?! Ово тим пре што се ја нисам огрешио о црквено учење, о норме хришћанског морала, јесам грешник као човек, али нисам извикан осим што се из кухиње владајуће партије "кувају" многе лажи и измишљотине; нисам никада стао на страну непријатеља свога народа ни Цркве.Да ли сам се бавио политиком када сам водио акцију за добијање дозволе за градњу Спомен храма Светом Сави у Београду, како су комунисти говорили, а и сам покојни патријарх Герман, када ме је одвраћао од те акције, говорио да је то "политичко питање" и да ја "то не разумем"? Или сам се бавио политиком када сам, са Светосавцима, спречио давање богохулне представе у ЈДП, како је грајала цела комунистичка штампа и називала нас свакаквим погрдним именима? А тада ме је и Заменик патријарха Германа осуђивао, чак су новине објавиле захвалност директора зеничког позоришта, иначе Хрвата и бившег семјеништарца, изражену Заменику патријарха Германа што их је у односу на нас подржао. Или, шта је то данас политичко, мислим чисто политичко у моме раду на

корист Српства? Који би то виртуоз био у стању да одвоји политичко од националног, изузев "посвећених" безбожника који су нас уназадили својим заблудама за читав један век? То су само они, који су елиминисали друштвену и просветну улогу Цркве, могли, али ми то не умемо и не смемо. Ових месеци изаћи ће, ако Бог да, моје три књиге говора и радова за ових две године, па ће сви који буду желели ценити и оцењивати шта је у њима политичко, а шта национално и верско.

д) Свештенослужитељи на световним пословима

Бројни су свештеници сва три степена који су радили на световним и грађанским пословима, па када би их набрајао требало би ми много времена и папира. Ја ћу навести само оне који су се, са пушком у руци, борили за свој народ и своју Цркву, при чему ја, који се борим пером и говором, изгледам бледа слика, а они који ми забрањују да се бавим и таквим послом су још блеђа слика родољубља и верољубља.

Зар се Свети Сава није бавио световним пословима и политиком, а као круна тих послова добијена је самосталност Српске цркве? Није ли он мирио завађену браћу која су се борила за власт? Зар није критиковао свога брата Стефана и синовце баш што воде политику коју су водили? Зар се није поново враћао у Србију када су то несређене политичке прилике изискивале? Зар није био у политичкој мисији код одметника Стреза, на угарском двору, у Никеји, чак тражећи самосталност Бугарске цркве? Зар се и Владика Раде у Црној Гори није бавио световним пословима, чему дугујемо његово дело Горски вијенац? Није ли он био истовремено и владар и владика, како је сам говорио да је владар међу варварима и варвар међу владарима. Зар свети Петар Цетињски, исто тако, није био владар и владика Црне Горе, објављивао ратове и учествовао у њима, па не само да није рашчињен него је посвећен? Зар прота Матија Ненадовић није био, истовремено, активни свештеник, војвода ваљевски, вођа устанка у ваљевском крају, чак и председник Правитељствујушчег совјета, то јест ондашње владе. Да му је епископ жички Стефан био архијерej не би га нигде било као протојереја.

Да Вам напоменем још неке примере из ближе прошлости. Митрополит Јосиф Цвијовић био је обудовели свештеник, отишао је као комита у Јужну Србију да се бори за српски народ, напустивши парохију, па му то није сметало чину него је касније постао митрополит скопски и мудро водио нашу Цркву у току прошлог рата уместо патријарха Гаврила који је таворио у немачком концлогору. Имам част да потичем из његовог села. А из нашег села је и војни свештеник Владимир Лијескић који је 26. маја 1914. преузео улогу погинулог војног команданта у борби за Српство. Ово Вам пишем да Вам наговестим какав "педигре" имам, да сам рођен у крају где се деца од малена васпитавају да воле своју родну груду, обдарена родољубљем и Богољубљем, за разлику од оних Срба који су рођени у другим крајевима где су, обично, морали да кријy и верско и национално обележје. Пишем Вам о оним свештенослужитељима који су се борили са мачем и пушком у руци за веру и нацију, о оном облику световне службе – војничком – који канон и највише забрањују. Тако правило 83. Светих апостола забрањује свештеном лицу да буде свештеник и војник у исто време, да буде свргнут, пошто не може да задржи "римско поглаварство и свештеничку службу." А правило 7. Четвртог вас. сабора халкидонског каже: "Који су једном ступили у клир, или су се калуђерству посветили, наређујемо, да не могу већ ступити ни у војничку ни у светску службу; а који се на ово усуде, и не поврате се, покајавши се, к ономе што су ради Бога изабрали, нека буду анатема."

Ови канони су писани у време када је туђинска војска притискала хришћане. Иако они имају идеално схватање политичких прилика, нису могли да буду у свему примењивани на нашем узаврелом и увек ратом захваћеном простору где су и свештеници морали да узимају пушку у руке и штите своје огњиште, без обзира што је то у несагласности са канонима које су, углавном, писали монаси далеко од вреве стварног живота. Да почнем са примерима, поред оних које сам већ набројао.

Патријарх Јован 1614. године одведен је у Цариград, као патриота и борац против окупатора, мучен тамо и обешен исте године. Патријарх Гаврило Рајић 1659. године путује у Русију због народних - световних послова, због тога доцније ухваћен од Турака и обешен између два храстова дрвета у

Бруси. Патријарх Арсеније III Чарнојевић био је политички и верски вођа српског народа истовремено, учествовао у устанку против Турака, био вођа Срба у сеоби, а и касније у Аустроугарској. Патријарх Арсеније IV Шакабенда и Станиша Марковић - Млатишума били су вође устанка Срба око Пећи 1737. године. Патријарх Јован припремао је Србе на устанака против Турака 1592-1614.

Епископи су, такође, лаћали се оружја када је требало да се заштити народ и Црква, а не као у ово сиво, комунизирано време када они траже потпуну пасивизацију Цркве чак и у катихезацији деце. Тако је, на пример, владика Петар И Петровић био вођа устанка против Турака 1784-1790, а нарочито му је значајна борба под Височицом код Спужа 1796. године, но исте године потукао је и скадарског везира, такође, под Височицом и за то добио орден Александра Невског. То је онај епископ који је саставио страшну клетву против издајица, страшнију од Кнежеве, али и поред свега тога он је проглашен за светитеља.

А да је жив данас и да тако ради, могло би му се десити не само да га рашчине него и анатемишу. Српски народ у Црној Гори, предвођени својим владикама Рувимом и Висарионом Бориловићем, дигао је устанак 1685. године. 1695. против Турака. Владика Теодор из Баната био је 1594. на челу српског устанка против Турака у Банату, Турци устанак угуше, владику Теодора жива ухвате и жива одеру. Владика јенопољски Сава I Банковић, заједно са поп Стевом и другим, удари 7. априла 1606. године на Турке на Липи и победи их. Владика Данило Његош са војском удари 1712. на Ахмет пашу на Царевом Лазу у Љештанској нахији и победи га; 1732. године потуче и Топал пашу. Владика северимски Симеон Филиповић (Лепавина) био је велики борац против унијаћења, чувајући Српство и православље, ухапшен је, мучен и умро у затвору 1743. године. Каква разлика између његове борбе и садашњег предавања паство унијаћењу од стране одговорних?!

То су светли примери "чојства и јунаштва" из епископских редова. Зар нису анемични они великодостојници наше Цркве који се данас залажу за пасивизацију Цркве у љутој борби између добра и зла, истине и лажи, вере и неверја, Бога и демона, који не охрабрују свештенике да се боре на свим

фронтовима, достојним њиховог угледа и историје, за добро Српства и Цркве? Да ли смо се ми то изродили или национално мутирали?

А примера "световног и грађанског" делања и осталих свештенослужитеља у нашој историји је безброј, који су се, све до наших јадних и кукавних дана, борили и мачем и крстом против свих непријатеља нашег народа "за крст часни и слободу златну" не гледајући на каноне, него на част и образ народни, све док нас комунисти нису избацили из нашег националног и верског седишта. Да почнем са набрајање, иако Вам написах читав есеј. Архимандрит Самуило Јаковљевић (Каленић) убија 1794. године чувеног зликовца и силеџију Кадрију Ступањина, по оној народној: "Ко се не освети, тај се не посвети!", а у време Карађорђевог устанка активно се борио са осталим устаницима. Нисам чуо да је рашчињен ни по једном основу, иако је умро у турском затвору 1824. Архимандрит Хаџи-Мелентије Стефановић (Рача) постао је 1804. године соколски војвода. А Ви сте, Ваша Светости, тамо били монах. Нешто мислим шта бисте му сада урадили ако би, заједно са Шешељем, постао српски војвода? Архимандрит Михајло Дожић (Морача) био је командант и вођа устанка против Турака 1876-1878. Архимандрит Михаило Церовић из Тушина био је истакнути борац против Турака. Архимандрит Прокопије Бујшић (манастир Бања) био је учесник босанско-херцеговачког устанка 1876-1878. Архимандрит Нићифор Дучић био је командант добровољачког кора Ибарске војске у истом устанку, а у том кору свештена лица (2 архимандрита, 2 протојереја и 11 свештеника) били су старешине. Архимандрит Сава Дечанац, потоњи епископ жички, пример који би епископи жички могли подражавати, био је добровољац у борби против Турака. Архимандрит Мелентије Павловић (Врањевшница) заменио је епитрахиљ 1815. године добошем у борбама против Турака на Љубићу, на Палежу (Обреновац) дувао у мехове да би помогао борбу Срба, па га зато нико није рашчинио, него касније изабран за првог Србина митрополита. Јеромонах Генадије (Драча) храбро се борио против Турака и због тога званично похваљен од стране београдског митрополита Михаила и нишког епископа Виктора 5. јануара 1878. Игуман Ћесарије

(манастир Св. Ђорђе у Темској), иако је 40 година био игуман, мудро се старао за народно просвећивање – "световне послове" -, али када су 1876. ударили Черкези и Арнаути, ухвате га, грозно намуче, искасапили га живог и оставили тако да самре. Јеромонах Исаија (Каленић) био је писар и бајрактар Коче Петровића (Кочик устанак), и због своје борбе за слободу са 40 другова набијен на колац. Игуман Василије Црногорац (Каленић), заједно са Станишом Марковић - Млатишумом, вођа устанка у јагодинској нахији против Турака 1737. Игуман Јосиф Лекић (Ђурђеви Ступови) учествовао је у свим ослободилачким ратовима 1876-1878, борећи се храбро за слободу свог народа. Исто тако су активни учесници Првог српског устанка били: јеромонах Хаџи - Јосиф (Вујан), поп Ђорђе из Кућана (Ужице), поп Лука Лазаревић, војвода шабачки, поп Филип, војвода студенички, презвитер Димитрије Ђорђевић из Беле Цркве (Банат), поп Гавра из Бања Луке, прота Матија Ненадовић, војвода из Бранковине, прота Атанасије из Буковице, прота Никола Смиљанић из Бадовинаца и многи други. У Другом срп. устанку били су: игуман Авакум из Боговађе, прота Алекса Лазаревић из Шопића, поп Ранко Димитријевић из Рудоваца, и многи други. За време Хаџи-Проданове буне активни борци су били: игуман Нићифор чија је глава 1814. године одсечена и набијена на колац на Стамбол капији у Београду. Ђакон Авакум из Благовештења, који је ухваћен од Турака заједно са својим игуманом Пајсијем, жив набијен на колац и многи други. Поп Ђоко Каран, коме се касније придружио Петар Мркоњић, Дигао је устанак у Босни 1875. Прота Јован Јовановић, доцнији епископ Јероним, био је вођа добровољаца против Турака 1862. године. Поп Јовица из Дервенте (Босна) био је вођа устанка против Турака. Поп Курица (Петар Јагодић) био је велики борац против Млетака и унијата, чувајући своју паству. Поп Богдан Зимоњић, војвода гатачки, био је велики борац за српска народна права. Поп Перо Ивановић био је вођа устанка из Куча. Поп Радован Марковић вођа устанка из Пипера. Поп Јаков Вулетић из Голубинаца био је велики борац у ратовима 1876-1878. године против Турака. Невесињску пушку први је опалио поп Анто Глоговац 21. септембра 1874. године.

И многи други свештенослужитељи истакли су се и на другим народним – "световним и грађанским пословима." Могао бих Вам навести много оваквих и сличних примера, али мислим да је за ову прилику доста.У овим примерима наши свештенослужитељи сва три степена су се борили за сва, верска и национална права, права свога народа са исуканом сабљом, напуњеном кубуром, одапетим окидачем на пушци, па их није нико никада због тога кажњавао нити претио лишавањем чина. Ја се борим са пером у руци и крстом у души, дакле живом речју, у ком циљу сам написао петнаестак књига, одржао хиљаду предавања, исто толико проповеди, моје су књиге продаване по одлуци Светог арх. синода и у продавници Гласник, иако Заменик патријарха Германа каже да је "сазнао од меродавних да оно што сам написао не вреди ништа", ја се ипак усуђујем и даље да пишем, не за оне који се руководе из туђе, већ из своје главе.

Интересантно је напоменути да се против мога рада на националном и верском плану углавном буне епископи рођени изван Србије, вероватно због тога што желе да успоставе своје старатељство над Србијом сада као што је Броз успоставио старатељство над Србијом после рата све до сада преко Срба из Црне Горе. Ко то жели да мене лиши свештеничког чина само зато што се борим против комуниста, нових агарјана, против безбожника свих боја, ватикановаца, џихадоваца, социјалиста који су само пресвучени а непокајани бољшевици у већини случајева?! Шта било са мном да сам се, одметнуо у шуму, подигао устанак против безбожника, попут наших великих претходника?! Онда би ме комунистички доушници у Цркви издали, ухватили и безбожницима жива предали, а они ме жива одерали. Па то је слика Спаситељевог распећа, уподобљење Господу Христу, без чега не можемо да се спасимо ни као народ ни као појединци. Зар Ви мислите да се можете спасити неактивношћу, неборбеношћу у време које је најтеже по српски народ? Зар ми не припадамо борбеном делу Цркве све док нас Господ не уведе у слављеничку Цркву? Зар се без мучeништва може бити Христов исповедник? А ово наше, у свему оскудно и сиромашно време, нарочито у духовности, тражи исповеднике и мученике. Међутим, наша Црква данас

препоручује кукавичлук, незамерање, пасивност, подобност место оних кристално чистих врлина: одважности, христољубивости, истинољубивости, србољубивости. Да смо после рата боље радили, били организованији, активнији, на свом и народном послу, не би нам било толико некрштених, безбожних, расрбљених и разисторичених Срба, не би данас секташи били тако активни и одводили нашу омладину такорећи испред нас у секташке редове, не би толико било порока и неморала, не би могли социјалисти тако да се играју са Црквом - да јој прво обећавају повраћај одузете имовине, а онда да јој то ускрате, не би било толико мирења и компромиса међу нашим епископатом. Високи црквени достојанственици понашају се тако као да су освојили Царство Небеско, заборављајући на Спаситељеву констатацију да се Царство Божије само на силу стиче (ср. Мат. 11, 12).

До сада сам се морао чувати безбожника ван Цркве да ме, због моје активности и борбе, не би стрпали у затвор мучили и, можда, ликвидирали. Чувао сам се, и Бог ме чувао и сачувао. Дошло је време да се морам чувати од безбожника у Цркви да ме они не оптуже и униште. Чувам се, и Бог ме чува, али нисам сигуран у исход ове борбе. До сада су ме комунисти изван Цркве баш зато што сам био свештеник сматрали као државном непријатеља и осуђивали да користим веру у политичке сврхе. Дошло је време да ме безбожници у Цркви сада осуђују да користим политику у верске сврхе, да ми прете рашчињењем. Ранији безбожници, зли и огрезли у свакојако зло, осуђивали су ме као свештеника, а садашњи безбожници, притворни и јадни, осуђиваће ме као распопа и непријатеља Цркве, зато што поистовећују Цркву са собом, а не са Христом Господом. Раније нисам ваљао комунистима као активни свештеник јер сам од њиховог насртаја бранио Цркву као лав без страха. Сада су се они притајили и приближили Цркви, иако нису постали верници, да би ме од ње, и то као умировљеног свештеника одвојили, прогласили распопом и тако докусурили. Ја сада не могу да прићем српском Патријарху од бивших и садашњих комуниста, иако сам се целог живота труди да будем што бољи свештеник. Онда сам био унутрашњи непријатељ народа, а сада ће ме прогласити спољним непријатељем Цркве они који мало шта имају

са Црквом. Свакоме на овом белом свету мора бити јасно да када сам у цвету своје младости био спреман да свој живот заложим за Цркву и свој народ, то сам данас, као старији човек, још спремнији и вољнији, по речима Светог апостола Павла: "Јер је мени живот Христос и смрт добитак" (Филибљ. 1, 21), да свој живот уградим у судбину свога народа, у темеље бољег и другојачијег света, боље и Христу подобније Цркве, бољег и праведнијег система владавине. И онда када сам као голобради дечак из ужичког краја постао свештеник мученичке Цркве у мученичком народу био сам спреман последњу кап своје крви да дам за свој народ. То исто сам спреман и данас да учиним, јер ја нисам, као многи ван Цркве и у Цркви, преко ноћи мењао ставове и мишљења.

Ваша Светости! Рекао сам једном, а то понављам и сада: Нисам рођен као свештеник и не морам да умрем као свештеник. Рођен сам као човек и Србин и као такав морам да умрем. Па тако Ви ме можете лишити свештеничког чина и тако постићи још један политички поен, али тиме нећете умирити незадовољство нашег народа пасивношћу Цркве у овим изузетно драматичним временима и тешким страдањима српског народа. Ипак мене теши то да ћемо, и Ви и ја, као и сви остали који се крију иза сцене овог ултиматума, изаћи пред драгог Бога, па ће нам тако свемоћни и свеправедни Бог дати коначну реч ко је у праву. Међутим, не заборавите, да ће доћи време и већ је настало када ће морати да се врше прозивке и у самој Цркви ради самоочишћења од Бога добијеног светог организма Цркве коју су безбожници у Цркви и ван Цркве загадили и упрљали.

Христос нас је све позвао на крст и страдање, а не на гозбу и пировање. "Ко хоће за Мном да иде нека се одрекне себе и узме крст свој, и за Мном иде" (Мар. 8, 34). И ја сам понео свој крст оне давне 1956. године када сам постао свештеник, нека врста пасторчета у српском народу, нажалост и у српској Цркви. Тај крст сам носио пуних 35 година, по мом суду часно и поштено, и зар да га сада одложим и не изнесем на Голготу - своје распеће које ће бити оног дана када ме лишите свештеничког чина. Ако то мора бити, ако је то од Бога, "биће ми слађе од меда." Ви можете да ми кажете: То не мора бити, то не сме бити! А ја Вам одговарам да то мора бити. Ако мене

не лишите свештеничког чина, неће ни Цркви бити боље. Какао, питаћете. Тек када то учините народ ће почети да се пита: Ко то чини? За кога чини? И шта тиме хоће? Дакле, почеће да се рашчишћавају нерашчишћене ствари у Цркви и у народу, а онда и у држави. Овај тренутак сам сањао пре шест година када сам као "опслуживач" био на И парохији и о томе причао колегама. Можда се неко од њих тога и сећа.

Ми смо, и као људи и као свештенослужитељи, одговорни за рад и нерад, за недоличне и неправедне послове, али и за оно што нисмо урадили, а требало је да урадимо. Ја сам радио колико сам могао, Бог ми је сведок, у најбољој намери и вери да тако треба. За себе не тражим ништа, јер сам наг дошао на овај свет, а наг ћу са њега и отићи како рече праведни Јов. Али сам се свагда радовао у Господу. Па и данас када ми многи прете рашчињењем, а само то могу, ја се радујем у Господу као мало дете и са апостолом Павлом узвикујем: "Јер сам уверен да нас ни смрт, ни живот, и анђели, ни поглаварства, ни силе, ни садашњост, ни будућност, ни висина, ни дубина, ни икаква друга твар неће моћи одвојити од љубави Божије, која је у Христу Исусу Господу нашем" (Римљ. 8, 38-39).

Стога, ако заиста сматрате да је у интересу српског народа или Цркве да ми одузмете чин, учините то што пре, како би нам свима свануло после ноћи живота у којој је царовала мржња, лаж, отимачина, злочин, страдање. У томе Вам нећу ништа "во прјеки" казати. Напротив, ја ћу Вам тај посао олакшати и у моменту за који оценим да је опортун, ја ћу сазвати конференцију за штампу на сред Теразија и скинути своју мантију пред свима, запалити је, како би с њоме било спаљено све зло које је за ових пола века сколило српски народ. Ово због тога јер не бих желео да се кривица за моје рашчињење свали на Вашу Светост него нека се мноме заклоне и они који Вас терају да урадите овај непромишљен чин. Био сам, јесам и остаћу Србин упркос чињеници што је данас најтеже.

Вашој Светости одани до сада грешни слуга Божијег олтара

Београд,

Протојерej **Жарко Гавриловић**

3) ПРИБЕЛЕШКЕ О РЕЗГОВОРИМА СА О. АНТОНИЈЕМ ЂУРЂЕВИЋЕМ У ВЕЗИ ИЗБОРА ПАТРИЈАРХА ПАВЛА

Замолили су ме верници из Хомоља, негде крајем лета 1993. или 1994. године, не сећам се тачно, да идем са њима на екскурзију, којом приликом бисмо, поред осталог посетили Мачков камен, манастир Троношу и друге историјске знаменитости. Без многог околишења сам пристао. Свратимо у Мачвански Прњавор да позовем да пође са нама мој школски друг, прота Срећко Радосављевић, чијег сина сам венчао, дете крстио и био у врло срдачним односима. Међутим, он није могао поћи, па је уместо њега пошао његов супарох.

Када смо дошли у манастир Троношу сав раздраган изашао је пред нас један честит монах, велики мој пријатељ, о. Антоније Ђурђевић, срдачно нас дочекао и пошто смо се изљубили понудио мени, колеги свештенику из Прњавора о. Мирославу Јаковљевићу и једном свом монаху, у ствари искушенику (касније сам сазнао да је то био Антоније Давидовић, потоњи монах из Црне Реке, који је једном приликом предводио демонстранте пред Патријаршијом против сарадње са Ватиканом и екуменистима и рушењем манастира Грачанице код Ваљева).

Кад смо се сместили на терасу манастира донели су послужење (мислим мед, кафу неко пиће) и отпочели смо озбиљан разговор.

Ја сам овај разговор испровоцирао речима:

- "Оче Антоније"! Нисам никако имао прилику да разговарамо на тему избора патријарха Павла, а Ви сте имали ту част да извучете цедуљицу из шешира, са именом Павле. Како је то било?

Ја сам био запрепашћен позивом да то учиним баш ја. Питао сам се у чуду: Зар ја да бирам српског патријарха? Страховао сам, стрепео, чак и дрхтао. Почео сам да се молим пред олтаром у Саборној цркви у Београду, а зној ме обливао. Молио сам се, молио,... а неко од архијереја ме пожуривао: Хајде! Шта чекаш? Извуци цедуљицу, па да идемо свако на своју страну!

- А је ли тачно да је он вас, оче Аннтоније, спасио из Дрине када сте се давили, ушли у Дрину а нисте знали довољно да пливате?

- Откуда то знаш? Е, јеси опасан!

- Па, знам, то је мој крај, а народ каже: "Заклела се земља рају, да се сваке тајне знају!" Ви сте онда у манастиру Рача били саискушеници. Он вас је извукао онда из Дрине, да бисте ви њега касније извукли из шешира за патријарха.

- У том моменту митрополит Владислав одговара:

- Чекајте сада када извуче цедуљицу са именом Павле?

Сви су се згледали. Митрополит дабробосански Владислав Митровић, иначе мој разредни старешина чији сам миљеник био у богословији и тада још увек епископ Павле били су школски другови са Богословског факултета (заједно са патријархом Германом, епископима: Стефаном, Доситејем Стојковићем, Светозаром Милошевићем, извесним Милом Станковићем и другим који су заузимали високе положаје у ОЗНИ и ДБ, а у цркви то је била гарнитура која је владала у СПЦ после Другог светског рата), јер су сви: истог дана, месеца и године "чопоративно" дипломирали на БФ СПЦ (вид. Гласник бр. 15 из 1942. године, и то за време рата. Нити се знам ко им је отворио Факултет, ко је образовао комисију за толики број апсолвената, а нису били сви апсолвенти, пред којом комисијом су полагали и које испите, какве су оцене добили. Елем, њих двадесет и нешто су дипломирали истог дана – октобра 1942. године.

И како је текло даље око избора.

После сам ја, продужи о. Антоније, извадио једну од три цедуљице и оне су отворене без и прочитано на њој написано име Павле.

- Без комисије и записника, умешах се ја.

- Без икаквог записника.

- А шта је било са оне друге две, преостале цедуљице? Јесу ли оне отворене и да ли констатовано шта на њима пише?, поново се умешах ја.

- Не, нису. Нико то није ни поменуо.

- А шта је било са тим цедуљицама? Опет ћу ја као да сам некакав истражитељ, а био сам само радознао код пријатеља код кога, знам, да ћу имати разумевање. Одговорио ми је одмах, без размишљања:

- Цедуљице је узео епископ Иринеј (Буловић).

- Па где су сада?

- Однео их је у Нови Сад.

- Зашто?

- Не знам, и ја се питам.

- Како не знате? Да се сакрију намештени трагови прљавог избора.

Продужили смо да ћаскамо у пријатељском разговору све док нас вођа пута није позвао да пођемо даље.

Срдачно смо се поздравили као и увек, јер сам ту честиту старину волео као старијег брата, ако не и оца.

Касније сам сазнао да су мене избацили из уредништва Православља, где сам био годинама и заједно, са главним уредницима, прво са протом Милисавом Протићем, а онда са Радомиром Ракићем, водили огорчену битку са насиљем комуниста и сервилношћу појединаца у СПЦ, како бисмо довели Цркву до бољих позиција у друштву.

Ми се тада нисмо борили за позиције у Цркви него за позиције СПЦ у комунистичкој држави која је била непријатељски расположена према њој.

Елем, сазнао сам незванично чуо да су мене избацили из уредништва Православља да би могли да приме у уредништво, занмислите!

"Драгана струју" (Драгана Хаџи-Аннтића, који је био један од уредника Политике), све у намери и по задатку ДБ да Драган Хаџи-Антић и епископ Иринеј Буловић, који је тада био викар Његове Светости, а дужност оболелог патријарха Германа вршио малодостојни митрополит загребачко-љубљански и "целе Италије" Јован (Павловић), на моју несрећу мој школски друг из богословије, који ми је претио чим је дошао за заменика патријарха Германа да ме рашчини.

Ја сам га просто чикао да то учини, па ћемо касније ми њега рашчинити. Али, хвала Богу, то није урадио.

- Касније, када сам сусрео епископа Саву, питао сам га:

- Побогу, Преосвећени Владико, што сте то дозволили! Па му на тенане испричам наш горе описани разговор у манастиру Троноши, на што је владика узвикнуо:

- Нека га! Желео је то да буде по сваку цену, па нека му и буде тако како ради! Ја сам чист у томе!

- Знам, Преосвећени, али за Цркву и народ није свеједно ко је на челу СПЦ. Ја немам ништа против патријарха Павла, али

он није за овај положај у овим бурним временима, јер је он пасивизирао рад СПЦ, уљуљкао свештенство, одређује тарифе чинодејстава, прима радо бабе на пријеме, а тешко свештенике, не ради много, скоро ништа, против секти које вршљају по његовој архиепископији, свештеници се највише боре за материјално, земаљско, а мало за Небеско царство. Како ви зидате преко сто храмова, па цркву задужбину, па имате толику издавачку делатност за верско просвећивање своје паствe, можда највећу у СПЦ. Све ово не причам да Вам се додворим, него да исповедим истину.

Том разговору је присуствовао и тадашњи и садашњи председник СО Крагујевац Верољуб Стевановић, са још једним својим високим општинским службеником (мислим, председником Извршног савета) и г. Слободан Филиповић, спонзор на издавању Енциклопедије Православља. Претпостављам да је то било у јесен 1995. године.

4) ПИСМО ПАТРИЈАРХУ, О КЛЕВЕТАМА, ПО ТРЕЋИ ПУТ

ЊЕГОВОЈ СВЕТОСТИ
АРХИЕПИСКОПУ ПЕЋКОМ,
МИТРОПОЛИТУ БЕОГРАДСКО КАРЛОВАЧКОМ И
ПАТРИЈАРХУ СРБСКОМ Г. Г. ПАВЛУ
Београд, 24. фебруар 1998. године

ВАША СВЕТОСТИ,

Дуго сам се размишљао да ли да Вам пишем у вези позивања мога имена и презимена, без икаквог епитета, од стране Ваше Светости на заказаном и одржаном састанку Београдског свештенства 24. фебруара 1998. године у сали Патријаршије. Прозивку мога имена учинили сте Ви, Ваша Светости, са нетачном оптужбом да сам ја писао у средствима јавног информисања како је Ваша Светост, у по народ критично - најкритичније време, отишао у болницу и са сте у кучном притвору. Како ова тврдња не одговара истини, а дужни смо да се служимо само истином, пре свих Ваша Светости, јер служећи се истином ми на најбољи начин служимо и Богу, поред служења у вери и љубави, па сам чекао да прође Васкршњи пост, Васкршњи празници и моја Крсна слава - Свети вмч. Грегорије, да би се љутња у мени стишала и да би стишала великопоносна размишљања о својим гресима.

Зато, Ваша Светости, ако за Бога знате, да по трећи пут тврдите нешто за мене што није истина?! Да ли сматрате да сам ја најгори свештеник у Вашој Архиепископији, ругло Цркве и слабазан верник? Па ако тако мислите, захтевам од вас да ме, потезом пера, лишите свештеничког чина.

Ово су тешке речи с моје стране. Али тешка је оптужба која ме безразложно терети; тешко је и време у коме се српски народ нашао, добрим делом, вољом владајућих безбожника којима многи из Цркве верно служе, верније него самом Господу. Дакле, нико од световних или црквених главара не прима ни трунку кривице за страдање свог народа. А знамо да су ране љуте и духовно метастазирајуће, кривицом и нас

свештеника, поготову оних који су оставили своју пастуву на милост и немилост крвожедних вукова, а они потражили азил у Српској патријаршији, такорећи под Вашим скутом, или су, као митрополит загребачки Јован, постављени за митрополите "целе Италије" као награду за издајство своје паства. Где су измакли светли примери епископа Платона, Петра Зимоњића и многих других које су усташе живе поткивале, јахале по улицама; Христа ради они претрпеше све муке, а наши данашњи свештенослужитељи одрекоше се вероисповедања православља и светосавља у доброј мери, похрлише за овоземаљским сластима и добрима; ништа не учинише, што су могли, да поврате Цркви одузету имовину, врате веронауку у школе, већ се утркују ко ће пре, и усрдније, да се одазове српском издајнику и иде у "његове дворе" на пријеме, балове, чак и у време поста.

Шта, било Ви - Ваша Светост - било Ваши архијерејци и подручно Вам свештенство, учинисте да смањите духовну пустош која влада у нашем народу, по коме секте, хришћанске и нехришћанске, сатанистичке и окултне, безбожне и масонске, вршљају, и као лавови ричући хватају у ждеру све што је српско, православно и светосавско? Пастири ћуте док грабљиви вуци кољу, једу и ждеру српски народ. Или, можда, и не ћуте, какав је случај код мањине, али се не виде и не чују, јер трон Светог Све је анемичан, инертан, неорганизован. Ми скоро прогласисмо свецем владику вршачког Теодора, али каква хипокризија?! Наш рад, исповедништво Христа и сострадална љубав за народ је у потпуној супротности њему, као и бројним свештенослужитељима православља: Светом Сави, Арсенију Чарнојевићу, Светом Јовану Крститељу, па и самом Господу Христу, кога су јуде у фарисеји распели, кога и данас нове јуде и нови фарисеји распињу у нама и око нас, а ми ћутимо, слушамо, служимо Антихриста.

Кажите ми само колико проневера и новчаних малверзација у нашој Патријаршији би, откако сте ви на престолу Светог Саве, а никоме од тих распућина није фалила ни длака са глава?! Шта да кажемо за најновију у Заводу за израду свећа?! Штавише, попуњавају се крађе новим крађама, само да брука не изађе на видело. Кога се то ми, овде на земљи,

стидимо, ако не Господа који све зна и и пред којим ћемо одговарати? А Спомен храм Светом Сави зврји у сивилу бетона и чека? Кога? Други долазак Спаситеља? Професор Пешић прозива лично Вас, не знам да ли и са каквим правом, али се ћути на прозивке. Ево, ја нисам могао да ућутим на ону коју сте Ви учинили пред свим свештеницима, мојом сабраћом, али без основе и повода, не толико ради мога оправдања, колико ради осујећења Вашег грешења када сам у питању ја, најмањи и најнедостојнији слуга Божјег олтара.

Ви сте, Ваша Светости, до сада три пута безразложно и нетачно приписали мени нешто што ја нисам учинио:

1) Када сте ме, својом оптужницом АЕМ Бр.44 од 20. јула 1990. године, оптужили да сам се огрешио о 6. канон Светих апостола, што уопште није тачно.

2) Када сте ме позвали 13. фебруара 1997. године на разговор или саслушање да сам, на Светог Николу 1996. године резао колач у 12 сати на Теразијама коалицији "Заједно", зато што је то навела "Наша борба", а ја сам тога дана био у храму Светог Саве од 7 до 14,30 часова, а у 15 часова код о. Живојина Тодоровића коме сам пресекао колач.

3) И сада, односно 24. фебруара 1998. године, неистина о мени је потекла из Ваших, кажу, светих уста, што ме јако жалости и боли као рана на коју се ставља со.

Питам се: у чему и због чега сам толико разгњевио Вашу Светост, када сам већ више од деценија Ваш поштовалац? Верујем да Ван то "дошаптачи" погрешно преносе информације, да би ме оклеветали и довели у ситуацију да се браним и када нисам крив, да би ме скренули с пута служења Богу и свом роду?

Тврдим Вам, као пред Богом, да нисам никада рекао ни написао инкриминације које сте ми приписали. Оно што сам казао, то је јавно казано и то могу, пред Вама и пред пушчаним зрном, поновити, а никада негирати, осим у покајању ако сазнам да сам живео у заблуди.

Истина је ова: један наш члан Светосавске станке је заиста нешто слично написао у листу Демократија, о чему ја нисам имао појма; чак сам то сазнао од о. Тода Јефтенића, јер не читам увек овај лист. Међутим, код нас у Цркви нема колективне одговорности, јер је то комунистичка флоскула, него

личне. Ја сам одговоран за сваког члана Странке колико Епископ за сваког свештеника или свештеник за сваког верника. Сложићете се да су то две различите одговорности. Стога ме је вест о моме жигосању од стране Ваше светости погодила као "гром из ведрог неба". Али се молим драгом Господу да нам обојици опрости, јер смо људи грешни и можемо погрешити, само што се грешка мери и висином положаја.

Ово сам Вам морао отворено рећи да се у мени не би више спекло горчине и зрачило у ожиљак који би касније рецидивирао у малигност и мржњу.

Целива Свету Десницу и моли за Патријаршки благослов

24. фебруар 1998. године

Вашој Светости одани
Протојерej Др **Жарко Гавриловић**

5) БЕЛЕШКА О ПРИЈЕМУ КОД ПАТРИЈАРХА ПАВЛА У ВЕЗИ ОВИХ КЛЕВЕТА РАЗНЕ ПРИБЕЛЕШКЕ

БЕОГРАД, 6. фебруар 2001. године у 14 часова
(О разговору са Патријархом Павлом)

6. фебруара око 10 часова позвао ме телефоном јерej Душан Јовичић и саопштио ми да Патријарх жели да дођем код њега на разговор у 14 часова тог дана. Обећао сам да ћу то учини, иако ми је мало необично за такву хитњу за разговор, јер сам могао имати у то време друге обавезе. Мислио сам да је разговор у вези мог оштрог писма које сам му послао пре неколико дана, па да не би схватио да сам се уплашио разговора са њим, безпоговорно сам га прихватио.

Нешто пре 14 часова сам био у Кабинету, где сам нашао Лечића и Рашу Ракића. Сачекао сам време пријема. Тачно у заказано време, иако је Патријарх однекуда дошао, зазвонио је телефон код Лечића који ме је одвео код Патријарха. Примио ме у Пријемном кабинету.

Патријарх је почео да говори:

- Звао сам вас на разговор јер је стигла притужба против вас из Јеврејске заједнице Св. арх. синоду да се бавите антисемитизмом и да сте у Кући Ђуре Јакшића, на претстављању неке књиге, говорили против Јевреја. Патријарх је говорио у уводу да, због злочина усташа, не смемо оптуживати све Хрвате, па и због грешака појединих Јевреја не смемо оптуживати сав јеврејски народ.

- Одговорио сам: Ваша Светости све то што сте Ви рекли чиним и ја. Моји тужиоци су морали конкретно да кажу у чему је моја стварна кривица, јер овако ја на паушалне оптужбе не одговарам. Ја не знам, чак, ни ко ме тужи ни за какво дело ме тужи. На паушалне оптужбе не одговарам.

- Достави ћу вам писмо у коме је то означено.

- Добро, биће ми драго да на њега одговорим. Али морам да Вас питам: Откуда то да се врх СПЦ интересује шта ми говоримо о Јеврејима, а не интересује се о стању у Цркви, о томе како појединци у Цркви живе и раде на штету угледа Цркве, о крађи и продаји симонијом парохија, и уопште о духовном

стању и нераду свештенства. О томе представници Цркве се не интересују. Што ви то мени говорите, јер ја не претстављам Цркву. Како то?! По Уставу СПЦ ви претстављате Цркву. Питајте архијереје, упутите представку њима и тражите да вам објасне ко представља Цркву.

- Ја немам потребе да то истражујем, јер знам шта пише у Уставу СПЦ. Али, када смо већ ту, ја бих желео да мало поразговарамо у вези мог последњег писма које сам Вам упутио. Конкретно мене интересује не то што сам брисан са списка служашчих на литургији ман. Заведења на дан славе, јер Ви то имате право, имате право да ми ставите забрану свештенодејствовања, ако сам крив... али, зашто, на основу ког канона, закона сте ми забранили да држим предавање Србима у Бечу на дан Светог Саве ове године, будући да сам пре две године био у Бечу и држао предавање на исти дан, које је наишло на одобравање међу Србима?

Патријарх ме оштро прекинуо и рекао, између осталог, да неће да труца о томе...

- Ваша Светости, ја сам овде дошао по Вашој жељи и немам намеру да Вам подижем притисак, нити да Вас нервирам, јер смо обојица шећераши, али ми дугујете објашњење за то што сте према мени учинили. Да ли можете да ми затворите уста да не славим Бога и Божије угоднике, по ком основу и зашто, Ваша Светости, то чините данас када су пасивизирани многи наши свештеници у свом пастирском раду?

- Е, па тако како ви имате право да идете у Беч када вас неко позове, тако и ја имам право да вам забраним да говорите на скупу у цркви!

- То није било у Цркви, Ваша Светости, то је било изван храма, у спортској хали.

- Свеједно!

- Како може бити свеједно да ли ја говорим изван цркве или у цркви, ако славим Бога. Да ли то значи да ја не смем уопште да се одазовем на ма које позиве када ме позову да говорим о вери, православљу, Богу, чак и изван храма? Да не смем да славим Бога?

- Шта ја знам где ви идете и шта ви радите?

- Ја бих желео да мало поразговарамо на ту тему и на тему стања у нашој Цркви.

- Ја немам времена да трућам. Ми смо завршили наш разговор. Одговорио сам:

Жао ми је Ваша Светости, али то није моја кривица. Сам сам помислио да Патријарх има времена да по три сата прича са београдским бабама о питањима вере и да им тумачи веру,а да нема нимало времена да разговара са мном о акутним проблемима који разбијају Цркву. Хтео сам да Га питам како може да препоручује ротеријанца за министра вера Србије, да тражи да веронаука буде факултативна а не облигативна, како поједини свештеници продају парохије, како од њега добијају кредите за станове, а друге станове су одбили од комуниста, и томе слично. Али, нисам био удостојен тога разговора. Ја сам "удостојен" разговора да одговарам на паушалне оптужбе јеврејског лобија, који је био, по мом мишљењу, само претња казном за оно што не заслужујем. Међутим, можда, Патријарх није ништа јео, па му је дијабетес изазвао нервозу. Остаје моје нагађање да тумачим зашто је патријарх био такав.

Узео сам благослов од Патријарха и погнуте главе напустио Патријархов кабинет, не гледајући да Патријарх иде за мном дужином ходника до излазних врата, јер то не бих дозволио прво због његовог чина, положаја и година, па сам се на излазу из ходника Патријарху извинио на томе. Све планирано за овај разговор с моје стране, пре свега о Енциклопедији православља, пало је у воду.

6) ПИСМО ПАТРИЈАРХУ ПАВЛУ, О АКТУЕЛНИМ ПИТАЊИМА, О ПОЛИТИЦИ, О ИЗБОРУ ЗА ЕПИСКОПЕ, О ЕНЦИКЛОПЕДИЈИ

ЊЕГОВОЈ СВЕТОСТИ
АРХИЕПИСКОПУ ПЕЋКОМ,
МИТРОПОЛИТУ БЕОГРАДСКО КАРЛОВАЧКОМ И
ПАТРИЈАРХУ СРБСКОМ Г. Г. ПАВЛУ
БЕОГРАД, 26. јул 1999. године

Сабор светог Архангела Михаила
(преко епископа жичког Стефана**)**

ВАША СВЕТОСТИ,

Одавно се решавам да Вам напишем ово писмо, али сам се много колебао и снебивао да ли да то чиним, с обзиром да ми ни раније нисте одговарали на писма која сам Вам слао. Мислим да се игнорисањем горућих проблема у нашој Цркви и народу ти проблеми не решавају него, на против, увећавају и метастазирају.

Има више разлога због којих Вам пишем ово писмо. Ви ћете се можда љутити на мене а дата Вам је власт да предузмете и ригорозне мере према мени што у суштини ни мало не побољшава жалосно стање у нашој Цркви. Надам се да ћете се сложити са чињеницом да по Светом писму, Предању и канонима Цркве, сваки члан Цркве има право да указује и критикује кривице свих, укључујући и саме епископе, јер смо ми сви уди Тела Христовог, по учењу св. апостола Павла (). Па ако је само један уд у том организму болестан, сви остали пате и болују. Поготову ако је тај болесни уд глава, цело тело ће бити мамурно и конфузно. Стога, кроз историју и векове, како у нашем тако и код осталих православних народа, најбољи, Цркви и своме роду најоданији, у личном животу најморалнији и Богу угодни, бирали су се за свештенике, посебно се водило рачуна о личном животу кандидата за епископски чин. Од како су безбожници код нас на власти, то код нас, нажалост, није случај. Често најгори, најнедостојнији бирају се на висока звања у Цркви.

Да почнем извесним редом:

1. Пре два месеца добио сам телефакс из Америке, који прилажем уз ово писмо, а који се односи на Вашу Светост у коме се поред осталог тврди да Вам је мајка Хрватица, да сте изменили Симбол вере, да повлачите потезе у Цркви под великим утицајем безбожника. Не могу да верујем да је све ово истина, али када су овоме народу могли да подметну непријатељског војника као доживотног "цара" у овом народу све је могуће, јер како рече покојни Рашковић "Срби су луд народ". Можда сам и ја такав, пошто из таквог народа потичем и, нарочито, зато што Вам о свему овоме пишем изигравајући неку "белу овцу". Да сте заиста под великим утицајем располућених и обезбожених српских политичара сведоче многе чињенице, а међу њима бићу слободан да наведем само неке: Ваш потпис на "Дејтонску визу" г. Слободану Милошевићу којим сте му дали два гласа у односу на поједине чланове српске делегације тако да највећи српски издајник добија Ваш благослов да може да пресуђује у судбоносним стварима за опстанак српског народа. Сада се чује да Свети арх. синод СПЦ тражи оставку тог истог човека кога је више црквено руководство СПЦ, добрим делом и у већини устоличило Милошевића на власти а мени који сам га критиковао претили су рашчињењем. Ви сте, Ваша Светости, после велике материјалне проневере у Заводу за израду свећа, поставили као директора ПУО сина познатог српског бољшевика и крвника Драгог Стаменковића. Да брука буде још већа поставили сте за начелника економског одељења при Заводу за израду свећа јуловца Милана Пановића, о чему сам Вам писао и приложио документа, а он сада лежи код куће, како сам обавештен, и прима плату од наше Патријаршије. Добро знате да Вам је горе поменути потпис поништен, а Ви нисте поднели оставку. И уместо што тражите оставку човека кога сте устоличили и који је устоличио Вас, морали би сте да размислите о свом моралном кредибилитету за такав чин. Истовремено Вас обавештавам да сам више пута од више особа из иностранства добијао различита писма која говоре о стању у нашој Цркви и о томе да сте Ви лично пасивизирали свештенство да се бори против безбожника и секташа, под у светосављу непостојећим изговором, да се не

баве политиком, коју флоскулу су измислили комунисти и масони да би елиминисали утицај Цркве у свом народу. Стога Вам је човек (Шешељ), који је тражио моје рашчињење 5. јула 1990. године у Вашој резиденцији, када му је епископ жички рекао да има право, сада забранио да се и Ви, као поглавар Цркве и верујућег народа Божијег бавите политиком, без обзира што се ради о борби за опстанак српског народа и СПЦ. Чак је дотични господин тражио и Вашу оставку под истим оним изговором, под којим сте Ви и Вама слични архијереји претили мени да ме рашчините, тобоже, због тога што се бавим политиком. И Ви и ја не бавимо се примарно политиком него духовном обновом и опстанком овога народа.

Када сам већ поменуо проневеру у Заводу за израду свећа, сећам се и краће близу пола милиона немачких марака из касе епархије жичке, онда морам да кажем да се то десило у епархијама на чијем су челу најстарији архијереји, немоћни да држе под контролом и у исправности потчињене службе и свештенике. Чудно је, зар не, да свештеник који стекне право за пензију иако је у одличном менталном здрављу и пуној способности, а да архијереји остају доживотно на епархијама иако имају већу одговорност пред Богом и људима и могу да услове већу и душепогубнију штету за народ и Цркву. Чудно је што епископ који је продао цркву римокатолицима може да остане у чину и то доживотно иако не може да управља ни самим собом и да му се не бира викар, а да много млађим архијерејима постављају се млади викари. Не призива ли се овим још више проневера, анархије и пасивизације у нашој Цркви?!

2. Према канонима наше Цркве најбољи се бирају за епископе. Тако је Свети Сава постављао најбоље свештенике за протопопе, најбоље калуђере за епископе, и заједно са својим братом, најбоље људе и домаћине за велможе. Пре два месеца рекао ми је један интелектуалац одан нашој Цркви: "Дошло је последње време кад су нам почели и владике да умиру од сиде!" А много верника ми је прилазило и негодовало због најновијег избора једног епископа на последњем арх. Сабору, говорећи да ће због тога да напусте СПЦ. Само пре три-четири године, како сам ја чуо Ви сте ишли од врата једног епископа до врата другог да молите да

се тај монах не изабере за епископа, јер су се појавила писма београдских студената у дневној штампи против таквог избора. После само неколико година Ви сте захтевали од професора Богословског факултета да тог човека пропусте на испитима како би стекао формалну квалификацију за избор за епископа. Тиме сте деградирали цео Богословски факултет и све нас који смо са муком и великим одрицањем стицали своје знање и образовање, а и потценили сте своје највише звање у Цркви. Није ни чудо и за Вас и Ваше колеге са Богословског факултета, је била образована комисија у најжешћем току другог светског рата - октобра 1942. године када факултет није радио да положите све испите које до тада нисте положили. Не настављате ли Ви тиме ту исту негативну селекцију за највиши чин у Цркви и чему то води? Осим тога, како се чује, тај исти "кандидат за епископа" је добио диплому о завршеном Богословском факултету а да није положио грчки језик.

Ваша Светости, осећате ли грижу савести што се на највише положаје у Цркви постављају људи који су неморални и оптерећени перверзијама. Мислим да ме нећете терати да такве људе прозивам и набрајам. Ви кажете да је то болест, а Свето писмо и канони кажу да је то смртни грех и сметња за свако, па и најмање свештеничко звање. Ако је болест, зашто је не лечите у карантину него дајете болеснику још већу могућност и веће стадо да га ошуга. А наш народ каже: "Једна овца читаво стадо ошуга". Још сте поставили таквог човека на епископску столицу Светог Саве на којој је и његов претходник био исто тако "болестан" – на осетљиво место са кога се може помоћи даље цепање Србије и Санџака од Србије. Зар заиста у СПЦ не нађосте ни једног достојнијег за Милешеву освештану моштима Светог Саве. Казаћете ми да епископе не бирате само Ви, али се ради о Вашем клирику који по канонима наше Цркве не може бити предложен за епископа без Ваше сагласности. А још кад а се има у виду са каквом помпом и рекламом у Православљу је дотични епископ хиротонисан и устоличен Вашом светом десницом, што је додатно иритирало, ражалостило и саблазнило многе вернике, то постављам питање и себи и Вама: "Су чим ћемо изаћ пред Светога Саву."

3. Подари сте нам, са Светим арх. синодом СПЦ, благослов да радимо на Енциклопедији православља уз обавезну рецензију најеминентнијих епископа СПЦ, који благослов је оспорио епископ – српски Ахасвер и што је најгоре његово мишљење је било јаче од одлуке Светог арх. синода, што је за чуђење кад се има у виду пастир који је напустио своје стадо и умало није још и постао српски патријарх. Обраћао сам се Вашој Светости са најучтивијом молбом да нас препоручите код Браће Карић за донацију за овако грандиозан научни подухват мислећи да наша Црква нема средстава и не знајући за проневере и крађе о којима сам горе говорио, али Ви не само да нас нисте препоручили, него нисте хтели ни да нам, ма и једну лепту, доделите као помоћ и подстицај у данонoћној муци око финансија и рада на овом пројекту.

А само да сте десет посто средстава која су проневерена или покрадена, одвојили за овај пројекат нама би то била велика помоћ и, верујемо, Богу и народу велика корист. Ових дана обратићемо се старешинама појединих цркава у СПЦ за помоћ и донацију па ако ту помоћ не добијемо сматраћемо да Ви и поједини епископи не желите да се појави Енциклопедија православља у српском народу.

Срећом ми смо остварили сарадњу са неколицином епископа на овом пројекту и надамо се, ако нас Бог благослови, да ћемо и овај подухват привести крају иако смо дубоко свесни и обузети зебњом како ћемо то учинити.У име сарадника и у своје лично име целивам Вам свету Десницу и молим за Архипастирски благослов

Вашој Светости одани протојерej

Др **Жарко Гавриловић**

7) ПИСМО ПАТРИЈАРХУ ПАВЛЕ О ИЗБОРУ ФИЛАРЕТА ЗА ЕПИСКОПА

ЊЕГОВОЈ СВЕТОСТИ
АРХИЕПИСКОПУ ПЕЋКОМ,
МИТРОПОЛИТУ БЕОГРАДСКО КАРЛОВАЧКОМ
И ПАТРИЈАРХУ СРБСКОМ Г. Г. ПАВЛУ
БЕОГРАД

ВАША СВЕТОСТИ,

За које сте ме дело или недело казнили овако драстично?! За које неправославно учење?! За коју неумесну и нетачну критичну реч?! Или, када сте ме и за шта опоменули, казнили?!

Хтели сте да ме рашчините тобоже што се бавим политиком, а што сте се Ви бавили политиком, давајући главном српском злотвору "дејтонску визу", одржавајући га на власти, а тиме продужавајући агонију српског народа, то није важно. Вас нема ко да опомене, а камоли казни, рашчини?!

Вама архијереји поништавају потпис на "Дејстоинску визу", чиме показују много више од тога,а Ви се правите невешти, не повлачите морални потез који су многи од нас очекицвали. Па и кад сам Вам ја "потурио главу на пањ" да је сечете, Ви сте одустали да ме рашчините?! Зашто?! Имали бисте у мени, барем, искреном критичара, никада непријатеља. Јер ја никога не мрзим, а имам право многе да критикујем. То су чинили они који су нам углед: Господ Исус Христос, Свети Јован Крститељ, Свети Јован Златоуст, Свети Петар Цетињски и мој блиски митрополит Јосиф Цвијовић који ме је примио у Богословију.

Разуме се, Ви мени не морате одговорити на ова моја питања. Ви ми ни до сада нисте нисте одговарали на бројна моја питања која су била сасвим умесна, као што су: избор епископа Филарета, одлазак код Милошевића на крвави дан располућеног Српства. Ви ме нисте никада ни позвали да ме, као млађег у Христу брата свештеника, посаветујете, ако у нечему нисам био у праву. Овако, проблеми се гомилају и они морају негде пући, наћи своје разрешење.

Да ли знате да сте са овом, мени неразумљивом, забараном да говорим о Светом Сави Србима у Бечу разљутили оне који су ме жељно очекивали у Бечу, па сте ражалостили и мене, па сте, верујем, онерасположили и Светог Саву?! Ви који седите на трону Светог Саве, на овај и сличан начин радите против светосавља и Светог Саве.

Па, ако сте мени забранили да говорим у Бечу на дан Светог Саве, требало је да тамо пожаљете неког масона, ротеријанца, екуменисту, первезњака, како и чините, што имате обичај да чините, што сте чинили и што ћете и даље чинити, ако останете и дање на трону Светог Саве.

О свему томе иступићу јавно да кажем народу народу истину, у то будите сигурни. Ја сам човек и свештеник који се само Бога боји, а од људи никога, које уважавам толико колико су као и ја Божија слика и прилика. Пре свега имам доста да кажем о фабрици са којом сте закључили уговор да лијете звона за Храм Светог Саве, фабрици која је, за време Првог светског рата, претапала наша опљачкана црквена звона за топовску џулад употребљену против Срба, чиме уводите страну инструменталну музику под окриље Православља и чините жалост стотинама хиљада српских жртава обешених, силованих, убијених од Аустријанаца. Има доста да се каже о томе како сте и које свештенике фаворизовали, награђивали, а који су служили Бога и мамону.Ви ме, због ове моје критичке речи, можете казнити, па чак и чин ми одузети. Али оно што ми не можете одузети јесте моја вера у Бога, моје исповедништво Господа Христа, моја похвала Светог Саве. Дато Вам је да радите шта хоћете, али верујем да нећете моћи докле хоћете.

Целива свету Десницу и моли Архијерејски благослов

Грешни раб Божији,

Протојерej **Жарко Гавриловић**

8) ПИСМО ПАТРИЈАРХУ ПАВЛУ, О ДОЗВОЛИ ЗА ХИЛАНДАР, ЗА ДЕЦЕМБАР О ХРАМОВНОЈ СЛАВИ

ЊЕГОВОЈ СВЕТОСТИ АРХИЕПИСКОПУ ПЕЋКОМ, МИТРОПОЛИТУ БЕОГРАДСКО КАРЛОВАЧКОМ И ПАТРИЈАРХУ СРБСКОМ Г. Г. ПАВЛУ
БЕОГРАД, 20. септембар 1999. године

ВАША СВЕТОСТИ,

Обраћам се Вашој Светости са учтивом молбом да се заложите код Његове Светости Васељенског патријарха да ми се, као свештенику наше Цркве, дозволи да у децембру 1999. године посетим манастир Хиландар приликом храмовне славе, са групом својих пријатеља цивила који често одлазе у Хиландар и помажу у радовима који се воде око обнове манастира.У Хиландару бисмо се задржали према расположењу братије и проигумана манастира.

Целива св. Десницу и моли за благослов

Београд,
20. септембар 1999. године

Унапред захвалан
Протојерej Др **Жарко Гавриловић**

9) ПИСМО ПАТРИЈАРХУ, О АКТУЕЛНИМ ПИТАЊИМА, О ПРИЈЕМУ ЗА 29. НОВЕМБАР, О МРТВИЛУ У ЦРКВИ

ЊЕГОВОЈ СВЕТОСТИ АРХИЕПИСКОПУ ПЕЋКОМ, МИТРОПОЛИТУ БЕОГРАДСКО КАРЛОВАЧКОМ И ПАТРИЈАРХУ СРБСКОМ Г. Г. ПАВЛУ
Београд, 30. новембар 1999. године

ВАША СВЕТОСТИ,

Имао сам намеру да се оканем "ћоравог посла" мога писања Вама, јер сте Ви толико анемични или ме игноришете, тако да никада нисам добио одговор на моја писма упућена Вама, мада имате бројне службенике у Патријаршији. Уместо Вашег одговора на моје писмо од 26. јула 1999. године, добио сам одговор од стране Св. арх. синода СПЦ. Не знам да ли је мој грех што се директно обраћам свом епископу или је Ваша неажурност и презаузетост другим пословима осујетила Ваш одговор. Али, у сваком случају, могли сте да ме позовете на разговор.

Ствар би била комична да није жалосна и понижавајућа а можда и трагична. Кад ово кажем мислим на стање у Цркви и у нашем народу од како сте на челу тог Божијег народа Ви и Слободан Милошевић.

Од Вас сам само тражио да ми дозволите да се апелом обратим старешинама београдских цркава, међу којима имам доста и пријатеља, за помоћ или евентуалну претплату Енциклопедије православља, за коју сам добио уредан благослов Св. арх. синода СПЦ. Међутим, уместо Вас, Св. арх. синод ми одговара да остаје при ранијој својој одлуци да ће Св. арх. синод СПЦ радити Енциклопедију СПЦ.

Ја сматрам да се са овим проблем карикира и то од највиших органа наше Цркве и да је овакво решавање проблема незаконито, јер за овај посао може да донесе одлуку само Св. арх. сабор СПЦ. Како је ранија одлука Сабора из седамдесетих година о писању Енциклопедије православља укинута, а нова није донета, јер то питање никада није постављено на дневни ред Св. арх. сабора СПЦ., то значи да

мериторне одлуке о Енциклопедији православља у ствари и нема. Да ли је ово писање Св. арх. синода, под Вашим благословом, у ствари добар изговор за нерад и јавашлук који влада у вашој Цркви?!

Иритиран оваквим Вашим "очинским" ставом, а посебно ужаснут што сам Вас видео, заједно са Вашом омиљеном свитом на сабору нечастивих, мислим да знате на шта алудирам – на пријем у Палати федерације поводом безбожног, сатанистичког комунистичког празника, којим је српском народу стављена омча око врата - решен сам да Вам се поново обратим овим писмом. Мислим да Вам је добро познато учење наше Цркве, канона и Св. писма, да Вама не доликује да се појављујете у друштву српских изрода, осведочених и окорелих безбожника и српских детоубица, по више основа, било преко вођења пропалих и бесциљних ратова на штету српског народа, било преко стављања свога потписа на либерализовани Закон о абортусу, а да није ставио потпис на Закон о повраћају имовине Цркве, на шта Ви нисте уопште јавно реаговали, тако да фабрика смрти нерођене српске деце још увек ради пуном паром, док се шиптарска деца множе геометријском прогресијом. Шта сте предузели да зауставите "балканског касапина", да на овај, и на друге начине не уништава српску децу? Да ли сте му шапнули, сада за време пријема, да дозволи да се уведе веронаука у школе и да се ово мало деце што је остало у Србији не расипа и уништава дрогом, проституцијом и одласком у иностранство. Уместо тога, Ви се са Вашом недостојном свитом, шепурите по Палати федерације, са српским злочинцима, изродима. Добро Вам је познато писање Св. писма: "Благо човеку који не иде на вијеће безбожничко, и на путу грешничком не стоји, и у друштву неваљалих људи не сједи..." (Пс. 1,1).

Шта сте Ви, Ваша Светости, до сада учинили да приволите безбожнике на власти да се врате на стазу Светог Саве? А ја знам да сте често, врло често, одлазили на вечеринке у Ужичку улицу у Београду. Шта сте, Ваша Светости, учинили да повратите српску омладину у крило Цркве, да их заштитите од насртаја верских секташа и сатаниста? Шта сте учинили да очистите СПЦ од нерадника, забушаната, чак и лопова, најамника туђих агентура, трговаца у Храму, како

бисте заштитили верни народ Божији од даљег осипања од Цркве? Уместо тога, Ви предлажете недостојне монахе за епископе и то на епископски трон Светог Саве, а најнедостојније српске Ахасвере - епископе - враћате из расејања да буду чланови Св. арх. синода, како би били на туђем послу и штитили туђе интересе. Желео бих да знам кад сте искрени били: када сте тражили оставку Слободана Милошевића или сада када сте били код њега на "измирењу"? Када сте само пре неколико месеци у Пећи примили престолонаследника Александра или сада када сте ишли на додворење Слободану Милошевићу? Да ли Ви уопште знате шта је АВНОЈ српском народу донео и нанео, када се појављујете да прославите његов јубилеј?

Садашња штампа врви од чланака који говоре о недоличном животу појединих епископа; о крађама које су извршили поједини свештеници и световњаци у Цркви; чак поједини новинари, који можда нису ни религиозни, проглашавају за "државне свеце" поједине епископе; износи се јавно неслагање појединих епископа о гледању на Цркву и на догмате Цркве, као да их саборност Цркве не обавезује на заједницу вере и љубави; јавно се говори и пише о недоличном животу епископа и монаха, а Ви ћутите, само ћутите, као да је све у Цркви у најбољем реду или, као да сте у Централном комитету, диктаторски забрањујете свима свештенослужитељима да јавно дају ма какве изјаве о Цркви. Сада ми је сасвим јасна српска народна пословица: "Риба од главе смрди, али се од репа чисти." Можда сам ја сада тај "реп" од кога чишћење "рибе", то јесте наше Цркве, треба да почне.

Знам да ћете, као што је то учинио и један епископ на прошлом редовном заседању Св. арх. сабора, казати да сам луд кад Вам овако пишем. Можда ћете и Ви на тај начин покушати да правдате своје пропусте и неуспехе. Али када су Њега – Најсветијег, Божијег Сина називали лудим, за мене је комплимент да се и на овај начин уподобим Њему. Верујем да ћете предузети некакво ислеђење према мени, али знајте да ћете пре мене, и више од мене, Ви одговарати, и пред Богом и пред људима, за толико сакупљену трулеж и мртвило у Божијој Цркви, колико је има данас, од како сте Ви на њеном

челу, баш зато што метастазирајуће проблеме српског народа у Цркви и држави не разрешавате, нити, уз дужно поштовање према Вашем чину, подносите оставку на положај Патријарха српског, коме нисте дорасли. Барем би то сада било безболно, када су безбожници поставили у "заседи" свога човека да Вас замени.

Све се више потврђују Спаситељеве речи из 23. главе Матејевог јеванђеља, па није на одмет да се присетимо неких од њих: "Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери, што затварате Царство небеско пред људима; јер ви не улазите нити пуштате да уђу они који би хтјели. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери, што једете куће удовичке и лажно се молите дуго; зато ћете већма бити осуђени" (Мт. 23,13-14). Користим ову прилику да Вам кажем да ћу размотрити могућност да првом приликом када новинари буду затражили интервју од мене обавестим нашу јавност о злоупотребама у Цркви, крађама, фаворизовању неспособних свештеника, куповини парохија, као и о Вашем избору за Патријарха СПЦ.

Целива св. Десницу и моли за Архијерејски благослов, још увек протојерej – грешни раб Божији,

Жарко Гавриловић

10) ПИСМО ПАТРИЈАРХУ, О СЛУЖБИ НА ВАВЕДЕЊЕ, О БЕЧУ, О ЗВОНИМА ЗА ХРАМ

ЊЕГОВОЈ СВЕТОСТИ АРХИЕПИСКОПУ ПЕЋКОМ, МИТРОПОЛИТУ БЕОГРАДСКО КАРЛОВАЧКОМ И ПАТРИЈАРХУ СРБСКОМ Г. Г. ПАВЛУ
БЕОГРАД, 30. јануар 2001. године

ВАША СВЕТОСТИ,

Опет сам принуђен да се овим писмом обратим Вашој Светости, али овог пута са негодовањем и чуђењем, што се мене лично тиче барем из два разлога.

1) За празник Ваведења Пресвете Богородице позвао ме благовремено духовник ман. Ваведења да служим свету литургију на сам дан празника манастирске славе.Нисам знао да је предвиђено да Ваша Светост служи тога дана, па сам зато и обећао да служим, јер нисам под забраном свештенодејствовања, па рачунам да могу да служим Господу своме" дондеже јесам." Међутим, уочи самог Празника јављено ми је да ме је неко брисао са списка "служашчих". Не знам да ли сте то, Ви Ваша Светости, урадили и зашто?! Ако сте желели да ме казните, дужни сте да ми кажете за које дело то чините.

Истина, ја више волим да служим свету литургију предано Богу, без помпе и околне гужве, па дакле и без некакве спољње церемоније, већ са унутрашњом преданошћу Богу. И није ме много погодило то што нећу са Вама служити свету литургију, пошто сам то учинио на другом месту. Ви, Ваша Светости, имате свакако право да одлучујете ко ће и где са Вама служити. Но, ја сам најмање крив што су ме питали да служим, а онда ми казали да сам брисан са списка. Али, има нешто друго што никако не разумем.

2) Крајем децембра 2000. године позвао ме свештеник из Беча да држим предавање на Светог Саву 2001. године у Бечу, у једно од спорстских сала у седмом кварту Беча, где сам пре две године држао предавање које је прихваћено од служалаца. На седам дана пред Светог Саву јавио се тај исти

свештеник и саопштио ми да ми је, Ваша Светост, забранила да држим предавање у Бечу на дан Светог Саве.

Зашто Ваша Светости, ако Бога знате, да ми забрањујете да проповедам реч Божију, да хвалим Светог Саву, да славим Господа Исуса Христа?!

Да ли за то што сам јеретик, нововерац, первезна личност. А свуда око Вас видим ове личности које ви награђујете, шаљете у мисије и екуменске састанке. Оне који би требало да награђујете зато што предано и самопожртвовано раде, што их изводе пред цареве и владике имена Христовог ради, Ви на овај начин кажњавате.

Оне који вам испод "скута седе" и продају београдске парохије, награђујете свим привилегијама, почастима, напрсним крстовима; оне који се продају комунистима и којима комунисти дају станове за њихову тајну службу безбожницима, ви награђујете са своје стране, да имају " мираз и од цркве" за своју сатанску работу у цркви, јер се симонија кажњава свргнућем; а Вама су, чак, и архијереји саопштавали да Вам се продају парохије.

Оне, дакле, које би требало да кажњавате за кривотворан живот и делање, Ви их награђујете, А нас који непоткупљиво служимо Бога и своме роду, кажњавате, желите да нам затворите уста, да нам свежете језик који нам је драги Бог дао, како не бисмо могли да кажемо ни једну реч реч критике, да не кажемо ништа о злоупотребама у Цркви које се врше са Вашим знањем или без Вашег знања.

11) ПИСМО ПАТРИЈАРХУ ПАВЛУ, О АНТИСЕМИТИЗМУ, МОЛБА ЗА ДОСТАВУ НАВОДА

ЊЕГОВОЈ СВЕТОСТИ АРХИЕПИСКОПУ ПЕЋКОМ, МИТРОПОЛИТУ БЕОГРАДСКО КАРЛОВАЧКОМ И ПАТРИЈАРХУ СРБСКОМ Г. Г. ПАВЛУ
Београд, 12. јун 2001. године

ВАША СВЕТОСТИ,

6. фебруара 2001. године био сам код Ваше Светости на Ваш захтев у вези извесних притужби јеврејске заједнице у Југославији и лично господина Аце Шнајдера да сам ја антисемита. Пошто нисам хтео да одговарам на паушалне оптужбе обећали сте ми доставити наводе из тог дописа који се односе на мене, како бих знао о чему се ради.До дана данашњег ја нисам то што сте ми обећали добио, а протекло је више од пет месеци од тада, иако сам више пута и у више наврата покушавао узалудно, преко Вашег кабинета и Референта Светог архијерејског синода, да поменути допис добијем.Молим Вашу Светост да ми доставите фотокопију траженог дописа, што сте и обећали, да бих знао о чему се ради и како да се убудуће управљам у овом погледу.

Љуби свету Десницу и моли за Архијерејски благослов,

Протојерej **Жарко Гавриловић**
Београд, М. Горког бр. 37

12) Писмо Патријарху 31. децембар 2001. године

ВАША СВЕТОСТИ,

Слободан сам да умолим Вашу Светост да ово моје отворено писмо изволите проследити Светом архијерејском синоду Српске православне цркве, јер се ради о догађају који се одиграо изван делокруга Ваше Архиепископије,а могао би бити преседан устоличења негативне праксе по нашу Цркву, која би морала остати права "Христова невеста", упркос ветровима екуменизма.

Љуби свету Десницу и моли Архипастирски благослов,

31.12.2001.г. Вашој Светости одани,

Београд

Протојереј

ЂОРЂО ГАВРИЛОВИЋ
(протојереј)

ЊЕГОВОЈ СВЕТОСИ,

Архиепископу пећком, Митрополиту београдско- карловачком и Патријрху српском Господину Господину Павлу,

Београд
Патријаршија

За Ваш Свештени Архијерејски Синод
Протојереј Ђорђе Гавриловић
31.12.2001.

13) ПИСМО ПАТРИЈАРХУ ПАВЛУ

ЊЕГОВОЈ СВЕТОСТИ АРХИЕПИСКОПУ ПЕЋКОМ, МИТРОПОЛИТУ БЕОГРАДСКО КАРЛОВАЧКОМ И ПАТРИЈАРХУ СРБСКОМ Г. Г. ПАВЛУ
Београд, 30. јануар, 2002. године

За које сте ме дело или недело казнили овако драстично?! За које неправославно учење?! За коју неумесну и нетачну критичну реч?! Или, када сте ме и за шта опоменули, казнили?! Хтели сте да ме рашчините тобоже што се бавим политиком, а што сте се Ви бавили политиком, дајући главном српском злотвору " дејтонску визу", одржавајући га на власти, а тиме продужавајући агонију српског народа, то није важно. Вас нема ко да опомене, а камоли казни, рашчини?! Вама архијереји поништавају потпис на " Дејстоинску визу", чиме показују много више од тога,а Ви се правите невешти, не повлачите морални потез који су многи од нас очекицвали. Па и кад сам Вам ја "потурио главу на пањ" да је сечете, Ви сте одустали да ме рашчините?! Зашто?! Имали бисте у мени, барем, искреном критичара, никада непријатеља. Јер ја никога не мрзим, а имам право многе да критикујем. То су чинили они који су нам углед: Господ Исус Христос, Свети Јован Крститељ, Свети Јован Златоуст, Свети Петар Цетињски и мој блиски митрополит Јосиф Цвијовић који ме је примио у Богословију.

Разуме се, Ви мени не морате одговорити на ова моја питања. Ви ми ни до сада нисте нисте одговарали на бројна моја питања која су била сасвим умесна, као што су: избор епископа Филарета, одлазак код Милошевића на крвави дан расплућеног Српства. Ви ме нисте никада ни позвали да ме, као млађег у Христу брата свештеника, посаветујете, ако у нечему нисам био у праву. Овако, проблеми се гомилају и они морају негде пући, наћи своје разрешење.

Да ли знате да сте са овом, мени неразумљивом, забараном да говорим о Светом Сави Србима у Бечу разљутили оне који су ме жељно очекивали у Бечу, па сте ражалостили и мене, па сте, верујем, онерасположили и Светог Саву?! Ви

који седите на трону Светог Саве, на овај и сличан начин радите против светосавља и Светог Саве.

Па, ако сте мени забранили да говорим у Бечу на дан Светог Саве, требало је да тамо пожаљете неког масона, ротеријанца, екуменисту, первезњака, како и чините, што имате обичај да чините, што сте чинили и што ћете и даље чинити, ако останете и дање на трону Светог Саве.

О свему томе иступићу јавно да кажем народу народу истину, у то будите сигурни. Ја сам човек и свештеник који се само Бога боји, а од људи никога, које уважавам толико колико су као и ја Божија слика и прилика. Пре свега имам доста да кажем о фабрици са којом сте закључили уговор да лијете звона за Храм Светог Саве, фабрици која је, за време Првог светског рата, претапала наша опљачкана црквена звона за топовску џулад употребљену против Срба, чиме уводите страну инструменталну музику под окриље Православља и чините жалост стотинама хиљада српских жртава обешених, силованих, убијених од Аустријанаца. Има доста да се каже о томе како сте и које свештенике фаворизовали, награђивали, а који су служили Бога и мамону.

Ви ме, због ове моје критичке речи, можете казнити, па чак и чин ми одузети. Али оно што ми не можете одузети јесте моја вера у Бога, моје исповедништво Господа Христа, моја похвала Светог Саве.

Дато Вам је да радите шта хоћете, али верујем да нећете моћи докле хоћете.

Целива свету Десницу и моли Архијерејски благослов

Београд, 30. јануар 2002. године

Грешни раб Божији,
Протојерej **Жарко Гавриловић**

14) ПИСМО ПАТРИЈАРХУ ПАВЛУ О СЛАЊУ СПП КУВАРА, СЛОВАРИЦЕ, БЕЛЕШКА ПОВОДОМ ВРАЋАЊА ТИХ ПОКЛОЊЕНИХ КЊИГА ОД СТРАНЕ ПАТРИЈАРХА ПАВЛА

ЊЕГОВОЈ СВЕТОСТИ АРХИЕПИСКОПУ ПЕЋКОМ, МИТРОПОЛИТУ БЕОГРАДСКО КАРЛОВАЧКОМ И ПАТРИЈАРХУ СРБСКОМ Г. Г. ПАВЛУ
БЕОГРАД, Врбица, 27. април 2002. године

ВАША СВЕТОСТИ,

Сад сам добио из штампе Словарицу, прву од четити књиге Српског православног буквара, коју сам радио више година, а који примерак Вам достављам уз посвету. Истовремено Вам достављам и примера Српског православног кувара као поклон са посветом, који је, такође, истовремено рађен када и Буквар, Српски православни лексикон и Енциклопедија православља, будући да увек славите посну славу, без претензије да се ма коме на овај начин удобравам, с вером у Бога да ћу својим поштеним радом најбоље послужити Богу и своме роду и победити све оне који ме онемогућавају или неће да помогну у мом Богоугодном раду. Молим за Ваш благослов да се ове књиге могу продавати у храмовима и манастирима наше СПЦ.

Користим ову прилику да Вам пожелим срећну и дуговечну славу!

Целива свету Десницу и моли Патријарашки благослов,
Вашој светости и нашој Цркви одан

Протојерej **Жарко Гавриловић, с. р.**

14а) Објашњење уз ово писмо и посвета Патријарху

Књиге које сам послао Патријарху Павлу са посветама, уз горње пропратно писмо, послао сам у Патријархов кабинет преко радника у Уредништва енциклопедије дипл. теологу Александру Сарачевићу на сам дан Врбице, 27. априла 2002. године, негде око 13 часова које је примио, уместо

Патријарха, ђакон Небојша Топаловић, службеника у Кабинету. То су биле књиге: Српски православни посни кувар, на коме је написана посвета мојом руком: "Његовој Светости Патријарху српском ГГ Павлу, уз најбоље жеље и честитање Крсне славе, Врбица - Лазарева Субота, 27. априла 2002. године Жарко Гавриловић, протојерej", с.р. А на књизи Словарица - Српски православни буквар, књига прва, стајала је посвета: "Његовој Светости Патријарху српском ГГ Павлу, у знак честитки Крсне славе - Врбица, 27. априла 2002. године Жарко Гавриловић, протојерej".

Међутим, већ следећег понедељка, 29. априла 2002. године, дакле првог радног дана по пријему ових књига и писма позвао ме телефоном око 14,05 часова, шеф Кабинета Његове Светости протођакон Момир Лечић, и саопштио ми да је покушао да преда Његовој Светости књиге са посветом и које сам му поклонио и писмо које сам му упутио и преко њега тражио благослов да се ове две књиге могу продавати у црквама и манастирима СПЦ. Али, на моју велику жалост, Патријарх није хтео нити желео да прими поклоњене књиге,. чак ни писмо којим сам тражио благослов да се те књиге продају по црквама, упркос томе што је протођакон, како ми је сам рекао, образлагао да би требало да те књиге прими. Писмо, које је било у белом, неадресираном коверту, је стављено у књигу Кувара, без коверта, што значи да је прочитано, али коверат није враћен

Био је то велики шок за мене и доказ, ако не примитивизма, а оно велике мржње према мени, испољене од стране мог "надлежног епископа", како гласи у фамозном Саопштењу Светог арх синода од 6. фебруара 2002. године. Стога ми је о. Момир Лечић препоручио да пошаљем некога да те враћене ми књиге преузме Међу нама се развио краћи дијалог:

Па зар у време када нема скоро никаквог уџбеника из веронауке, када Црква скоро не чини ништа или довољно да се дође до правог и стручног уџбеника за веронауку, када су верски секташи преплавили нашу земљу са богатом њиховом литературом, да не узме ту Словарицу намењену за децу, односно породици и школи и тиме, децу и људе добре воље закине Васкршњу радост, Патријарх одбија чак и да види шта ја то пишем. Ја сам учинио што сам могао, али није вредело,

одговорио ми је г. Лечић. Тешко ко може знати моје муке које свакодневно имам радећи овде? Не могу да схватим, не могу да разумем, пренераžен сам, али послаћу сутра некога да узме те књиге.

Сутрадан, у уторак 30. априла 2002. године око 9 часова послао сам истог теолога Александра Сарачевића да преузме те књиге и писмо, што је он и учинио.

Томе мој разговор са г. Лечићем преко телефона слушали су радници у Уредништву: Градимир Маџаревић, дипл. философ и докторанд теологије, Александар Сарачевић и Брана Радишић, док су други радници радили горе, у приземљу (у локалу).

Ражалостио сам се таквим поступком Првојерарх, тако да сам прекинуо рад и пожалио се радницима на речи које сам од г. Лечића чуо. Отишао сам са г. Градимиром у свој стан и поразговарао о оваквом гестом Патријарха, нашта ми се он поверио да и он има муке, силна убеђивања са разних страна, чак и полу претње, да ради на пројектима са мном.

Не разумем такав одијум према свештеницима, посебно према мени, оног који би морао да нас очински воли и саветује, и као добри родитељ воли подједнаком љубављу сву своју духовни деци,. чак и ону неваљалу, како нас учи јеванђелска прича о Блудном сину (Лук. 15, 11 – 32), коју често читамо, и требало би да је применимо у животу, и ја и Патријарх Павле.

Чак и да сам лишен свештеничког чина, а нисам никада ни кажњен ни опоменут, мислим да је био је Патријарх дужан да узме књиге које сам му поклонио са посветом, а на упућено писмо, замолницу, уљудно и васпитано одговори, под претпоставком, да сам лишен свештеничког чина, био тада мирјанин, верујући хришћанин. О чему ми причамо, свештенослужитељи причамо, ако немамо Христову љубав, ако се међусобне не волимо? Зар нас сами распети и Васкрсли Господ није учио: "Заповест нову дајем вам: да љубите једни друге, као што и Ја вас љубих, да и ви љубите једни друге. По томе ће сви познати да сте моји ученици ако будете имали љубави међу собом" (Јов. 13, 34 – 35). Зар и свети апостол Јован Богослов не благовести: "Ако ко рече: Љубим Бога, а мрзи брата свога, лажа је; јер који не љуби

брата свога кога види, како може љубити Бога, кога не види?" (1. Јов. 4,20). Све, па да сам ја Његовој Светости и "смртни непријатељ", кунем се Богом живим и својим спасењем да то нисам, он је дужан, не само као Првојерарх него и кад би био сасвим обичан хришћанин, да воли не само ближње своје, не само потчињене свештенослужитеље са којима би морао да богослужи у миру и љубави (Мат. 5, 23 – 25), него би, да је доследан следбеник Господа Исуса Христа, "морао" да воли чак и непријатеље своје, по учењу самог Господа: "Љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који вас мрзе и молите се Богу за оне који вас вређају и гоне" (Мат. 5, 44).

Патријарх би морао да исијава љубав из себе поготову због тога што је Првојерарх, као први и најближи следбеник Господа Христу, позван да воли све као што је Господ нас волео, јер епископ би морао да буде видљиви лик невидљивог и одсутног Христа, као што је и Он био видљив показатељ лика Бога Оца, најлепши лик Божији међу људима, будући да је епископ први позван да нам буде свима пример у љубави, кротости и светости. Нема светости без љубави, јер " и ђаволи верују, и дрхте") јак. 2, 19).

Кажу да је Патријарх "светац који хода по земљи". Кажу и лажу, јер нема светитеља у овом свету, будући да се сваки човек може погордити на минут пред смрт. Осим тога, да ли може, да ли уопште сме неко ко је "светац" да мрзи ма кога, поготову старог, ислуженог и у борби истрошеног свештеника са атеизмом у Држави и неправдама у Цркви, да не кажем тежу квалификацију?! Запита ли се ико од оних које сам ја , са разлогом, критиковао, да сам им тиме помагао да сагледају себе у туђем огледалу, да виде себе туђим очима, што сам им говорио истину Христа ради и за добро Цркве и народа, чак и за добро њих самих, пре свега због њих самих, да сам им ја тиме највећи пријатељ? Не рече ли умни и свети Владика Николај да нам непријатељи могу бити већи пријатељи од самих пријатеља који нам ласкају и улагују се, повлађујући нашим слабостима и гресима, па нам тако пријатељи могу могу бити непријатељи. За то овај, уистину свети Божији слуга, узвикује: "Сачувај ме Боже од пријатеља, а од непријатеља и сам ћу се сачувати ?!"Може ли ма ко, посебно

Првојерарх, без љубави бити свети, Божији човек? Нико, ама баш нико, ко живи на земљи, не може бити свети, јер "нико није без греха, осим једног Бога". И кад праведник десет пута пада у грех на дан, шта је остало онима којима други подилазе тиме што их живе извикују за светитеље? Не рече ли Свето писмо да љубав покрива мноштво грехова? И да ли човек, посебно свештеномслужитељ, макар то био и патријарх српски, може бити Христов или свети без љубави?! Не рече ли свети апостол Павле: "Ако језике човечије и анђеоске говорим, а љубави немам, онда сам као звоно које јечи, или кимвал који звечи" (1. Кор.13, 1)? Није ли Господ заповедио свима нама, пре свега епископима, па онда и нама свештеницима и световњацима да је заповест о љубави "Љуби ближњега свога као себе самог" (Мат. 22, 38) равна првој и највећој заповести - љубави према Богу? Јер "коме се мало опрашта, малу љубав има" (Лук. 7, 47).

15) ПИСМО ПАТРИЈАРХУ СРБСКОМ ГОСПОДИНУ ПАВЛУ

ЊЕГОВОЈ СВЕТОСТИ АРХИЕПИСКОПУ ПЕЋКОМ, МИТРОПОЛИТУ БЕОГРАДСКО КАРЛОВАЧКОМ И ПАТРИЈАРХУ СРБСКОМ Г. Г. ПАВЛУ
БЕОГРАД, 30. јануар, 2003. године

ВАША СВЕТОСТИ,

Опет сам принуђен да се овим писмом обратим Вашој Светости, али овог пута са негодовањем и чуђењем, што се мене лично тиче барем из два разлога.

1) За празник Ваведења Пресвете Богородице позвао ме благовремено духовник ман. Ваведења да служим свету литургију на сам дан празника манастирске славе.Нисам знао да је предвиђено да Ваша Светост служи тога дана, па сам зато и обећао да служим, јер нисам под забраном свештенодејствовања, па рачунам да могу да служим Господу своме" дондеже јесам." Међутим, уочи самог Празника јављено ми је да ме је неко брисао са списка "служашчих". Не знам да ли сте то, Ви Ваша Светости, урадили и зашто?! Ако сте желели да ме казните, дужни сте да ми кажете за које дело то чините.

Истина, ја више волим да служим свету литургију предано Богу, без помпе и околне гужве, па дакле и без некакве спољње церемоније, већ са унутрашњом преданошћу Богу. И није ме много погодило то што нећу са Вама служити свету литургију, пошто сам то учинио на другом месту. Ви, Ваша Светости, имате свакако право да одлучујете ко ће и где са Вама служити. Но, ја сам најмање крив што су ме питали да служим, а онда ми казали да сам брисан са списка. Али, има нешто друго што никако не разумем.

2) Крајем децембра 2000. године позвао ме свееештеник из Беча да држим предавање на Светог Саву 2001. године у Бечу, у једно од спорстских сала у седмом кварту Беча, где сам пре две године држао предавање које је прихваћено од служалаца. На седам дана пред Светог Саву јавио се тај исти свештеник и саопштио ми да ми је, Ваша Светост, забранила да држим предавање у Бечу на дан Светог Саве.

Зашто Ваша Светости, ако Бога знате, да ми забрањујете да проповедам реч Божију, да хвалим Светог Саву, да славим Господа Исуса Христа?! Да ли за то што сам јеретик, нововерац, первезна личност. А свуда око Вас видим ове личности које ви награђујете, шаљете у мисије и екуменске састанке. Оне који би требало да награђујете зато што предано и самопожртвовано раде, што их изводе пред цареве и владике имена Христовог ради, Ви на овај начин кажњавате. Оне који вам испод "скута седе" и продају београдске парохије, награђујете свим привилегијама, почастима, напрсним крстовима; оне који се продају комунистима и којима комунисти дају станове за њихову тајну службу безбожницима, ви награђујете са своје стране, да имају " мираз и од цркве" за своју сатанску работу у цркви, јер се симонија кажњава свргнућем; а Вама су, чак, и архијереји саопштавали да Вам се продају парохије.

Оне, дакле, које би требало да кажњавате за кривотворан живот и делање, Ви их награђујете, А нас који непоткупљиво служимо Бога и своме роду, кажњавате, желите да нам затворите уста, да нам свежете језик који нам је драги Бог дао, како не бисмо могли да кажемо ни једну реч реч критике, да не кажемо ништа о злоупотребама у Цркви које се врше са Вашим знањем или без Вашег знања.

16) БЕЛЕШКА О ОДБИЈАЊУ ПЕТРИЈАРХА ПАВЛА ДА МЕ БЛАГОСЛОВИ

Храмовна слава 4. јун 2003. године

Забелешка о Патријрховом одбијању благослова

Уочи Недељу Православља, 16. фебруара 2003. године, позвао ме старешина цркве, протојерej Јован Благојевић, да им помогнем у миросању или исповедању на литургији, коју ће тога дана служити Његова Светост патријарх Павле Стојчевић. Молио сам га да ме поштеди тога да тада дођем за испомоћ, рекавши да ћу то радо учинити други пут. Знао сам из ранијег искуства да патријарх не жели да ме види. Зашто, то он сам зна. Највероватније због мојих иступања у јавности и критиковања представника СПЦ и државних органа за судбину српског народа.

- Зашто? Ти немаш никаквог разлога да не дођеш, јер ниси под забраном свештенослужења, ако ти то некада буде било забрањено, ја те сам нећу звати да радиш ма шта у Цркви!

Пристао сам и негде око 8,30 дошао и све време, од мог долска, миросао вернике. Патријарх је био заузет Проскомидијом, те нисам ишао да тражим благослов од њега, јер он не воли да га тада ма ко узнемирава. Иначе, највероватније због оболења дијабетеса, а и због поодмаклих година, Патријарх је врло нервозан, чак и непријатан у таквим приликама, па сам желео да избегнем ма какав неспоразум.

И тако сам ја све време литургије миросао верника. Кад је био Велики вход и када је Патријарх узео дискос са Даровима да помене све патријархе православне, некако су нам се укрстили погледи, јер сам ја тада престао да мирошем како ред налаже. Он је одмах заклонио свој поглед дискосом, подигавши га у висину погледа очима, и тако произнео одређену прозбу.

Када сам завршио са миросање, било је то у току причешћа, пошто је храм био пун верника те недеље, а и иначе у Недељу Православља храм је пун верника, ушао сам у олтар, па ми је старешина рекао да делим нафору, док је

Патријарх причешћивао једно време, а онда предао оцу Јовану који је сада заједно са оцем Ратком причешћивао, док је новопостављени свештеник о. Ристо Радовић, исповедао. Када је он завршио са исповешћу, узео је он да дели нафопру, а ја сам ушао у олтар, где су били Патријарх и његов пратилац Ракоњац. Патријарх је седео на столици, ја сам скинуо епитрахиљ и пошао да затражим благослов од Патријарха. Прилазећи му таман сам рекао: Благословите..., у намери да кажем и: Ваша Светости, он је два пута одмахнуо десном руком да му не прилазим, без икакве речи и објашњења. Хтео сам да му одговорим у том моменту: Ама човече, ја не тражим ништа ваше него Божији, Божији благослов који вам је дат да га делите, по заповести: " На дар сте добили, на дар и дајите" (Мт. 10, 8), и још да му кажем: И ви сте смртан човек као и ја, али, пошто је био олтар, а он старији по чину и годинама од мене, ја сам заћутао, док је све чуо и гледао Ракоњац, ништа не говорећи. нда сам ја обукао зимски капут, пољубио Свети престо и, при изласку из храма успео само да кажем о. Ратку да је Патријарх одбио да ми да благослов. На то је он рекао: Није ваљда! Срамота! Затим сам, без иједне речи, отишао кући сетан о тужан, жалећи какве великодостојнике имамо у СПЦ који се не управљају по Спаситељевој максими: "Ако, дакле, принесеш дар свој жртвенику, и онде се сетиш да брат твој има нешто против тебе. Остави онде дар свој пред жртвеником, и иди те се најпре помири са братом својим, па онда дожи и принеси дар свој" (Мт. 5, 23-24), већ по гневу више личе на Баловог жреца који грми и сева очима и речима.. А Патријарх је "принео дар свој" без да је престало његово срце да ме мрзи, већ је пун мржње према мени, то сам осетио по погледу на Великом входу, одслужио свету литургију, причестио себе и причешћивао друге као да ништа није било, па је пун мржње, не проговоривши ни једну реч, одбио да ме благослови. Да ли зна колику грешку је учио, ускративши мени Божји благослов без икаквог стварног разлога и објашњења?! Има много, чак, и свештенослужитеља, а о мирјанима и да не говорим, који су пуни мржње према брату, са којим саслужују свету литургију. причешћују се из исте чаше, исто вероисповедање исповедају, истим се крстом крсте, али истом Господу не припадају, јер

су пуни мржње, која претвара сваког човека у звер и демона. У својој сети и тузи "Шта се зби?" (ср. Лк. 24, 18), никога не мрзећи да ме мржња – измет ђаволји - не би изјела споља и изнутра и одвела ме у небески пакао, завапих из дубине своје душе речима јеванђеља: "Оче, опрости им, јер не знају шта чине!" (Лк 23, 34).

ТРЕЋИ ДЕО:
ПИСМА ПОЈЕДИНИМ АРХИЈЕРЕЈИМА

1) ПИСМО ЕПИСКОПУ ЗАПАДНОЕВРОПСКОМ ЛАВРЕНТИЈУ, О ПУТУ У АУСТРИЈУ, ЛИНЦ ТРОШКОВИ, СИТУАЦИЈЕ У АУСТРИЈИ

БЕОГРАД , 8. јануар 1980. године

ВАШЕ ПРЕОСВЕШТЕНСТВО,

Данас сам стигао из Линца и желим да Вам се одмах јавим, док су и утисци са овог пута свежи и срећени. Извињавам се проти Милоју што нисам имао могућности да дођем му на славу и о свему поразговарамо се. Наиме, ја нисам са собом понио новац, јер сте ми Ви Владико казали да ће ми платити пут и плату за јануар у Линцу, а то нико није ни понудио, ја нисам ни могао доћи код Вас. Осим тога, невреме и снежне вејавице нису наклоњене тако великом путу, будући да сам се у путу много намучио.

Служио сам у Линцу на Бадњи дан литургију и увече са о. Мирославом вечерње и освећење бадњака /односно вел. повечерје/, а на сам дан Божића литургију са тамошњим свештеником. Света је било доста, поготову оба пута на Бадњи дан, док је на Божић било негде 20-30 верника. Још у суботу око подне када сам дошао јавио сам се г. Науснеру и о свему са њим разговарао. Он је врло интелигентан, сталожен човек, али сам стекао утисак да се ти кругови, по мени непотребно и неправилно, исувише много мешају у послове који нису њихови. Наиме, они као да желе да одлучују ко ће и где од свештеника да се постави, а што је недопустиво с обзиром на нашу црквену организацију и стање у коме се налазимо. Но ту сте Ви фактор који одлучује. Разговарао сам са више њих о целој ситуацији у Аустрији и, мислим, уколико моје мишљење ма коме нешто значи да је ситуација врло деликатна да не кажем критична. Много су се ствари компликовале, многе су руке конце замрсиле, тако да ће тешко бити нешто коренито и одмах исправити. И поред свега ја сам

вољан да идем у Беч на парохију, јер сам и г. Науснеру рекао да не долази у обзир мој одлазак у Линц, али под следећим условима: Да ми се обезбеди стан /двособан/ и плата НЕТО од 8,000 шилинга. Да имам сталност пароха, коју ја по нашим прописима, с обзиром да сам докторирао на нашем Факултету, и иначе имам. Да закључимо десетогодишњи уговор о мојој парохијској служби у Бечу, јер не би волио да се покрећем ако негде се сместим, јер желим да се бавим, поред парохијске, и научном делатношћу. Да од Вас имам одрешене руке да средим ситуацију у Аустрији, али и Вашу помоћ, те би, можда, требало да се сви фактори о томе сагласе и донесу писмено усаглашене обавезе. У случају да ови моји услови не могу да се прихвате ја ОДУСТАЈЕМ од мога доласка у Беч, те Вас молим да ме о томе благовремено обавестите.Такође Вас молим де ми се плата и путни трошкови за Линц исплате, онако како сте ми Ви обећали, уколико долазим у обзир за Беч, а ако не одлазим за Беч молим Вас да ми се исплате путни трошкови за Линц и натраг у висини од 1.300 аустријских шилинга, јер ја нисам сада у материјалној ситуацији да ове трошкове сам поднесем, тим пре што ја нисам био иницијатор њихов, а и у путу сам се много намучио што нико не може да надокнади. Молим Вас пишите онима који ове обавезе имају да их благовремено измире, јер ја нећу нигде кренути даље док се ово до сада не реши. Тетка Александра Живковић се много захваљује на Вашој божићној честици и жали што не може да одговори, јер је прикована за постељу и тешко болесна, а поздравља и Вас и мати Јелену. Надам се, Преосвећени Владико, да сам био сасвим јасан и да ћу поштовати сваку Вашу одлуку у вези новонасталих проблема, молећи Вас да ме о истој благовремено обавестите. Вас, оца Проту и све Србе, топло поздравља и жели свако добро у Новој 1980. години, а Вама, посебно, желим срећну и благословену крсну славу.

Целива Вам свету Десницу и моли Архијерејски благослов,
Вашег Преосвештенства одани,

јерej, **Жарко Гавриловић**

2) ПИСМО МИТРОПОЛИТУ ЗАГРЕБАЧКО-ЉУБЉАНСКОМ ГОСПОДИНУ ЈОВАНУ, О УДЕЛУ ЦРКВЕ У СРБСКОМ СТРАДАЊУ

(ОБЈАВЉЕНО КАО РЕАГОВАЊЕ У ЛИСТУ ИНТЕРВЈУ стр. 56 , 29. октобра 1996. године)

ВАШЕ ПРЕОСВЕШТЕНСТВО,

а) Коме Богу он служи

Није уобичајено да једно свештено лице јавно критикује друго, поготову ако су школски другови, какав је случај са митрополитом Јованом и са мном. Међутим, није улудно да не одговорим на Ваше питање, тим пре што сам ја, како мислим, целог живота предано и искрено служио Бога и људе истином.

Унапред да Вам кажем да ме збуњује интервју Јована дат Светлани Петрушић, објављен у Интервјуу број 395. Није у политичком интегритету да се тако осуђује сада ова власт коју је митрополит Јован хвалио као најбољу, а Устав из 1989. године као "најдемократичнији на целом свету". Тада је он био заменик оболелог патријарха Германа и та изјава има своју тежину. то су биле политичке, а не теолошке изјаве. А само коју годину касније мене је хтео да лиши свештеничког чина што се бавим политиком. он даје прокомунистичке изјаве, а ја се бавим антикомунизмом који нам је свима дозлогрдило, а највише Цркви и верницима.

Оно што ме највише збуњује јесте то што митрополит Јован минимизира кривицу Званичника цркве и своју личну, у трагедији српског народа. Како може један епископ, који је напустио своју пастуву када су вукови нагрнули на њу, да каже да свако одговара само за себе, ако знамо колико је велика кривица свештених лица у односу на лаике. Јер што је већи чин у Цркви, то је и одговорност већа пред Богом и људима. И то одговорност за друге - пастуву која му је поверена. Па како може један епископ да даје изјаве да не зна како живи његов народ и паства у Хрватској?! коме Богу он служи?! А добар део великодостојника СПЦ удворнички

служи режиму у Србији, иако је он безбожнички и антисрпски, по цену духовног пропадања српског народа. да бар испословаше да се веронаука уведе у школе, да се укине закон о либерализацији абортуса, да се Цркви врати отета имовина, па да знамо зашто се улагују безбожницима. А пре ове изборе на интимној вечери код председника Србије били су најодговорнији из Цркве. није ли у то бекство од одговорности за судбину народа? Хоће ли се они - црквени представници - крити по горама и Добановцима пред гневом народа?!

Није ли ово лицемерје архипастира слично гласу Каина када га Бога пита за брата Авеља кога је убио: "Зар сам ја чувар брата свога" (И Мој.6,9)?! Зар један пастир сме да каже за своју пастуву да не зна како живи и где је? Ко ће пред Богом одговарати за изможднене, побијене, силоване, прекрштене Србе у Хрватској, ако не митрополит Јован заједно са Туђманом и другим злочинцима? Да ли митрополит говори у своје име или у име Цркве? Ако говори у своје име или у име Цркве зашто Црква није дала некакво саопштење у вези овог интервјуа, већ чути, а знају, као што то чини и сам митрополит, да говоре о оним свештеним лицима која се баве политиком и оснивају политичке странке?! зар овај митрополитов интервју није најгора политика која штети свима, пре свега званичницима СПЦ? Како митрополит може мирно да спава када је оставио паству вуцима грабљивим да је растргну?! А он се још прави "Тоша" или Енглез, као да га се не тиче судбина српског народа у загребачко - љубљанској митрополији, већ "паства" у целој Италији где га је врх Цркве наименовао, пошто је напустио своје архијерејско место и трон. Високи представници ће кад-тад, ако не пред људима а оно сигурно пред Богом, морати да положе рачун за своју издају и велеиздају српских интереса, православне вере као Христи, уместо да служе народу као Христу.

Митрополит Јован не увиђа своју кривицу што је напустио паству (Загреб) и постао митрополит целе Италије где једва да има шака верника СПЦ, док је Туђман превео у римокатолицизам хиљаде српске деце, а сада преводи и Србе који се враћају у Хрватску вешто сроченом изјавом да су "део хрватског народа." Чудније од свега тога што представници СПЦ и безбожничке власти у Србији не осудише фашистичко

и инквизиторско понашање Туђмана који се, због злочина према Србима, сада распада. А слична судбина снаћи ће и папу Војтилу и све оне што пролише невину српску крв, или крв било ког невиног народа.

Интервју,
29. октобар 1996. године, стр. 56

Жарко Гавриловић, протојереј

3) ПИСМО ЕПИСКОПУ ЛУКИЈАНУ, У ВЕЗИ НАПАДА, БОЛЕСТ

БЕОГРАД, 17. април 1999. године
(Отворено писмо)

ВАШЕ ПРЕОСВЕШТЕНСТВО,

Чекао сам да прође доста времена како би се гњев у мени стишао, а и да прође Васкршњи пост, како не би нешто исувише непристојно, што не доликује ни моме ни Вашем чину, рекао или написао на Вашу адресу. Међутим, за оно што сте казали на последњем Ванредном архиепископијском сабору, одржаном у Патријаршији новембра прошле године, не могу а да у овом Отвореном писму не изнесем извесна сазнања о Вама до којих сам ја дошао.

Ви, свакако, знате шта сте казали тада када сте ме „повезали“ са именом оца Филарета. Можда оно што је мени пренето није у свему тачно, али је недостојно да то изађе из Ваших уста, ако су она архијерејска.

Ја за Вас, до сада, нисам казао ни једну ружну реч, а можда је имало доста разлога, барем оних које ја знам углавном по чувењу.

Ако баш желите, искрено и по Богу, да знате пуну истину о мојој „болести“, ја сам се „разболео“ да би сачувао свој свештенички чин пред арогантном, самовољном и бескрупулозном црквеном хијерархијом која ми је претила рашчињењем што сам дао оставку на своју парохијску дужност. А то сам учинио тешка срца због тортуре старешине Радослава Митића, тзв. црвеног попа, од чега је, добрим делом, страдао и покојни Никола Дикић, па је требало ја да будем следећа жртва. у међувремену мој Архијерej ми је обећао пред двојицом других архијереја СПЦ премештај у Вождовачку цркву, а тада сам био у Покровској цркви, па је после тај премештај условљавао да будем старешина цркве. Ја то нисам пристао јер сам се старешинства у цркви презаситио у Краљеву. Па како уопште нисам могао да добијем премештај, ја сам поднео Оставку на парохију и, у одређено време иако нико није хтео да прими дужност пароха од мене,

оставио спискове, кључеве, опростио се од народа о отишао кући, јер је старешина Митић почео да ми подваљује и преко свог школског друга, о. Мила Милановића, припремао прогон у Патријаршији где је вршио дужност Арх. намесника. Бројне „братске седнице“, са живим учесницима то доказују.

Уосталом, живи су и г. Миодраг Петровић, моји лекари који су ме убеђивали да отворим боловање како не би изгубио свештенички чин. После две недеље отворио сам боловање не под дијагнозом коју сам касније морао да „изнајмим“ како бих продужио боловање до пензионисања, а после једне године и да се хоспитализујем, све због свештеничког чина да га не изгубим. Нећу да Вас кунем да Ви тако прођете него ћу казати: Не дај Боже да Ви будете принуђени да тако радите, а може се и то десити.

Да несрећа буде већа, ја сам се, због удбаша и комуниста развео кривицом бивше супруге пред црквеним судом, а да се то стално потезало у црквеним круговима као моја лична грешка, чак и у бившем братству, но ја своју душу чувам за Бога.

Дакле, постоје још увек живи сведоци овога што Вам изнех у овом Отвореном писму, а Ви ако хоћете верујте, а ако нећете будите као балегар који се завлачи у туђу болест, а своју не види. Наш Поглавар има обичај да каже, за начин живота који водите, да је то болест, али он ту болест не лечи никако него дозвољава да се тишти по целој Цркви, па ћемо дочекати ускоро да мало буде оних који су нормални и који живе онако како је Бог наменио или целомудрено како сам човек изабере. Слободан сам, у том смислу, да Вам пошаљем као прилог уз ово отворено писмо и мој чланак “Модерна симонија” да га прочитате и схватите да ја до сада нисам говорио о Вашој болести, што не значи да нећу од сада. Осим тога, Ви добро знате да нисте могли изабрати епископа због “малолетности” ни по канонима ни по одлуци Светог арх. Сабора из прошлог века, а Ви сте супротно том, изабрати.

А шта да кажемо што сте допустили усташама да спале до темеља огромну Библиотеку у Вашој епархији међу књигама и уникате и рукописне књиге које сте наследили од предака да их чувате по цену живота и спасите сеобом на сигурно место, тако исти и за храмове и њихове драгоцености, а Ви, као какав жутокљунац, напустите, из Туђмановог затвора

епархију, без да сте спасили иједан путир или дискос, супротно Вашим претходницима: Петру Зимоњићу, Платону Јовановићу, Сави Трлајићу и другима које наша Црква прогласи за свеце. А шта ће бити са Вама?!Задржавам право да ово писмо објавим у време које би за нашу Цркву било сврсисходно.

Грешни слуга Божјег олтара,
Протојереј **Жарко Гавриловић**

Патријаршија - Кабинет Његове Светости
Његовом Преосвештенству
Епископу славонском Господину Лукијану

Прилог: "Модерна симонија"

нисте могли бити изабрати за епископа због "малолетности" ни по канонима ни по одлуци Светог арх.сабора из прошлог века,а Ви сте,супротно томе,изабрати.А шта да кажемо што сте допустили усташама да спале до темеља огромну Библиотеку у Вашој епархији, међу књигама и уникате и рукописне књиге које сте наследили од предака да их чувате по цену живота и спасете сеобом на сигурно место,тако исти и за храмове и њихове драгоцености,а Ви,као какав хутокљунаш ,напустите епархију из Туђмановог затвора, без да сте спасили иједан путир или дискос,супротно Ваших претходника:Петру Зимоњићу,Платону Јовановићу,Сави Трлајићу и другима које наша Црква прогласи за свеце.А шта ће бити са Вама?!

Задржавам право да ово писмо објавим у време које би за нашу Цркву било сврсисходно.

Грешни слуга Божјег олтара,
Протојереј Жарко Гавриловић

Прилог: Текстас "Модерна симонија"

Примио: Епископ Лукијан

Др ЖАРКО ГАВРИЛОВИЋ
протојереј
[illegible]

4) ПИСМО ЕПИСКОПУ ХВОСТАНСКОМ ГОСПОДИНУ ДР. АТАНАСИЈУ РАКИТИ, РЕАГОВАЊЕ НА БОЖИЋНУ ЧЕСТИТКУ

БЕОГРАД, 15. јануар 2001. године

ВАШЕ ПРЕОСВЕШТЕНСТВО,

Одавно се решавам да Вам отпишем на Вашу "Божићну честитку" коју сте ми упутили на Бадњи дан преко екрана ТВ Браће Карић, у емисији: Није српски ћутати, али сам чекао да прођу Божићни празници мира и да се незадовољство у мени стиша, како бих написао писмо мирне свести.

Ја ту емисију, у којој сте учествовали и прозвали ме, нисам директно у целости гледао, посебно не речи којима сте ме безразложно напали, па сам очекивао да ће је репризирати, како бих знао тачно шта сте рекли, па пошто је нису репризирали, одговорићу Вам онако како су ми пренели Ваше речи о мени, ризикујући да не будем у свему тачан, па ако нешто наведем што нисте казали о мени, ја молим за извињење, јер није ништа злонамерно.

Говорећи о моме учешћу у "Дану поноса" који су организовали хомосексуалци Ви сте рекли: Да ја нисам Црква, да сам ја минорна личност у Цркви, да народ не би требало да слуша оно што ја говорим и да ме не позивају на телевизију, а да су то, мислећи на хомосексуалце, болесници и са њима треба поступати мало нежније, благо.

Прво, ко то Вама, или ма коме у Цркви, даје право да мисли да је врховни тумач истине, канона, светих отаца, па макар Ви били и епископ, када смо учили исте или сличне школе, из истих књига, исто Свето писмо изучавали, као образац вере имамо исто учење Цркве. Само је Црква, односно цела Црква, Васељенски сабор целе Цркве, прави тумач православне истине, а у спорним, локалним питањима, то је Свети арх. сабор помесне цркве.

Ви сте рекли да су хомосексуалци болесни људи, а да нису перверзњаци, како их третира Свето писмо, канони Цркве, списи светих отаца и вековно искуство Цркве, као и сва мед-

ицинска литература до уназад деценију - две. Откуда врху наше Цркве, па дакле и Вама, таква и толико болећивост када је у питању ова перверзија као велики, содомски грех, а немате је према осталим гресима, ако учимо да је болест последица греха, а не да је његов узрок. Или када појединци у Цркви дозвољавају да им околина буде, углавном, хомосексуална, а праве се чистунци када су у питању хетеросексуалци које гоне и рашчињавају ако су пре и после брака, то јест пре примања свештеничког чина, иако их је њихов духовни отац – исповедник, исповедио и припуштио светој тајни свештенства, прописно рукоположени од надлежног епископа, чиме негирају, како свету тајну исповести и покајништво - институцију исповедништва, тако и самостално делање епископа који је то рукоположење извршио, све под изговором да је хомосексуалност болест, а да су хетеросексуални греси блуд или прељуба велики греси, малтене содомски, који "вапе за осветом", кажњавањем и рашчињењем? Тако се дешава да се рашчињавају свештена лица која су деценијама служили као свештеници и њихове свештенорадње остају валидне, ако се "намирише" да су само имали предбрачно хетеросексуално искуство". Ко то Вама или ма коме даје право да тако тумачи каноне, да опраштате теревенке хомосексуалаца у Цркви, чак и у ноћи пред свето причешће, а да сутрадан служе литургију, причешћују себе и друге вернике као да ништа није било, а да кажњавате хетеросексуалне односе који су били деценијама пре казне или примања рукоположења. Откуда да сваки епископ примењује каноне Цркве када и како хоће и према коме хоће, када они имају универзално дејство у Цркви и васељени? Осим тога, како могу епископи кажњавати свештенике лишавањем свештеничког чина за грехове које сами имају и упражњавају? Не зове ли се то лицемерство, фарисејство, хипокризија вере и морала? Није ли то у директној супротности са учењем самог Спаситеља у вези жене ухваћене у греху прељубе: "Који је међу вама без гријеха нека први баци камен на њу" (Јн. 8, 7).

Због свега овог ја сам у великој конфузији: изгледа као да ја нисам учио теологију коју сам учио и очито је да се ми и у томе – у примени у живот у школи научене теологије - рази-

лазимо, без обзира што су нам положаји у Цркви различити и што ми Ви покушавате да, као епископ, одузмете моћ речи - говора, коју ми је драги Бог дао, а ја се на заклетви приликом рукоположења у цркви Ружици у Београду) 21. септембра 1956. године) заклео да ћу проповедати Бога живог и Христа распетог у "времену и невремену", да ћу се држати учења и канона Цркве наше Цркве до "последњег издиханија".

С којим правом, или на основу ког црквеног канона, посебно када ми Ви нисте законити епископ, да ми Ви одузмете моћ дара говора коју сам добио од Бога и да забрањујете средствима информисања јавности да ме позивају у своје емисије?! Да ли мислите да сте мало у својој осорности и препотентности претерали?! Ви бисте сада желели да манипулишете и са електронским медијима?

Не знам и заиста ме интересује чиме сам Вас ја толико наљутио, када сте од мене до сада имали само поштовање. Можда Вас је неко на то наговорио, да Вашим нападом на мене неутралише Ваш грех свима знан, о чему сам ја чуо барем од десеторице свештеника и верника.

А што се тиче Вашег навода да ја нисам Црква, што је у суштини тачно и што ја нисам никад нигде ни тврдио, али је то гордо и препотентно речено као да сте парафразирали паролу Луја XVI : Црква – то сам ја! Међутим, добро знате да нисте ни Ви Црква, иако сте епископ, јер Христову Цркву чине сва три степена свештенства и цео верни народ Божији, да смо ми сви само уди Христови, док је глава Цркве Господ Христос, како учи свети ап. Павле (Еф. 4, 15; Кол.1,18) и миленијумско искуство Цркве. Само је код римокатолика папа видљива глава Цркве. Нећете ваљда Ви, који долазите из римокатоличке ултрашке државе да нам ту новину латинског празноверја уведете на мала врата у православну Цркву?

Откуда, дакле, Вама право, да сте по сто пута епископ, да мене, старог свештеника. који је ближи гробу него животу, који би Вам, по годинама, могао бити отац, тако и толико јавно омаловажавате, навлачећи гнев народа на себе и мене, и да позивате средства информисања јавности да не узимају изјаве од мене, да им ја не дајем никакве изјаве? Чиме се то Ви, толико и тако истакосте и потврдисте у теолошким наука-

ма, да можете да искључујете оне који су пре вас видели светлост Божијег дана, пре вас сазнали за Бога, пре вас завршили теологију, докторирали и представили се нашој широј јавности, само својим радом, оданошћу Богу, роду, Цркви и Српству?! Или мислите да сте, само зато што сте ставили митру на главу, стекли сва знања у теологији и власт над електронским средствима, заузели положаје у Цркви тиме што сте викарни епископ, освојили сва царства, па и Царство небеско за које, и Ви то знате, треба много труда, моралног усавршавања и живота, чиме се Ви не можете баш много похвалити.

Жао ми је, и прежалити не могу, што ћете и Ви ући у моју Књигу живота коју ћу оставити потомству иза себе, ако је ускоро и не објавим, као доказ млађим нараштајима мога православног држања, чак доживљавајући нападе и од црквених људи, за разлику од Вас и Вама сличних високих црквених великодостојника, који намигују на еуфемизам, либералну теологију, екуменизам и Нови светски поредак.

Љуби свету Десницу и моли за благослов,

15. јануар 2002. године

Грешни раб Божији протојереј,
Жарко Гавриловић

4а) ОДГОВОР АТАНАСИЈЕ РАКИТЕ

20. фебруар 2002. године

ДРАГИ ОЧЕ ЖАРКО,

Данас примих Ваше писмо које сте, као што видим, написали 15. јануара (Вероватно га не бих добио ни данас да не сретох на ходнику г. Митровића, па се он сети да за мене има поште). Волео бих да сте га послали по куриру, као и оно што сте упутили Синоду (и јевр, амбасадору, и...), јер, пошто сам окружен Вашим "пријатељима ", пошту

добијам или нередовно или никако. Писо бих Вам одмах. Али, ево писаћу бар сада.

Желим да пишем као човек човеку. Намера ми је првенствено да одговорим макар на нека од ваших питања. Опростите ако омашим, пропустим.

Најпре оно о помињању Бас у емисији на БКТВ. Признајем да сам погрешио према Вама, и извињавам се. Могу Вам рећи како је дошло до тога. Ваши кућни "пријатељи" су ми пренели да сте Ви аутор текста који је свештеник Жика Тоторовић послао црквеном суду као свој одговор њему (у два маха), у којем (тексту) се ја клеветам за неморал. Ви добро знате да сам Вас увек искрено ценио. То знају сви. И читао сам Ваше књиге, у користио за апологетику у Богословији. Љут сам био што сте поверовали клеветницима, тако опако. Чудио сам се шта би од Вашег научног приступа стварности, где се информације строго, макар колико је могуће за наше органе сазнања, проверавају. Још више сам се чудио како нисте помислили да можда клеветници не клеветају и у два смера! Како сте могли замислити да тај који пљује мене пред Вама и о. Жиком не клевета и Вас? Клеветник је клеветник, и он не клевета селективно. Шта су ти исти Ваши кућни "пријатељи" испричали о Вама! Нисам хето но да их слушам ни да им верујем.

Жао ми је што сте клевету против мене сада лично ви изнели у Вашем писму. Она потиче од Ваших пријатеља, који су покушали, и успели, да ме збаце са функције уредника "Православља", "Православне преса", а када сам изабран за епископа предузели праву клеветничку офанзиву, јер сам раскинуо њихово служење ненародном режиму...

Молим за опроштај у срцу, а на делу – слободно се светите ако сматрате то за корисно.

Еп. **Атанасије**

5) ПИСМО ЕПИСКОПУ БАЧКОМ ГОСОПОДИНУ ДР. ИРИНЕЈУ БУЛОВИЋУ

БЕОГРАД, 21. август 2002. године

ВАШЕ ПРЕОСВЕШТЕНСТВО

Одавно се решавам да Вас замолим да ми јавите када долазите у Београд да се видимо због нагомиланих проблема око Ваше умешаности у квалифекације мога свештеничког и националног рада.

Ја бих Вас замолио да ми, накнадно и благовремено јавите, време и место нашег евентуалног састанка и разговора, за сад у дискрецији како бих могао да се томе и тачно одазовем.

У случају да ми не одговорите ништа, ја ћу бити спреман да објавим неке податке што се тиче Вашег Преосвеештенства у књигама које ће, ако Бог да, угледати света под насловом У служби Богу и своме роду, Крстом и мачем (Писма, Нападии Одговори, Предавања и Интервјуи).

О предњем се обавештавате ради знања.

Моли Архијерејски благослов
Вашем Преосвештенству на услузи

Протојерej Др **Жарко Гавриловић**

Писмо је епископ схватио као претњу, обећао да ћемо се видетии,прво ме позивао у Нови Сад код њега,што сам одбио, али смо се договорили да се видимо у Београду, кад дође и јави ми за састанак, да би разрешити несугласнице око Саопштења Св. арх. синода, које је мене осудило у вези моје делатности, а које Саопштење нико није потписао нити печатирао. Ја сам сазнао да је саопштење самовласно написао Иринеј Буловић, пошто је дошао у сукоб са Ненадом Чанком, па морао да скллопи „савез“ са јеврјеским лобијем у Новом Саду. Епископ Иринеј ме никаа није позвао више те није дошло до састанка.

Ж. Ђ. Г.

6) ПИСМО УМИРОВЉЕНОМ ЕПИСКОПУ ЗАХУМСКО-ХЕРЦЕГОВАЧКОМ ГОСПОДИНУ ДР. АТАНАСИЈУ ЈЕВТИЋУ, О СТАЊУ У ЦРКВИ, О УСКРАЋИВАЊУ БЛАГОСЛОВА НА АКАДЕМИЈИ

БЕОГРАД, 23. мај 2003. године

ВАШЕ ПРЕОСВЕШТЕНСТВО,

Пишем Вам ово писмо још под утиском, истина стишаним и слађеним, у вези Ваше љутине и опорих речи, да не кажем тежу констатацију, које сте ми упутили када сам пришао да од Вас тражим благослов 21. маја 2003. године, пред почетак Академије у част светом Владики Николају у Дому синдиката. На тражење благослова Ви сте ми одговорили: "Не знам да ли да Вам дам благослов? Ви пишете против свог надлежног епископа; устајете против Цркве". Када сам тихо рекао да ја непишем против Цркве, већ против недостојних у Цркви, Ви сте онда додали: "Ви гледате Цркву кроз патријарха Павла", што, признаћете, ове две констатције нису међусобно конзистентне, а тврдња да је пишем "против Цркве" јесте најординарнија лаж, изузев ако не мислите да је епископ Црква.

Одговрио сам Вам, тихим и смиреним гласом, како не бих саблазнио некога од верника који је дошао другим поводом на ту Ададемију, а не због нас двојице, да ја не устајем против Цркве као божанске установе, већ против злоупотреба и неморалног живота оних који представљају Цркву у најгорем могућем светлу, и да то чиним у најбољој намери да тиме служим Богу и Цркви свим срцем и свом душом својом. На то сте Ви приметили да су многи тако говорили: да писањем служе Цркви, а да су је, у ствари, тим "служењем" нападали. Још сте наставили да ме грдите успут идући шпалиром, без обзира што се народ тискао око Вас, тражећи од Вас благослов, који сте штедро делили. У тој маси верних и неверник било је, сигурно и оних који су мање достојни Вашег благослова од мене, па су га добили. И није у томе моја поента. Мој нагласак је у томе што сте ту вику чинили исувише гласно као да се свађате са мном, што Вам ја нисам дао никакав стварни повод (за такве гласне прекоре).

Више бих волео да ми докажете: чиме то ја нападам Цркву и чиме служим на саблазан вернима. У супротном Ваша осуда је некоректна, паушална, да не кажем и безбожна. Ја сам пришао Вама да тражим Божији благослов, а не ништа Ваше човечанско, благослов који сте од Бога добили хиротонијом за епископа и који сте дужни да ми дате све док нисам судски осуђен за некакву канонску кривицу, јер је нама свештенослужитељима давање благослова заповеђено: "на дар сте добили, на дар и дајите" (Мт. 10, 8). Исто тако ми је Његова Светост ускратио "свој" благослов у олтару београдске цркве Св. Јована Владимира у Недељу православља (16/3. марта 2003.), када сам му тражио благослов није "прозборио" ни речи, одмахнувши два пута својом десницом да му не прилазим руци за благослов. Чуди ме ова коинциденција и не знам како се Ви то понашате. То није хришћански нити у складу са Светим писмом (Мт 18, 15 – 17). Више Вама и српском Патријарху нећу прилазити вашим рукама нити тражити од Вас благослов Божији све док ми се не извините. Ја, заиста, не знам како то судите: ко је достојан Божијег, не Вашег благослова и по којим критеријумима, када нисам никада осуђен ни једним судом: црквеним ни грађанским ни за какву кривицу. Оно што је недопустиво у овом нашем сусрету јесте то што сте толико викали на мене као да сте, пуни себе, ваљда замисливши да сте „римски папа" тако да су верници, који су се тискали с обе стране шпалира којим смо пролазили, чули све то, а неки су се и саблазнили, схвативши то као нашу свађу. Та свађа није постојала, јер "за свађу је потребно двоје", а ја сам углавном ћутао.

Немам намеру ни сада да се препирем са Вама, понајмање са Вама који сте изгарали и сагорели у борби против свих јада нашег народа, јер сам до тада мислио да смо на истој страни барикаде. Али, ако и сами изгарате у тој борби, зашто онда багателишете моје изгарање на бранику вере и нације? Ви који сте некада сву ту моју борбу свесрдно одобравали, борбе "за крст часни и слободу златну", у одбрани угрожених Православља и Српства?! Барем сам ја тако мислио да смо на "истој страни". Допустите ми да то мишљење буде и моја заблуда.

Ако сте хтели да ме критиком исправите, могли сте то елегантно постићи: да ме позовете код себе на разговор, савет или, чак, наређење. Све би то боље разумео, можда чак и послушао Вас, у сваком случају ценио би тај Ваш гест добре воље, него што сте показали овако арогантан Ваш став према мени пред толиким народом. Не због мене, него народа ради да се не саблазни. Но, ја нисам горд, како би неко погрешно закључуо, иако сам достојанством свештеник који смерно корача Божијим и својим путем у животу, борећи се храбро, ћутећи молитвено у изолацији од стране Цркве којој припадам, стамено стојећи на своме распећу, које је узроковано од мојих и туђих, "пријатеља" и непријатеља, па се зато молим Богу да Вам Бог да смирење и трпељивост, љубав и поштовања заслужан однос према, барем по годинама, старијем свом састрадалнику.

Да сте ме посаветовали да не пишем тако бритко и оштро, јер да није време, можда бих Вас и послушао, или оспорио Ваше тврдње, јер смо учили исту богословију, код истих професора, признаћете да нисам био гори ученик у богословији од Вас. Ипак, мислим да знам чистоту Вашег срца и Ваше добре намере, које нису увек у складу са Вашим епископским понашањем, јер све више искачу из нормалног понашања, улазећи у нервозу, вику, неки чак кажу и у тучу, што се канонима наше Цркве оштро жигоше. Подсетимо се 27. правило Светих апостола које каже: "Заповедамо да се сврге епископ, или презвитер, или ђакон, који бије верне када сагреше, или неверне када злобе, и кроз то хоће да их застраше, јер нас томе никако Господ није научио. Напротив, кад су Га били, није узвраћао бијењем; кад су Га псовали није враћао псовком, кад је трпио није претио" (1. Петр. 2, 23).

Свештено лице не сме никога да бије, ни на кога да виче, према свакоме да се очински опходи: благо и с љубављу, како би свима био све и све придобио за Христа (ср. 1. Кор. 9, 18-23). Зар није грех да ме, под старе дане, наводите на размишљање да је немогуће наћи данас правог Божијег слугу у СПЦ? Морам да кажем да никад ни у сну нисам помислио да ћу с Вама доћи до неког неспоразума, а Ви тако багателишете моју муку, моју борбу за православље, мене који се осећа усамљен у одбрани вере и нације, који сам остао сам самци-

јат "на бранику вере и нације", као што је то некада био пророк Илија против пророка Валових.

Све што сам до сада радио и написао, чинио сам то у најбољем уверењу да служим Богу и Христовој цркви како најбоље умем и могу, Цркви која је Христова невеста, а не епископска прћија, иако је епископална, будући да би епископи требало да у своме животу и учењу изображавају – одсликавају живи лик Христов пред вернима и неверним, понајприје својим узорним животом. Зато свети апостол Павле учи да се за епископа бирају само примерни верници, уосталом као и за друга свештена лица – примерни у свему, пре свега у свом моралном животу. "Али епископ треба да је без мане, једне жене муж, трезвен, мудар, поштен, гостољубив, кадар да поучава, не пијаница, не убојица, не лихвар, него кротак, миролубив, не сребролубац, који својим домом добро управља, има послушну децу са сваком скромношћу...." (1. Тим. 3, 2- 7). Не знам колико сте искрено, у горњим речима, могли да оправдате Ваше понашање према мени, понашање које је било, онако узгред ноншалатно, али у стварности осорно и прекорно, и то све пред оноликом масом света!

Ви јесте епископ, дакле неко које по позиву, јерархији и призиву старији од мене, па сам Вам ја, старији и недостојнији протојерej, зато и пришао руци и тражио благослов, не ваш него Божији, што нисам морао. Могао сам лако избеци сусрет с Вама, и то бих учинио да сам знао шта ће се десити, али сам ја мислио да смо обојица "стари ратника" против атеизма и комунизма, који се радују међусобном сусрету, иако сам ја старији од Вас по годинама, школи и по служењу Господу Христу и опет сам ја пришао Вашој руци, а не Ви мојој. Непримерено је да према мени, који сагорева у жару борбе за добро Цркве, тако поступате. Како тек поступати према другим мање значајним од мене? Нисам чуо да сте тако оштро дигли свој глас против своје сабраће епископа: екумениста, масона, ватикановаца, педофила, који стварно руше Христову цркву изнутра, који с Вама седе у Сабору "раме уз раме", причешћујете се из исте чаше Крвљу Христовом, о којима ја имам доста ружних података и што ћу, ако ме Бог подржи у животу, свакако објавити, и то у чврстој намери да и тиме и тако служим нашем Богу, истини и Цркви.

Надам се да ће ускоро изаћи из штампе више томова мојих књига на ову тему, укључујући и садржину овог писма, на нека Бог и наш народ пресуђују: ко је у праву и ко се за шта борио у своме животу. Па Ви сви можете, онда, до миле воље черечити моје тело, мучити моју душу, одузимати ми мантију и пришивати ма какве друге етикете, ја ћу стамено "служити Богу своме докле год јесам": жаром своје душе, љубављу свога срца и истином свога ума. Све то у искреној намери да тако чиним оно што је најбоље, што ми савест и позив налажу: да идем право Божијим и својим путем, можда и ка своме распећу – распећу од својих и туђих. Стога се, иако грешан, молим Богу да Вам да смирење и трпељивост, љубав и дужан однос према, барем по годинама, свом старијем сабрату, састрадалнику и свештенослужитељу.

Сећам сте како сте ме некада хвалили и истицали моју оштру борбу против комуниста када сам водио акцију да се добије дозвола за Светосавски храм, заложивши чак за то и свој живот, акције коју сам и тада водио "против нашег заједничког архијереја" који је закључио договор са Дражом Марковићем да се ондашње зидине само покрију и да се добије "Дом Светог Саве". Онда сте ме хвалили за ту "борбу против свог аархијереја". А Данас Православље и Српство пропадају а "мој архијереј" ћути или се љуби са римокатолицима. Сада сте ме стрпали у исти кош са неверницима, не дај Боже и са јеретицима или противницима Цркве. Када бих знао да Бог тако мисли као што сте Ви казали, пристао би да ме живог спале или да ме са врх Градине, испод које сам рођен у селу митрополита Јосифа Цвијовића, баце у амбис тартара, да се никад из њега не извучем, да би други могли, са разлогом, да кажу: "Не било дана нити ноћи у којој се родио свештеник Жарко Гавриловић" (ср. Јов 3, 3).

Ако Ви, Преосвећени Владико, мислите да је у нашој Цркви све у најбољем реду, да су сви епископи узорни и да примерно одсликавају лик Христов, да међу њима нема много најамника, какав је случај са оним који су окарактерисани као педофили, хомосексуалци, крадљивци, екуменисти, јеретици, луксузно и развратно живећи, о чему сада јавно пишу новине (какав је случај пре пет година био са епископом Доситејем Мотиком, сада са епископом Пахомијем, епископом

Филаретом, да не идем даље), а и Ваше Преосвештенство је имало активног удела у избору овог последњег епископа који служи на слаблазан верника Христове цркве, који не трпи чак ни опомене од Светог арх. синода, већ прети целом Сабору да ће, ако он проговори, бити тешко свима епископима. А кад су му из Синода тражили да положи рачуне за прикупљање хуманитарне помоћи, о чему је говорила и принцеза Катарина, будући да је у томе било неког позамашног мањка, он је одговорио: да га не узнемиравају, иначе ће он отићи расколнику Дедејићу са целом епархијом, храмовима, манастирима, свештенством и верницима. Ја сам нешто слично предвидео још приликом његовог избора за епископа и о томе писао свом "надлежном архијерејy" које писање, између осталог, сте окарактерисали као напад на "надлежног мог архијереја". Не знам зашто тако нападате оне који се боре за чистоту живота и учења свих свештенослужитеља, укључујући и епископе, говорећи да такви, који критикују неваљаце, "разарају Цркву Божију", што не одговара истини свима онима који имају здрав разум, природно осећање правде, ако су чак и без благодати? Уместо тих најамника у Цркви које Ви браните, Ви нападате оне који се боре против недостојних, под Вашим изговором да такви, својом критиком, руше Божију цркву. Да ли је то, што би марксисти рекли, замена теза?! Ко руши Цркву Божију: они који недостојно живе, па макар то били и епископи, или они који недостојне критикију у намери да се поправе и буду бољи, па макар ти критичари били најобичнији верници или златиборски чобани.

Ако је све у нашој Цркви у реду, поставља се питање: Зашто сте се Ви повукли са епархије на којој сте морали доживотно да останете и служите јој, по својој заклетви и канонима Цркве? Свештенство и народ мисли да су разлози о којима ја пишем узрок и Ваше оставке.

То значи да стање у нашој Цркви није идеално, нити су сви епископи узорни, што је доказ да сте и Ви тражили оставку "мога надлежног епископа"? Зашто сте подносили своју оставку и критиковали "мога архијереја", ако се и ја борим, само привидно, против њега,а стварно против тога што је пасивизирао СПЦ и окружио се најпроблематичнијим људима?!

Ако мислите да живимо у идеалној Цркви: није ли то јерес, јер ми не живимо у идеалној, слављеничкој, већ у борбеној Цркви, цркви која има две компонетне: небеску и земаљску. Ми живимо у земаљској Цркви која није идеална. Е, видите, ја устајем против лицемерја, лажи, неморала, перверзија представника земаљске, борбене Цркве, а не дао Бог да сам против Цркве као Божанске установе, којој коленопреклоно и искрено служим и дајем цео свој живот.

Опет Вас питам, слободно и хришћански: Када сте, и према ком заблуделом епископу, применили каноне Цркве, као што их ревносно примењујете према убогим свештеницима када неко од њих у нечему погреши или када Вам неко од њих није по Вашој вољи? Када би Господ кажњавао епископе који Му нису по вољи, велико је питање колико би епископа остало на својим местима. Свештеник није за то да служи епископу, већ обојица морају да служе Богу и народу. Он не мора да буде по вољи епископа, већ по вољи или допуштењу Бога, јер је Бог наша мера, наш узор (Мт. 5, 48), а многи епископи то нису. Зар није комично и трагично да епископ блудник потписује пресуду о рашчињену свештеника коме кривица блуда није доказана? Да ли Вам је позната јеванђелска изрека: "Лекару, излечи се сам" (Лк 4, 23)? Свештеник није роб епископа, него слуга Бога живога, Христа и Његове Цркве, а епископу он је послушан само тада и само утолико уколико је епископ послушан Христу и Његовој Цркви. Иначе епископу развратнику, јетерику, екуменисти, масону, хомосексуалцу он не сме да буде "слуга покорни", јер оде његово спасење у сатански амбис, будући да би тиме изневерио Христа и покорио се Мамони, а . Господ нам је, нама свештеницима и Вама епископима, заповедио: "Не можете служити Богу и Мамону" (Мт 6, 24). Не мислите ли, ваљда, да је епископ, сам по себи, без благодатног живота и учења, без морала и скрупула, само за то што је епископ, он сам Христова црква, по девизи француског краља Луја апсолутисте: "Држава – то сам ја!"? Да је он епископ по сваку цену, само за то што је добио, купио или ставио митру на главу, посвећени, безгрешни "римски папа", видљива слика Христова?! А таквих недостојних је било и у нашој историји и у историји других цркава. Таквих зулумћара има нарочито данас много у вишим представници-

ма Цркве, како код нас тако и у другим хришћанским црквама. Помислите на пустош антихришћанских правацца: екуменизма, аморализма, лицемерја, кривоверја које се, брзином пожара и пошасти, шире нашом планетом, посебно у хришћанским земљама и народима, као и у нашем народу. Окрените се око себе и посмотрите себе и своју сабраћу, у огледалу учења Светог писма и канона Цркве: колико кривоверја, лицемерја, недоследности у исповедништву Христа, вике, галаме, немира, тешких речи, кажу чак и батина, и то за време богослужења, шчедро расипате око себе. Где је ту љубав Христова, која поправља, а не сагорева преступника? Узмимо каноне Цркве, изворно учење самог Господа, апостола и светих отаца, па видимо сви себе саме у огледалу Светог писма и Светог предања, у огледалу Христа Господа, Његових апостола и мученика, па ћемо видети колико смо достојни свога чина, уместо што се гложимо ко је у "праву" и ко какав чин има. Само је Господ Бог у праву. Еда ли ће ма кога од нас спасити његов чин или његово следовање Господу вером и делом? Нас неће спасити наш чин, него целомудрен и поштен живот, православна вера и чување догмата Цркве, верно следовање Христу.

Епископ није црква у Цркви, него видљиви стожер невидљивог Христа који персонификује Христа, само тако ако је достојан свога звања и положаја. А ако је недостојан свог звања, сама га Црква мора одлучити да не служи на саблазан другима, јер је он себе, тим и таквим животом, већ пре тога одлучио од Цркве. Зар није Господ рекао: "Неће сваки који Ми говори: Господе, Господе, ући у Царство небеско; но који твори вољу Оца Мог небеског који је на небесима" (Мт. 7, 21)? Сетимо се да је епископ био и Несторије и Македоније и многи други који су одлучени од Цркве, неки чак и са проклетством за мање кривице од кривица појединих данашњих епископа, па га епископски чин није спасао од таквог санкционисања. Ја не говорим о свима епископима да су такви него о оним неваљалцима и најамницима у Цркви који су узурпирали свој положај и користе га на штету народа Божијег.

Уосталом, чиме можете правдати епископе: педофиле, хомосексуалце, екуменисте, ватикановце, оне који су најамници у Христовој цркви и тврдити да је напад на такве, напад

на Цркву?! Или, како објашњавате најновије путешествије у Ватикан појединаца, па макар то били и епископи, о чему је Ваш и наш духовни вођа, о. Јустин Поповић, писао у књизи О непогрешивом човеку? Како може ма која помесна црква изоловано да преговара са Ватиканом, без сагласности свих других цркава? Посебно како може наша Црква да преговара са Ватиканом, који је пролио потоке српске крви, покрстио половину од данашњег броја Срба, а да се ником никада није извинио, нити од ма кога: Бога, искасапљених жртава и нашег народа тражио опроштај?! Како, питам Вас? Ко има право у Цркви данас да пљује по милионима невино искасапљених Срба, закланих, протераних, обессправљених, да преговара са Црквом која није божанска него људска и сатанска установа?! Не рече ли апостол Павле: "Избаците злога између вас самих" (1. Кор. 5, 13). Или, чак, "да се не мијешате са блудницима; али не са блудницима овога свијета, или с користољубцима, или са отимачима, или са идолопоклоницима; јер бисте морали изићи из овога свијета." А и Ви, Преосвећени Владико, за кога сматрамо да је "муж чврст и храбар", доследан исповедник вере православне, исто тако седите у Сабору, супротно Светиом писму (ср Псал. 1, 1) са: педофилима, хомосексуалцима, блудницима, екомуместима, масонима, ватикановцима, дакле и са јеретицима, а да се не буните, не протестујете, не вриштите онако како то чините према нама свештеницима које сматрате да смо "сиротиња раја" само Вама епископима за служење.

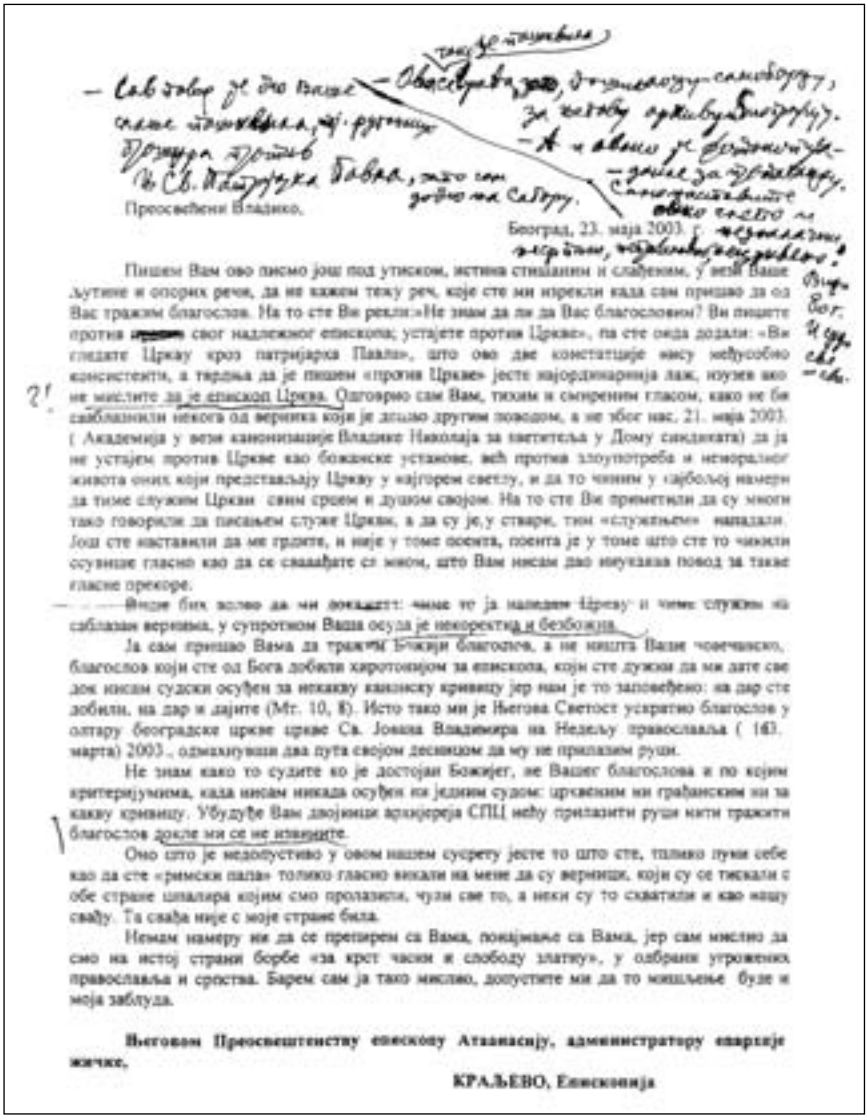
Чак нам не дозвољавате да такве и толико заблуделе епископе, ми грешни и мање достојни верници, са доказима и оправданим разлогом, изобличујемо по јеванђељу Господњем (ср. Мт 18, 15 – 17). Зар Господ није рекао насилнику: "Ако зло рекох, докажи да је зло; а ако ли добро, зашто ме бијеш" (Јн 18, 23).

У сваком случају, нама је утеха што ће нам свима судити драги и правични Бог, па био то епископ, свештеник, ђакон или обичан верник, по законима Своје вечне правде, чији неприкосновен и праведан суд једино признајем.

Љуби епископску Десницу, а благослов не тражи, пошто сте ми га ускратили, с поштовањем

Ж. Г.

6а) Овде се види како је умировљени епископ Атанасије (Јевтић) примитивно одговарао на моје писмо шврљајући га и преправљајући га као да је он Првосвештеник Ноје

Преосвећени Владико,

Београд, 23. маја 2003. г.

Пишем Вам ово писмо још под утиском, истина стишаним и слађеним, у вези Ваше љутине и опорих речи, да не кажем тешку реч, које сте ми изрекли када сам пришао да од Вас тражим благослов. Па то сте Ви рекли:«Не знам да ли да Вас благословим? Ви пишете против свог надлежног епископа; устајете против Цркве», па сте онда додали: «Ви гледате Цркву кроз патријарха Павла», што ова две констатације нису међусобно конзистентне, а тврдња да је пишем «против Цркве» јесте најординарнија лаж, изузев ако не мислите да је епископ Црква. Одговорио сам Вам, тихим и смиреним гласом, како не би саблазнили неког од верника који је дошао другим поводом, а не због нас, 21. маја 2003. (Академија у вези канонизације Владике Николаја за светитеља у Дому синдиката) да ја не устајем против Цркве као божанске установе, већ против злоупотреба и неморалног живота оних који представљају Цркву у најгорем светлу, и да то чиним у најбољој намери да тиме служим Цркви свим срцем и душом својом. На то сте Ви приметили да су многи тако говорили да писањем служе Цркви, а да су је,у ствари, тим «служењем» нападали. Још сте наставили да ме гледате, и није у томе поента, поента је у томе што сте то чинили осуђује гласно као да се свађате са мном, што Вам нисам дао неуказаног повода за такве гласне прекоре.

Ипак бих волео да ми покажете: чиме то ја наседам Цркви и чиме служим на саблазан верника, у супротном Ваша оцена је некоректна и безобзирна.

Ја сам пришао Вама да тражим Божији благослов, а не ништа Ваше човечанско, благослов који сте од Бога добили хиротонијом за епископа, који сте дужни да ми дате све док нисам судски осуђен за некакву канонску кривицу јер нам је то заповеђено: на дар сте добили, на дар и дајте (Мт. 10, 8). Исто тако ми је Његова Светост усхитио благослов у олтару београдске цркве цркве Св. Јована Владимира на Недељу православља (16. марта) 2003., одмахнувши два пута својом десницом да му не приласим руци.

Не знам како то судите ко је достојан Божијег, не Вашег благослова и по којим критеријумима, када нисам никада осуђен ни једним судом: црквеним ни грађанским ни за какву кривицу. Убудуће Вам двојици архијереја СПЦ нећу приласити руци нити тражити благослов докле ми се не извините.

Оно што је недопустиво у овом нашем сусрету јесте то што сте, тупило пуки себе као да сте «римски пала» толико гласно викали на мене да су верници, који су се тискали с обе стране шпалира којим смо пролазили, чули све то, а неки су то схватили и као нашу свађу. Та свађа није с моје стране била.

Немам намеру ни да се препирем са Вама, покајнике са Вама, јер сам мислио да смо на истој страни борбе «за крст часни и слободу златну», у одбрани угрожених православља и светиња. Барем сам ја тако мислио, допустите ми да то мишљење буде и моја заблуда.

Његовом Преосвештенству епископу Атанасију, администратору епархије жичке,

КРАЉЕВО, Епископија

Никад нисам ни у сну помислио да ћу с Вама доћи до неког неспоразума, а Ви тако багателишете моју муку, моју борбу за православље, мене који се осећа да је остао сам сам «на бојишту вере и напоје», као што је то некада био пророк Илија против пророка Валовог.

Све што сам радио и до сада написао, чинио сам то у најбољем уверењу да најбоље служим Христовој цркви, која није епископова првија, иако је епископална, јер епископи би требало да у своме животу и учењу «обликавају невидљиви лик Христов, понајприје у свом животу. Зато свети апостол Павле учи да се за епископа бирају само примерни верници, уосталом као и за друга свештена лица – примерни у свему, пре свега у свом моралном животу. « Али епископ треба да је без мане, једне жене муж, трезвен, мудар, поштен, гостољубив, кадар да поучава, не пијаница, не убојица, не љихвар, него кротак, мирољубив, не среброљубац, који својим домом добро управља, има послушну децу са сваком скромношћу....» (1. Тим. 3, 2-7).

Не знам колико сте искрено, у горњим речима, могли да оправдате Ваше понашање према мени, понашање које је било онако мимоиђен и узгред, немаларно, али осорно и прекорно, и то пред овоземаљском масом света.

Ви јесте епископ, дакле неко које по позиву, јерархији и призиву старији од мене, за то сам тражио благослов од Вас, што нисам морао. Могао сам Вас избећи, али сам ја мислио да се обојица старих «ратника» против атеизма и комунизма ипак могу међусобном сусрету, иако сам ја старији од Вас по годинама, школи и по служењу Господу Христу, па је непримерено да према мени, који сагорева у жару борбе за добро Цркве, тако поступате. Нисам чуо да сте тако оштро дигли свој глас против своје браће епископа: екумениста, масона, ватикановаца, педофила, који стварно руше Цркву Христову изнутра, који с Вама седе у Сабору «раме уз раме», причешћујете се из исте чаше Краљу Христовом, о којима ја имам доста података и што ћу, ако ме Бог подржи у животу, свакако објавити, у најбољој намери да и таме служим нашем Богу и истини и Цркви.

Надам се да ће ускоро изаћи из штампе више мојих књига на ову тему, укључујући и садржину овог писма. Па Ви сви можете до миле воље черечити моје тело, мучити моју душу, одузимати ми мантију и приписивати ми какве етикете, ја ћу «служити Богу своме докле год јесам»: жаром своје душе, љубављу свога срца и истином свога ума и то у чврстој и најбољој намери да тако чиним оно што ми савест и позив налажу, да идем Божијим и својим путем ка своме распећу – распећу од својих и туђих, па се, иако грешан, молим Богу да вам да смирење и трпељивост, љубав и дужан однос према, барем по годинама, старијем свом састрадалнику.

Ако сте хтели да ме критиком исправите, могли сте ме позвати код себе на разговор, савет, каређење. Све би то боље разумео, можда чак и оправдао Ваше понашање, него што сте показали овакав Ваш став према мени пред толиким народом. Но, ја нисам гора, иако сам достојанственом свештеник који иде у животу Божијим и својим путем, кабро ћути на своме распећу узрокованом од својих и туђих, па се молим Богу да Вам да смирење и трпељивост, љубав и дужан однос према, барем по годинама, старијем свом састрадалнику.

Сећам сте како сте некада хвалили моју оштру борбу против комуниста да се добије дозвола за Светосавски храм, да би сте ме сада стрпали у кош са неверницима, не дај Боже са јеретицима или противницима Цркве. Када бих знао да Бог тако мисли као Ви, пристао би да ме живог спале или да се попењем на врх Градине, испод које сам рођен, у селу митрополита Јосифа, и да ме баце у амбис из кога никад не бих могао да се извучем, да би други могли са разлогом да кажу: «Не било дана нити ноћи у којој се родио свештеник Жарко Гавриловић» (ср. Јов 3, 3).

Ако Ви, Преосвећени Владико, мислите да је у нашој Цркви све у најбољем реду, да су сви епископи узорни и примерно одсликавају лик Христов, да међу њима нема најамника, какав је случај са оним који су окарактерисани као педофили, хомосексуалци, крадљивци, екуменисти, јеретици, луксузно и развратно живећи, о чему сада јавно пишу новине, какав је случај пре пет година био са епископом Доситејем Мотиком, сада са епископом Пахомијем, епископом Филаретом, да не идем даље, а и Ваше Преосвештенство је имало активног удела у избору овог последњег епископа који служи на саблазан верника Цркве Христове, који не трпи чак опомене ни од Светог арх. синода, **већ претн Синоду да ће, ако он проговори, бити тешко свима епископима** А кад су му из Синода тражили да положи рачуне за хуманитарну помоћ коју је прикупљао свуда, пошто је било неког позамашног новца, он је одговорио **да га не узнемиравају иначе ће отићи расколнику Дедејићу са целом епархијом, храмовима, манастирима, свештенством и верницима.** Нешто слично сам предвидео приликом његовог избора за епископа и о томе писао нашем «надлежном архијерају».

Не знам зашто тако нападате оне који се боре за чистоту живота и учења свих свештенослужитеља, укључујући и епископе, говорећи да «такви разарају Цркву Божију», што не одговара истини?

Уместо тих најамника у Цркви, Ви нападате оне који се боре против недостојних, под Вашим изговором да такви критиком руше Божију цркву. Да ли је то, што би марксисти рекли, замена теза?! Ко руши Цркву Божију: они који недостојно живе, па макар то били и епископи, или они који их критикују у намери да се поправе и буду бољи, па макар то били најобичнији верници или златиборски чобани. Ако је све у Цркви у реду, поставља се питање: Зашто сте се Ви повукли са епархије на којој сте морали дужностно да служите, по својој заклетви и завету Цркве? Свештенство износи су разлози о којима ја лишем узрок Ваше оставке. Па ако је стање у нашој Цркви идеално, а епископи узорни, зашто сте тражили оставку «нашег надлежног епископа»? Зашто сте поднесили своју оставку? Ако тако мислите није ли то јерес, јер ми не живимо у идеалној, слављеничкој нести у борбеној Цркви, цркви која има две компоненте: небеску и земаљску. Е, видите, ја устајем против лицемерја, лажи, неморала, перверзија представника земаљске, борбене Цркве, а не дао Бог против Цркве као Божанске установе којој колеснопреклоно служим.

Питам Вас, слободно и хришћански: Када сте, и према ком заблуделом епископу, примењили каноне Цркве, као што их ревносно примењујете ппрема свештеницима када неко погреши или Вам није по вољи? Свештеник не би требало да је по вољи епископа, него по вољи Божијој, јер је Бог наша мера, наш узор (Мт. 5, 48), а многи епископи то нису. Свештеник није роб епископа, него слуга Бога, Христа и Цркве, а епископу он је послушан само тада ако је епископ послушан Христу и Цркви Његовој. Епископу разратнику, јеретику, екуменисти, масону, ми не смемо да се покоравамо, јер тиме изневеравамо Христа и покоравамо се Мамони, а Господ нам је, и Вама епископима и нама свештеницима, заповедио: «Не можете служити Богу и Мамони» (Мт 6, 24).

Ја бих, још једном понављам, био срећан да сте ме позвали код себе и посаветовали, чак и «избрусили» када је у питању критика мога писања, и посаветовали ме шта би то ја, у свом писању морао да исправим. Можда бих Вас и послушао, или оспорио Ваше тврдње, јер мислим да знам чистоту Вашег срца и Ваше добре намере, које нису у складу са Вашим епископским понашањем, јер све више искачу из нормалног понашања, улазећи у нервозу, - вику, неки кажу чак и у тупу, пошто Канони Цркве оштро жигошу клирике који туку своје или туђе клирике. Подсетимо се на 27. правило светих апостола које каже: « Заповедамо да се свргне епископ, или презвитер, или ђакон, који бије верне

када сагреше, или неверне када злобе, и кроз то хоће да застраше, јер нас томе није никако Господ научио. Напротив, кад су Га били, није узвраћао бијењем; кад су Га псовали није враћао псовком, кад је трпио није претио» (1. Петр. 2, 23). Свештено лице не сме никога да бије, ни на кога да виче, према свакоме да се очински опходи: благо и с љубављу, како би свима био све и све придобио за Христа (ср. 1 Кор 9, 19-23.

Не мислите ли, ваљда, да је епископ, сам по себи, без благодатног живота и учења, Христова црква, по девизи апсолутисте краља Луја: «Држава – то сам ја!», да је епископ по свакоj цени, само за то што је добио, купио или ставио митру на главу, посвећени, безгрешни «римски папа», видљива слика Христова?! А таквих је било и у нашој и у другим црквама. Таквих нарочито има данас и код нас и на другим местима.

Окрените се око себе и посмотрите себе, видите и себе и своју сабраћу, у огледалу учења Светог писма и канона Цркве: колико вике, галаме, немира, тешких речи, кажу чак и батина, шчедро расипате око себе. Где је ту љубав Христова, која поправља, а не сагорева преступника? Узмимо каноне Цркве, изворно учење самог Господа, апостола и светих отаца, па видите сви себе у огледалу Светог писма и Светог предања, у огледалу Христа Господа, Његових апостола и мученика, па ћемо видети колико смо достојни свога чина, уместо што се гложимо. Нас неће спасити наш чин, па био ко епископ, свештеник или ђакон, него целомудрен и поштен живот, православна вера и чување догмата Цркве, верно следовање Христу.

Епископ није Црква, него видљиви стожер невидљивог Христа који персонификује Христа, па ако је недостојан свог звања слика Црква га мора одлучити, јер је он себе, тим и таквим животом, већ одлучио од Цркве својим делима. «Неће сваки који Ми говори: Господе, Господе, ући у Царство небеско; но који твори вољу Оца Мог небеског који је на небесима» (Мт. 7, 21). Сетимо се да је епископ био и Несторије и Македоније и многи други који су одлучени од Цркве, неки чак и са прокletством за мање кривице од кривица појединих данашњих епископа, са чијим кукетством појединих добрих епископа.

Осталом, чиме можете правдати епископе: педофиле, хомосексуалце, екуменисте, ватикановце, оне који су најамници у Христовој цркви и тврдити да је напад на такве, напад на Цркву?! Или, како објављујете најновије путешествије у Ватикан, о чему је Ваш и наш духовни вођа писао у књизи **О непогрешивом човеку**? Не рече ли свети апостол Павле: «Избаците злога између вас самих» (1. Кор. 5, 13). Или, чак, «да се не мијешате са блудницима; али не са блудницима овога свијета, или с користољубцима, или са отимачима, или са идолопоклоницима; јер бисте морали изићи из овога свијета.» А Ви, Преосвећени Владико, за кога сматрамо да је «муж и чарст стуб» вере православне, исто тако седите са педофилима, хомосексуалцима, блудницима, екумунистима, лажне и јеретицима, а за се не бунити. Чак не допловаше ни нама за их, ми грешни и мање достојни, са доказима и разлогом, изобличујемо по јеванђељу Господњем (ср. Мт 18, 15 – 17). Осталом, утеха нам је што ће своја нама судити други и правични Бог, па био то епископ, свештеник, ђакон или обичан верник, по законима Своје вечне правде, чији неприкосновен праведан суд једино признајем. Љуби епископску Десницу, а благослов не тражи, пошто сте ми га одбили да дате 21. 05.2003 .

Грешни раб Божији, протојереј [illegible]

30.08.2005 Добили смо добро у руке а одговора нисмо добили. Задржавамо о. Милорада Јовића и његова духовничка [illegible]

(Послато препорученим писмом)

7) ПИСМО ЕПИСКОПУ ЗАПАДНО - АМЕРИЧКОМ ЛОНГИНУ

БЕОГРАД, 16. новембар 2005. године

ВАШЕ ПРЕОСВЕШТЕНСТВО,

Обавештен сам да сте на Скупштини Новограчаничке митрополије, која је одржана пре седам дана, казали да ја говорим говором мржње и да ми због тога нећете послати завештаних ми 5.000 америчких долара.

Прво, ја не знам такав говор који ми Ви приписујете, нити је он познат у Православљу. Повели сте се за јудеомасонском и римокатоличком завером против Православља, па сте примили њихове манире и образложења. Ако ја говорим говором мржње, то којим говором је говорио Господ Исус Христос када је шибао Својим речима фарисеје, књижевнике и првосвештенике Јудеје (вид. Целу 23. главу Матејевог јеванђеља)? И ако ја говорим говором мржње, којим је онда говором говорио свети Јован Крститељ, када је шибао по пороцима Јудејским (ср. Мат. 3,7; Лука 3, 7)? Па ако ја говорим говором мржње, којим је говором говорио свети Јован Златоусти, када је шибао речима по царском двору: "Опет бесни Иродијада, опет тражи на тањиру главу светог Јована Крститеља" или свети Николај који је безбожном Арију ударио шамар на Сабору? И, напокон, ако ја говорим говором мржње, којим говором су говорили свети апостоли, мученици, исповедници када су изобличавали безбожне цареве, када су изобличавали срамне безбожне цареве, грешнике, јеретике?

Ја сам на бранику вере и нације, а Ви сте побегли и напустили своју паству када сте јој били најпотребнији, за време "Бљеска"; нисте се чак за то никоме извинили, нити толико тада пале жртве оплакали, а камоли да сте изобличили римског папу за злочине које је подстицао када је први признао нову НД Хрватску, за злочине које је учинио у старој НДХ, нити сте дигли свој глас против његове посете Србији којом се, непокајани безбожник, злочинац и јеретик намеће СПЦ и кога, нажалост, како новине објављују, позива поглавар СПЦ. Брука и срамота до неба! Свети Сава има разлога да плаче пред престолом Свевишњег ко му сада

седи на на трону и ко заводи овај мученички и напаћени народ.

Међутим, нису ни многи архијереји, част појединцима, одмакли од такве политике првојерарха, првојерарха који се заиста бави политиком најпогубнијом по српски народ, а мени умало није одузео свештенички чин, што се, тобоже, бавим политиком, а ја и ако се бавим политиком ћиним то против безбожника и комуниста који су се увукли у Цркву. У ствари, мој рад је, тачније, срачунат на духовну обнову српског народа, коју су касније прихватили и неки архијереји СПЦ. Зар ја сада сам, као некада пророк Илија, морам да устајем у одбрану СПЦ против нових пророка Ваалових: глобалиста, јеретика, екумениста, ватикановаца, масона, хомосексуалаца у СПЦ?

Ово последње је Вама добро познато, иако знате шта је свети апостол Павле рекао за такве, шта канони ПЦ и вековно искуство Цркве говоре за то. Зар само мене да окривљујете за јаде који су снашли наш народ, мене, на коме нема ни трунчице кривице у том погледу? Уосталом, када сам ја бранио Цркву и наш народ Ви једва да сте се и родили, а камоли знали за мене, па је Ваша дужност и укус лепог понашања била, ако ништа друго, да више респектујете моје полувековно свештенослужење и, макар, моју седу косу и борама опседнуту главу.

Друго, нашли сте типично лажан повод да мојом ревносшћу за веру и нацију правдате своју лаж и крађу, поданички менталитет међународним мешетарима и најамницима у Цркви и да је крштавате ноторном неистином – говором мржње. Шта друго да кажем за новац који је од дародавке намењен мојој муци и моме усамљеном раду за добро српског народа и Светосавља који ми Ви, лажним разлозима, ускраћујете, него да је то својеврсна крађа и Ананијево прикривање те крађе?

А епископ који украде туђе, по канонима наше Цркве, не може бити више епископ. Ви барем свакако добро знате колику сам борбу против атеиста (то јест комуниста) у Цркви и држави имао до сада, комуниста који су ми и брак разорили, а да нико од Вас имућних, који се проводите по целом белом свету, трошите црквену и народну муку на свој често недостојан живот, неће да помогне ове моје научне пројекте за

добро наше свете вере и мученичке нације, већ сте научили лекцију од глобалиста да ме игноришете, заборављајући на нашу народну мудрост да "На мрзану кућа остаје!"

Треће, ко Вама даје право да мењате вољу дародавца, да узимате од мене и дајете другим епископима баснословне суме новца без одлуке ЕУО, да им се удобравате и покривате свој нерад и своју грешност? Само су комунисти трошили новац ненаменски, мимо намене легатора и дародаваца, крали из једног фонда и пребацивали у други, да би се домогли туђе муке и имовине, али то није било својствено нашој Цркви, понајмање нашим архијерејима у прошлости, до доласка комуниста на власт. А сада је све дозвољено ономе ко не верује у Бога и у Божију правду, чак и онима који кажу да верују у Бога, али делима чине друго.

Нисам до сада реаговао, иако сам знао већ пре две године за легат, што ми нисте послали тај новац који ми је госпођа наменила пре две године, јер сам знао да немате добру вољу према мени, не онакву какву сте имали до тада. Сматрао сам да је то у каси Ваше епархије и да Вас не могу присилити на правду, коју сте дужни и без мене и мог упозорења да чините пред Богом и људима, пре свега Вашим епархиотима.

Али сада, када је лаж прешла границе и изговорена преко Ваших усана, морао сам овако оштро да реагујем. Ви ћете и то крстити "говором мржње" иако Вам желим да помогнем да се оперете од греха лажи и спасете од греха крађе, ако Вам је до Вашег спасења имало стало.

Ја, у сваком случају, као свети апостол Петар могу, мирне душе, узвикнути: " Ананија, зашто испуни сатана срце твоје да слажеш Духу Светом и сакријеш од новаца што узе за њиву? Кад је била у тебе, не беше ли твоја? А кад је продаде, не беше ли у твојој власти? Зашто си такву ствар метнуо у срце своје? Ниси слагао људима него Богу" (Д. Ап. 5, 3-4). Не рече ли исти Апостол Симону гатару: "Новци твоји с тобом да буду на погибао, што си помислио да се дар Божији може добити за новце" (Д. Ап. 8, 20).

Али, у овом конкретном случају нису у питању Ваши новци, што је жалосније, него туђи и туђи новац Ви сте ускратили другом да даје свој милодар мученику Светосавља и Српства? Има ли у том Вашем поступку, и какве методо-

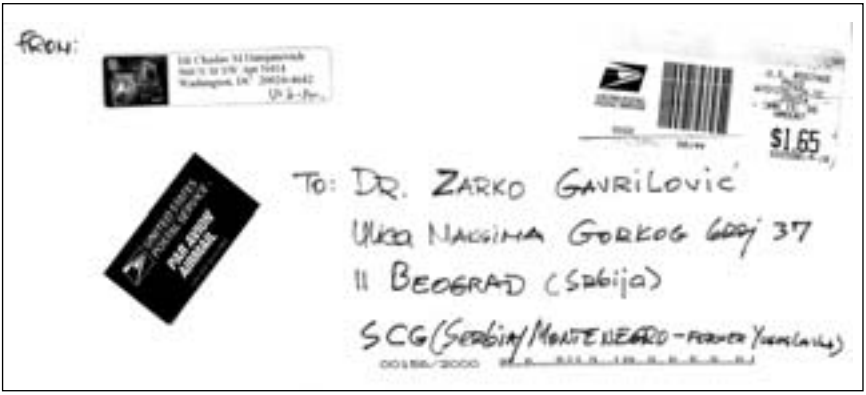
лошке разлике између Вас и новокомпонованих глобалиста који уцењују сада Србе и Србију са главом Младића, Караџића и Косовом и Метохијом лажним уценама и квалификацијама, каквим Ви мене уцењујете и клеветате? Ја кажем да методолошке разлике у томе нема, а радоваћу се да ме у томе разуверите. Ви сте били професор у Богословији, па би морали да знате више о томе од оних који то нису били, а неким волшебним начином, без икаквих заслуга и квалификација, изабрани су за епископе СПЦ.

Да Вам кажем, можда и разочарам, да ћу и даље свој посао мисионарства радити у своме народу, без обзира на Ваше или било чије новце, да ме нико неће моћи у томе уплашити, поткупити или скренути са стрме стазе Православља, баш онако како сам се заклео да ћу радити, како сам то до сада чинио, па макар и својим мученичким животом то доказао. Ипак, мислим да је жалосно то, што ће ово моје писмо остати и после моје и Ваше смрти да сведочи о нама пред Богом, људима и нашим поколењима: ко је био на бранику вере и нације, а ко њихов издајник и најамник у најтежим тренуцима њихове историје. Јер наша народна мудрост учи: "На муци се познају јунаци?"

Опростите ми на овако оштром писму, што доказује да нисам изгубио смисао за правду нити сам, ма у чему, оптерећен мржњом, већ јадиковком за нашом јадном судбином и недостојним представницима Цркве и Државе. Моли за Господњи благослов који Вам је бадава дат да га бадава и дајете, Вашем Преосвештенству још увек одани, грешни раб Божији,

Протојереј **Жарко Гавриловић,**
Београд, М. Горког бр. 37.

Писмо враћено дана 16. децембра 2005. године

8) ПИСМО МИЛИЦЕ КЕСЕРОВИЋ ПРОТОЈЕРЕЈУ ЖАРКУ ГАВРИЛОВИЋУ

7. јануар 2006. године

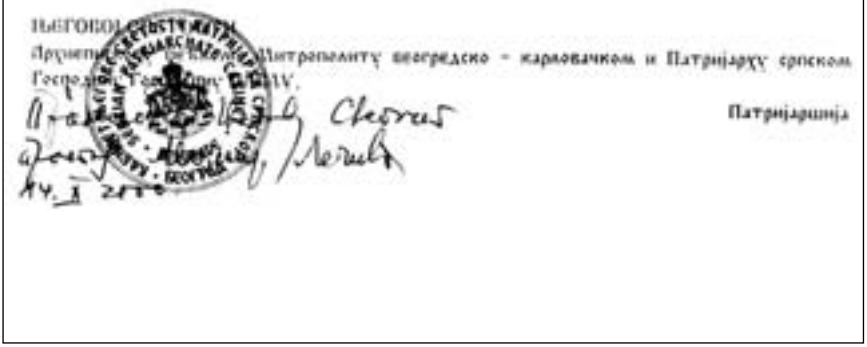
Поштовани господине Гавриловићу
Драги наш брате у Христу,истина и правда су на вашој страни.Црква од злоупотреба мора да се брани,ал' треба моћи и страно хтети,да се у више сфере дух узлети.Да се храбро,отворено јасно каже,ко истину говори-ко вара и лаже.У крађи и лажи је увек плитко дно и на видело се само покаже зло.Овај ко треба пример да нам даје нит мане признаје нити се каје.Велики је пад морала нашег века кад духовник собом негира човека,а свесно је у служби Богочовека.Ви сте били храбри у нашем случају и нисте се предали горчини очају.
На нападе оних што они незнају,кога за свог владику признају.
На вашој истрајности много хвала.
Православна вера вам је ту снагу дала да браните све што је часно,за праведну ствар никад није касно.

Срећни божићни празници!
Христос се роди!

Са жељом да мир,слога и правда веже све оне који врлинама теже,да нас чвста љубав око Христа скупи,и тиме свако свој грех искупи.

Срдачно и искрено
Милица Миладиновић

Milica Miladinovich
4550 La Canada Rd
Fallbrook, CA 92028-9488
SAN DIEGO CA 921
27 DEC 2005
WORLDPOST
PAR AVION
AIR MAIL
Господину
Др. Жарку Гавриловићу
архиепископу
ул. Максима Горког, 37
БЕОГРАД (СРБИЈА)
SERBIA and Montenegro
Fm. YUGOSLAVIA - Europe

Митрополиту београдско - карловачком и Патријарху српском
Патријаршија

9) ПИСМО ЕПИСКОПУ ЖИЧКОМ ГОСПОДИНУ ХРИЗОСТОМУ СТОЛИЋУ

БЕОГРАД, 16. јун 2008. године
(Отворено писмо)

ВАШЕ ПРЕОСВЕШТЕНСТВО,

Нисам веровао да ћу икада имати потребе да Вам се писмено обратим, ма да од догађаја са стјеничким сестрама, са чим ја немам ама баш никакве везе, изузев што сам од Вас негативно поменут на скупу, касно ноћу пре више од годину дана, у канцеларији Чачанске цркве.

Сада, од како сам оштро наступао против богослужбених новотарија у СПЦ на разним трибинама, где су ме верници и организатори позивали, доста се гнева накупило у мени, а верујем и у Вама, јер су ми различити гласови стизали са разних страна и од разних особа: да сте ме врло жестоко жигосали, а да ме никако нисте хтели да позовете на разговор, осећам потребу да Вам се обратим овим Отвореним писмом. Верујем да сте љути на мене због мог ангажовања против богослужбених новотарија које, Ви и Вама подобна браћа архијереји углавном из Србије, уводите „на мала врата“ у нашу Цркву, и то самовољно, неовлашћено, против канонски, против догматски и антитипички, дакле насилно заводите, супротно канонима Цркве, Номоканону Светог Саве, богослужбеним уставима, Вашој доскорашњој пракси у Хиландару и у СПЦ, заклетви коју сте положили пред браћом архијерејима: да ћете чувати канонско и богослужбено јединство Цркве, па је потом погазили; супротно својој речи и обећањима датим два пута у Сабору: да ћете се вратити на „стару праксу“ богослужења, па и то погазили те, напокон, супротно и одлукама Св. арх. сабора СПЦ: да се богослужење врши по вековној пракси. Ви и даље, упорно и тврдоглаво, боголужите новотарије за које немате канонско покриће.

Покушали смо: моји пријатељи, ја и мноштво верника, како Ваше тако и других епархија СПЦ, да Вас одобровољимо да тако више не чините, дословно користећи учење Светог писма и заповести Господа нашег: „Ако ти згреши брат твој...“

(Мат. 18, 15-17), да Вам некако прво дотуримо добронамеран глас наше савести, а онда и писмено захтевамо (ја преко Синода) и усмено преко разних трибина и револта народа Србије, да то не чините ни Ви ни Вама подобни архијереји. Па, пошто нећете никога од нас ни да чујете, а камо ли да нас примите у аудијенцију, и пошто сте се о те наше апеле оглушили, па нисте ништа ни марили за њих, него сте, напротив, предузели хајку и гоњење невиних и часних свештенослужитеља, монаха, монахиња и вернике Ваше епархије, који се држе вековима устаљене праксе богослужења, те да их премештате, саслушавате, претите им казнама и чак сте почели да их кажњавате.

Морам да Вам кажем да смо од Вас, као Хиландарца, очекивали ортодоксност и ортопраксију. Ово тим пре што је требало да се потврдите будући да су Вам неки пришивали назив „ћумурџије“ Хиландара, а Ви, још и више са Вашим једномишљеницима, испадосте коморџија Ватикана.

Такође смо мислили да ћете нас правилно поучавати учењу Господа Христа, Светог Саве, светих отаца и учитеља Цркве, а не да ћете Ви газити каноне, догме, вековну праксу Цркве, своју заклетву, своје монашке завете и одлуке нашег Сабора.

9/а) Додатак писму, Краљево, Епископија или ман. Жича

Сада сте почели да прогоните и вернике, дакле лаике, да би их застрашили и натерали да Вас слушају, Вас који не слушате и не служите ваљано Господа Христа, Његову Цркву и Сабор, какав је случај са прогоном г. Владе Димитријевића, најбољег вероучитеља кога је наша Црква имала, а да постављате за вероучитеље нешколоване, незналице, лакрдијаше, само зато што су Вама подобни, да позивате на саслушање под претњом и друге, какав је скорашњи пример са г. Милојем Стевановићем, који је један од најбољих верника које имате у својој епархији, и са многим другим верницима.

Срамота ме је шо ја учим Вас Православљу, јер је Ваше звање у Цркви веће од мога, али знам да није већа Ваша ревност за Православље и стадо Христово од моје. Па зато и тврдим: да сваки онај који није послушан Господу, Цркви ни

Сабору, који га је изабрао и уврстио међу клирике, оваквим гажењем канона, своје заклетве, устава Цркве, одлуке Св. арх сабора, не може да тражи послушност од верника и свештенослужитеља, сам је себе одлучио од свете Цркве по канонима ПЦ, без обзира да ли има ко сада да ту одлуку у СПЦ донесе и спроведе, због тога што многи епископи данас у нашој Цркви, час малом броју часних, имају много „путера на глави“: живе врло порочно, чак и перверзно, супротно канонима и датим заветима пред Господом; неки чак имају жене и децу, већина живе као ацувани, бисексуалци, неки чак и као педофили, скоро сви живи у нехришћанској раскоши, као да су незнабожачке велможе, док верници гладују; многи богослуже и сарађују са јеретицима, какав је недавни пример двојице наших архијереја у Равени, где се не зна ко их је тамо послао и за чији рачун, и на другим местима; неки чак отворено проповедају јереси, као епископ браничевски, као да нису учили православну Богословију, већ екуменизам Зизјуласа; други заводе расколе и поделе у Цркви: међу једноверном, понекад и једнокрвном браћом; многи деле вернике на подобне и неподобне, сервилне и и лицемерне, уместо да их окупљају и хришћански едукују; већина цепају ризу Светог Саве, уместо да је крпе, јер су је комунисти до сад цепали, рашивали и упропастили; многи заводе своју страховладу уместо владавине љубави у Господу према свом духовном стаду; доста њих се одмеђу у „црквену хајдучију“, како сам то рекао у својим интервјуима; има их који чак препоручују Зизјуласа уместо Господа Христа, и шта да Вам више набрајам?!

Како сте и мене нападали „иза леђа“, што није хришћански (ја сам прво писао Синоду писмо, где сте и Ви члан о побуни народа у Вашој епархији против Ваше праксе, а ви нисте дали ни „пет пара“ за наше вапаје и преклињања да се оканите ђаволје работе, већ сте, напротив, код верника и „својих пријатеља“, што не пристоји епископу Вашег положаја, продужили да ме клевећете, па ћете, бојим се, Ви и Вама подобнн архијерејн, који уводите новотарије у СПЦ одређене на Другом ватиканском концилу, толико изазвати да устанем и јавно саопштим српском народу: каквим, Ви и поједине Ваше колеге, порочним животом живите, супротно заветима

датим Господу; како самовољно и користољубиво руководите црквеном имовином, која Вам је поверена на чување; како поштујете: учење Светог писма, каноне и догме ПЦ; како и колико се придржавате датих обећања, завета и заклетви, које сте положили, зашто не држите дату реч на Сабору да више нећете служити литургију по „ватиканском обреду“, да нећете претити верницима или, као што је то случај са епископом шумадијским, који изводи „умировљеног епископа“ Атанасија, да га брани пред верницима у Венчанима, који је можда „идејни творац“ ових ваших новотарија, коме је „учености ударила у главу“ па не зна „где и на кога удара“, а епископ шумадијски изводи стотинама удбиних полицајаца против својих верника и томе слично, не обазирући се на знамења крвоточивих икона у својој епархији, појаву змија где богослужи неблагодатну литургију и томе слично. А Ви, исто тако, мирно гледате како свештеници, међу њима помахнитали намесник пожешки, туче своје вернике уместо да их поучава,

Ја сам потпуно свестан тежине ових мојих речи, те не желим, и нећу, да имам улогу Лутера, Калвина, Хуса и Цвинглија у нашој Цркви. Али сам, свакако, дужан да говорим истину, чак и пред пушчаним зрном, макар био и на свом распећу. Ово чиним баш што сам свестан своје свештеничке заклетве: да ћу верно служити СПЦ, да ћу у време и невреме говорити истину, чувати веру и борити се за свето Православље и Светосавље. И то ћу чинити док сам год жив, кунем се пред Богом живим и јединим! Ја тим својим ставом немам шта да изгубим у овом свету, већ, напротив, да добијем: у оном вечном животу, па ћу да испијем своју чашу горчине до дна, ако ми је Господ досуди. Напротив, добићу много, чак све од Господа за овај свој став и у пролазном животу стећи Царство небеско и заједницу с Богом. А то је, требало би да се сложимо, нешто највеће за све бнас, а за мене: све што могу, што хоћу и што желим.

Само да знате да брига о Цркви није само епископска дужност, иако је првенствено његова, него и свих осталих клирика и благоверног народа Божијег, због чега сам се и дрзнуо да Вам напишем ово Отворено писмо и да говорим на позватим трибинама.

Ви немате, иако сте епископ, монопол на епархију Светог Саве, нити је то Ваша очевина и прћија; нити такво право има ма који епископ у СПЦ: да се понашате као да јее безгрешни римски папа, јер Ви нисте римски папе; а ако хоћете да будете, пређите у Римокатоличку веру, па да знамо да нисте са нама. Али свакако да је тачно да многи међу Вама, можда и у већини случајева, пате од прелести гордости и висок-оумља, сматрајући да не подлежете за свој живот и науку ни суду Божијем, ни суду својих верника и свештеника, ни суду Цркве, само за то што сте епископ, већ заводите најцрњи облик „пролетерске“ диктатуре, окружујући се са лакејима и лицемерима, који ће Вам, чврсто верујем у Бога, и „доћи главе“. Јер наш народ не каже узалуд: „С ким си, онаки си!“

Све ово Вам рекох и спасох душу своју! А Ви сада чинити шта Вам је воља, ако вере у Бога немате као коректор да чините само оно што је сагласно Вашој савести, Вашем звању у Цркви, Вашим заветима и заклетви.

Можете, кад сте већ сада и члан Синода, да ме тужите црквеном суду за ово моје писање; мене можете, кад већ нисте смели да тужите епископа Пахомија за његову кривицу, јер он зна много о свима Вама и запретио Вам је. Но и ја знам много о стању у Цркви, и не претим Вам, али Вас опомињем у духу хришћанске љубави, и то знање о свима Вама ме оптерећује, те сам увек спреман, „као запета пушка“, да то кажем хришћански у лице и пред целим народом, као пред Богом, да одговарам за сваку своју реч и сваки свој поступак. Молим за благослов Божији, јер верујем да ми Ваш нећете подарити.

Одани служитељ СПЦ и следбеник Светог Саве

Др Жарко Гавриловић, протојереј СПЦ
Београд, ул. Максима Горког бр. 37

П. С. Чекаћу десет дана на Ваш одговор, а после ћу, ако одговор не добијем, ставити ово писмо на интернет и упутити га јавности на читање. То није претња него једини начин моје борбе и отпора злоупотребама у Цркви!

10) ПРИБЕЛЕШКА О РАЗГОВОРИМА СА МИТРОПОЛИТОМ АМФИЛОХИЈЕМ РАДОВИЋЕМ, ДРУГА ПОЛОВИНА МАЈА 2008. ГОДИНЕ, СА ЗАКАШЊЕЊЕМ О ГОДИНУ ДАНА

БЕОГРАД, 8. септембар 2009. године

Позвао ме преко телефона о. Јован Благојевић, протојереј цркве Светог Марка у Београду, и река да су он и о. Миодраг Поповић, уредник Православља, разговарали, да би било добро за Цркву да ја одем и разговарам са митрополитом Амфилохијем Радовићем, кога је Свветог архијерејски синод СПЦ, по одобрењу патријарха Павла Стојчевића, овластио да замењује патријарха, док је он (болешћу) одсутан, то јест, неспособан да врши дужност патријарха. Било је то неколико дана касније када је објављена таква вест у мају 2008. године.

Тражио сам пријем, који је Високопреосвећени одмах прихватио и заказао ми исти у свом апартману у Патријаршији, у вечерњим сатима, после завршетка самог вечерња у Саборној цркви у Београду, да ће ме примити.

Кад сам дошао код Митрополита Амфилохија, у своје време узорног ревнитеља Православља и Светосавља, узео сам благослов, честитао му на постављењу и, колико се сећам, наш разговор се водио у овом тону:

Високопреосвећени, пружа Вам се прилика да сада развластите мафију у СПЦ која краде СПЦ, врши симонију продајући парохије за новац, која живи недостојно свог високог духовног позвања. Чак многи од архијереја и свештеника живе блудно, луксузно и перверзно, па да се онда, кад очистите СПЦ од мафије, окружите добрим, поштеним и угледним свештеницима, којих, хвала Богу, има у Београду.

- Ааа, ја то нећу радити!

- Зашто побогу, одговорих ја, видећи да Митрополита интересује само положај патријарха, а не стање у СПЦ? Зар није сам Господ Христос истерао трговце из храма (ср. Мт. 21, 12; Мк. 11, 15; Лк. 19, 46), да га не профанишу својим послом, а трговци су, у односу на лопове и нашу мафију у СПЦ, поштени људи, јер размењују добра која нам је дао Бог, а не

краду једни од других, нити краду Цркву, што је неопростив грех. А Ви нећете те нечасне људе да истерате из Храма, Не знам зашто, осим ако и Ви немате некакав интерес од њих, да сте подлегли њиховом утицају или, не дај Боже, поткупљени од неког од њих да то не чините.

- Ја сам за сада само заменик патријарха, а не и патријарх.

- Па зар ћете опет, иако сте патријархов заменик, дозволити да протојерej, за кога кажу да је са патријархом у блиском сродству, да зато влада старим и немоћним патријархом и нашом Црквом, да продаје парохије свештеницима, енормно се богатећи, чинећи грех симоније, мита – корупције, како ли се већ то зове, правим се ја невешт.

- Жарко, мораш то схватити; патријарх је стар и треба да му се нађе неко при руци. Осим тога, они четрдесет година сарађују заједно и навикли су један на другог.

- Али то не даје право протојерeју да врши симонију, продајући парохије, компромитујући и самог патријарха. Зар Ви не знате да се прича да се тај прота оженио патријарховом ванбрачном ћерком?

- У том тренутку Митрополит, који је са мном причао мирно и сталожено, како то само он уме, у односу на мене који сам говорио скоро кроз сузе и у грчу, плану и одбруси ми:

- Немој то и тако да говориш; оно што шири ЦИА и непријатељи Цркве!

- Каква ЦИА? Ја вам могу довести најмање десет врсних интелектуалаца који би вам могли потврдити ово што вам говорим, И не говорим ја ово из злурадости него што ме боли све што се дешава у нашој Цркре ви, а не би смело ни , иако и сам не могу да верујем у тако нешто, јер по канонима ни по заклетви епископа, ни по њиховом полагању монашких завета, а знамо да има епископа који имају ванбрачну децу и жене.

- Знаш ли ти да патријарха многи сматрају за свеца. Код мене у Црној Гори, чак и комунисти говоре да је он светитељ.

- Па, пословица каже: „сваки Циго свога коња хвали“!

- Шта ти то значи?, упита ме помало зачуђено Митрополит.

- Зар вам није чудно да комунисти, безверници, који не знају ни шта је Бога, ни шта је светост, ни шта је вера, хвале и проглашавају нашег патријарха за светитеља још за време његовог живота, а у последњем тренутку тај „светитељ“ може

да се погорди, да изгуби веру, а ми знамо да је наш патријарх Павле у Сарајевској богословији био активиста комуниста, држао комунистичку литературу, на демострацијамаи да је 1939. узвикивао пароле на Миљацки: Доле српски краљ! Да је, пре монашења, служио у злогласној ОЗНи и Ознаше и ту, како се прича, смртно огрешио своју душу, можда и неким убиствима.

- Све ти знаш! Откуд теби такве информације?

- Па знам оно што знам. И то што знам, морам и да причам. Али, многе од ових ствари су ми причали школски другови из Богословије самог патријарха, а и сам сâм давао интервјуе о томе да је патријарх школски друг (са Богословског факултета) Светозар, отац Слободана Милошевића, да су истог дана истог месеца (октобра 1942.), у јеку Другог светског рата, дипломирали на Богословском факултету СПЦ: патријарх Павле, Герман, митрополит Владислав, епископ Боца, „митрополит“ скопски Доситеј, Светозар Милошевић и цела гарнитура која је после рата владала у СПЦ. Нити се зна ко им је оформио комисију за полагање толики предмета, ко је отворио Факултет, пред којом комисијом су они полагали богословске предмете и дипломске испите, па је патријарх дозволио, касније да се оцу Филарету Мићовићу, поклоне испити (из седам предмета) на БФ СПЦ, против чега сам писао отворено писмо самом патријарху, а и одговарао пред самим патријархом.

Уосталом, зар и Ви, Високопреосвећени, нисте криви за избор епископа Павла за патријарха српског, јер сте, на седмом гласању за тај избор, уступили своје гласове патријарху Павлу, да му буде омогућен лажиран избор за патријарха, о чему сам писао и Вама и патријарху, Синоду и Сабору СПЦ већини архијереја, отворено писмо. Још круже и приче да је Слободан Милошевић, пред избор патријарха Павла, звао Вас и епископа Иринеја Буловића и рекао Вам: Не тичу ме се канони Ваше Цркве (а Црква није Ваша, него Христова)! Хоћу да изаберете за патријарха Павла, а не никог другог, тако да су све три цедуљице стављене у „шешир“ за избор патријарха, биле написане са именом „епископ Павле“, али да је, нажалост, од свих њих отворена само једна, а друге две нису отворене, и није то записнички констатовано, него су две затворене и једна отворена цедуљица, однете у Нови Сад од

стране епископа Иринеја, тамо где им није место, на начин како комисија Сабора не сме да ради. Све то ми је причао покојни архимандрит Антоније Ђурђевић, игуман троношки у присуству сведока, а он, је, сећате се, извукао цедуљицу на којој је писало име „епископ Павле“, а друге две нису отваране. У ствари, патријарха Павла је поменути о. Антоније, као сабрата ман. Раче (код Бајине Баште, спасао патријарха Павла, тадашњег монаха у манастиру, од топљења и дављена у Дрини приликом купања.

- Жарко, мораш да знаш да је ма ко био на патријарховом месту од нас епископа, да би те рашчинио.

- Па, не би свет нити Црква пропали, ако бисте ме Ви рашчинили. У ПЦ су познати и разбојнички сабори, јетеретички патријарси, расколнички епископи и свештеници, који су „ведрили и облачили“ овде на земљи, јер им се даде власт као издајство апостолу Јуди. Али, питам Вас и све који желе да ме рашчине: због чега да ме рашчините, Високопреосвећени?! Који бисте канон применили приликом мог рашчињења, да би то било правно ваљано? Морате ми набројати моје кривице. Да ли бисте у њих убројали за рашчињење то што сам ставио своју главу на пањ комунистима, водећи акцију која је била уперена против комуниста и моћника у Цркви, који су се међусобно договорили, као Ирод и Пилат, акцију и борбу за добијање дозволе за зидање Храма Светог Саве, иако се патријарх Герман сложио са комунистичком врхушком да рушевине Храма Светог Саве буду Дом Светог Саве. Тако што ће ондашње зидине Храна покрити, упристојити и да буду наименоване за салу, црквену библиотеку, музеј и томе слично. Или, ћете ми приписати као кривицу за рашчињење то што сам, са својим Светосавцима, прекинуо скарадну представу – драму од Синише Ковачевића: Свети Сава, 29. маја 1990. године, уочи Туђмановог устоличења у Загребу, која исмејава Светог Саву и целу свету династију Немањића, излажући се сам смртној опасности и непримерено строгим погледима полиције и осуди тадашњег заменика патријарха Германа, митрополита Јована Павловића, мога школског друга, који је написао и једно шпијунско писмо из Трста Синоду да ја не радим Енциклопедију православља, дајући предлог да Синод Или ћете ме лишити

чина због тога што сам, у јуну 2001. године, са покојним Небојшом Крстићем, председником „Образа“, организовао отпор и онемогућио геј параде у Београду, која је требало да иде од Трга Републике до Храма Светог Саве, и тако нам опогане град и светињу, због чега су ме нападали и неки високи представници Цркве и политике, као и њихова пискарала.

- Не, не због тога, већ због твог оштрог језика који имаш и којим се служиш у јавним изјавама! Одговори ми смирено Митрополит.

- Па ви, онда, Високопреосвећени, морати пре тога лишити Господа Христа Његовог Богочовештва, јер је говорио оштро, као нико ни пре ни после Њега, против фарисеја, садукеја, лицемера (Мт. 23 глава); па, онда, морате лишити светитељства светог Јована Крститеља, који је говорио грешницима: цариницима, фарисејима и садукејима: „Породи аспидини, ко вам каза да бежите од гњева који иде? Родите, дакле, род достојан покајања. И не мислите и не говорите у себи: Имамо оца Аврама, јер вам кажем да може Бог и од камена овога подигнути децу Авраму.“ (Мт. 3, 7 - 9). Па, напокон, морате ражаловати и светог Јована Златоустог који је устао против неморала царског двора (царице), оштрим речима, које ви, новопечени екуменисти, ватикановци и грешници, називате „говором мржње“, а, сећате се, он је говорио: „Опет бесни Иродијада! Опет на тањиру тражи главу Јована Крститеља!“ И многе, милионске светитеље, исповеднике Христове и мученике, који су се, исто тако, служили, како Ви кажете, оштрим „врло оштрим језиком“.

На крају, Високопреосвећени, ма ако то звучало парадоксално, ја једва чекам да ме рашчините: да вам могу слободно казати „све у брк“, и то документовано, што знам о свима вама: каквим луксузним, порочним и первезним животом живите; како сте ви монаси, нарочито многи епископи, погазили монашке завете, које сте положили, мислим на три монашка завета; како крадете црквену имовину, како рушите канонско и литургијско јединство Православне цркве, ви који сте се заклели, приликом хиротоније, да ћете то јединство Цркве чувати „као зеницу свога ока,“ које канонско и литургијско јединство Цркве кршите данас масовно у литургијским

новотаријама; како сарађујете и богослужите са јеретицима и расколницима, пре свега са римокатолицима и екуменистима; како се њима продајете за новац и примате тајно уплатнице и у готовини такав Јудин новац од њих; како према свештеницима скрупулозно примењујете црквене каноне за немање њихове кривице, које ви у велико газите, чинећи, пре свега, јерес, раскол, педофилствои томе слично.

Ево, Високопреосвећени, вама лично се пружа сада прилика да ме, као „заменик патријарха" рашчините, јер замењујете мога надлежног епископа, који, по Канонима ПЦ може само да ме рашчини. Удовољите, молим Вас, жељи ваше сабраће архијереја, онима који би желели да ме рашчине. (Напомињем сада и ја: да су на седници Синода, у октобру 2008. године, како сам незванично чуо, епископи: Иринеј Буловић и Хризостом Столић предлагали су Синоду, који је ненадлежан за моје рашчињење, да ме рашчини, док је против тога устао епископ Василије Качавенда, те је ствар пала у воду. Истина, и патријарх Павле написао је Декрет о моме рашчињењу, новембра месеца 1991. године, сазвао Београдско свештенство и када је то изнео свештеницима, они су ме заштитили, те је и тада моје рашчињење пало у воду. Докле, Господе, питам се ја, да ме прогоне и да ми прете? И одговарам себи: Све док имам Тебе у себи, све док је воља Твоја да будем свештеник, ја ћу бити свештеник, док ме Ти штитиш и браниш од ђавољих људи!).

У том су нагрнули неколико младића, три или више од три, који су узимали извесне кофере, вероватно Митрополитове да га припреме за пут, а Митрополит ме запитао: Шта кажеш Жарко: Хоће ли бити шта од мојих синоваца! Свакако да хоће, ако буду следили Господа Христа. Узео сам благослов и тужан изашао из Патријаршије и то не први пут, разочаран у став Митрополита, кога сам ценио за брата, јер је млађи од мене по школи и свештеничком стажу, и што није онај Ристо кога смо ранији памтили. (Напомена: Две личности које сам врло ценио и поштовао, верујем и они мене, су ме дубоко разочарали по издаји Православља и Српства су Амфилохије Радовић и Атанасије Јевтић, бивши „јустиновци", кажем ја себи сада).

Забележено 8. септембра 2009. године **Ж. Ђ. Г.**

ЧЕТВРТИ ДЕО:
ПИСМА ДРЖАВНИМ ЗВАНИЧНИЦИМА ЈУГОСЛАВИЈЕ И СРБИЈЕ

1) ПИСМО МАРШАЛУ ЈУГОСЛАВИЈЕ ГОСПОДИНУ ЈОСИПУ БРОЗУ ТИТУ,

БЕОГРАД, 28. јун 1962. године

Свештеник сам Српске православне цркве у Краљеву. Свети архијерејски синод Српске православне цркве, својим актом бр. 220/зап. Тач. 6, од 2. јануара 1962. године изабрао ме је за одлазак на постдипломске студије у Грчку, у току академске 1962/63 године, о трошку Екуменског савеза цркава. Све ово је решено са знањем надлежних државних органа. Стога сам благовремено поднео молбу Секретаријату за унутрашње послове Среза Краљево за добијање путних исправа, али сам њиховим бројем 3-435/953/62 г. одбијен, под образложењем да стоји случај из члана 20 ст. 2 Правилника о путним исправама за прелаз државне границе. Жалио сам се и Државном секретаријату за унутрашње послове НРС, али сам одмах добио исти одговор под бр. 2653 од 16. маја 1962. године. Свети архијерејски синод својим бројем 1731/зап. 312/62 28. маја т.г. одговорила је да односни случај спада у надлежност Државног секретаријата за унутрашње послове НРС.

Питам се коме да се обратим и какав је разлог да не добијем путне исправе? Осуђиван нисам никада, кажњаван такође а ипак ми се не дозвољава да се усавршавам у иностранству.

Ја сам рођен 1933. године, те сам у вртлогу Другог светског рата био дете, али као такав осетио сам трагедију рата. Нико мој није учествовао на страни окупатора. Напротив, сви моји су помагали ослобођење земље. Моја кућа је испод саме дреженичке Градине, где се 1941. године водила позната борба између Немаца и Партизана. После борбе мој отац је лично пренео једног рањеног партизана у село Мачкат 30 км

даљине, излажући се ризику да немачки бес све нас сравни са земљом.

После рата сви су моји помагали изградњу земље. Моји најближи сродни и онда и данас су на истакнутим местима грађанске и политичке власти, укључујући ту и своју рођену браћу. Ја сам се определио за свештенички позив и трудим се да својим позивом будем од користи цркви и народу, а тиме и народној власти. Политиком се не бавим, већ изучавањем теологије и науке. Ни са чим ма где не бих довео у питање углед своје земље и свог позива те сматрам да није било места да ми се не издају путне исправе за одлазак на постдипломске студије у Атини. Оваквим гестом створено је незадовољство код мене, јер не могу да се усавршавам у иностранству; Свети синод српске православне цркве не може да искористи стипендију Екуменског савеза црква, а и Екуменски савез треба да се обавести о сметњама за коришћење ове стипендије.

Обраћам се Вама Господине Маршале верујући у Ваше широко разумевање и надајући се да само Ваша интервенција може омогућити мој одлазак у Грчку, на чему бих остао дубоко захвалан. У исто време ја се извињавам што Вам овим одузимам драгоцено време око вођења тешких државних послова у узбурканом свету, али молим Ваше сараднике да овај мој апел лично Вама прочитају.

Унапред захвалан на свему с дубоким поштовањем

Краљево
Православна црква
28. јуна 1962. године

Учтив,
Жарко Гавриловић, свештеник

2) ПИСМО ДР. СТИПИ ШУВАРУ, ПРЕДСЕДНИКУ ЦК СКЈ

БЕОГРАД, 27. јуна 1986. године

АКО ЈЕ И ОД ДР ШУВАРА, МНОГО ЈЕ!

(Одговор на чудну одбрану Мила Будака од стране др Стипе Шувара, изговорену преко Телевизије**)**

Чудно је ово време које нам је додељено да заједнички живимо у њему. Све више се заклињемо (читајте: заклањамо) у братство и јединство, углавном вербално, а све више поткопавамо темеље народне слоге у пракси. Заричемо се речима да смо за равноправност и против дискриминације, а без престанка желимо једни друге данадмудримо и да искористимо, тако да се наше друштво све више раслојава, углавном због двојног морала првенствено оних који су на челним позицијама у нашем друштву.

Тако, на пример, и др Стипе Шувар све више изненађује нашу јавност неконтролисаним и неодговорним изјавама, иако је члан најужег партијског форума у земљи. Овај политиколог, је члан најужег партијског форума у земљи. Овај политиколог, иако по струци социолог, колико знамо, даје себи право да суди у свима областима живота у нашој култури, понашајући се као свемоћни и свезнајући. Сада смо га и ми, Срби, упознали по понављању геноцидне усташке пароле: „Србе о врбе!“ И то усред Београда.

Наиме, на Конференцији за штампу, у току Тринаестог конгреса СКЈ, 27. јуна 1986 године, заједно са Бошком Крунићем (занимљива коинциденција!), у „Панорами“ Првог програма РТБ, и то у најгледаније време, Стипе Шувар је „залутао“ са терена права,што је његова струка, на подручје политике и књижевности које му нису струка, и да, без допустиве мере пред аудиторијум који га слуша, понови паролу усташког доглавника др Мила Будака (ја сумњам да је то парола М. Будака) у једном спонтаном разговору са дописником „Пари мача“. Како не располажем аутентичним стенограмом, до кога нисам могао доћи, парафразираћу др Шувара по сећању, ризикујући да то не учиним потпуно тачно.

Када је страни дописник у Београду, гл. Павле Јанковић, поставио питање о тзв. Вербалном (политичком) деликту који је унет у наше кривично законодавство, иако га нема ни у једном другом кривичном законодавству ма које културне и цивилизоване земље у свету, онда је прво одговорио Бошко Крунић, или из других побуда, др Шувар је упитао овог страног дописника да ли је Србин. На потврдан одговор уследило је друго питање др Шувара без застоја и неопходног рационалног одстојања, шта овај дописник, као Србин, мисли о покличу: „Србе о врбе!“ Не сачекавши одговор, иако је, колико смо могли разабрати овај даписник рекао да то није деликт мишљења већ деликт чинидбе, др Шувар је наставио, као моћник и миљеник власти, да говори само за себе иако га је слушала маса Југословена: ту паролу је истакао др Миле Будак није учинио никакво кривично дело, својом руком није никога убио, чак је заштитио Крлежу, па је опет (због те пароле, односно, због деликта мишљења, Ж. Г.) обешен 1945. године. Шувар је даље рекао да је Миле Будак добар књижевник, чак врло добар, одличан.

а) Како, дакле, стоје ствари са Милом Будаком?

Пре свега, ако др Шувар толико ауторитативно говори о, како он каже, „пропалим студентима“ који су виновници тзв. „вербалног деликта“, нас чуди да успешни, дипломирани студент, као што је др Шувар, може толико да се заборави ко је, где се и на којој функцији налази, па да усред Београда, онако овлаш и лукаво, понови усташку паролу која је много јада и зла нанела овом напаћеном народу и да некаквим „фишкалским“ разлозима и чудном правничком логиком покуша да рехабилитује опасног и познатог усташког иидеолога, слугу окупатора, министра злогласне НДХ и морбидног психопату – Мила Будака, који, са својим запенушеним геноцидним покличом: „Србе о врбе!“ позива усташе, чак и окупатора, на крсташки рат и биолошко истребљење голоруког и незаштићеног српског народа. А тај народ је изнедрио и хероје пале за братство и јединство југословенских народа, пред којима би разни Будаци и Шувари морали да скину капу.

Из доказа који су објављени код нас и у иностранству зна се добро ко је био Миле Будак, али је жалосно ако то не зна др Шувар који са свога високог положаја власти заговара политику заједништва, рехабилитујући познатог злогласника.

У Малој енциклопедији Просвете стоји да је М. Будак „књижевник, усташки идеолог и "доглавник" у тзв. Независној држави Хрватској, један од иницијатора братоубилачке борбе" (Мала енциклопедија Просвета, треће издање, Београд: Просвета, Први том, стр. 270.). Овде нема нигде помена да је то одличан књижевник, да је невин. Напротив, стоји да је један од зачетника, ако не и зачетник оног страшног крвопролића у Јасеновцу, Јадовну, Велебиту, Глини и где још не, каква историја до сада није забележила, акоја нисмо још увек у свему обелоданили, пошто сва стратишта и мучилишта невиних Срба, а са њима и других народа, нису још откривена нити су костури пребројани.

Виктор Новак, у своме познатом животном делу Велики злочин каже: „Миле Будак, један од првих Павелићевих сурадника, његов први доглавник и увелико организатор крвавих усташаких акција 1941" (Viktor Novak, Magnum Krimen, Pola vijeka klerikalizma u Hrvatskoj, Zagreb, MCMXLVIII, str. 537.) министар вера и просвете у НДХ и члан најуже усташке врхушке (Ibid., op. Cit., str. 547. 550). Свуда где је говорио, Будак је претио Србима прогоном, покрштавањем и клањем, тражећи протеривање и покрштавање истих (хрватизирање и поримокатоличење (Ibid., op. cit., str. 593. 603. 605), истичући лозинку и крилатицу, против Срба: „Или се поклони, или се уклони!" (Ibid., op. cit., str. 605 sr. "Hrvatski narod", 22 juli 1941. 24. juli 1941). Он је тражио рушење српских храмова који су за њега били страшило (Ibid., op. cit., str. 695.). На збору у Пакрацу 20. јула 1941. године каже: „С Влахом (тј. Србином) једи само пола здјеле, а од пола здјеле убиј га здјелом по глави, јер ће и он тебе."

(Ibid., op. cit., str. 605 sr. "Hrvatski narod", 22 juli 1941. 24. juli 1941.) У Госпићу 1941. Будак парафразира познату паролу коју Шувар понавља у Београду 1986. (у намери да заговара братство и јединство): „Један дио Срба ћемо побити, други раселити, а остале ћемо превести у католичку вјеру и тако претопити у Хрвате." (Ibid., op. cit., str. 695.). Тај програм он

истиче у више наврата и на разним местима НДХ (Ibid., op. cit., 605. 784).

Др виктор Новак недвосмислено истиче да „Хрватска стража“ глорификује Будака као великог књижевника, јер „Будак је, кроз романе агитирао за идеје, које су толико прирасле срцу хрватских клерикалаца“, да Хрватима долази највећа опасност од Београда, да Хрватска треба што пре да се реши присуства Срба на својој територији, као што су се Срби решили Турака, да ће се историјски сукоб Срба и Хрвата одиграти на Дрини (Ibid., op. Cit., str. 597).

Многе монографије у иностранству, такође, истичу фашисоидно и злочиначко лице Мила Будака. Тако, у једној стоји да Будак, у говору у Славонском Броду 15. јуна 1941. истиче да су суташе, препрушене у фрањевце, упућене у села и градове НДХ да припремају масакр Срба (Genocide in Satellite Croatia, 1941-1945, A Record of Racial and Religious Persecutions and Massacres by Edmond Paris, tr. From the French by Lois Perkins, Shicago> The America Institute for Balkan Affairs, Socond printing 1962, Chicago, 1962, str. 25), да Будак шаље 3. маја 1941. писмене инструкције усташама, односно свима подређеним у НДХ, са својим потписом да усташе отпочну акцију са прогоном и насилним покрштавањем Срба (Ibid., op. Cit., str. 67). Будак 13. јула 1941. истиче повезаност усташа и Римокатоличке цркве у нашој земљи, но да се запазити и активна улога Ватикана у геноциду над Србима, када читамо: „Усташки покрет је основан на религији. Стога наше акције долазе од наше преданости религији и то Католичкој цркви“ (Ibid., op. Cit., str. 100 sr.: „ Katolicki tjednik“, 17. VII 1941.). Међутим, 3. августа 1941. Будак је потанко образложио своје злочиначке намере: „Правда не може увек да се добије законским средствима, и понекад треба да буде наметнута паљбом и пушком. Ово је разлог зашто сам опоменуо српско гнездо у Прњавору да када их видим требаће ми 24 часа да их све побијем, и ви ћете ми помоћи у томе.“(Ibid., op. Cit., str. 100 sr.: „ Katolicki tjednik“, 17. VII 1941.) И многе друге монографије говоре о патолошкој мржњи Мила будака против Срба (Sr. A. Manhattan, Terror over Yugoslavia, London, 1953, str. 60; Jean-mare Sabather in the Magayine Paris – Match, 25 May 1957, str 23.). Др Шувар би требало да их

прочита, ако баш хоће да зна ко је био Миле Будак, а између осталих и књигу Зорана Ненезића, Масони у Југославији (1764-1980), нарочито страну 492, на којој се говори о пакту против Срба и Српске православне цркве, и то зађ време предратне Југославије, пакту који Миле Будак закључује као масон и усташа.

Др Шувар покушава да нам потури змију место рибе, истичући да је познати усташки крвник Миле Будак невин, да је страдао само за тзв. Деликт мишљења и то свирепо – вешањем. Њега би, чак, по Шувару, изгледа, требало не само рехабилитовати него славити, можда одликовати орденом народног хероја као што је одликован Енвер Хоџа, зато што је, забога, спасио Крлежу, који је, исто тако, имао не ретко, погрдних речи за Србе.

Проглашавајући Мила Будака за одличног књижевника др Стипе Шувар је прекорачио границе своје компететности, пошто даје критички суд о областима и стварима у које је, верујемо, неупућен. Такође, прекорачио је норме пристојности и доброг понашања што је у срцу, иако осакаћене Србије, неколико пута узвикнуо усташку паролу а, нада све, учинио је и кривично дело јер проглашава за невиног оног зликовца кога је ово друштво осудило на смрт вешањем без помиловања и рехибилитовања. Како, онда, тумачити тврдњу др Шувара да Миле Будак није учинио ниједно кривично дело, већ само деликт мишљења – него као гнусну подвалу и неистину? А пошто је спасао Крлежу, он, чак, по Шувару, има огромне заслуге за данашњицу. Зар то није типичан пример провокације са неизбрисивим политичким импликацијама? По тој логици данас можемо рехабилитовати Будака, сутра Степинца, а прекосутра Артуковића и Павелића, јер сви они кажу, а то је казао и Артуковић, да нису никога убили, да су се борили за Хрвате. Испада да су Срби, Јевреји и Роми као и родољубиви Хрвати који су страдали од усташа, сами себе мучили и убијали, сами себи очи вадили, у врелу воду децу своју бацали, поломљени ссами у јаме скакали, палили се по црквама, грозно мучили по стратиштима. Има ли веће лажи и веће политичке, ако нећемо да признамо моралну, штете од овог резоновања?

Не знамо да ли је др Шувар обавештен да Милу Будаку није суђено нити је осуђиван као књижевник већ као идеолог усташтва и идејни иницијатор братоубилачког клања Срба од стране Хрвата – усташа и таквог мучења које историја до сада није забележила у својим аналима.

Вреди запитати да ли др Шувар зна да у кривичном законодавству бивше Југославије, као и у послератном законодавству ове Југославије, није постојало кривично дело познато као деликт мишљења, те, по томе основу, Миле Будак није могао ни бити суђен, па нити осуђен. Он је суђен и осуђен за кривично дело злочина злочина и геноцида над невиним жртвама злодела која сви људи чисте савести и здраве памети знају, поготову они који истражују усташке злочине, а тиме и кривицу Будака.

Но, и поред свега тога, симпртоматично је и индикативно што ову злогласну паролу др Шувар понавља неколико пута, и то у тешком тренутку када ово друштво и сви искрени родољуби наше земље улажу огромне напоре да изађу из кризе у коју га непријатељи ових простора гурају. И то за време самог конгреса СКЈ где су се за говорницом чуле многе опоре речи у односу на све оне који, попут др Шувара, стварају раздор међу нашим народима. И то у тешко време наших непотребних подела, парцелисања, оптуживања, чиме је др Шувар безразложно узнемирио јавност – изнурену стерилим, углавном по политичким речником и која је, рекло би се, пасивно на ширем простору, пропратила ову Шувареву диверзију. Међутим, много је негативних коментара, уздуж и попреко овог града, на рачун „Конференције за штампу“ др Шувара, која то и није била, пошто заступљени говорници нису допустили новинарима ни да их честито питају. Барем колико смо ми могли да видимо на екрану ТВБ. У јавности је, ипак, остала уздржана, боље речено, притајена горчина због свега овога.

Изгледа, само за др Шувара, да је Миле Будак одличан књижевник, и то само зато што је усташа и што је у својим романима пропагирао генцид и патолошку мржњу према Србима, а Добрица Ћосић, борац и комуниста, „слаб“ књижевник само зато што је Србин и не уме, или не жели, да следи такт др Шувара и његове „Беле књиге“. А за све јаде је

кко се др Шувар – и то као „врло успешан студент“ за разлику од „пропалих студената“ које помиње – смеде толико перфидно да окоми на даншњу власт у Југославији, која је обесила невиног „хероја“ у лику Мила Будака, а он је спасио Крлежу? Знамо да су “пропали студенти“ одговарали за своје вербалне деликте иако нису заговарали рехабилитацију злочинаца, али да ли ће икада код нас „успешни људи“ одговарати за своје неодговорне изјаве и подносити овом народу рачуне за своје политичке диверзије? Ко код нас сноси последице за своју јавну реч која узнемирава јавност: они који тиме учине мању штету или они који су незаштићени од моћника власти? Када ће наши руководиоци поштовати нас обичне грађане барем толико да пазе шта говоре и да говоре што треба да кажу. Апологија зла не може никоме добра донети. Ако је и од др Шувара, много је!

Понуђено „Православљу“ (Дел. Бр. 268-86), чији је уредник обећао да штампа), „НИН-у“ (преко поште Р-10461 од 1. јула 1986. године), као и „Гласу Цркве“ у Шапцу да објаве, што нису учинили.

Послато др Стипи Шувару, преко ЦК СКЈ Р-2861-11050 од 15. октобра 1986. године и ЦК СК Србије Р. 2860-11050 од 15. октобра 1986године).

3) ТЕАТРАЛНОСТ ЗНАНА КАО „ШУВЕРИЈАДА“

БЕОГРАД, 23. децембар 1988. године

Писмо протојереја Др Жарка Гавриловића улућено Стипи Шувару, председнику Председништва ЦК СКЈ, Слободану Милошевићу, председнику Председништва ЦК СК Србије, „Полигици“, НИН-у и „Православљу“.

Стипу Шувара знамо поодавно, углавном по његовим контраверз-ним, двосмисленим, у сваком случају, недорећеним изјавама. Знамо га и по скаредном, сада то можемо слободно рећи, усмереном образовању које је упропастило неколико генерација средњошколаца. Знамо га, сада је то сасвим јасно, и по „непринципијелној коалицији“ против СР Србије и њеног руководства, атиме и против српског народа (!,н.п.). Познајемо га, рекох, поодавно. Сетимо се само његове фамозне конференције за штампу за време (ОИИИ конгреса СКЈ, када је, заједно са Бошком Крунићем, својим пајташем и саборцем, покушао, уочи великог српског празника Видовдана - 27. јуна 1986. године, у емисији „Панорама“, у најударније време када се телевизија највише гледа, да јавно и отворено брани усташког злочинца Мила Будака.

О томе сам већ писао. Знамо га добро и са седнице ЦК СКЈ, одржане у Приштини заједно са члановима Покрајинског комитета, знамо како је водио ову седницу и нагло је прекинуо да се не би чуло мишљење српског руководства. Знамо га и са КЗВИИ седнице ЦК СКЈ, када је илегално увео у ЦК институцију тајног гласања за шта није имао покриће ни у Уставу СФРЈ ни Статуту СКЈ, а све у намери да се „непринципијелном коалицијом“ обрачуна са српским руководством.

У том смислу и добро познаи „Хафнеров прст“, који и данас лебди испред очију свих добронамерних али шокираних грађана СФРЈ као знак слутње и сталињистичке претње, није ништа друго него испружена рука Стипета Шувара. А да је то тако сведочи чињеница да „председавајући“ није реаговао да заштити Слободана Милошевића онако како је реаговао да

заштити Стипу Шувара на истој седници. Знамо, дакле, Стипу Шувара добро „као злу пару“.

Сада га знамо и по невиђеној и непримереној провокацији нас верника и по нападу на Српску православну цркву, кад је прогласио је за националистичку организацију, иако она то није била у целој својој мукотрпној историји, упркос прекој потреби да буде национална, барем за време усташког, балистичког или садашњег шиптарског геноцида над Србима на Косову и Метохији. Наиме. Стипе Шувар, говорећи 20. децембра 1988. године, опет емитовано око 20 сати, мислим на НЗИК) седници ЦК СКЈ о стању у Македонији, није пропустио ни ову прилику да се не „очеше“ о Србе и Српску православну Цркву. Он је, констатујући да Македонци (комунисти су их прогласили за посебан народ на рачун српског народа! н.п.) и данас трпе последице грчког, бугарског, албанског и српског национализма, детаљишући то на себи својствен шеретски начин, тврдио да се „српски национализам према Македонцима испољава кроз непризнавање аутоке-фалности Македонске православне цркве и скидање плоче са фасаде манастира Прохора Пчињског о одржавању седнице АСНОМА-а

(„Српска борба“, Чикаго, год. КЧЛИВ бр. 1459. фебруара 1989. године)

4) ОТВОРЕНО ПИСМО ДР. ЖАРКА ГАВРИЛОВИЋА КОМИНТЕРНОВСКО-ВАТИКАНСКОЈ ВРХУШЦИ ДЕЛА РУКОВОДСТВА АП ВОЈВОДИНЕ

БЕОГРАД, 18. јул 1988. године

Не пишем вам ни као свештеник Српске православне Цркве ни као националиста како сте ме крстили ви који немате право да крштавате, нити вам пишем као доктор теологије нити као доктор философије, јер вас наука ни философија никада нису ни интересовале него власт и експлоатација, нити вам пишем као пријатељ и друг, јер сте пријатељство и другарство давно одбацили. Пишем вам као најобичнији грађанин ове земље клете и проклете кога до сржи погађа понижење силованих девојчица и силованих жена на Косову, трагедија Срба не само ан Косову коју оличава трагична судбина Ђорђа Мартиновића којој сте ви кумовали, коју сте деценијама заташкавали, коју и данас игноришете.

Пишем вам не због вас, јеј је вас ђаво одавно узео под своје а наш народ каже ко с ђаволом тикве сади о главу му се обијају. Него вам пишем због народа овог јадног и убогог кога замлаћујете обманама, коме мозак испирате деценијама, кога сте довели до просјачког штапа, кога сте задуживали и капом и шаком у иностранству, од чега сте добар део трпали у своје џепове. Ако не подсетићу вас на неке афере које би требало да добро знате. Због овог писма ви ћете ме назвати националистом, клеро националистом, можда и фашистом. Јер ви одавно крштавате све поштене људе против којих не можете да се служите аргументима. Можда ћете тражити да будем суђен и осуђиван као што сте тражили и за новинаре који су покушали да пишу о својим злоупотребама. Ви сте се одавно одвојили ос народа опијени влашћу и привилегијама. Ви сте се одавно одвојили од народа опијени влашћу и привилегијама. Ви не знате које је доба цивилизације у културним земљама, зато и сматрате у стилу познатог апсолутисте: Држава то сам ја, напад на нас напад је и на државу, социјализам и самоуправљање и партију. Те у интересу овог народа који живи у Југославији и своје части, ако вам је до ње и

мало стало, ако ej уопште имате, требало би да поднесете неопозиву колективну оставку. Вас свакако не боли судбина силованих девојчица од шест, девет и тринаест година, али и девојака, жена, старица и калуђерица, убијених и премлаћених Срба, на хиљаде одсељених са својих вековних огњишта после нечувеног зулума и обесправљења којима су били изложени деценијама. Ви сте у завитрини власти, у луксузним вилама окружени пратњом и привилегијама, издигнути у облаке изнад стварних токова живота који у беди води радничка класа. Зашто би вас интересовао живот ваших људи када је вама добро, када ви оличавате државу, социјализам и партију. Вама је добро, па према томе и онима које представљате мора да буде добро зато што је вама добро а њима како буде. Када вас тако страшна силовања погађају како да се отмемо утиску да и ви нисте силовани. Када вас безакоње на Косову и плаачка опште друштвене својине не боле, како да не помислим да и ви нисте чинили безакоње. Када вас геноцид над Србима не занима, како да не посумњам у то да ли сте Срби, људи. Говорите да се не борите за републику него да је има. Питам вас ко вам је поклања?

Ако се стално заклањате за Авнојевске одлуке и заклињете у Авнојевску Југославију када у одлукама Авноја нема помена ни о вашој републици ни о вашој покрајини. Да ли сте своју републику наследили од Коминтерне, која је општи мрак у историји, од које се и Руси све више ограђују, коју сте силовито нападали, или сте републику добили оног момента када сте промовисани у народне трибуне да разбијете Србе, или вам је она политички тестамент од ајатолаха. Коминетрна је отишла у мрак историје а ви желите да примените одлике Коминтерне у погледу на српски народ али не и на Југославију и на вољеног друга Тита. Ви желите ад се коминтерновским методама обрачунавате са противницима и са српским народом а да останете на светлости дана и власти. Данас када постоје интеграциони процеси у свима народима и државама, чак и групацијама држава и континената, ви се борите за не јединство Србије и Срба, против такозване Велике Србије, а не дозвољавате да се правно и политички конституише ни она Србија која је постојала одмах

после рата. Да ли знате о чему причате и како отровно семе смутње поделе сејете. Ако желите да знате ко сте погледајте се у огледалу народа, јер сте сопствено огледало изгубили. Но шта ће слепцу огледало, каже наш народ. Ви које интересују само фотеље а не добро народа и радничке класе, која гладнија и безнадежнија лута све више ван Београда и свих крајева Југославије и која се бори за минимални лични доходак, пред вама који имате десет пута више, који сте само отуђени представници радника, требало би што пре ад напустите своје незаслужене положаје у корист млађих неспособнијих и способнијих, како би се земља што пре извукла из кризе, осим ако не желите да сахраните земљу заједно са собом и народом. Зашто ај причам вама оно што нећете да чујете ни од своје партије ни од свога народа?

Вама су важније ваше фотеље, ваше луксузне виле од ваших фабрика у којима узимате чак и више од 60% од бруто доходака, за разлику од капиталиста који узимају радницима до 20% од дохотка. Замислите се какву сте Југославију затекли и до чега сте је сада довели. Ви сте поделили целу земљу а не само Србију. Замислите да би мамутска бирократија коју сте створили као нуспродукт да штити ваше привилегије, могла за деценију да поједе доходак једне Америке и она све више завлачи руку у раднички џеп а ви се све више ишчуђавате протестима својих радника, а ви и даље уновчавате своје фотеље на народној муци на страдањима Срба на Косову. Говорите о неком братству и јединству, а браћа нам силују децу и жене, набијају младиће и стоку, пале манастире и цркве, чак и гробове хероја који су пали за измишљену слободу, братство и јединство. Чекате и то у фотељама експлозију народног гнева, уместо ад решавате кризу док времена има, док није прерасла у буну, грађански рат у други Либан. Ко је важнији народ или ваше фотеље, слога или ваше нејединство, Југославија или ваша република. Не знам да ли ћете ми лично одговорити али знам да ћете ме јавно и тајно напасти.

Но нападајте мене али оставите овај народ да у миру и споразумевању реши своје нагомилане тешкоће, да реши нелогичне и непримерне уставне норме преко измена за опште добро свих. Ви се поспите пепелом и тугујте што нисте

успели да на положају служите своме народу, него служите своме егоитету и непријатељима свога народа.

У Београду, 18. јула 1988. године

Вама добро желећи,
Др **Жарко Гавриловић** протојереј

5) ПИСМО ПРЕДСЕДНИКУ СО ВРАЧАР, О РУШЕЊУ ДОЗВОЉЕНЕ ГРАДЊЕ

БЕОГРАД, 10. март 1984. године

Учтиво Вас молим да ме примете на разговор поводом рушење које је Ваша служба Комитета за комуналне, грађевинске и стамбене послове извршила 7. јула 1983. године у улици Саве Ковачевића бр. 67.

Ја сам се преко десет пута телефоном обраћао Вашој секретарици и молио за пријем, чак сам у среду 7. марта 1984. године лично дошао у СО Врачар и молио за пријем, али је то све остало без ефекта. Стога Вас молим да ме обавестите да ли хоћете да ме примите или не, јер желим да се обратим Комитету за људска права при ОУН будући да сам се, до сада, обраћао свима факторима у Републици, али узалудно. Чак се води и кривична истрага у Трећем јавном тужилаштву у вези тог случаја, али Ваша служба неће да одговори на њихово тражење нити да достави списе које је тражило тужилаштво. Мислим да ћете схватити моје незадовољство и спречити да урадим оно што не желим и као грађанин ове земље да наносим штету угледу њеном. Унапред захвалан на разумевању

10. марта 1984. године

Др **Жарко Гавриловић**
Београд

6) РАДИ БУДУЋНОСТИ СРПСКОГ НАРОДА ТРЕБА ОДМАХ ОДБАЦИТИ КОМУНИЗАМ

БЕОГРАД

Одговор на Отворено писмо г. Радисава Филиповића, пуковника ЈНА у пензији од 19. марта 1990. године под насловом: "Због будућности српског народа треба одбацити Милошевића и Драшковића"

Нисам никада мислио да ћете и мене уврстити у ред Ваших мета за отворена писма пре свега што дубоко ценим Ваше напоре да изађемо из ћорсокака у који су нас комунисти довели, а онда и због Вашег интелектуалног поштења, као Дон Кихот, браните комунизам по сваку цену, чак и када га многи нападају и напуштају и, напослетку, ради нашег познанства које је, барем до сада, било чисто као суза.

а) Дистанцирали сте се од злотвора и ратног злочинца - ЈОСИПА БРОЗА

Ја сам, исто тако, дубоко свестан да ви не можете од мене направити комунисту, јер сам ја имун на ту заблуду и утопију која је и Вас, попут многих Срба, затровала у данима Ваше младости када сте и Ви, заједно са Мугошом (Душаном), Спасојем Ђаковићем, Миладином Поповићем, Темпом и другим, кројили судбину Срба на Косову и у име идеологије којој припадате, слабили народни фронт Срба тиме што сте читаву чету четника превели у партизане и помогли Јосипу Брозу да насилно преузме власт у Југославији, успостави терор невиђен на овим просторима, поспеши геноцид над Србима и, умногоме, доведе српски народ до руба пропасти. Ја знам да Ви то нисте свесно урадили и од овог злотвора и ратног злочинца сте се, какотако, напокон дистанцирали, али сте још увек остали у замци своје властите идеологије, којаје српски народ завела "за Голеш" планину.

Познато Вам је, мислим да не би требало да Вас ја на то опомињем, какав је став Коминтерна имала и према Србима и према Косову са кога и Ви потичете, а и Конгрес КПЈ у

Дрездену 1928. (дакле одржан изван граница наше земље као и сваки издајнички скуп) доноси одлуку о припајању Косова Албанији и друге одлуке, од којих се, ни бивши ни садашњи, српски и други комунисти никада нису оградили нити тражили да се такве издајничке и велеиздајничке одлуке, "шачице светских пробисвета и протува", ставе ван снаге.

Имате дакле ту коб да припадате партији која је све народе којима је владала експлоатисала и терорисала најцрњим терором и истребљењем. У Америци постоје студије о томе да је комунизам однео преко 150 милиона живота, о чему Вам могу пружити ваљане доказе. Дакле, комунизам је уништио више људи него сви ратови, па и верски до сада, више него фашизам у своме сулудном злочину против човечанства, више од свих зараза и епидемија и више од свих ратова и зараза до сада?! Огромна река људи, у јаду и чемеру, по логорима и казаматима, гулазима и Голим отоцима, на целој једној половини земаљске кугле, умирала је и мучена најгрознијим мукама у име веровања у неко лепше сутра, а у ствари то је било боље данас тирана и психопата који су, у име комунизма владали људским главама и окретали их као ветроказе ка крову где су хтели и желели, какав је, неоспорно, био случај и с Вама све док нисте иступили из камариле пропалица и народних издајица, али сте још увек остали заробљник своје сопствене идеолошке сенке.

б) Комунизам је највећа несрећа човечанства

Не стоји Ваша констатација да су хришћанске цркве чиниле злочине "током 2.000 година у име изворне Христове вере", или Ви нећете да увидите разлику између инквизиције, која је дело Западне, Римокатоличке цркве, а не оне којој ја имам част да припадам. Припадам хришћанској религији, тачније православљу и светосављу, која није ниједног свог непријатеља гиљотинирала нити научника спалила и само морбидне личности то могу тврдити. При томе Православна црква није одговорна за извесне злочине државне власти од које је и она сама трпела.

Према томе, ако мене и моју вероисповест оптужујете за злочине Римокатоличке цркве, онда ја имам веће право да

Вас оптужим за злочине Јосипа Броза коме сте верно служили, коме сте се клели као божанству да са његовог пута нећете скренути, коме сте повлађивали у патолошким нагонима черечења српства и коме сте помогли, својим доприносом, да се устоличи као тиранин над народом, против когаје увекратовао почев од 1914. године.

Тачно је да смо нас двојица разговарали о друштву "Сава", али, и то је тачно да ја никоме од њих нисам казао да Вам не пошаље материјале са своје Скупштине, што су требали да учине, знајући Ваш труд и борбу против антисрпске коалиције и склеротичне српске бирократије која чува своје привилегије по цену уништења српског народа. Морам да Вам кажем, ако то нисте знали, да ни мени нису послали материјале за Скупштину 5. јануара 1990. године јер сам у то време, па све до 5. фебруара 1990. године био у Шведској, а, како су ми накнадно казали, изабрали су ме у свој Управни одбор у моме одсуству, што сам ја накнадно прихватио. Дакле, ја, и с те стране, нисам могао да утичем на друштво "Сава" из Нове Пазове, да Вам шаљу материјале, иакоја сматрам да сте Ви, иако истински комуниста, употребљив за нашу српску ствар, јер сте поштен човек и велики национални борац. О томе сам свуда у свету причао својим пријатељима. Истина ја лично мислим да Вам комунизам смета да прогледате правим очима на своју нацију и Цркву, јер сте се првој вратили, али сте отпадник од друге, а у историји није познат случај даје отпадник од Српске православне цркве био добар националиста. Треба знати да је СПЦ остала једина установа у српском народу која није компромитована, иако су комунисти у њу упорно гурали и бирали своје људе, а таквих и сада има доста.

Но, морам да Вам искрено кажем, иако Вас држим за свог пријатеља и поштујем Ваше идеолошко опредељење, иако Ви моје оспоравате, да је комунизам највећа несрећа човечанства и да се до сада није нигде показао као хумана, прогресивна и инспиративна идеологија. Напротив, где год је крочио, све је (духовне) вредности опустошио и као губар, који брсти лишће и оставља голо грање дрвећа које мора да вене и да се суши, оставио је за собом пустош духа, морала, културе, демократије. Радовало би ме да ме у овом мом уверењу можете разуверити. Ја исто тако кажем да сваком

комунисти, садашњем и прошлом, бившем и будућем, треба добро главу опрати од ове заразе, испрати му свест и мозак очистити од заразе заблуде и утопије, коју је Бекон Веруламски крстио идолом и пећином, затим добро га окадити и оставити барем месец дана у карантину и потпуној социјалној изолацији, како би могао да преиспита своју савест и свест и да ли је застранио из света реалности у свет утопије и фатаморгане.

в) Од преосталих комуниста међу најбољима јесу Милошевић и Драшковић

Међутим, увек ћу се залагати да се поштује свачије, па и комунистичко мишљење, за слободу да свако има право да изнесе своје разлоге у одбрану свога мишљења и веровања, али и против диктатуре у мишљењу и дириговања у друштву, тоталитаризма и апсолутизма који су нам добро познати преко комунистичке владавине. То је и разлог зашто комунисти мењају своје име, јер су све упрљали чега су се дохватили и право је да кад се дете "унереди" у дупку, да пелене промени. Али, комуниста може променити име, али да ли може променити ћуд. Ми знамо за пословицу: "Вук длаку мења али ћуд никако". Иако покушавам да схватим шта сте хтели рећи констатацијом да "због будућности српског народа треба одбранити и Милошевића и Драшковића", па иако ја нисам, у свему, присталица ни једиог ни другог, не знам шта би онда било са српством, изузев ако не мислите да би Србе требало препустити Туђману и Рачану, а одвојити их од Милошевића и Драшковића.

Где су нам бољи људи који би сучелили своја гледишта и ставове?! нема их јер су их Броз и његови сатрапи сатрли. Све што је било најбоље и најкарактерније у српском народу, а што је остало живо и што је преживело геноцид од усташа, балиста и других, у српском народу, уништили су комунисти, било на Сремском фронту, Кочевју, Голом отоку, прогонима и убијањима после рата, мучењима и малтретирањима којима краја нема. Остала је само "сиротиња раја" у нашем народу, остали су дефектни српски комунисти које Јосип Броз није могао ни стигао да уништи, које је преваспитао да буду

ћутолози и нови јаничари и потурице који су градили своје каријере на рачун Србије и српског народа, међу којима је, нажалост, било и свештеника "распопова", какав је несумњиво био Влада Зечевић. И од тих преосталих комуниста међу најбољима, можда и не најбољи, јесу Слободан Милошевић и Вук Драшковић који су много више учинили за српски народ у кратком року времена него сви комунисти и социјалисти од Светозара Марковића и Димитрија Туцовића, сина једног златиборског свештеника. То и јесте разлог што све само сами, бивши или садашњи комунисти, воде или су чланови свих различитих странака у Србији, јер пема других људи осим бивших и садашњих комуниста, а ако их и има, умукли су од терора. Ако је Вук Караџић некада писао да у Србији нема других људи, осим сељака, то у данашњој Србији као да нико нема права гласа у политици него садашњи и бивши комунисти. Ми, дакле, немамо много бољих људи од Милошевића и Драшковића и не смемо се више делити на једне и друге, на комунисте и антикомунисте, на вернике и невернике, јер нам је хитна потреба националног помирења и уједињења ради биолошког опстанка.

г) Комунисти и четници - ПРОШЛОСТ

Ја разумем да се Ви плашите "фашистичко-четничког реваншизма против комуниста", јер имате зашто, али Вас могу уверити да су за мене комунисти и четници прошлост, једна ружна прошлост коју треба што пре заборавити, поготову комунисте и њихове злочине. То Вам ја кажем онако као човек који је рат преживео као дете, али се није ничим никада везивао ни за комунисте ни за четнике, иако ћу се ја трудити да се дође до историјске истине и о четницима и о партизанима. При свему томе ја не сејем мржњу нити сам њен заробљеник, нити мрзим ма кога комунисту нити комунизам као идеологију, па је без основа Ваша констатација: "Сејање мржње не приличи демократски оријентисаним људима, а поготову једном протојереју!". Не знам на основу чега сте то закључили? Напротив, док се Ви залажете само за једну опцију друштва - комунистичку - ја се залажем за полифонично гледање и вишестраначку демократију у којој би и

четницима било дозвољено да кажу понешто о партизанима и њиховим (зло)делима, јер су доста партизани говорили о злочинима четника, тако да ми живимо у једноумљу и фризираном историјском гледању, а једноумље нас је и довело до овог стања у коме нити умиремо нити живимо, нити ратујемо нити мирујемо него се гложимо и једемо као да смо, недај Боже, у некој животињској менажерији.

При свему ја желим да будем с Вама пријатељ, иако сте Ви комуниста, а ја верник - протојереј, јер имамо још доста да се учимо и научимо једни од других и о демократији и о мржњи и о политици и о нацији и о цркви.

И како искрено мислим да Ви нисте човек за "бацање", без обзира што се комуниста, позивам Вас да радимо заједнички на духовној, економској и националној обнови српског народа под заставом Светог Саве који, треба то рећи, може једино да нас измири својом науком мира, братимљења и веровања.

Молим Вас да примите моје срдачне поздраве и најлепше жеље за .личну срећу и здравље, Вас и целе Ваше породице. Вама увек одани пријатељ.

Др **Жарко Гавриловић,** протојереј
Устаничка 208. 11050 Београд

САМОУПРАВА
4 (1159), Нови Сад
Мај 1990. године, стр. 8-9

7) ГОСПОДИНУ АНТИ МАРКОВИЋУ, ПРЕДСЕДНИКУ СИВ- А, И САВЕЗУ ЈУГОСЛОВЕНСКИХ РЕФОРМИСАНИХ СНАГА

БЕОГРАД, 18. септембар 1990. године

(Отворено писмо)

На овај начин изражавамо своје огорчење и противљење појављувањем Ваше политичке странке коју стварате од Срба, а против Срба, у време када Срби у Србији покушавају да дођу до какве такве демократије и до јаке владе путем организације јаке опозиције и када Срби покушају у другим републикама да се политички организују како их Туђман и исламски фундаментализам не би уништили.

Ви се, са Вашим Савезом ЈРС, нисте појавили у време док су Кучан и Туђман стварали националне и националистичке државе које су рушиле темеље Југославије и хтели да Србе сабију у резерват звани ужа Србија као што су учинили Американци Индијанцима како би их уништили, већ се јављате сада, и то са позиција власти, те, на штету српске опозиције и владајуће СПС, стварате своју партију како би блокирали демократски развиј Србије и сутра је оптужили да у њој влада бољешевизам. Знате ли, г. Председниче, да сте Ви трећи по суксесивном реду председник СИВ који је Хрват и да Хрвати преко СИВ-а и даље настоје да цепају Србе и владају њима како би продужили србофобичну политику Јосипа Броза? Ви не стварате Ваш Свез од Хрвата и Словенаца који су кренули стампедом против Југославије него, забијајући нож у леђа српском народу, покушавате од Срба у БиХ, Црној Гори, Македонији и Србији да, на рушевинама авнојевске и брионске Југославије створене геноцидним основама према српском народу – замишљене као ступци и замку Србима од Ваших предака, србофобичних политичара, створите до сада неку врсту пете колоне у српском народу како би Срби, под сумњивим разлозима реформе (какве и чије?) поново похрлили у Југославију из које су већ једном ногом изашли Хрвати и Словенци.

а) Шта ће Србима Југославија ако су народи у њој србофобични и оптерећени мржњом према Србима?

И како то Ви, са позицијај власти, стварате политичку странку у српском народу и то са позиција савезне власти која се показала анемочном да заштити Србе од геноцида на Косову у Хрватској (Книн и друга места), у Босни и Херцеговини (Фоча и друга места)? Ви на једна врата улазите као комуниста, а на друга желите да изађете као фашиста замишљеног ногометног тима, по саветима оних који нам никада нису били наклоњени, како би Србима забили „гол“ по ко зна који пут у историји?

Знате ли Ви да припадате народу који никада није стварао Југославију коју је, напротив, увек и у свакој прилици када му се она пружила, рушио и ружио, па сада, опет помоћу фатално заљзбљених Срба у југословенство, стварате пројугословенску партију али само од Срба? Што не идете у Загреб па да тамо покушате са својом новом партијом? Не смете од Туђмана или од Римокатоличке цркве вероватно!? Ви сте и за време док су Кучан и Туђман србофобично рушуили темеље Југославије и претили Србима ћутали, спавали мртвим политичким сном, а сада хоћете да нам подметнете своје кукавичије јаје и даље цепате ризу Српства и Севтосавља.

Ви сте, силом власти и безакоња, отели зграду бивше Хипотекарне банке коју су пре рата саградили грађани Београда својим добровољним прилозима, како смо чула и претворили је у седиште Ваше партије, чак чујемо да је издајете у закуп. Да ли Вам је то остало од Фрање Туђмана, Јосипа Броза или Фрање Јосифа да се тако недозвољено понашате, отимајући све српско за своје југословенске замисли, док се нисте ни једном речју заложили да се српској опозицији даде неки кутак у згради коју Ви, узурпаторски и завереничким, без дозволе српског народа, користите и под закуп издајете.

Ви ћете се и мени цинично насмејати, игнорисаћете моје жустро и жучно реаговање због расрбљавања и раскола у српском народу, чему и Ви доприносите, али тиме овај проблем нећете решити.

Поручујем Вам: Идие у Хрватску код Туђмана и у Словенију код Кучана и почните тамо са промовисањем своје партије,

јер је тамо југословенство и начето, а за Србе се не бринете; они су, по рођењу и историји, државотворни народ који је слободу доносио другима, па и себи. Ми, чланови Српске светосавске странке, нисмо за рушење Југославије заснована на геноциду према српском народу, каква је до сада била иод које се Ви, ни једним својим мигом, до асда нисте оградили.

Желим Вам успешну политичку промоцију у Хрватској и Словенији.

Београд
18. септембар 1990. године

Др. **Жарко Гавриловић**

8) ПИСМО ЈАВНОСТИ, "КО ЋЕ БИТИ СРПСКИ ПАТРИЈАРХ"?

Часопис Збиља, **бр. 27, БЕОГРАД, 19. марта 1994. до 1. априла 1994, стр 6.**

а) Ко ће бити Патријарх српски

То питање је избило у јавност баш у време кад се Србија спрема да изађе на прве вишестраначке изборе после рата. И то није случајно. Зна се да ниједна странка у Србији не може рачунати на сигурну победу ако нема подршку Српске православне цркве, исто онако као што ни Туђман није могао бити устоличен без подршке Ватикана. Зато се за наклоност Српске православне цркве отимају све странке које се озбиљно припремај у за изборе. Међутим, ту имамо и такав парадокс да Српска светосавска странка чији је председник протојерej др Жарко Гавриловић, иначе пензионисани парох Светосавског храма не само да нема подршку, него је и највише оспоравана од Српске православне цркве. У Политици експрес од 29. септембра обелодањено је да се Свети архијерејски Сабор оградио од протојереја Гавриловића а оснивање Светосавске странке сматра бесмисленим. Упитан шта каже на овакав став Цркве и гласине да је рашчињен, др Жарко Гавриловић је у истим новинама одговорио:

„Мислим да се у мом случају ради о дискриминацији и да је овакав акт СПЦ учињен под утицајем комуниста. Никада нисам био у сукобу са Црквом, али није тајна да у њој има људи који је растачу изнутра и намештају се да буду патријарси - преко мојих леђа."

Из кругова, како се каже, блиских Цркви, „Самоуправа" сазнаје да су кандидати за новог патријарха митрополит загребачко-љубљански Јован, епископ шумадијски Сава, епископ жички Стефан, епископ шабачко-ваљевски Лаврентије и епископ банатски Амфилохије.

У истим круговима се говори да народ хоће за патријарха Амфилохија Радовића. Да је народ за Амфилохија тврде и у Српској народној обнови чији су правци, како кажу, у послед-

ње три године упознали све српске земље и све српске владике, били су на свим црквеним саборима и знају расположење верника у земљи и иностранству и оних који се враћају вери.

О томе шта се догађа у Српској православној цркви уочи вишестраначких избора у Србији и избора новог патријарха доста се може сазнати из једног писма др Жарка Гавриловића Светом архијерејском синоду Српске православне цркве које објављујемо у целини. Наслов и међунаслови су редакцијски.

б) Да ли се Свети Синод определио за атеистичку и комунустичку политику

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ
БЕОГРАД

Одлука Светог архијерејског синода СПЦ бр. 176/Зап. 87 од 10. фебруара 1990. године, која ми није никада **званично** уручена нити саопштена, довела је до тога да сам до сада два пута позиван на саслушање код Архијерејског намесника града Београда, односно, једном саслушаван, а други пут позван на саслушање. Напомињем да се не ради о непослушности Цркви са моје стране, јер сам ја пре ове одлуке Синода већ био опредељен, а одлука Синода није ми никада званично саопштена. Пре него што се осврнем на саму одлуку желим да је цитирам.

Текст одлуке гласи:

„Умолити Преосвећену ГГ Епархијске архијереје да позову подручно им свештенство да се, у новонасталој политичкој ситуацији у Југославији, политички **јавно** не опредељују и не приступају ни једној **новооснованој** партији, односно политичкој странци."

Имам утисак, колико познајем **Устав** СПЦ (чл. 70, тт 24 и 30) да свети архијерејски синод није могао донети ову и овакву одлуку, већ да је за то **овлашћен** Свети архијерејски сабор СПЦ (**Устав** СПЦ чл. 69., т. 10), те из те формалне тачке гледишта ова одлука изазива мој коментар.

в) Црква није осудила странке које су убиле Бога у нашем човеку

Пре свега сама формулација одлуке "јавно" и "новооснованој" побуђује моје интересовање и **негодовање,** пошто имају призвук неспретне формулације и, чак, дискриминације, па ми је нејасно зашто је она, у оваквој формулацији, уопште донета: да ли зато да се свештеницима забрањује да се јавно опредељују за нове политичке странке и да иду у неку врсту политичког подземља, илегале, то јест да могу **тајно** да се политички опредељују за било коју партију; или је, пак, ова одлука да се заштите они свештеници који су се, поодавно, јавно определили за "старооснованe" политичке партије левице, какве су, на пример, КПЈ, СКЈ, ССРН и други облици левичарења, у чијој служби је и Свештеничко удружење, а које су – левичарске организације и партије разориле духовност Срба, сапеле СПЦ и њену активност, уништиле нашу традицију, разориле породицу, село и град, преселиле многе раднике у иностранство, убиле Бога у нашем човеку. Па, ипак, Црква до сада једним својим мигом није осудила ове политичке странке нити забранила својим свештеницима да им приступају и да се са тих позиција баве политиком нити је, дакле, икада позвала и једног свештеника који је био члан КПЈ или СКЈ, односно ССРН или Свештеничког удружења да га саслуша за његову политичку активност у левичарству, да ли "страха ради јудејског" или не, ја у то не улазим. Али, зато је мене Црква два пута позвала на саслушање за то што сам приступио "новооснованој" политичкој странци, не партији, која има за циљ духовну обнову српског народа, пре свега обнову вере и морала, културе и традиције.

Чуо сам незванично да сам последњи пут тужен од неке групе свештеника, смишљене да раде по рецепту НКВД-а у Цркви, образоване да дају карактеристике појединим свештеницима и предлаже њихово унапређење (не знам да ли је то нова група ГГ свештенства). Па како не пристајем да дајем изјаве на анонимне тужбе, већ само ако је познат мој тужилац и наведена кривица која ми се ставља на терет, то овим путем дајем своје мишљење и о поменутој групи свештеника и о одлуци Синода која ме је изненадила.

г) Како СПЦ мисли да сарађује са новим странкама

Свима је познато да је наша Црква **епископална** по своме устројству и да Епархијски архијерej има доста својих органа преко којих може да прати рад и владање сваког свештеника. До сада, колико ми је познато, Епископово "око" и "ухо" био је Архијерејски намесник и сада када је Епископ добио више "очију" и "ушију", поготову што је у тој групи има и левичара којима ту није место, бојим се да неће моћи да распозна добре свештенике. И баш ти левичари, по своме досадашњем раду, боље речено, нераду не би смели да имају руководеће место у Цркви. Поготову не сада када се у целом свету обелодањују разарајућа улога левичара свих боја.

С друге стране, опредељење Светог архијерејског синода да се свештеницима забрањује да се **јавно** опредељују новооснованим политичким странкама, иако има добре намере, може се схватити погрешно: да у време када и сама СПЦ диже свој глас против многих дискриминација и неправди којима је била изложена и сама тражи да се мења Устав и закони који регулишу политички третман Цркве, чиме се и она бави политиком, и то са правом. А што да се у новонасталој политичкој ситуацији у Југославији каже о политичкој делатности Римокатоличке цркве, исламског фундаментализма – џихада – који се добро организују и политички и прете Србима и СПЦ да их збришу са историјске позорнице. И сада када би требало да и СПЦ повећа своју свеукупну активност на свима странама где Срби живе, да се боље организује и користи своје потенцијале она, овом одлуком уноси дефетизам, опортунизам, пропушта да једно велико поље делатности, какво је стварање демократије парламентарног типа и духовне обнове српског народа, остане непокривено са свештеницима који се и до сада нису, са часним изузецима, богзна шта показали на овом пољу.

Осим тога, и што је најнеугодније, није ли и оваквом одлуком Светог архијерејског синода исказано опредељење за пропалу и од народа одбачену атеистичку и комунистичку политику, када се забрањује свештеницима приступање "новооснованим политичким странкама"? Па како Црква мисли сутра да сарађује са тим "новооснованим политичким

странкама", ако добију на слободним изборима, а треба да их добију ако ти избори буду слободни, када данас забрањује свештеницима и приступ тим странкама? Римокатоличка црква је убацивала своје људе, тајно и јавно у Коминтерну, на Солунски фронт, у Туђманову профашистичку организацију, верујем и у друге формације власти у Југославији, а и муслиманski фундаментализам то чини, као што показује случај браће Поздерац и Фикрета Абдића, а наше Црква нама забрањује да се организујемо, макар и политички, ако се под политиком разуме брига за свој народ и за своју Цркву. И обично они који мало раде на духовном организовању у своме народу, грлато устају у Цркви против политичког организовања свештенства. Они који се боре за позиције у Цркви, устају против оних који се боре за позиције Цркве. Они који се баве левичарством у Цркви, устају против десничарства у њој. Они који мало раде, пишу, дају негативне карактеристике онима који нешто пишу и раде за свој народ.

Колико ми је познато наша Црква није никада до сада забрањивала свештеницима да раде на свеукупној националној баштини свога народа: културној, верској, националној, политичкој и свакој другo, о чему се могу дати бројни ваљани докази. У том смислу Црква није никада забранила свештеницима ни да се баве политиком, ако се већ тако мора да штити свој народ и интересе Цркве. И када је то наша Црква, осим у доба комунизма, забрањивала свештеницима да се баве политиком? И то Црква забрањује не бављење политиком уопште него бављење антикомунистичком политиком.

е) Зар се Свети Сава није бавио политиком

Ко, у Цркви или изван ње, може с правом да нам каже: где су границе у Светосављу између: верског, националног, културолошког и политичког? Није ли, баш, сам Свети Сава ове две области духа објединио у једну јединствену – Светосавље – залажући се за независну државу, самосталну Цркву, слободу вере?

Зар се Свети Сава није, истовремено, бавио и правом политиком, економијом, дипломатијом, правом, поред тога што је

био Архиепископ? Није ли ишао у табор одметнутог Бугарина Стреза да са њим преговара о политичким темама? Зар, такође, он није ишао на двор угарског краља да би отклонио војну и политичку опасност по Србију? Није ли устао против свог рођеног брата, краља Стефана Првовенчаног, када је овај хтео ради круне да потчини свој народ под папу? И зар није напустио Србију не слажући се са политиком свога брата? И најзад није ли устао и против политике свога синовца, краља Радослава, када је хтео да потчини Цркву и државу под власт Охридске архиепископије и свог моћног таста, епирског деспота и цара Тодора? Где је у Светосављу граница између духовног и профаног, верског и политичког, националног и наднационалног?

Зар бројни патријарси, епископи, свештеници, монаси који су са својим народом делили зло и добро, у збеговима и сеобама, предводили га у бунама и устанцима, могу бити жигосани да су се бавили политиком? Шта да кажемо за Хаџи-Ђеру, Хаџи-Рувима, Мелентија Павловића-Добошара, Владику темишварског и вршачког, патријарха Арсеније Чарнојевића III, проту Матију Ненадовића, попа Луку Лазаревића и многе друге, који су се пером и делом, крстом и пушком, вером и политиком, борили против непријатеља свога народа? Зар оне, кажем, који су се борили "За крст часни и слободу златну", кроз нашу историју, од Косовског Страдалишта до најновијег мученика Владике Варнаве Настића, који нису умели да одвоје борбу за крст од борбе за слободу, смемо окарактерисати као политичаре?!

ж) Скривено навијање за комунисте

И зар наша Црква која није до сада никада забрањивала свештеницима да приступају разорној комунистичкој партији, трансмисионом социјалистичком савезу, камуфлираном свештеничком удружењу, која није никада до сада позвала ове свештенике на одговорност зато што се баве левичарском политиком, а међу њима има и таквих који су на Богословском факултету и сада, на парохијама и другим структурама Цркве и то активни, сме, може и има морално право да мене позива на одговорност зато што се бавим

десничарском политиком у обнови српског народа?! Зар они напуштају своје редовне дужности, чак и предавање студентима, и одлазе у ССРН да се баве политиком, не греше више од мене који сам пензионер и немам никакво задужење у Цркви, те хоћу, на овај начин, да помогнем своме народу и Цркви да се организује пред чељустима џихада са Истока и Ватикана са Запада?! Ако Црква њих није позивала никада на саслушање, с којим моралним правом позива мене?! Слободан сам да додам да Црква није хтела да се меша у политичко опредељење својих верника и свештеника ни за време рата и није се, у току прошлог рата, прикључила познатом Недићевом "Апелу". По којој логици и по ком **канону,** помесног или васељенског сабора може сада црква да осуди оне свештенике који се баве политиком у служби обнове духовних вредности и своме народу? Да ли Црква изједначује бављење политиком у једноумљу и вишестраначкој демократији?

Стога је забрана свештеницима да се јавно опредељују за новоосноване политичке партије скривено навијање воде на изанђали вито атеистичке политике у лицу комунизма која је претрпела пораз у свим деловима света, изузев Србије, Албаније и Кине. Залагање да се свештеницима забрани политика јесте рецидив атеистичко-комунистичке пропаганде, односно, завера против хришћанства, како би се Црква **одстранила** из активног друштвеног живота, да је вера, тобоже, приватна ствар сваког грађанина, да Цркву треба сабити у порте, на гробља, одузети јој школу, медије комуницирања, свести је само на прошлост, како би је лакше могли дотући, уништити, омогућити само "посвећенима" – лаицима да се баве политиком. То јест Цркви оставити само тзв. верске проблеме, а проблеме културе, уметности, нације, верске катихизације деце, харитативне делатности издвојити из тог контекста. Међутим, проблеми културе су неодвојиви од проблема вере и национални проблеми од чисто верских, како то добро показује ово наше духовно сиромашно време. Знано је свима да се Црква под комунизмом није смела бавити ни чисто верским проблемима: није могла да обнови у рату и после рата порушене богомоље, да се бави катихизацијом деце и омладине, харитативном делатношћу. И то, углавном

СПЦ која је, узгред да кажемо, имала "добре односе са властима" (читај комунистима). Чак и верски секташи имају бољи третман пред властима, јер су бројне храмове купили, по сви забитим деловима наших градова и села и успешније врше катехизацију од нас, него СПЦ која тек у последње две године налази на предусретљивост нових људи.

А ти верски секташи, добро организовани и плаћени, иду по духовном гробљу нашег народа као разни емисари, Кришне и Мурте, јогини и егзотерици, заговорници трансцеденталне медитације, теософије и астрологије, иду као светски емисари и спаситељи, нудећи нашем народу "праву веру", трујући га и раслојавајући наше породице и народ. И уместо да Црква повећа своју активност на овом пољу, како то чине друге конфесије, да свештеници у свакој прилици говоре омладини и деци о вери и Христу, свештеници морају добити одобрење од виших власти за сваки наступ у јавности, за сваку трибину, скоро за сваку реч. А и џихад је ушао у наш народ: Косово, Санџак, Нови Пазар, делови Босне сведоче о великом потискивању срба. Познато је како је Фикрет Абдић, као комуниста, организовао хоџе у Босни, помагао градњу џамије у Загребу.

Дакле, свуда се верници и лаици организују, а нас наши људи везују слепом послушношћу како би нам забранили да се мешамо у политику која нас је до ових јада и довела и то у време када нам спремају омчу слева и здесна, са Истока и Запада. Није ли сервилна послушност исто тако грех као и осиона препотентност, којих сам лишен, јер желим да будем послушан, али не сервилан. Осим тога, одлука Светог арх. Синода да се свештеницима забрани да приступају новооснованим политичким странкама супротна је Општој декларацији о људским правима, и то чл. 6., 19., 20., 21., коју Декларацију је ратификовала и наша држава, а мислим да је признаје и СПЦ која је члан Светског савеза цркава.

Стога молим Свети архијерејски синод СПЦ да повуче своју одлуку о забрани свештеницима да приступају новооснованим политичким странкама као нелогичну или да ову моју молбу упути Светом архијерејском сабору на овогодишње заседање ради коначног одлучивања по овом питању. После одлуке наше највише црквене инстанце ја ћу заузети свој

став зависно од те одлуке. Истина, мени се прети лишавањем чина због таквог мога става. Желим да кажем да ја нисам рођен као свештеник и не морам да умрем као свештеник, иако би ме много заболело да ме неко због тако тривијалних ствари лиши чина. Али, једно је сигурно да ћу се трудити свим срцем да сачувам чин и умрем као човек. Остајем у синовској оданости према нашој Цркви и своме народу.

Самоуправа, бр. 10 (1165), Нови Сад
Новембар 1990. године, стр. 9-10

Учтив,
Протојереј **Жарко Гавриловић**

9) ПИСМО ГЕНЕРАЛНОМ ДИРЕКТОРУ И ГЛАВНОМ УРЕДНИКУ ЛИСТА ПОЛИТИКА ГОСПОДИНУ ДАРКУ РИБНИКАРУ, ЛИЧНО НА РУКЕ

БЕОГРАД, 20. август 2001. године

ПОШТОВАНИ ГОСПОДИНЕ РИБНИКАР,

Принуђен сам да Вам напишем ово писмо. Покушао сам да ступим са Вама у контакт, али ми је Ваша секретарица рекла, у Ваше име иако је казала, да се јавим г. Милану Мишићу. Покушавао сам више пута, преко телефона а и доласком у Политику, да ступим у везу са г. Мишићем, али ми то није успело. Једноставно, г. Мишић неће да ме прими нити да разговара са мном преко телфона. А ради се о следећем:

Госпођа Мирјана Кубуровић ме је прозвала, и не наводећи моје име у свом чланку (Не) Хришћанска реч (Политика 30. јул 2001. године), нашта сам јој одговорио са Верујем да асм ја тај теолог (Политика, 31. јул 2001. године). Тај мој одговор је изашао у Политици благодарећи г. Мишићу, како сам накнадно сазнао од извесне Милановић, уреднице рубрике Међу нама. На том ми је одговорила М. Кубуровић са Похвала самопрепознавању (Политика, 9. август 2001. године), не негирајући да се спорни текст, увредљиве садржине, не односи на мене, него баш да се односи. И у том њеном одговору, у коме ме упоредила са злом женом, има елемента вређања. У међувремену ја сам и на овај њен одговор послао писмо Политици, под насловом Истина није вређање, који никада није објављен; иако сам се и за то обраћао г. Мишићу и Вама лично преко Ваше секретарице и узалудно интервенисао. Да несрећа буде већа, у међувремену је Миловановићка пустила још једно писмо, извесног Богдана Гавриића, насловљено Не верујем да сте теолог (Политик, 10. август 2001. године), који је, вређајући мене, „бранио“ Кубуровићку. Одговорио сам и на овај његов напад са адекватним писмом Не верујем да сте хришћанин.

Пошто нико није објављивао ова моја писма, ја сам поново смогао снаге да се јавим секретарици г. Мишића и да тражим

пријем. Стигао је одговор да се јавим некој Миловановић. Када сам се њој јавио преко телефона само што ме није измарширала, говорећи да она није хтела да објави ни први мој одговор, већ је то учинио г. Мишић. Да она неће више да објављује моје одговоре. Зашто? Питао сам је како је могла да објави други напад на мене од извесног Гарића, одговорила је да је то њено право, ваљда по дискреционом праву које је раније ДБ упражњавала.

Достављам Вам у фотокопији сва моја и друга дописивања по овом проблему, како она која су објављена тако и необјављена, како бисте имали увид у све то.

Тражим и захтевам да се моји необјављени одговори објаве у листу Политика, па ако се прекида дописивање о томе, то може да се учини после ових мојих одговора на нападе који су на мене извршени.

Ја не бих желео ни волео да се судим са листом Политика и да то право остварим судом, на што имам право по Закону о штампи.

Молим Вас да ми одговорите у року од седам дана, како бих знао шта да радим.

Унапред захвалан уз најлепше жеље за лично здравље и успех у издавању листа.

10) ЗАХТЕВ УСТАВНОМ СУДУ СРБИЈЕ ЗА ОЦЕНУ УСТАВНОСТИ ОВЕ НАПЛАТЕ

БЕОГРАД, 23. новембар 2001. године

24. маја 2001. године поднео сам Уставном суду Србије захтев I У 106/2001. године за оцену уставности и законитости новог тарифног правилника наплате електричне енергије коју, крајње дискриминаторски, и неуставно, у распону 1:6 наплаћује Електродистрибуција Србије. Међутим, обавештен сам да Влада Србије не хаје да оснује Уставни суд и тако себи дозвољава да влада декретима и тарифама које нигде не постоје у свету да неко плаћа 0,80 пара за један киловат утрошка ЕЕ, а неко по 6 динара, а да не говорим о неуставности плаћања таксе за ангажовану струју. Посебно је, с правног гледишта, интересантна тзв такса за ангажовану ЕЕ која је код мене била 1500 динара месечно, без обзира да ли сам потрошио макар један KB.

Молим Вас да интервенишете да се овај суд што пре конституише и да наложите Електродистрибуцији Београд да не искључује нас од коришћења ЕЕ док се овај спор не реши, јер Електродистрибуција Београд прети ми да искључи коришћење ЕЕ због дугова које су накалемили, тако да су сада негде преко 20.000 динара, иако сам нешто од рачуна плаћао. Колико сам обавештен Електродистрибуција то чини да би "уловила у мутном", јер Влада Србије не образује Уставни суд да би истој омогућила да незаконито неко дође до огромних прихода преко наших осиромашених финансија.

Данас је код нас цена струје већа него у западној Европи за неке категорије становништва, а знамо какве приходе они имају. У том случају, ако одлука Уставног суда и буде негативна за Елетродистрибуцију,а не буде ретроактивна, како се надају у Електродистрибуцији Београд, они опет добијају оно што су незаконито стекли. О ком порезу на екстрапрофит власти говоре, када то Еелктродистрибуција чини нама под њиховим плаштом и уредбом.

Моја месечна пензија је 3.043 динара, а аконтације, нарезане од ока и према фамозној прошлогодишњој

потрошњи, су негде око 8.000 месечно у летњим месецима када се ЕЕ мало троши. Пензије и плате мирују, а километарски ачуни за ЕЕ скачу и увећавају се тако да нас оптерећују и дању и ноћу. Овде је реч о плаћању унапред, на које се нарезује такса и порез,а прошао је 1. октобар 2001. када је Електродистрибуција била дужна да изведе целокупно стање потрошње ЕЕ код свих потрошача, а не да се наплата правда само ануитетима и да код њих остаје, јер су ми зарачунавали трошкове око ове струје које ја нисам имао.

Подносилац захтева,
Др **Жарко Гавриловић,** протојереј,
Београд, ул. Максима Горког бр. 37.
(Тел. 344-12- 29**)**

Упућено
Председнику Врховног суда Србије
Председнику Уставног суда Србије и
Електродистрибуцији Србије

11) ПРЕДСЕДНИКУ САВЕЗНЕ РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ ГОСПОДИНУ ДР. ВОЈИСЛАВУ КОШТУНИЦИ, ЛИЧНО НА РУКЕ

БЕОГРАД, 2. март 2002. године

Поштовани господине Председниче,

Принуђен сам да Вам се обратам за помоћ, иако знам да сте врло заузети значајнијим државничким пословима. Иступао сам на ЈУ инфо ТВ 21. децембра 2001. године у емисији Лице и наличје говорећи о инцесту, као теолог и научник, без иаквих претензија да некога вређам или да говорим говором мржње. Међутим, неко је искарикирао мој наступ, иако је он прво сниман на два дана пре емитоваа, и у њему пронашао оно што ја нисам рекао, да сам рекао да су Јевреји инцестуалан народ, да они упражњавају инцест по одобрењу својих верских власти, што је чиста лаж.

Достављам Вам интегрални текст тог интервјуа, скинут са видео записа емисије која је емитована на Ју инфо каналу тога дана, а која је укинута, новинарка остала без посла, иако има двоје малолетне деце на издржаваау, а мени забрањен приступ на државној телевизији, у средствима информисања јавности, чак и онда када сам нападнут, супротно Закону о штампи.

Лажне оптужбе против мене учинили су министар Свилановић, Љајић, као и Свети арх. синод СПЦ, свс на подстицај Александра Сингера и израелског амбасадора.

Достављам Вам цео елаборат мога интервјуа и мојих одговора овим релевантним оргабнима, које нису хтели ни једну реченицу да објаве листове:

Блиц, Глас јавности, Вечерње новости, Национал, иако су нападе на мене свесрдно објавили, као да творци Новог светског поретка уводе код нас најцрњи облик цензуре и одабира "подобних и неподобних мишљења".

Молим Вас да се, својим ауторететом и влашћу "која Вам је дана", заузмете и да скинтете забрану моеа појављивања у јавности, коју су ми, неоправдано и под лажном оптужбом, неки "цензори" у аветиаском мраку обавештавања јавности

увел.. Ми се нисмо борили да, уместo једне цензуре дође друга уместо комунистачке диктатуре да дође ова новог тероризма, уместо једног спахије који се шепурио по Србији, да дођу бројне дахије, који уводе терор и обесправљивање у новинарству, све под изговором демократије и гарантовања мањинских права на штету ошптих људских права и правне регулативе.

2. март 2002. године

Унапред захвалан
Протојереј,
Жарко Гавриловић

12) ПИСМО ГОРАНУ СВИЛАНОВИЋУ, МИНИСТРУ МИП-А, ПИСМО ЈАВНОСТИ О ОТУЂЕЊУ ТЕРИТОРИЈЕ, УПУЋЕНО ДРЖАВНИМ ВЛАСТИМА И СИНОДУ, О СВИЛАНОВИЋУ И ПИЦУЛИ

БЕОГРАД, 6. мај 2002. године

Велика невоља као и брига за наш народ натерале су ме да вам се свима обратим овим писмом, да осујетите оне који су међу вама, а који и даље комадају и врше распродају Србије из непријатељских разлога.. Немојте мислити да ја то чиним због своје умишљене бриге, као да ја "кобојаги" више бринем о своме народу од вас, јер ако би то било тако, онда би то било сасвим наопако. Овим путем желим да вас све позовем да спречите зло распродаје српских земаља и добара, док се то још може спречити, да осујетите даље комадање и распродају Србије и српске земље од оних који то врше из непријатељских разлога, а који су међу вама.

Сазнао сам уочи Васкрса, а и дневна штампа (међу њима и "Национал" бр. 122 од 29. априла 2002. године, стр. 1 и 4) је објавила, алармантну и поразну вест да је Горан Свилановић обећао Хрватима, преко г. Пицуле, више од 10.000 хектара српске земље у Подунављу, и том приликом и више од 1.000 хектара заштићене, као национални парк, територије Србије, која је званично од наше владе проглашена за национални парк. Све је то Горан Свилановић дао Пицули као "мираз" свога антисрпства и сервилног положаја у односу на Пицулу, са положаја који је заузео, ни сам не знам како, због чега и по ком основу, у СМИП, изузев ако то није ради распродаје Српства; положаја са кога уклања све Србе из своје непосредне близине, да би могао да ради против интереса српског народа и да неометано врши даљу распродају Србије.

Пишем Вам од муке, оптерећен великим болом и тугом, питајући све, вас Досовце пре свих, јер ви држите "кључеве царства земаљског": Ко то од вас даје право антисрбима да врше даље комадање српске земље?! Знате ли да је рашки владар Часлав Клонимировић, син кнеза Властимира, осни-

вача прве независне српске државе у Рашкој, погинуо у тим пределима 960. године, бранећи ту српску земљу од Мађара; да је краљ Драгутин добио Срем у много већем обиму него што је Срем данас и залеђе Срема, као мираз од угарског краља, да би сада Свилановић поклоњао ту, вековима посе-довану, свету српска земљу? Зар један антисрбин или несрбин може да води издајничку политику у односу на српске националне интересе, а да ви то сви мирно посматрате и само ћутите као да језика немате?!

Ко је то од вас овластио Свилановића, чије порекло и прошлост нису јавно обелодањени баш због тога да би могао да ради то што ради: касапљење српства по некаквим авно-јевским границама, које нису међународно признате, чак и кад се зна да је природна и међународно призната граница одређена од памтивека. То је средина реке Дунава, која дели српску земљу од друге обале Дунава. А и та друга обала Дунава није никада раније до доласка Броза и тзв. авно-јевских граница била Хрватска. Па сада Свилановић олако и без трунке отпора земљу која је вековима била српска, дели Хрватима као некакву своју прћију?!

Министар Свилановић би, ако имало општег образовања има, морао да зна да река која дели Нормандију и Бретању, и која стално мења своје корито, јесте и увек је била државна граница између Бретање и Нормандије, без обзира колико и на коју страну мења своје корито, како раније када су Бретања и Нормандија биле независне државе, тако и сада када су оне покрајине у оквиру Француске.

Уосталом, може ли само један министар, па макар то био и Свилановић, који је са Запада наметнут нама Србима и овој власти, да представља и даље српске интересе у влади која није српска ни по чему, пре свега по оданости интересима српског народа од стране министара који је представљају и по (православној) припадности већинског народа, министри-ма који ће једнога дана морати да одговарају пред нашим судом, као сада Милошевић у Хагу, за зла која наносе наро-ду који представљају. Ово и због тога што деле министарске ресоре у влади Србије и Југославије: представници, у ближем и даљем окружењу, недавној и ранијој прошлости, нама непријатељских народа, верским секташима, ротеријанцима,

дакле, непријатељима српског народа, од којих је један и министар Свилановић. Ово тим пре што он нема иза себе ни валидно изборно тело, нити бројност чланства странке која би била сразмерна његовој политичкој снази и утицају који има у влади Југославије. Уосталом, и да све то има, он не би могао сам да врши распродају српске земље, јер ни један министар ни у једној цивилизованој земљи света сам не решава тако осетљиво питање без увида посебно образоване државне комисије. Међутим, то питање мериторно не може да решава ни парламентом образована комисија без увида и одобрења самог парламента.

Дакле, да је то питање и решавала "државна комисија", она не би могла правоваљано и легално то питање да решава и да мења државне границе на штету српског народа, јер је и њен рад подложан верификацији од стране Савезне и Републичке скупштине. А камо ли да тако осетљиво питање у осетљивом историјском тренутку решава сам министар Свилановић, као некакав аутократа, нови Брозовић, и да тек тако обећа Пицули туђу земљу, не земљу својих отаца и дедова, већ моју, твоју и нашу, па Пицула оде "у његову лијепу" врло обрадован и задовољан, како каже, разговорима у Београду. Ово питање Свилановић не би смео да решава ни због тога, јер он добрим делом припада једном другом, нама непријатељском народу, па је разумљиво што поклања толику српску земљу, у којој и део националног парка који је драгоцен сваком народу на кугли земаљској. Дунав је био одувек до сада природна граница која је загарантована Међународним правом.

Овим "договором" Свилановића и Пицуле (каква асоцијација у овим презименима!) Хрвати су добили копно на српској територији да на њему могу мирне душе да праве војне базе и наставе даље освајање Бачке, Баната, Срема, Земуна и Београда, о чему неки екстремни Хрвати већ данас говоре и сањају, те таква подела и разграничење између Срба и Хрвата може бити вечита "јабука раздора". Када су, и по којим међународним актима ти крајеви икада припадали Хрватима?!

Да ли ви, господо Досовци, знате шта радите?! Како вам се "десило" да несрбин држи савезно министарство, да Хрват

држи министарство енергетике и да врши такве скандалозне и дахијске наплате цене ЕЕ, које нема нигде у свету, да манипулише тим, од народа отетим и украденим, и ко зна где упућеним, у чијим џеповима склоњеним новцем? Како вам се десило да опет један други Хрват буде важан министар у влади Србији, а да у влади Србије најмање има правих Срба , док Срба министара у влади Хрватске уопште нема, него Србе тамо још увек прогоне и убијају као звери? Зар дозвољавате да вам Соња Бисерко и многе друге Хрватице, да их не прозивам, које су заклоњене некаквим невладиним организацијама, воде главну реч у Србији, решавају "српска питања", међу њима и мањинска права других народа, а све на штету већинског српског народа, док Хрвати протераше скоро све Србе из Хрватске, ако их већ нису до сада покрстили.

Ви Хрватима и другим "народностима" дајете многе кључне положаје у Србији, а они нам, кажем, одређују мањинска права обесправљујући већински српски народ усред Србије?

Зар Турци заобилазе Србе када деле своје министарске фотеље у бошњачкој федерацији, а ви им их поклањате, па Расим Љајић преговара са Шиптарима око узурпираних права у Бујановцу?

Знате ли да Шиптари, уз помоћ Ватикана, Немаца и Американаца, поделише Србима на Космету само минорно министарство пољопривреде, да је Ругова ватикански сјеменишшарац, да ради за Ватикан у залеђу Србије, а ви то не објављујете, чему се противим, већ само ћутите, чак такве и фаворизујете?!

Немам ништа против да сви народи света живе са Србима у једној правно, законима уређеној држави, али имам против да нам туђинци, поготову компромитовани људи, воде државу и "соле" памет шта то ми Срби треба да радимо са мањинама које они не признају, када смо имали правно уређену државу, чак и пре постојања појединих данашњих "демократских народа".

Ви, дакле, делите "и капом и шаком", министарске фотеље и Хрватима и Турцима и Шиптарима, и постављате их на врло високе положаје и важна места без довољне провере, на места са којих могу даље мирно да раде против српског нар-

ода и да, територијално и духовно, касапе наш народ?! Објасните ми, ако знате, како се десило да Свилановић постане министар спољњих послова, да Расим Љајић буде министар за националне мањине, да министар енергетике, тако важног ресора, буде Хрват, да заменик гувернера Народне банке, који је имао два страна држављанства (хрватско и мађарско) на само два дана пре свог постављења за заменика гувернера народне банке, а добија наше држављанство баш уочи постављења без икакве провере, да би био гувернеров заменик, и да би усред Србије, као његов министар колега за енергетику, радио за интерес " њихове лијепе"? Какву ви то политику националних интереса водите, по чијем наређењу и у чије име?! Ко вас је овластио да тако радите против овог јадног народа?! Да ли уопште имате икаквог политичког слуха за вођење поштене политике?! У Америци проверавају порекло будућих чланове власти пре него што их поставе на неки положај чак од четвртог колена пре него што заузму неку важну јавну функцију. А Ви, комунистичка деца, зао изданак злог корена, који сада владате комунистичким методом, под новом сладуњавом фирмом демократије, више због личних интереса него ради добра народа, постављате министре опет по "Брозовом кључу", по националној припадности и после чињенице да нам је то разбило "Титову Југославију", по оној извикиваној пароли "и после Тита Тито". Да нам је то закрвило народе, донело српском народу јад, чемер и "осиромашени уранијум". Кажете да нисте ви криви за то. Али криви сте за ово јадно стање у које сте увели српски народ. И то ви чините само у Србији, у држави која није ни сада држава српског народа нити српска, него грађанска, где грађани имају сва права, а Срби никаква, иако је вековима ово била српска држава, како пре вас, комуниста, и делом Карађорђевића? Прогласите српски народ мањином, да бисмо имали барем толико права колико их дајете и гарантујете осталим мањинама, па ћемо вас разумети.

Они који никада нису имали своје државе, створише их данас отимањем наше територије, проливањем наше крви и цепањем ткива српског народа, а Срби који су имали организовану државу од осмог века, немају је сада. И како да је

имају када и ви, попут комуниста, недостојни властодршци својих великих предака, ослепљени страначком борбом и заслепљени личном коришћу, продајете све што је српско за "чинију сочива", почев од Беочинске фабрике цемента, сграђене на манастирском земљишту, продајете је без икаквог протеста СПЦ, све до зграде нове "проклете Јерине" – Палате Ушће, сграђене од отетог и проклетог народног новца и муке, а коју сада купује скоројевић који се домогао власти, а није имао никакав капитал када је дошао на власт. Што не објавите имена оних који сада купују те и такве зграде, фабрике, предузећа, ако поштено радите? Него све то чините без знања свога народа и јавности свога рада, прикривањем расипништва од очију свога народа који вас је "изабрао". Онај који крије свој рад од свог народа, не ради поштено (девиза садашњег председника владе Србије док се борио за власт и био у опозицији), од које није остало ни слово "п" од поштења, јер се и сада, као пре, краде и лаже свој народ, или се ради оно што је недовољно добро за наш народ. Зар са овако катастрофалном политиком мислите ући у историју?! Са таквом политиком можете ући у Европу, али не као суверени и равноправни државници са другим државницима, већ као аргатлије, а народ увести у Европу као неоколонијално робље.

Не могу да вас не питам: да ли имате имало личног карактера, националног поноса, државничке мудрости, политичке визије и смисла за вођење народног посла који обављате, или се правите луди, по оној народној: "док се мудри намудроваше, луди се наживеше", кад већ, како смо видели, не водите рачуна и о томе шта ко међу вама ради и како ради?! Да ли знате ко увози шлепере страних цигарета уз пратњу полиције, без икакве царине и пореза, те се на криминалан начин енормно богати, а финансијска полиција лови јадне "ситне рибе"- трговце по киосцима због "маркица" на паклицама цигарета, који од своје трговине и рада не могу ни да преживе? Да ли код толико полиције, ДБ и КОС-а знате шта раде поједини ваши министри, или се правите толико невешти, јер имате "много путера на глави"?! Ви сте ухватили у "крађи" само једног вашег министра, па и то покушали да заташкате, а многи се у врховима власти баве корупцијом,

раде против интереса српског народа, штите оне који дилују дрогом, који убијају нашу децу у основним школама, а ви их прво тобоже хапсите, па их онда пуштате на слободу и тако угрожавате животе оних који су вам помогли да их ухапсите, те тако штетите свима нама, водите овај народ у пропаст и ишчезнуће, а ви се богатите, слажете "камате на камате", као да не знате за пословицу "отето - проклето", јер ће то од народа отето прогристи црева ваше деце, ако не и ваша сопствена кад тад. Да ли вас боли судбина народа, ваше деце, нашег потомства кад се правите као да се ништа не дешава и да вас никаква народна несрећа не тангира?

И опет вас питам: Ко од вас, паметних и препаметних, би тако и толико "паметан" да на кључна места у појединим савезним и републичким министарствима, постави људе који припадају нама непријатељским народима, друштвено разорним верским сектама, ротеријанцима, да не идем даље, који раде против интереса овог народа, за интересе других народа, верских секти, а не у интересу СПЦ: онима који служе другим обавештајним службама, пре свега интересима нама непријатељских околних народа и држава, у влади која се само номинално зове Влада Србије или Југославије?! А овде се ради о припадницима оних народа који су окрвавили своје руке до лаката, рецимо о српски народ?! Да ли сте заиста незрели политичари, или голобрада деца, политички и идеолошки дилетанти, које свако може преварити, или сте, пак, права "деца комунизма", распикуће, зулумћари, против којих мора устати "кука и мотика", јер се понашате као да вас ама баш ништа српско и национално не интересује, да вас никакав национални интерес не дотиче, да вас не интересује судбина и опстанак овог народа, ако Ви уопште осећате да припадате овом народу?

Да ли мислите на будућност, барем, своје деце и наших потомака, кад тако несавесно можете да вршите распродају Српства и Србије, да је делите на нове пашалуке илити регионе, а да умислите да то може да остане непримећено у народу и некажњено од Бога и од људи?! Да ли икада помислисте на то да ћете некада, живи или мртви, некоме одговарати за зла која наносите овом народу, под лажним именом и у обланди демократије и реформи?! Па ви, без икаквог

стида, вршите приватизацију без денационализације, чиме показујете и доказујете да сте комунисти у души, зао изданак злог комунистичког корена, да не враћате од комуниста отето ни онима који данас чаме гладни у клошарама, болесни и на смрт осуђеним због немаштине у болницама, већ се богатите мафијашким пословима. Нисте се још увек дистанцирали од комунистичких узурпаторстких права – коришћења национализоване имовине, доказујући да сте у пракси исто што и комунисти, иако вам је име различито, па уместо ранијег једног спахије који је насилно владао, сада анархично ви владате, као бројне дахије, које су поделиле, или желе да поделе, Србију на дахилуке, упркос евидентној и легитимној тежњи целог света да се интегрише и уједини.

Обраћам се и вама, посланици ДОС-а, питањем: да ли вас је народ изабрао само зато да ћутите у парламенту и само зато да подижете посланичке картице ради гласања и "гласачке машине" за велике плате и хонораре, да будете ћутолози или да се бавите државом и државним интересима српског народа? Да ли знате чија је ово земља била вековима? Да ли сте се икада успротивили злу, криминалу, распродаји и касапљењу Србије?! Нису ли баш тако, како се ви сада понашате, чинили и бивши комунисти и социјалисти због идеологије и интернационализма, послушности партији и вођи, или "због братства и јединства", а браћа нама, не могу да кажем шта урадише од државе и народа, посебно бивши социјалисти, који су тобоже били наши, а водили политику против нас Срба. А ми смо се против тих истих социјалиста активно заједнички борили, чак и ја свештеник и старац међу вама. Но ви сада чините нешто слично њима: шири се мито и корупција брзином и у размерама епидемије, увећава се ваше лично енормно богаћење, уз страшно осиромашење народа. Ви, без имало гриже савести, подижете себи плате на 25000 и 50,000 динара, а пензионерима, који једва да имају четири хиљаде динара месечно, скидате 12% од бедне пензије, па их изгладнеле и убијене сахрањујемо све више свакога дана. Зар вас заиста није за то стид и срамота?! Поцрвени ли ико од вас посланика, када убаци посланичку картицу у "гласачку машину"да гласа за закон о повећању својих, посланичких плата у време када народ све више гладује и због тога

умире?! Ви, посланици ДОС-а, чините сада исто оно што су чинили и они - комунисти и социјалисти пре вас: све чините да се не замерите вашој политичкој врхушци, која, то је очито, распродаје наше националне интересе, фабрике, предузећа, како поједини "зли језици" говоре, уз високе проценте, провизије и рекетирање или како се то већ зове, само у своју личну корист?! Има ли ико међу вама савести да гласа супротно већини као маси?! Ако је има, барем погните главе, када гласате да знамо ко сте?! Већина може и Христа осудити на распеће, као што се десило и говори у јеванђељу ових дана, али онда је она маса и руља, а ви не смете бити руља, јер вас је народ изабрао као часније људе од комуниста, јуловаца, социјалиста, радикала и спооваца, како сами кажете.

Мислите ли, заиста, да ћете оваквим вашим ћутањем у парламенту ући у историји као демократе и слободари?! Ја вам тврдим, чак и гарантујем, да нећете, већ ћете нас увести у Европу као слуге и аргатлије новим господарима моћи и капитала, као послушници нових моћника и капиталиста који се богате, скидајући и гулећи кожу са наших леђа, обесправљујући и комадајући наш народ, лишавајући га свих основних људских права, чак и права на "суву корицу хлеба", код наше богате земље. А наши недорасли политичари продају у бесцење све што је национално и српско белосветским господарима моћи, уз протекционизам и велику тајност те и такве распродаје, што условљава велико и дугорочно осиромашење нашег народа. Кажу да наши моћници то чине уз велику провизију само за себе. А могли би, ти моћници на власти, да вам је Бог дао мало памети и државничке мудрости, да прекину са распродајом Србије белосветским зулумћарима будзашто и да позову наше људе из расејања, да се са њима договорите око доношења закона и гарантовања њихових улагања, да би они купили наша предузећа по реалној цени, како не бисмо потпуно упали у неоколонијално ропство капиталиста са Запада, који су нас и довели до "просјачког штапа" протекционизмом, санкцијама, зеленашким каматама на њихове "зајмове", бомбардовањем чак и осиромашеним уранијумом, антисрпском политиком, помагањем Бљеска и Олује, ОВК-а и Бин Ладенових муџахедина,

против којих се не предузима ни данас ништа само код нас, иако раде као терористи против Срба или су већ завршили добар део свог крвавог посла. А када само мало причепе њих, они вриште до неба. Још су наши савезници помагали муџахедине и Бин Ладенове терористе у Босни и на Космету да сруше и унизе своје савезнике - Србе и да узвисе своје непријатеље из оба светска рата. Ни данас не исправљају своју криву политику према Србима, јер желе да нас унизе и униште, како би разбили и растрошили све што је српско, па зато, наши и светски "моћници", купују за за багателну цену све што је српско, сва наша национална материјална и духовна добра, и то чине својим прљавим новцем, најчешће зарађеним на основу протекционизма у трговини, насилних санкција у политици и непримерене зеленашке камате у позајмљивању новца у нашој оскудици и сиромаштву које су нам они донели и допринели. Стога захтевам и молим све факторе власти у земљи:

Да председници Већа грађана и Већа република Савезне скупштине сазову оба већа, како би преиспитали тачност навода изнетих у дневној штампи о отуђењу територије СРЈ и Србије и да одреде евентуалну кривичну одговорност и смену Савезног министра спољњих послова;

Да председници Југославије и Србије покрену поступак смене министра Свилановића и поништај таквог евентуалног договора и

Да, ако ти чиниоци власти под 1 и 2 пропусте да ураде и не поступе по овим предлозима, да шефови посланичких група оба парламента: Савезног и републичког покрену поступке поверења обема владама, као и поступак поништаја евентуално закљученог таквог договора.

Ово због тога што би Хрватска могла да створи војну базу на копну ове на подмукли начин отете од Србије територије и да, уз помоћ Ватикана, Немачке и Америке, одатле покрене даље освајање Бачке и Срема, вековних покрајина српског народа, како то појединци из Хрватске полугласно траже и наговештавају.

Хрватска је овим договором ступила на тле територије СРЈ и Србије поред слепе Досовске власти, која мора и за ово да положи рачуне српском народу.

Биће ми утешно ако се бар неко од вас јави на било који начин да ме барем демантује (да нисам у праву), како бих могао мирно да спавам или да склопим своје, од Божије и народне бриге, уморне очи.

Београд,
Ђурђевдан (моја Крсна слава) 2002. године

Протојереј СПЦ,
Др **Жарко Гавриловић**

Послато извесним средствима
информисања јавности

Упућено,
САВЕЗНОЈ СКУПШТИНИ ЈУГОСЛАВИЈЕ,
РЕПУБЛИЧКОЈ СКУПШТИНИ СРБИЈЕ,
ПРЕДСЕДНИКУ САВЕЗНЕ РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ,
ПРЕДСЕДНИКУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ,
ПРЕДСЕДНИКУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ,
СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ,
СВИМ ШЕФОВИМА ПОСЛАНИЧКИХ ГРУПА САВЕЗНЕ И РЕПУБЛИЧКЕ СКУПШТИНЕ

13) ПИСМО ЕНГЛЕСКОМ АМБАСАДОРУ, ЦРКВЕНИМ И ДРЖАВНИМ ВЛАСТИМА У ВЕЗИ „МОЛИТВЕНОГ ОПШТЕЊА“ И ДЕМОНСТРАЦИЈАМА ПРЕД ПАТРИЈАРШИЈОМ У ПОНОЋ 24. ДЕЦЕМБРА 2002. ГОДИНЕ

(Отворено писмо)

БЕОГРАД, 9. јануар 2003. године

Подстакнут писмима и телефонским позивима са више страна обраћам Вам се овим Отвореним писмом, које је пре апел за разум него повод за осуду Вашег неразумног жигосања, етикетирања и осуде, иначе спонтаних и канонски оправданих протеста српске, светосавске омладине поводом давања “у закуп” Патријаршијске капеле Англиканцима, да у њој годинама служе Божићњу мису, догађај који се десио у поноћ, 25. децембра 2002. године.

а) Да се представим

Да се одмах разумемо: многи су помислили да ја стојим иза тих демонстрација. Чак су ме новинари: “Гласа”, “Blic Wusa” и “Сведока” о томе отворено питали. Ја нисам организовао те демонстрације, не стојим иза њих, не за то што сам “енглески ђак”, како ми неки приговарају, али потпуно разумем те демонстрације ако су биле мирне и без вређања, иако их тешко могу одобрити. Претпостављам да су деца хтела да ме поштеде због старости и нарушеног стања здравља, па ме нису ни позвала да будем организатор или учесник у тим протестима. Иначе да су ме деца позвала на те демонстрације, прво бих питао ко их је организовао, па би потом одлучио о свом учешћу у њима.

Уосталом, ја сам, за време својих после дипломских студија богословља, служио у енглеским црквама, што је православним свештенослужитељима, по канонима наше Цркве, дозвољено ако имају антиминс у коме су уграђене мученичке мошти и ако га је осветио надлежни епископ, па су можда деца помислила да сам ја “енглески човек” и да се

нећу одазвати њиховом позиву, а ја сам само Христов слуга и ништа друго, па су ме поштедела тог ризика.

Међутим, иако сам ја служио у енглеским, протестанским црквама свету литургију за наше вернике, али не заједно са протестантима у смислу молитвеног међуопштења, него сам служио чисто православно богослужење, знајући да по нашим православним канонима није дозвољено јеретицима и иноверницима да служе своје мисе или верске службе у православним црквама. А ако се то, ипак, неким случајем деси, тај храм мора поново да се освети. Да би се проблем решио на обостраано задовољство добро би било да се Капела Св. Симеона Мироточивог поново освети, ако сматрамо себе доследним православцем и ако себе нисмо, опет по канонима наше Цркве, одлучили од Цркве.

б) Нешто о деци која су протестовала пред Патријаршијом

Могу да кажем генерално да су деца најчешће чистија, исправнија и ортодоксија, ближа вери, Богу и нацији, од нас старијих, упрљаних грехом, поготову од оних врховних представника СПЦ који су изгубили кормило у Христу Господу, па пуштају да брод СПЦ плута на размеђу између Истока и Запада, римокатолицизма и протестантизма, екуменизма и мундијализма. Међутим, у овом конкретном случају ја не знам ко стоји иза тих демонстрација, што и није важно. Но, и то ће се свакако ускоро сазнати, ако ни од кога другог, а оно од полиције која истражује "овај случај".

в) Стање у Српској православној цркви

Стање у нашој Цркви није добро, већ је веома критично, чак и поражавајуће лоче. Први међу нама, епископи, морали би да буду огледало Христа међу нама, пример за свако подражавање и угледање, а они то, част појединцима, углавном нису. Такво стање у нашој Цркви можемо схватити као последицу дуге, сурове борбе комуниста, које су нам Енглези и Черчил наметнули, да нам униште православље и Српство, морал и породицу, те су, садашње борбе српског

народа да “спасе оно што се спасти може” од твораца Новог светског поретка, а против продужене руке комунистичких и прозападних пулена који су убачени у СПЦ и у државу да је разарају изнутра и споља, сасвим разумљиве.

Навелико се сада говори у народу о “делегацији” која, у име СПЦ, иде на поклоњење римском папи. До сада су то чинили појединачно само понеки епископи и свештеници, а сада то наша Црква чини јавно и отворено, иако се сви злочини Ватикана о покољу преко милион и по Срба нису заборавили нити дубоке ране залечиле, него се стално те ране стално изнова позлеђују, “шушкањем” о увођењу Новог, Григоријанског календара уместо Јулијанском, о стварању уније са Римском црквом, народ, а пре свих наша омладина, се узбунио и узбудио.

Ватикан се ни до сада није никада јавно извинио српском народу за те злочине, није се покајао за Степинчеве и Марконијеве, Павелићеве и Туђманове, Војтилине и Кухарићеве злочине учињене према Србима, па постоји велика вероватноча да ће их поновити. Знамо да Ватикан жуди за тим да нам наметну унију и да створи нове расколе и деобе у СПЦ. А творци НСП, у које спада и Енглеска, хоће да нас насилно утерају у јеретички табор екуменизма и либерализма, супротно нашој светој вери и њеном учењу. А своје удворице, најамнике и српске издајике, свака моћна сила, па и Ватикан може увек наћи у осиромашеном српском народу, па и у СПЦ. Чак су их, по нашем мишљењу већ и за новац нашли, само још увек нису толико моћни да покрену унију са Римокатоличком црквом, као што су Јудеји лако поткупили једног између дванаест првозваних апостола - Јуду Искариотског, да за 30 сребреника изда Господа Христа (Мт 26, 47 – 50).

г) Зашто се буне од Христа отуђени свештенослужитељи који су узроковали ове демонстрације?

Дакле, они епископи, међу којима свакако спада и Поглавар наше Цркве, који шурују са јеретицима, примају њихове налоге и потпору, чине нашу Цркву - невесту Христову- својом или туђом (политичком) служавком или

обезглављеном, имају најмање морално и канонско право да тако жестоко и немилосрдно осуђује мирне протесте наше деце, само зато што они не дозвољавају да међународни мешетари сипају своју загађену верску, хришћанско - протестантску воду (читај раслабљену и од Христа отуђену веру) у наше чисто, православно млеко (читај ортодоксно учење), и да тако праве буђкуриш од наше свете вере, кроз векове чуване и сачуване: у гуњу и опанцима, по збеговима и сеобама, у устанцима и ратовима. Немате право, господо епископи, ни ви, ни српски државници, најмање ви међународни силници, који сте нам много јада задали кроз историју, да нам сада претите када смо ми, као народ, скинули Милошевића кога сте ви устоличавали изјавама да је он "најважнији сагорник у преговорима за очување мира на Балкану", да тако нападате децу са којима смо "извојевали револуцију" 5. октобра 2000. године, али не у корист српског народа нити Српке православне цркве, него у корист ваших интереса, да тако претите нашем народу и профанишете нашу свету, крвљом очувану веру?!.

д) Са каквим правом устају против своје деце обезбожни политичари који не знају веру својих отаца, за коју су наши преци крв лили и животе своје дали, а они је ни не познају?

А они државни главари који су, брже боље, жестоко и непримерно оштро осудили ове мирне протесте, мислим невину децу, чак применили и егзекуцију против њих, поручујем да не знају "шта чине" (Лк. 23, 34) када хапсе нашу и своју децу, само због мирних демонстрација омладине која жели да се сачува чистота вере, добијена од наших предака у грчу и муци борбе, да сачувају црквене каноне, православно и светосавско достојанство. Поготову не они који су привесци и удворице, више као безбожници него стварни верници, твораца насилног Новог светског поретка, да тако говоре против своје омладине "говором мржње", оптужујућу њу за ту мржњу, бач као некада међународни мешетари што су оптуживали цео српски народ. Ви, који се јавно хвалите да сте безбожници, зар смете да замерате нама, верујућим, што чувамо чистоту вере, што смо је чували и под својим изроди-

ма – вашим очевима комунистима - које су нам, опет, као и вас, наметнула наша "западна браћа"?!

Чудно, зар не, да ви који осуђујте тако оштро ову децу и говорите само и искључиво говором мржње, против оних који мирно протествују против свега оног што је штетно за виталне интересе српског народа и наше светосавске принципе, да саме мирне протесте, под претпоставком да није било вређања и туче, називате говорм мржњом и сулудошћу? Јер безбожник никада не може разумети верника, будући да је безбожник као ветроказ на крову, који показује само који ветар дува, а праведник је чврст и стамен као гранит, опет по речима Светог писма: "Беже безбожници кад их нико не гони, а праведници су као лавићи без страха" (Приче Соломонове 28, 1).

ђ) Зашто нам, и са каквим правом, прети енглески амбасадор?

Његовој екселенцији, господину Еарлс Крофорду, овом приликом желим да се учтиво обратим и кажем, као "енглески ђак" и српски православни свештеник, без имало жеље да у ма чему пореметим "добре односе" између наших двеју држава, следеће: Захвални смо Вам за Вашу помоћ у Првом светском рату, иако смо чекали на њу непотребно дуго, док су наши војници умирали од тифуса и арнаутске каме у Валони и Драчу; за племените и хумане болничарке и лекаре који су нас одушевљавали, храброшћу и пожртвовањем достојним дивљења, лечили српске војнике и рањенике и волели Србе као што смо ми одувек волели енглески народ, не увек и енглеске поолитичаре; свака част и Вашој култури и углађености, јер сам имао прилике да се, као ђак у Оксфорду у то уверим. Али што се тиче Ваших политичара и њихове политике која је вођена према нама Србима у целом двадестом века, посебно од 1941. године до данас: далеко им њихова лепа кућа од наше!

Зар Ви мислите да нам ваши политичари нису до сада много зла учинили, па нам још и Ви сада претите, када сте нас, кроз комунизам и социјализам, преко Ватикана и подржавањем Турака, довољно уништили, и то претите нам

због мирних, крајње добронамерних демонстрације наше омладине, што је нормална ствар у Вашој земљи? И са којим правом Ви то чините, мешајући се у наша суверена права живота и чувања чистоте вере?! Зар Ви нисте овде у мисији добре воље и заштите интереса Ваше земље, али не на штету виталних националних и верских интереса нашег народа?

Мислим, да није тачно да немате простора где би могли одслужити Божићну мису у просторијама које већ имате. Мислим да је Његова Светост г. Патријарх могао да Вам да неку другу просторију у Патријаршији, на пример Патрјаршијску салу, да обавите Вашу мису. А могли сте, за ту сврху, да обновите барем једну од 150 богомоља које су терористи ОВК на Косову, под "вашим будним оком" и надзором ваших војника, порушили, па да Вам чак дамо, без имало жаљења, да служите Вашу Божићњу мису у "Градској већници", која је некада била краљевски двор Обреновића, да се у њој молите Богу за опроштај и ваших и наших грехова.

Морате знати, да ако нашег старог Патријарха умете вешто да злоупотребљавате, као што је скоро учинио немачки косовски емисар Михаил Штајнер у вези изласка косметских Срба на гласање, да га чак тератите да позива прогнане Србе са Косова да се уписују у неке фамозне бирачке спискове, да гласају у избеглиштву за ОВК- а терористе на Космету и тиме да им дају легитимитет да владају на нашој светој косовској земљи која је скупо, крвљу и костима наших предака, омеђена и сачувана, нама у аманет предата на чување, зар хоћете да манипулишете и са нашом освешћеном и пробуђеном омладином; да нам прописујете правила како да верујемо и у шта да верујемо, да рушимо своје свете каноне и верске прописе, да бисмо вашој жељи удовољили: да баш служите Божићњу мису у Патријаршијској капели? Вама који имате простора у амбасади, енмглескоj читаоници и другде у изобиљу, више него што ми свештеници имамо? Зар није у Светом писму речено "Богу се треба више покоравати него људима" (Д. ап. 5, 29). "Судите је ли право пред Богом да слушамо вас више него Бога?" (Д. ап. 4, 19), да слушамо Вас кад нам кажете да можемо да демонстрирамо, кад морамо да погнемо своје главе и да ћутимо?! За време Милошевића

сте нас подржавали у демонстрацијама, чак многе из тадашње опозиције потплаћивали, како сада истиче Ваш новинар Маршал, плаћали да демонстрирају? А сада плаћате власт у Србију и наређујете им да хапсе безазлену омладину због мирних демонстрација у којима није никоме фалила ни длака са главе, осим што је, можда, било вербалних довикивања више нашем Патријарху него Вама.

Онако како Ви желите да живите у правно уређеној држави, у којој су увек допуштене мирне демонстрације, тако желимо и ми да демонстрирамо када нас ма ко, макар то биле и наше духовне старешине, заводи и води у раскол, деобе, погибељну поделу коју ви, преко Солане, и даље заговарате само у Србији. Зар, заиста, желите да нас уништите и докрајчите заувек као народ?! Небо ће дуго грмети и росом и кишом плакати, ако нестане поносних Срба.

Па кад су свуда у свету дозвољене мирне демонстрације, зашто тако свирепо осуђујете ове "наше", безазлене које су, не Вама, него пре нашим духовним и световним главарима, приредили наши омладинци, дакле, више због наших световних и црквених предводника него због Вас и Вашег Божића?

е) Укупна западна огрешења према српском народу као узрок ових демонстрација

Окренимо се историји и размислимо мало шта сте нам све учинили у сада већ прошлом – двадесетом веку, да не помињемо Ваше пактирање са Турцима, који су својом дахијском страховладом одводили нашу мушку деци у јаничаре, а много прелепих девојака у хареме. Зар се нисте огрешили о нас на Берлинском конгресу? Зар нас нисте натерали да уђемо у Версајску Југославију, без омеђених граница спрског народа, и да нас тако рашчеречите, будући да смо хиљаду година пре тога имали правно уређену државу, и то сте учинили да бисте амнестирали оне који су ратовали против нас и вас на страни Аустроугарске монархије и причинили Србима бројне злочине по Мачви, у Србији, око Цера: Аустријанце, Бугаре, Арбанасе?! Зар нас нисте бацили у чељусти фашистичке немани 1941. године, са пучом генерала Симовића који сте ви

извели и подстицањем демонстрацијама 27. марта 1941. године?! Зар нас нисте засули бомбама на Васкрс 1944. године, када су Срби на овај празник увек у кућама, у време док су немачки војници као поражени одступали из Србије, баш као што је то учинио и Хитлер 6. априла 1941. године; нас пре тога пострадале од Хитлера, тешко пострадале од фашиста, балиста, усташа и Бугара, ви - наши "савезници" - сте тада свирепо бомбардовали, не да нас ослободите и сачувате, већ да нас уништите и истребите?! Зар нисте, потом, све наше највеће усташке злочинце (Павелића, Артуковића и многе друге), који су се борили у Другом светком рату против Вас и нас, спасили од нашег суда и Нирбершког процеса, одвели их "пацовским каналима" на сигурно место, опет уз помоћ Ватикана, да нико од њих никоме не одговара за најмонструозније злочине учињене српском народу?! Иако је НДХ објавила рат вама и Америци?!

И опет кажем вам: Зар нисте, преко Черчила, признали разбојника Броза за вођу устанка у Југославији против фашизма, иако је он био њихов сарадник, а стварног борца против фаашизма и правог министра Краљевске војске Југославије – Дражу Михаиловића, - предали, на милост и немилост, крвнику Брозу, да га унакази и измрцвареног убије, иако му је Ђенерал Дражa Михаиловић више пута спасио живот?

Зар нам нисте Ви наметнули комунизам и најперфиднијег монструма Јосипа Броза, преко Черчила, Рузвелта и Стаљина, 1943. да разапне и рашчеречи српски народ тзв. авнојевским границама и антисрпском политиком, убијањима Срба у сваком граду, без суда и пресуде, прогонима својих неистомишљеника, не само стварањем тзв. авнојевским границама, које сте Ви, заједно са Ватиканом, преурањено признали деведестих година прошлог века, а тада постојеће и признате државне границе Југославије, загарантоване свим међународним конвенцијама и вашим "уговорима и договорима", порушили и размеђили, те сте тако изложили прогону, убијању, мрцварењу много хиљада православних Срба ?!

Пре петнаест година гледао сам, својим рођеним очима, фотографију на којој се види Броз 1948. године, када је створена Резолуција ИБ, како се договара у Вашој амбасади

о томе, али ја нисам могао добити ту фотографију никако, па ни за новац, иако ми, опет Срби, платисмо на Голом Отоку, где су примењиване све врсте комунистичког мучења знане једино у НКВ, Гестапоу и усташким казаматима. На Голом Отоку, по налогу Броза и других, приређене су све врсте мучења на једном месту које је свет ма када видео према Србима комуниста. И тада су, углавном, тамо страдали српски комунисти да би, ваљда, било мање Срба. Вама је био циљ Русија, као и Хитлеру 1941. године, а том вашем циљу испречили су се Срби, па сте решили да нас газите без имало милости, да бисте, макар и преко наших лешева, што пре избили на руске границе, оно исто што је и Хитлер желео, тако да смо ми Срби увек плаћали ваше рачуне.

А том Брозу, Вашем агенту и изасланику, а нашем највећем злотвору, одлуком Макмилана, генерала Александера, Лоа, као представници правне државе и западне демократије, изручили сте 1945. године преко 50.000 наших родољуба, углавном Срба избеглица из Југославије који су се једва домогли Аустрије, да их скоро све до једног поубија у Кочевју, Блајбургу и другде, без суда и пресуде, вероватно за то да буде мање Срба?! Због тог истог Броза сте затворили Ваше архиве и после законског рока који је истекао пре двадесет година, ви, лично Енглези, како бисте прикрили трагове своје прљаве политичке игре, коју су Срби масовно плаћали својим главама, без обзира што је на тзв. Лондонском процесу другојачије пресуђено А. Толстоју.

Зар у најновије време нисте, заједно са Американцима, наоружавали хрватског генерала Шпегеља немачким тенковима "Леопард" и другим вашим оружјем, још док је функционисала Југославија као држава, што сам лично рекао у лице америчком амбасадору г. Цимерману 1991. године, а нас ненаоружане и голоруке нисте наоружавали, све у намери да Хрвати истребе или протерају Србе из Хрватске, па сад не смете да отворите ту "Пандорину кутију" злочина у Хрватској над српским народом, како се не би открио удео Олбрајтове, Холбрука и других учесника у злочинима над Србима преко "Бљеска" и "Олује".

Подговорили сте Алију Изетбеговића да погази дату реч и одрекне се свога потписа у Лисабону о мирном расплету

“југословенске драме”, па сте и њега натуткали да почне са убијањем и прогоном Срба у БиХ, а сада ни њега не изводите на оптуженичку клупу у Хагу, у злој намери да се не открије и Ваше “масло” у тим злочинима, у бомбардовању Срба у БиХ, као ни учешће муџахедина и терориста Бин Ладен у тим маскрима у БиХ. Заједно са Американцима обучавали сте и наоружавали Тачија и његову ОВК-а да поубија и протера преко 200.000 Срба са свете Косметске земље, па сте нас после тога 1999. године, покушали да докрајчите са томахавкама и бомбама са осиромашеним уранијумом, чак опет уз помоћ муџахедина Бин Ладена, кога сте Американци и Ви, створили, измислили, да протерате Русе из Аганистана. А сада, без имало стида и срама, судите у Хагу само Србима као ратним “злочинцима”, јер они нису имали вашу подршку и нису слушали ваша упутства, а стварне злочинце, Ваше пришипетље и послушнике из бивше Југославије и са Балкана: из Хрватске, Босне и Херцеговине и са Космета, амнестирате од ма какве одговорности за злочине које су стварно починили, иако су им крваве “руке до рамена” од проливене српске крви.

Напокон, зар нас Ви, ваша земља и 18 најразвијенијих земаља Запада, нисте бестидно, бестијално напали 1999. године из свих оружја и оруђа, под изговором да то чините због Милошевића и у заштити албанског становништва, које је већ било избегло са Космета, под изговором вашег бомбардовања, а имали сте Милошевића више пута у вашим рукама (у Дејтону), на вашем нишану (из сателита)?! А сада му судите како нам не бисте платили ни ратну штету коју сте нам тим бомбардовањем причинили.

Уместо хришћанског покајања за целу вашу погрешну, западну политику нарочито после Другог светског рата према Србима, на овај ваш свети дан – Божић, када се врши мирбожење и опраштање међу свим оним који се називају хришчани, Ви нам претите због мирних демонстрација шачице наше деце.

Ви нас можете уништити са оружјем са којим располажете, ја то врло добро знам, јер сте нас и до сада много пута уништавали, али тиме нећете себе усрећити него оптеретити пред Богом живим и јединим који нас све гледа, као и

постидети себе пред људима који понешто знају од Ваше прљаве работе.

Зато молитвено узвикујем: Ох, Господе Боже, да ли ћемо преживети ово страдање које сте нам наметнули и ваше сатанизовање српског народа које још увек траје, иако сте сада довели своје послушнике и сатрапе на врхове власти у Србији, да бисте и нама осиротелим и осиромашеним, могли владати, све ово у намери како бисмо могли, барем нашим унуцима, причати колико сте нам све зала учинили?!

Како већина од нас данас робује творцима Новог светског поретка, ипак остављам свој аманет сваком Србину, онај исти који су некада Јевреји остављали својим потомцима, чамећи у вавилонском ропству (ср. Пс. 137, 5): "Ако заборавим тебе Косово, нека ме заборави Десница Господња и нека ме заборави Свети отац Сава!"

ж) Косово - душу српског народа – Запад осмишљено предаје читав век у руке наших непријатељима

Косово, душу и зеницу српског народа, сте нам отели, помоћу Шиптара и ваших томахавки, али ако нас икада буде било у животу, вратићемо га, макар и проливањем потока своје крви, ако то није не буде било могуће мирним путем. Научили смо одувек да крвљу својом плаћамо своје место под сунцем, јер нисмо умели да будемо само поданици никоме: ни Турцима, ни Аустријанцима, ни Немцима, па ни Вама. Нисмо умели, и то је наша велика штета да се, као Ви, служимо дипломатијом и лукавством, будући да нам је кућа "саграђена на путу" на коме се укрштају интереси великих сила.

з) Ако ишта има свето зашта вреди умрети, то је наша многострадална вера

Наши преци су проливали своју крв за веру и отачаство, "за крст часни и слободу златну", а ви нам, и сада у "слободи", забрањујете да чувамо чистоту своје вере, барем и преко мирних демонстрација. Чак то чините уз помоћ ваших сатрапа, а наших данашњих главари у Цркви и држави, који не

умеју чак ни да се довијају данас у, за нас, шкакљивим питањима какви су, одувек и свуда, нарочито сада, питања: националног опстанка, очувања вере, нације и културе, оно што ви успешно чините када су у питању ваши народи, ваша вера, култура и родољубива свест. Сећамо се како сте слали своју армаду војника хиљадама миља далеко од Енглеске на Фокландска острва, и то на туђу територију, да заштите своје "виталне интересе", а нама не дозвољавате да сачувамо Косово, свети праг сваке српске куће и цркве.

Стога, ако је Господ рекао Својим ученицима, којима су апостоли бранили деци да прибју Христу: " Пустите децу , и не браните им да долазе к Мени, јер је таквих Царство небеско" (Мт. 19, 14), дозволите и мени, свегрешном православном свештенику, да и ја кажем вама: Пустите српску децу да прибју преображеном и васкрслом Христу, а не Христу кога су затамнили и умногоме изменили протестанти, чак и римокатолици, са којима врх нашег епископата СПЦ поодавно шурује и кокетира!

Пустите нашу децу да воле свој народ, онако како учите своју децу да то чине, јер ко не воли себе, неће моћи да воли ни другог; ко не воли свој народ, неће моћи да воли ни друге народе света, под условом да влада рационална равнотежа између ове две љубави: родољубља и интернационализма, каква равнотежа влада између центрифугалне и центрипеталне силе у свемиру. Као што се равномерним деловањем тих двеју сила одржава цео космос, тако се равномерним деловањем љубави према свом народу и љубави према другим народима света, одржава и напредује сваки појединачни народ.

Знајте да су наша деца, у том погледу, ортодоксија, чистија од нас старијих, и спремнија да исповеде своју веру у живог и васкрслог Христа, чак и по цену великог мучеништва и затварања у вашим и нашим казаматима, какав је и сада случај са онима који су мирно демонстрирачли против јеретика, па сада неки од њих проводе своје младе дане (чаме) у неокомунистичке казнионице "богомдане" власти, са којом врх наше Цркве сарађује на штету следовања Христу, власти коју су нам опет довели Енглези и Американци, купивши их девизама и западњачким, протестантским шаренлажама још

пре избора, како сам то рекао у недавном интервјуу "Сведоку", о чему говори и Ваш новинар г. Маршал који је сада отишао у Ираку да припреми терен за Ваше томахавке.

А за нас, православне хришћане, јеретици су сви они који су се оцепили од једине, свете, саборне и апостолске православне Цркве, који су увели нове догмате, а старе погазили, пре свега догмат о непогрешивости римског папе, о филиокве, они који немају свете тајне, па ни тајну свештенства, који исповедају да је црква Христова само зборница, а не Христова невеста и света благоваоница оних који правоверно следују Христу, они који су у потпуности изменили оригинално и од Господа Христа и светих апостола наслеђено изворно хришћанско учење.

и) О учењу и канонима Православља у контексту заједничког молитвеног општења

Дакле, римокатолици, поготову протестанти, међу које убрајамо и англиканце, су за нас православне јеретици. О томе брује бројни канони светих апостола, васељенских и помесних сабора, учења учитеља Цркве и светих отаца, па сам слободан да нека од тих какнона и наведем као доказ мојих речи, те је неразумно, чак богохулно и издајнички, од оних који себе убрајају у православне теологе и јерархе да говоре како су канони Православне цркве застарели, превазиђени и да наша Црква живи испред канона, а не по канонима. Браво, новокомпоновани тееолози који бунцате и не знате шта причате (Лк 23, 34).

Посебно је богохулно од оних епископа који нас свештенике рашчињавају по тим канонима којих се сами не придржавају, чиме личе на фарисеје за које је Господ рекао: Тешко вама књижевници и фарисеји што затварате врата Царства небеског, па нити сами улазите у њега, нити дате да други у њега уђу (ср. Мт 23, 13). Молим Вас да таквима не верујете, јер ко изда Христа пред Вама, издаће и Вас пред неком, другом, већом силом, како пред малом тако и пред највећом земаљском силом. А ономе који је спреман да Вам исповеди истину у очи, да говори о изворној величини Христа Господа, будите захвални, јер они се барем труде да спасава-

ју у Христу како себе тако и Вас. И онај који је спреман да Вам каже истину у очи, без обзира колико она била горка и болна, такође сведочи да је Господ Христос наш и Ваш највећи пријатељ, као пут, истина и живот (ср. Јн. 14, 6).

Канони и учење наше Цркве важе подједнако за све нас православне, како за свештенослужитеље тако и за вернике, како за нас тако и за вас, када су у питању наши међусобни односи и могућност молитвеног општења, држећи се апсолутне послушност према канонима Цркве, све дотле док их цела Православна црква не укине или не измени.

Када епископи примењују те каноне онда када каажњавају друге за грешке које су починили или им се само приписују да су их починили, како смеју да сада кажу да ти канони не важе када је у питању наш однос према римокатолицима, протестантима, англиканцима, екуменистима, једном речју према јеретицима свих боја и примеса?! Зар не упита Господ притворне фарисеје: "Који је међу вама човек од кога ако син његов заиште хлеба, камен да му да? Или ако рибе заиште, да му да змију?" (Мт. 7, 9 – 10). А баш тако се понашају првојераси у Цркви, када су у питању канони: Свештенике рашчињавају за мало нарушавање канона, а себе поштеђују када отворено газе многе каноне, као што то чини поглавар наше Цркве. Он рашчињава свештенике који само оком намигну на жену, иако је Бог жену стварао за човека и човека за жену, а дозвољава слободно суложништво хомосексуалаца у својој средини, све под лажним изговором да су то болесници, противно Светом писму и канонима Црква, које их треетира као велике грешнике, који неће наследити Царство небеско: "Или не знате да неправедници неће наследити Царство Божије? Не варајте: ни блудници, ни идолопоклоници, ни прељубочинцим ни рукоблудници, ни мужеложници, ни лакомци, ни лопови, ни пијанице, ни опадачи, ни отимачи, неће наследити Царство Божије" (1. Кор. 6, 9 – 10). Ако су хомосексуалци болесници, а јесу како Свето писмо учи, зашто их пастири не лече, него их пуштају да "читаво стадо ошугају", због тога ће пастири одговарати пред Богом. Ако су равнодушни према њиховој болести, пуштајући их да скапају у своме греху и од свога греха, онда су пастири нехатни, исто што и најамници (ср. Јн 10, 12). Смем

отворено да Вм кажем да их Господ Христос и Мајка Црква нису томе и тако научили, него је та и таква "њихова наука" од Лукавога.

Колико је чување канона важно за епископе, сведочи и чињеница да сваки епископ, приликом свог наречења и хиротоније, даје заклетву пред Богом живим, верним народом и браћом епископима, да ће се држати канона једине свете саборне и апостолске Православне цркве по цену свог живота и да ће свако нарушавање канона од стране епископа бити санкционисано одлучењем од Цркве.

Знајте једно да онај који је вероломан пред Богом, биће вероломнији пред људима, чак и пред неким ко је већи од Вас, када му се само укаже већа и боља прилика да од тог вероломства више профитира. Тако ми знамо епископе који нису излазили из дворца Милошевића за време његове диктатуре, будући да сам ја за то време био подаље од њих, а сада су они "као чауши" први у сватовима ДОС- а, који ДОС сте Ви и остали западни народи, господине Амбасадоре, довели на власт у Југославији. Народ је тиме изманипулисан како од Вас, тако и од челника ДОС-а. Народ је ту само био покриће за чек владавине без покрића.

Стога је, у најмању руку неумесно и неразумно осуђивати мирне и добронамерне протесте деце која желе да живе у чистом Православљу – у Христовој Ортодоксији и Ортопраксији, коју су наследили од својих отаца и праотаца, а не у муљу у коме живи један део наше црквене јерархије који издаје или продаје наше Православље јеретицима и екуменистима.Стога, молим за стрпљење и разум све оне којима се овим Отвореним писмом обраћам, да у тим чињеницама сагледају своје погрешне осуде ове деце, а државним властима хоћу да кажем да ће навући на себе вековну омразу и осуду будућих поколења за то што хапсе и прогоне те младе људе. Врховима, пак, наше СПЦ хоћу да поручим да ће, како воде брод Цркве, свој лични и управљачки живот у Цркви, морати све више да се навикавају на овакве, и још горе протесте, молећи Бога "као сирах тужни без иђе икога", да због оваквих и сличних ствари, не дође до поновног раскола у нашој Цркви, на чему здушно раде сви наши душмани. Јер рекох да је младост често чистија, исправнија и ортодоксни-

ја, ближа вери, Богу и нацији, од нас старијих, поготову од врховних представника СПЦ који су изгубили кормило у Христу Господу, па допуштају да брод СПЦ плута на размеђу између Истока и Запада, римокатолицизма и протестантизма, екуменизма и мундијализма. Можемо такво стање у Цркви схватити као последицу дуге и сурове борбе наше Цркве и народа са комунистима и комунизмом, како оним у друштву тако и оних који су убачени у Цркву да у њој роваре, ломе и разарају изнутра,комунизма кога су нам Енглези, лично Черчил, наметнули. Али, и то стање у нашој Цркви не даје право обезглављеној СПЦ било да крши каноне којима је Црква живела вековима, било да она осуђује мирне протесте оних који ометају међународне мешетаре да својим јеретичким учењем, хришћанско – протестантском науком "безгрешног европског човека", загађују наше православље, и тако од њега праве некакав верски гемишт - буђкуриш.

ј) Канонима Православне цркве у вези молитвеног општења

Молитвено општење (грч. συνξάμενοζ μόνοζ - лат. Communicatio sacrum) забрањено је православнима како са јеретицима, тако и са иноверницима т.ј. онима који погрешно уче о хришћанској вери и догматима православне вере, супротно учењу Господа Христа и канонима Православне цркве, као и онима који су некрштени и нехришћани.

То молитвено општење са јеретицима и иноверним народима (за нас нехришћанима) је забрањено православним верницима и свештенослужитељима, а онај који се дрзне да такво нешто и учини, бива одлучен од Цркве, то јест избачен из ње. Ако је та личност епископ или свештеник, бива рашчињен од званичне Цркве. Уколико га званична Црква и не рашчини, такав свештенослужитељ има се сматрати рашчињеним у очима верних и надлежна црквена власт је дужна да то рашчињење благовремено спроведе у дело.

Православна црква је ову одлуку донела како би се сачувала чистота православног учења, како, с једне стране, од јеретика (кривоверја, празноверја, сујеверја), тако и, с друге стране, од иноверника и незнабожаца, да не кажем неверника.

Дакле, да се сачува изворност, тачност и ортодоксност православља - ортодоксија и ортопраксија наше вере - како од оних који су крштени супротно догматима једине, свете, саборне и апостолске цркве, тако и од оних који нису уопше крштени, који не признају крштење у име Оца, Сина и Светога Духа.

Дакле, забрањено је православним хришћанима, поготову епископима и свештеницима, да молитвено опште или да изнајмљују православне цркве јеретицима и неверницима. Све ово у смислу јеванђелске мудрости која каже: "Не можете служити Богу и мамону" (Мт. 6, 24), као и апостолске науке: "Какву сагласност има Христос с Велијаром? Или, какав део има верник с неверником" (2. Кор. 6, 15).

Ови прописи – канони - су утемељени на учењу Светог писма, Светог предања, на одлукама васељенских и помесних сабора, као и на целокупном учењу учитеља Цркве и светих отаца, дакле целокупном учењу једине свете, саборне - васељенске – католичанске, апостолске (Православне) цркве.

Ово молитвено општење забрањено је православним са свима онима који неверују или супротно верују од оног како то Православна црква исповеда, па било да су они номинални хришћани или прави нехришћани. И, уопште узевши, забрањено је православним хришћанима да се заједно моле – богослуже, како са хришћанима, који су одступили од православне вере, тако, и још више, са нехришћанима, пошто се први третирају као јеретици, а други као незнабожци, па било да је та молитва у цркви или кући, све под претњом одлучења од Цркве.

По канонима наше Православне цркве сваки онај ко то молитвено општење учини, санкционише се одлучењем, изопштењем из православне црквене заједнице (ср. Правила Православне цркве од др Никодима Милаша, књига И, Нови Сад, 1895, стр. 109 - 110).

Правило 45. Светих апостола гласи: "Епископ, или презвитер, или ђакон, који се буде са јеретиком само и молио, нека се одлучи; ако им пак допусти као клирицима да то раде, нека се сврге". Уочавате да се овде помињу две казне: одлучење и лишавање чина, а то је, у конкретном случају, и био повод ових, божићњих демонстрација.

Према 46. правилу Светих апостола: епископ или свештеник који призна крштење, причешће или жртву јеретика, има да се свргне. Исто тако, свештено лице које допусти јеретику да служи у православном храму, недостојно је свога црквеног свештенослужитељског чина, и има се свргнути, то јест лишити свештеничког чина. О томе говоре и Апостолске установе (VI, 16, 18) да свештено лице које дозволи јеретику да служи у православном храму, подлеже рашчињењу.

64. правило Светих апостола каже дословно:" Ако који клирик или световњак пође у јудејску синагогу или јеретичку да се моли, нека буде свргнут и одлучен" (ППЦ, I, стр. 134). А према 33. правилу Лаодикијског помесног сабора истиче се: " С јеретиком или расколницима не смије се заједно молити се". Овом правилу се додаје и додатно упутство: "да никавог верског општења не смије имати православни хришћанин ни са расколницима (σχισματιζῳ)" (Н. Милаш, Правила ПЦ, књ. II, стр. 91- 92).

Мислим да би нас то одвело исувише далеко у дискусији, ако бих Вам даље наводио правила васељенских и помесних сабора и учења светих отаца и учитеља Цркве о овј теми.

Само да Вам напоменем и то да се у Великом требнику налази богослужбени Чин Освећења (очишћења) цркве коју су оскврнавили безбожни незнабошци, јеретици или отпадници од вере у коме се, већ у уводним напоменама, даје упутство свештенослужитељима: "Ако јеретици или отпадници, ма на који начин узму цркву од правоверних, и у њој на светом престолу изврше своје богомрске службе, онда су оскврнављени и црква и свети престо у њој. Због тога у таквој цркви, пошто је оскврњена, није допуштено православнима ни да се моле, акамоли да приносе Бескрвну жртву. Стога се о овоме мора известити надлежни епископ. И он, или сам ако хоће, врши овај чин, или овлашћује некога од месних свештеника својим благословом да то учине..." (вид. Велики требник, Призрен, 1993., стр. 371 – 372).

к) Закључак

Према томе, нема заједничког молитвеног општења између православних хришћана и јеретика, а поготову не са иноверницима – нехришћанима – који су за нас хришћане равни не-

знабошцима, јер нису спознали нити прихватили јединог истинитог Бога и Онога кога је Он послао Исуса Христа (ср. Јн 5, 38; 8, 42; 12, 44), по речима самога Господа: " А ово је вечни живот да познају Тебе, јединога истинитога Бога и кога си послао Исуса Христа" (Јн. 17, 3).

Према томе, када је Господ Христос рекао Својим ученицима, који су бранили деци да прићу Христу: " Пустите децу , и не браните им да долазе к Мени, јер је таквих Царство небеско" (Мт. 19, 14), дозволите и мени, свегрешном православном свештенику, да кажем: Пустите српску децу да прићу преображеном и васкрслом Христу, а не Христу кога су затамнили и изменили протестанти, чак и римокактолици, са којима врх епископата СПЦ шурује и кокетира. Знајте да су деца у том погледу чистија од нас и спремнија да исповеде веру у живог Христа, чак и по цену свога мучеништва, какав је сада случај са онима који су у неокомунистичким затворима власти, власти коју су нам довели Енглези и Американци, купивши их девизама и западњачким, протестантским шаренлажама.

Према томе, немате право да се љутите за мирне протесте наше омладине ни ви који сте се, кроз римокатолицизам и протестантизам, одрекли Православља и православних канона, ни обезбожени политичари који не знају каноне наше Цркве, а још мање епископи који знају каноне наше свете Цркве, па их ипак свесно руше и газе.

У Београду, 9. јануара 2003. године

Др **Жарко Гавриловић,** протојерej

Упућено:

Светом арх. синоду СПЦ (Р. 510995, пошта 11101),

Његовој екселенцији г. Ч. Крофорду, енглеском амбасадору (Р. 332696, п. 11050),

Председнику СР Југославије, ако она још постоји, г. др Војиславу Коштуници (Р. 510996, пошта 11101),

Председнику владе Републике Србије г. др Зорану Ђинђићу (ЕК 3/03), као и

појединим Средствима информисања јавности: *"Гласу"* (ЕК 1/04), "*Блицу"* (ЕК 2/04) и "*Националу"* (ЕК 3/04). Објављено у "*Збиљи",* бр. 93-94, од марта-априла 2003., стр 33 и 34

14) ПИСМО МИНИСТРУ ЗДРАВЉА ГОСПОДИНУ ТОМИЦИ МИЛОСАВЉЕВИЋУ, У ВЕЗИ ПОЗИТИВНЕ ЛИСТЕ ЛЕКОВА, ЛИЧНО НА РУКЕ

БЕОГРАД, 6. септембар 2004. године

ПОШТОВАНИ ГОСПОДИНЕ МИНИСТРЕ,

Колебам се већ више дана да Вам пишем из два разлога, мада знам колико сте заузети око разрешавања новонасталих проблема у здравству.

1) Лекар ми је преписао лек Диапрел МР, Гликалазид од 30 мг, за лечење дијабетеса, од кога болујем нешто око 6 година. Лек сам почео да узимам у месецу јуну, и тада је био на позитивној лекарској листи, да би га неко скинуо са ње 11. августа т. г., тако да га нисам могао да нађем у државним апотекама, већ у Инофарм апотеци (Кичевска 10) и морао да га купим. Не знам ко се то тако неодговорно игра са нама око ових лекова, јер мењање терапије није ни мало безазлена ствар, а укидање стеченог права представља узурпацију права. И онај политички моћник који укида право болесницима коришћење лека за који је, у неку руку „стечено" право, испада да је неозбиљан и човек и здравствени радник, јер и од тога зависи погоршање болести. Наиме, ја сам пензионер, иако са два доктората, који има пензију мању од понеких чистачица (6. 200 месечно у укупном износу), што само по себи баца сенку на хуманост и правичност и нове и старе власти код нас према свим својим грађанима, без обзира на идејну и политичку припадност. А овај лек је прилично скуп (684 динара у приватним апотекама), па уз плаћање других лекова и партиципације за хрпу лекова коју морамо да снабдевамо сваког месеца, представља немогућност лечења код овако малих примања од пензије као јединог извора прихода.

2) С друге стране многи пензионери, такорећи по неком дискриминационом праву, уживају енормно високу пензију. Тако, на пример, један академик, његово име могу обзнанити ако ми не верујете, само за то што је био активан комуниста и сооцијалиста, остварује своју пензију од преко 80.000

динара месечно, па му је пензија већа 13 пута од моје, иако не знам какве су то његове заслуге веће од мојих. То је вапијућа неправда пред Богом и људима. Напротив, мислим да сам ја више допринео култури нашег народа, јер сам написао преко 30 књига, одржао више од 2.000 предавања и говора код нас и у иностранству, у циљу увођења више правде, реда и закона у наше друштво. А има пензионера који примају „минималну пензију" од неколико хиљада динара, док, на другој страни, многи још увек добијају националне пензије за „националну издају" овог народа, која је већа и од десет пута од моје, а чији удео у култури овог народа је раван нули. То право уживају као набеђени „споменичари", иако борбу с Немцима нису могли ни да виде, јер су тада били деца.

Обраћам се Вама са молбом:

1) Да лекове који су били на позитивној листи вратите да то и убудуће буду, јер нико нема право да се игра са нашим животима, поготоу не власт за коју смо се борили, ризикујући своје животе, и због чега смо се и разболели и

2) Да покрете поступак усаглашавања пензија и права по том основу тако да распон пензија не буде већи од 3 до 5 пута за све пензионере на месечном нивоу.

Учтиво Вас молим за одговор и сврсисходно деловање у овом погледу,

Одани Вам,

Протојерej др **Жарко Гавриловић**
М. Горког бр. 37 (Тел. 344-12-29)

Београд, 6. септембра 2004. године

15) ПИСМО САВЕТУ МИНИСТАРА ДРЖАВНЕ ЗАЈЕНИЦЕ СРБИЈЕ И ЦРНЕ ГОРЕ, У ВЕЗИ ПОВЛАЧЕЊА ТУЖБЕ ПРОТИВ НАТО-А И КОСОВА

БЕОГРАД, 13. јул 2004. године
(Отворено писмо)

Принуђен сам да Вам се, овим писмом, обратим и поставим неколико питања поводом горућих најновијих политичких догађаја у нашој „државној заједници“ и уцена које врше међународни моћници над нашим политичарима који су, част изузецима, толико погрбљени да је довољно да се Карла дел Понте накашље, па да они кину од страха. Пишем вам као „његово величанство“ бирач, који је гласао за неке од вас, али не да продајете народне интересе међународним мешетарима, него да се за њих борите на прави начин. Јер, „Поколења дјела суде, што је чије дају свјема“.

Немојте ми казати да сам „остатак“ Милошевићевих поражених снага, када добро знате да сам се са вама, раме уз раме, борио против нарцисоидне и диктаторске владавине „хазјаина са Дедиња“, чије методе владавине и кардиналне грешке и ви, добрим делом, понављате. Будући да имам неколико крупних разлога за ово писање, изнећу их по сегментима.

1) Која то накнадна памет и субверзивна политичка моћ нама у Србији никако не дâ да Србијом управљају Срби, или како неки прекодрински Срби кажу Србијанци, па нам је актуелни председник Југославије расрбљени Црногорац; председник Србије „чистокрвни“ Црногорац, бивши председник владе РС рођен у Босанском Шамцу, за актуелног и не знам где је тачно рођен; да је најмање министара у РС из Србије, а тако је, мање - више, и у осталим „савезним“ и републичким установама; да нам је патријарх и већина архијереја из прекодринских крајева, као да ми немамо људи у Србији ни за какво надлештво, као да смо имбецили и кретени? Па, какви су нам кадрови који владају у Србији, тако нам и јесте. Већина високих функционера, част изузецима, више води рачуна о својим личним него о заједничким

интересима; више служе партији него држави; више служе међународним трустовима, иако се закључују у предизборној кампањи да ће служити своме народу. Да су данашњи политички часници пре избора казали да ће предати све тражене Србе Хагу, да ће повући тужбу против НАТО нација за бомбардовање, чврсто верујем да не би добили никакав мандат. Ако то ураде сада, пошто су нас преварили, значи да раде супротно изборним обећањима, па им обећавам да на следећим изворима неће добити довољно гласова ни за цензус, а камоли за неко место у влади.

При постављању ових питања, ја не делим Србе на Србијанце и несрбијанце, него то, веровали или не, чине они који не дозвољавају нама Србима из Србије да водимо главну реч у нашој кући, заједно а не подређено, са осталим Србима и, пропорционално, другим народностима. Изгледа да смо ми Србијанци још увек под старатељством Црногораца и прекодринских Срба, у некој врсти вавилонског, то јест, неокомунистичког ропства југословенских народа који нам разбијају и раслојавају Србију, војску, образовање, културу, као што су то пола века радили српски и југословенски комунисти, а сада то раде глобалисти и њихове слуге у Србији.

2) Која то невидљива рука поставља на истакнуте положаје ове наше „државне заједнице“ која најмање личи на државу, а највише на тексашку рашомонијаду, бивше комунисте и комунистичку децу, који би, да је среће, правих и поштених политичара, морали да буду скрајнути од управљања политиком ако не ни због чега другог а оно због злочина својих очева – комуниста који нису „положили рачуне“ своме народу, углавном српском, за „преголеме“ злочине које су нам, наговорени од нашег злотвора Броза, учинили. Па су и они искасапили Србију и довели је до тоталног распадања „по свим шавовима и рубовима“. Тако су, бивши и садашњи комунисти наше највеће зло које нам не дозвољаваја до данас ни да се дистанцирамо од комунистичке владавине и „тековина“, мислим, између осталог, и на комунистичка, политичка идеолошка знамења и симболе који се, ево већ, пет година „слатке демократије и правне државе“ вијоре на небу Србије. Због њих је Броз побио око

милион Срба, како четника, тако и комуниста и оних „других“, најчешће без суда и пресуде. Зато нисте извршили ни денационализацију; нећете се лако ослободити ни од комунистичког, „жабљачког устава“, који је написан од расрбљених Црногораца само за Србе, а који су они одавно погазили и отишли „папи у загрљај“; као ни од других „великих тековина највећег сина нашег народа и народности“. Да додам, док сте ви уживали комунизам у максимуму, ја сам био гоњен и прогоњен, а не видим да ми је и сада нешто много боље када, као двоструки доктор наука, уживам месечну пензију од 6.200 динара, а ви, најчешће са мало или без имало школе, имате бројне бенефиције, огромне плате на разним „радним“ местима, да не рачунам „провизије“ и „плаве коверте“.

3) Која то зла воља и које политичко подземље устоличује Светозара Маровића за председника „Савета министара СЦГ“, кад је свима познато да је он, са Милом Ђукановићем и његовом компанијом“, најзаслужнији за разбијање наше заједничке државе СРЈ, створене поменутим „жабљачким уставом“? Да кажем г. Маровићу, да ова моја примедба није мотивисана мојим наводним „српским шовинизмом“, јер и моји преци потичу из Црне Горе, потомак са Баје Пивљанина. Али, су они Срби из Црне Горе, а не Црногорци. Географски појам није исто што и национално наслеђе, јер сам и ја Ужичанин, али не по националном пореклу, већ по географском појму, месту где сам рођен. Питам вас у том контексту: какве разлике има између избора Маровића за председника СЦГ, када је пре тога он учествовао у разбијању СРЈ и ранијег избора Стјепана Месића, када је и Месић пре свога избора за председника СФРЈ радио, као Лењин, на разбијању своје државе и рекао да ће он бити „последњи председник СФРЈ“? Месић је заиста касније, заједно са Туђманом и осталима, разбио „своју државу“, иако се заклео да ће чувати њен интегритет и границе. Зар не мислите да ће се исто десити и са Маровићем и Ђукановићем у односу на СЦГ, као што се 1990. године десило са Месићем и Туђманом у односу на СФРЈ? Ако то верујете, ви сте „голобрада деца“, јер у врховима наше политике постоје мешетари страних поли-

тичара који раде оно што им њихови ментори, а наши непријатељи заповеде.

Да ли сте ви, заиста, као политичари истовремено и комунистичка недоношчад, да дајете „агреман“ и “нож и погачу“ у руке нашим непријатељима да раде на даљем разарању Србије и Српства „по шавовима и рубовима“? Сада се припрема, у духу Новог светског поретка, и цепање – регионализисање Српске православне цркве само у Србији, сходно вољи светских моћника, а наших непријатеља да више не остане ни камен на камену од некадашње Србије, да се Србија, како је рекао Кол Клинтону, војно порази да би прихватила све постављене јој услове, то јест, уцене. Ама, јесте ли ви људи? Јесте ли ви Срби, Немањића сој, или потомци Вука Бранковића? Докле ћете бити погрбљени и нашим непријатељима сервилни, а према народу осорни?! Онај који не цени себе, неће бити цењен ни од непријатеља нити од пријатеља!

4) Ко даје право г. Маровићу да се онако сервилно пресавија и наивно извињава Месићу за наше „злочине“ које су грађане СЦГ „починили“ грађанима Хрватске пред онако млаким и перфидним Месићевим „испричавањем“, када Маровић, хвала Богу, није ни имао никакве жртве, нити је био нападнут, него је водио проватиканску, пронемачку и проамеричку политику цепања Црне Горе од Србије, јер није за њега „популарно“ да буде Србин него Црногорац, док су наше Србе Хрвати, Шиптари и муслимани свуда где су стигли клали, касапили, живим им месо откидали, главе им на колац набијали, бацалили их живе у ливницу Славонског Брода, тукли их маљевима, газили тенковима по Новској, прали улице шмрковима од тенковима „Леопард“ побијених Срба, „исцеђене“ српске крви: у Западној Славонији, Книну, Топуском, Сарајеву, Косову и Метохији. То ће и г. Драшковић говорећи о „Милошевићевом“ (Шиптари ће то узети као доказ о српском) геноциду над Шиптарима, што уколико зна истину, зна да није тачно. Разуме се да Маровић и Драшковић, тандем који сада дува у „исте дипле“, иако се говорило да међу њима постоје непремостиве разлике, нису теолози, да не зна да нико нема права да говори неистину, да опрошта злочине нанете нашим Србима, осим Бога и самих жртвава којима су

ти злочини учињени; да није у нашем народу примљена та имитација Брантовог клечања и извињења за немачке злочине, јер је требало да то прво искрено учини Месић, а најмање то право припада Маровићу, који није пролио ни кап зноја да брани своје Српство него је "обукао ћурак наопако", од Србина постао Црногорац, да не би имао потребу да брани жену и сроднике, кућни праг и очевину, јер га нико није ни напао, него као Црногорца „тетошио".

5) Које право има председник г. Маровић да сам преговара са Месићем у Загребу, без актуелног министра спољних послова, без ауктохтоних Срба из Србије, без утврђене платформе за ове преговоре, без скупштинског верификовања тих преговора, он Црногорац и „загребачки ђак", као што је то и Јеврем Брковић, Дедеић и бројна камарила оних који врше ватикански посао – расрбљавање Црне Горе, посебно Маровић - најгори Срби и „најбољи" Црногорци, који као да никада нису читали ни Његоша ни Марка Миљанова шта кажу о Српству; да дакле преговара, како новине извештавају, сам о тако осетљивом проблему какав је државна граница између Хрватске и СЦГ, када је та граница регулисана чак и „авнојевским међама" које су измишљене, а већим делом је најспорнија са Србијом због империјалистичких аспирација наследника Фрање Туђмана, чији је Месић неусвојени „потомак", о „граници до Земуна".

Нешто слично је чинио и бивши министар спољних послова г. Горан Свилановић, онако срамно, изадјнички и разметљиво, обећавајући г. Пицули преко 10.000 хектара српске земље код Илока, не своју шиптарску очевину, него српску, о чему сам, у своје време, писао: г. В. Коштуници, тадашњем председнику Југославије, г. З. Ђинђићу, тадашњем председнику владе Србије, самом Г. Свилановићу, Светом архијерејском синоду СПЦ и средствима јавног информисања, али су кукавни сви они занемели и срамно заћутали, јер ни од кога од њих нисам добио никакав одговор! Срамота господо да не одговорите једном ислуженом свештенику и осведоченом патриоти, вашем саборцу против погрешне политике Слободана Милошевића! Ово вам пишем зато што верујем да ми опет нико од вас неће одговорити, али ћу наћи пута и

начина, ако пренебрегнете овај мој апел, да алармирам успавану српску јавност, а ако то не успем: бацићу проклетство на све наше политичаре који, зарад своје властољубиве промоције и сопствених интереса као слуге и, не дај Боже, плаћеници, издају виталне интересе српског народа у Србији нашим непријатељима.

а) Проблем око уцена из Хашког Трибунала је крајње проблематичан

Ја не знам са каквим правом, ако је то уопште право, Карла дел Понте, толико уцењује само Србе, тражећи измишљене српске злочинце, а оставља хрватске, муслиманске, шиптарске злочинце на миру, Ал Каидине злочинце које је сам Клинтон помагао, муџахедине из арапских земаља, ако се непристрасно суди свима злочинцима из бивше Југославије? Како су Туђман, Изетбеговић и многи други могли да умру, а да за време живота и после смрти постхумно не буду осуђени као злочинци? Шта је са страшним злочинцима међу Шиптарима: Тачијем, Хајрадинајем и многим другим, за које госпођа дел Понтеова чува доказе у фијоци, а обећала је да ће их извести на оптуженичку клупу до јесени 2003. године? То нису људи који не држе своје обећање, а налазе се на тако великом положају. То нису непристрасни правници, него плаћеници у судству, каквих је код нас, како новине пишу и садашњи министри говоре, пуно судство.

1) Стога, морам да питам: са каквим правом данас ви, наши политичари, и то чините унисоно сви у један глас као „под некакву команду“ (не шалите се, можда и јесте команда), међу којима се нарочито истрчава и „мој саборац“, актуелни министар иностраних послова, г. Драшковић - да се мора „са Хагом сарађивати“, то јест да им се морају предати (еуфемизам за „ружну реч“ издати) сви наши патриоти, који су часно и одговорно бранили своју земљу у најкритичнијем моменту њене историје, када је Србија била нападнута од бројних агресора и са свих страна света, без повода и без објављеног рата, илегално без резолуције СБ и одлуке УН? Како то можете да кажете „мора“ и ако мора, зашто не мора

Хрватска, џамахирија, Шиптари, који имају на хиљаде стварних својих злочинаца у односу на нас?! Ко то нас „приморава“ да издајемо криве и праве, супротно латинској пословици да је боље 99 кривих ослободити него једног правог осудити?! Јесмо ли ми у таквом мораторијуму, у новим санкцијама, вековних ултиматумима? Да ли морамо вечито да слушамо, макар то били и моћници, мимо нашег законодавства, противно нашој части и савести?

Чак нам ту сарадњу под изразом „морамо“ да сарађујемо са Хагом, без имало стида и срама, препоручују наши политичари из земље и када оду „преко баре“, и из иностранства, предлажу као да нам желе да кажу да ће доћи ред и на нас који се томе вербално противимо, да и нас предају Хагу, само да би задржали своју власт над овим јадним и убогим народом. И то чине без имало „стила и шарма“, отврено, удворнички и улагујући се, као некакви страни потрчци – „спољни момци“ тих центара моћи за наше „унутрашње послове“, па иду у иностранство да добију „домаће задатке“ које морају да испуне у целости као основчићи, како би показали да служе више њима него Србији, када смо ми, грађани Србије, већ погрешили, по ко зна који пут, па их изабрали за “народне посланике“, да служе нама, а не њима.

Међу њима, један од најгрлатијих и најактивнијих „служитеља“ Хага и „старе вештице“ која обилази свет на метли и тражи српске патриоте које је прогласила за „злочинце“, јесте и г. Драшковић, као што рекох „мој саборац“, човек који је и сам, својим говорима запаљивао масу и са својим добровољцима бранио нападнуту државу и то са разлогом, а и ја сам то чинио вербално као свештенослужитељ, јер нисмо могли другојачије, као на пример г. Маровић који има више „резервних отаџбина“, а ми само једну, а једна је кажу „као ни једна“. Чак, ако би неко напао и данас ову малу Србију, унапред да му кажем да бих ја, не часећи ни једног тренутка, овако стар и ислужен свештеник, оставио крст у олтару, узео војнички шињел, снајпер или калашњиков и бранио своју отаџбину, свој народ и веру до последње капи своје крви.

Питам вас, наше политичаре: гг Маровића, Тадића и Драшковића: Да ли знате шта радите, ако подлежете данас

једној уцени, сутран ћете подлећи свим уценама? Шта сте ви, г. Драшковићу нама раније говорили и радили у вези одбране земље, а шта данас, када сте ушли у друштву министара сарадника госпође дел Понтеове, причате са позиција „великог министра спољних послова“ мале „државне заједнице“ која се, практично свела на Србију, Србијицу која издржава вас Савет министара са буџетским издацима од 94%, а да само 6% плаћа у буџет “ државној заједници“ Црна Гора, и да им је то „скупа и прескупа“ државна заједница, па хоће да је напусте, а у тој Србијици та Црна Гора има толико министара, амбасадора, политичких кадрова, да Србија не може да „дигне главу“ од расхода које плаћа другима који је глођу, а њене грађане море глађу? Тако смо за време Броза дотацијама, откупом, нарезом помагали, и у Космеу и у Црној Гори, рађање шиптарске деце и морталитет наше деце у Србији, која је тада као и сада била гладна; да Србија, која никако не може да постане држава српског народа, још увек, и у пост Титовој и Милошевићевој ери, што је велика грешка Милошевића, постаје као некаква „крава музара“ од које сви други боље живе, на штету тзв. Србијанаца.

Да ли помишљате, г. Драшковићу, да ако овако наставите да, Ви и наши политичари, претите нама са таквим поданичким менталитетом, да ћете све „предати Хагу“, менталитетом који раније нисте имали, па шта ће г. Драшковић радити ако Карла дел Понте, не дај Боже, сутра пошаље њему запечаћено „љубавно писмо“, да ли ће и онда он сарађивати са Хагом или, да ли би ми морали и сутра и њега да предамо Хагу? Он се, вероватно, свети генералу Павковићу, можда и са правом, ако је истинит „случај са хеликоптером“. Али, ја не говорим о случају, него о принципу: да не смемо ни под каквим претњама подлећи уценама „запенушене старе даме која на Србима лечи своје комплексе ружноће“, нити подлећи уценама ма кога центра моћи у свету и издати наше патриоте и борце који су нас, кад смо били нападнути, бранили. Злочинце да, али само злочинце по нашем законодавству и уставу, а не оптужбу за „командну одговорност“, коју наши закони не познају. Нећемо ми, ваљда, сваки час мењати устав и законе по ћефу неке дел Понтове која је, колико се ја разумем у право, само добила од некога

право да оптужује искључиво Србе, без икаквих стварних доказа које нам о њима, као злочинцима, и не доставља.

Ми уценама из иностранства не смемо подлећи из више разлога, па макар нас и не примили у Европу, јер је Европа данас непријатељски расположена према нама због повлађивања Ватикану, Немачкој и Аустрији и њиховој србофобичној, антисрпској политици. Тим уценама Запада не смемо подлећи из више разлога:

2) Ми имамо посла са овејаним „трустовима мозгова" који не држе ни своју дату реч, оверену поптписима, какав је случај са Резолуцијом СБ бр1214, којом су обећали да ће се на Косово и Метохију вратити наша војска да чува српске светиње, а касније и полиција и војска да чувају границе и ред и мир у држави. Тај договор су прекршили и дозволили масакре над Србима од стране Шиптара како су дошли на Косово и Метохију јула 1999. године, а нарочито геноцидом над Србима од 17. до 19. марта 2004. године, уз њихову асистенцију, јер су свештеници изјавили да су напред ишли Кфор и Унмик и присилно исељавали Србе из њихових кућа, а за њима је ишла шиптарска руља и палила све што је српско, чак и богомоље из прошлих векова који су део светске културне баштине. Поред активно присутних Немаца, у Призрену је спаљено све што је српско, чак и Епископија и у њој једини Србин чувар, а један војник из Француске је украо чак и мошти св. Јоаникија Дјевичкој из манастира Дјевича. Не бих хтео да набрајам више примера, јер ће ускоро изаћи моја књига о том зверствима: Проклетство злочинаца, која ће то детаљније описати. Имате ли ви, наши политичари, имало „мушку петљу" и језик да то кажете тим међународним мешетарима него заједно са њима, као њихови саучесници, „морате" да радите на истребљењу свога народа?

3) А што се тиче уцене, то је зло из чега се уцењивани народ или појединац тешко може икада лако извући. Ако једном испуни само једну уцену, уцењивачи иду све даље и траже све више што могу да добију. Али Ви сте постали толико сервилни према међународним моћницима да вам траже оца или мајнку, брата или сестру, жену или дете, све

би им учинили. То је као лака женска: чим је мушкарац једном добије, она му више не може отказати „своју услугу“, којом је он вечито уцењује. И то што чините на штету српског народа није ништа друго него политичка проституција, о којој је Господ писао у 23. глави Матејевог јеванђеља, па бих се радовао да је прочитате. Нека нас побију, нека нам затворе врата Европе, нећемо на такав, по народ издајнички начин, да улазимо у ту стару вавилонску блудницу. Ни они који су сада ушли нису се много усрећили. Погледајте колика је инфлација у Пољској, какву и колико цену доприноса заједничкој унији свака од новопримљених земаља чланица треба да плати НАТО, који није пријатељ Словена ни Православља. А ви ћете скинути и кошуљу, али не своју, него нашу и дати је као допринос за улазак у Европску заједницу, уместо да тргујете и са Истоком и са Западом, да покренете ланац производње и запослите незапослене и гладне који ће устати против вас, а не против њих, а не да примате од Запада позајмицу, да вам они диктирају да је дајете за поправку путева, дакле у потрошњу, уместо за покретање замајца производње. Кад смо већ код тога, наставили сте комунистичку праксу да на положаје стављате само своје чланове партије, а не стручне, одговорне и поштене, који често нису дорасли пословима на које их постављте, те опет сада смењујете Ђинђићеве људе, као што је и он сменио Милошевићеве, да бисте устоличили своје. А ја вам кажем да и међу Милошевићевим и међу Ђинђићевим људима има поштених, иако се то не би могло рећи за ову двојицу. И тим сменама доказујете да имате „комунистички педигре“ и не знате онолико о привреди и привређивању колико би данс требало, зато ће вас радници уцењивати штрајковима, блокадама путева, демонстрацијама, како вас уцењују ваши западни ментори, па ћете се наћи између наковња и чекића.

Морате знати да ко једанпут подлегне уцени, и без закона изда нашег човека међународним зликовцима, чак бившег председника државе, и то зликовцима који су нас неовлашћено без одлуке СБ и УН бомбардовали, мора бити наш изрод, народни издајица и неко кога ћемо се одрећи и исписати из историје нашег народа. Јер ко може, без закона, да изда Трибуналу у Хагу бившег председника државе, зашто

не би са законом издао Вука или Жарка, без обзира да ли су они стварни кривци или не, јер се „мора“ сарађивати са Хагом, без обзира да ли је то на закону за основано и правно утемељено. Тзв наши злочинци ако их је било, били су то обезбожени, Титови Срби, а не Светосавци, па смо им морали сами судити, да не би чекали да „прокључа глас“ дел Понтеове. Ми знамо да Милошевић није био толико злочинац према Хрватима, којима је, својом погрешном политиком, помогао да створе велику Хрватску; ни муџахединима којима је омогућио стварање две џамахирије на вековним територијама српског народа; ни Шиптарима којима је, пристанком на преговоре у Рамбујеу, на долазак мировњака на Косово и Метохију, на тзв. Кумановски споразум, опет под изнудом „поклонио“ Косово и Метохију, што није смео да учини макар и главу изгубио, јер и овако је само питање колико ће му глава остати на раменима, будући да би само својом „изгубљеном главом“ могао искупити кардиналне грешке своје политике према Србима. Милошевић је био злочинац према српском народу, или, највише према српском народу, а мање злочинац према другим народима, како га погрешно суде и осуђују. Чудо је, што га, господо нове демократе, нисте на време ухапсили и судили му ви у земљи, а не да дозволите да он буде толико на слободи, да се шепури као и увек, да исплете мрежу заштите, уништи све трагове својих злочина и да, пред овим народом, кога је довео до беде и глади, остане чист, а да буде сада у Хагу величан као највећи јунак, већи патриота од вас самих који сте га издали, који „морате“ да сарађујете са међународном заједницом, неко више неко мање, неко због народа, а неко због својих интереса, не трудећи се довољно да учините нешто више да се наш народни положај поправи.

Па, ако је требало послати Милошевића у Хаг, Хаг је морао прво да нам достави доказе о његовим злочинима, да их наши објективни експерти процене и проуче, па да, ако нађу његову кривицу, измените законе и устав о екстрадицији наших грађана, и да га тек тада предате, а не да то самовољно, иза леђа савезне власти, и противзаконито учине: покојни Зоран Ђинђић, Владан Батић и Душам Михајловић, онако срамно и кукавно. И то на Видовдан - на дан када је Вук

Бранковић издао кнеза Лазара на Косову Пољу, на наш највећи национпнални празник када се осуђује издаја, а велича храброст у борби „за крст часни и слободу златну“. Ви сте тиме омогућили да се у народу створи култ Слободана Милошевића, да га народ сматра за хероја и вашу жртву, а вас за „стрине“ и кукавице. Васкрсавање Милошевића помаже и дел Понтеова и међународна заједница која му подмеће доказе који нису валидни, измишљену кривицу коју судија Меј није могао да поднесе, него је човек пукао.

Ово резоновање није моја „накнадна памет“, јер сам о томе, у своје време, писао чланке и држао предавања који су објављивани, те могу служити као доказ. Уосталом, Милошевића су нове власти морале да ухапсе 6. марта 2000. године, како њега тако и све његове пајташе, који су чинили криминалне радње у држави коју није хтео ни да прогласи државом српског народа приликом писања комунистичког Устава Србије, који ви још нисте променили за четири године своје владавине, што му није мала грешка. Не мислим да је требало да хапсите поштене људе, макар то били комунисти или социјалисти, него криминалце и злочинце, па ма то били и досовци, а има и међу вама криминалаца, па ако не знате, питајте нас, народ све зна и казаће вам. Дакле, док су трагови криминала свежи и докази још нису уклоњени, нека се све докаже и осуди. Но, нове „демократе“ су амнестирале наше злочинце и чекале да Карла дел Понте запенушено дигне свој глас и ступи на тужилачку сцену и да вам, још и сада, више година после хапшења првих оптуженика, поставља услове, уцењивачке услове за условима, који урушавају правни систем наше земље, суверенитет државе, разбијају војску и полицију, уништавају систем образовања и привређивања, који доводе у питање безбедност државе, јер се наоружани неће добровољно предати, него само проливањем крви. Имате ли је, господо политичари, имате ли више и једну кап српске крви да је проливате због захтева Карле дел Понте, које се није прославила као правник ни у својој држави Швајцарској?

Србија је данас земља чуда: данас су, дакле, у њој највеће демократе они који имају комунистички педигре; највећи богаташи они који су мафијаши и намештеном приватизаци-

јом, често туђом имовином и денационализацијом необављеном; највећи правдољупци они који су изигравали правду на сваком кораку. У Србији је данас највише демагога, а најмање народних трибуна; највише користољубаца а најмање народољубаца; највише оних који узимају своје и туђе, а најмање оних који своје поклањају; највише уцењених и уцењивача, а најмање храбрих и поштених одупирача.

4) Морам да вам кажем да ћете, са политиком уцењивања ви, тако слаби, недржавотворни и поданички одгајени, тешко изаћи на крај. Уцена ће сустизати уцени; ви нећете постојећу ни испунити, сустизаће је следећа уцена. Једна испуњена, рађаће мноштво других. Онај наш политичар који данас преда Хагу све оптуженике које тај суд тражи, сутра ће морати повући и Тужбу против НАТО злочинаца који су нас ојадили и у црно завили: децу нам убијали по обдаништима и купатилима, путнике у возовима и аутобусима, избеглице, које су једном побегле од њиховог бомбардовања, у избегличким камповима и колонама, ученике по школама и мостовима, сељаке по њивама. А за дивно чудо они су нам земљу, ваздух и воду загадили, народ отровали разним отровима тако да је репродукција становништва у Србији смањена за 70%. И тако ће бити: Прво ћете уценом испоручити све хашке оптуженике, па ћете уценом обећати да повучете тужбу против НАТО-а, а један други наш министар обећава да неће условљавати повлачење наше тужбе против НАТО-а повлачењем њихових тужби против Србије, да је сасвим могуће да ће Србија, као што то желе Ватикан и Немачка, док постоји и нестане „морати“ да плаћа ратну одштету: Хрватима, Бошњацима – муслиманима, Арбанасима – Шиптарима, Словенцима, свима, јер је од ових западних сила проглашена за узрочника, то јест жртвеног јарца рата у Југославији. А тај рат су пре изазвали Запад и наши суседи (наоружавање Јаншиних територијалаца, Шпегељевих неоусташа, шиптарских терориста, муџахедински муслимана од стране. Немачке, САД, Енглеске, Ватикана, Сауди Арабије, Ирана, Турске итд) него што је за њега крива Србија. О Србији као о том жртвеном јарцу добро би било да прочитате текст из Светог писма (4. Мој. 28, 15. 22; 29, 16. 19. 22. 25. 28. 31. 34. 38).

Онај који сутра повуче поменуту Тужбу, прекосутра ће морати да преда Косово и Метохију Шиптарима, па кад то учини, мораће да призна регионализацију Србије, прво отцепљење Војводине, па Санџака, па онда Тимочке Крајине, затим Мачве. прекосутра. „Мораћете да сарађујете са међународном заједницом у свему“, да им дајете све, да скидате са себе свекао фрајла и стриптизета, па кад све скинете са себе и дате то другоме, мораћете те, заиста, да им дате и оно што је остало, јер је то било циљ њиховог патолошког воајерства „осиромашења“ српског народа. Онда ће вас они којима сте дали све, као „заразити“ само давањем, па ћете им „давати“ и када од вас ништа и не траже; нудити оно и што им не треба. Али тек ћете онда бити од њих и нас извикани, истрошени, презрени од свог народа и одбачени од међународних мешетара, послужићете као исцеђена прљава крпа која није више ни за потирање свога идентитета и националног суверенитета, већ за бацање на буњиште, јер народ каже да „стара кока“ није више ни за шта друго него да се закоље, скува и од ње направи „добра“ супа.

Да то не би дочекали, ако мислите да „морате“ да предате све што вам ови мешетари траже, онда је боље да се уклоните, да дођу они који „не морају све да раде што Карла дел Понте тражи“, па да поднесете оставке на своје положаје, да вас народ не би отерао „куком и мотиком“, да вас не би узимао на нишан свога напада, разуме се вербалног, да вас не би на следећим изборима одбацио и пролио као „прљаву воду“ која мора да се слије у канализацију.

И да, као свештеник, поручим оном нашем политичару који се дрзне да учини две тако кардиналне, историјске грешке против свог народа:

1) Ко без одлуке Скупштине Србије повуче Тужбу против НАТО-а у Хагу, будући да је углавном Србија била бомбардобвана, а само један аеродром у Црној Гори, и

2) Ко потпише предају Косова и Метохије Шиптарима без сагласности српског народа на Народном референдуму у Србији:

Нека је, од мене иако грешног свештеника, проклет и овог и оног света! Нека му се семе затре у нашем народу! „Не имао од срца порода, ни мушкога, а ни девојачког. Рђом капо док му је кољена!“

Београд, Св. Архангел Михаил
26/13. јул 2004. године

Протојерej др **Жарко Гавриловић**
11000 Београд, Максима Горког бр. 37,
(тел. 344-12-29)

Упућено директно или препорученом поштом:

Савету министара СЦГ;

Светом архијерејском синоду СПЦ;

Скупштини СЦГ, Генералштабу војске СЦГ, Шефовима посланичких група у Скуштини СЦГ;

Скупштини Србије, Председнику Србије, Председнику владе Србије, Председнику Скупштине Србије, Шефовима посланичких клубова Скупштине Србије: *СРС, ДСС, ДС, Г17 плус, СПО-НС, СПС;*

Амбасадама: *САД, Русије, Енглеске, Француске, Немачке, Италије, Бироу Европске уније у Београду, Представништву Хашког трибунала у Београду, Папском Нунцијату у Београду;*

Средствима јавног информисања у земљи и иностранству: *Тањугу, Политици, Вечерњим новостима, Блицу, Гласу јавности, Куриру, Националу, Балкан експресу* и другим.

16) ПИСМО СВИМ РЕЛЕВАНТНИМ НАДЛЕЖНИШТВИМА СРБИЈЕ

БЕОГРАД, 6. мај 2004. године

а) О заштити својих свештеничких и људских права

Незванично сам сазнао да је Свети архијерејски синод Српске православне цркве упутио захтев државним властима Србије да не смеју припуштати средствима информисања јавности ни једно свештено лице, без дозволе надлежног епископа, што је недопустив, противзаконит и нелегалан акт самовоље и флагрантног кршења људских права.

Незванично сам, опет, сазнао да је та одлука донета првенствено због мене и мојих критичких (не критизерских) ставова владајућих кругова у Цркви и Држави, због њихове небриге за добробит српског народа, хаотичног духовно-моралног и биолошко - економског стања у српског народу и разних пошасти које владају у народу, уз пређутну „толеранцију“ оних који не би смели да ћуте. У том оркестрираном тону против мене је и писмо објављено у Илустрованој политици извесног Милана Петровића, под насловом „Питања за др Жарка Гавриловића“ (в. “Илустрована политика” бр. 2360 од 10. април 2004. године, стр. 31), у коме овај „анонимац“ замера водитељки ТВ “Палма плус”, у Јагодини, како је смела да позове мене „шугавог“ у ТВ емисију, у којој сам гостовао 20. марта 2004. године заједно са гг генералом Небојшом Павковићем и војнополитичким коментатором Милованом Дрецуном.

Копију овог Петровићевог писма, као и мој одговор њему који је Илустрована политика коректно објавила у истом листу (в. “Илустрована политика” бр. 2362 од 24. априла 2004. године, стр. 12), достављам као прилоге уз овај свој допис.

Дакле, „коцкице су се сложиле“ и доказало се да је „незванично“ сазнање у нечему тачно, па сам ја стављен у карантин изолације, у неку врсту кућног притвора, под менторство и старатељство непознатих ми анонимаца и досадашњих цинкароша код ДБ. Био сам у изолацији и под присмотром ДБ од 10. јула 1964. године, оз озвученост и претрес стана. Не

знам да ли иикоме паде на ум да уклони бубице и из мога стана, што је дужност и терет ове, нове властуи?!

Чудно је да се на том списку праћења мога рада нађу заједно Синод и цинкароши ДБ, зар не?! Чак би то било и идилично, да није иронично и противзаконито. А најмање приличи Синоду СПЦ да гази загарантована људска и свештеничка права свог старог, „ислуженог“ борца за добро Цркве и народа, све под маском да се не би смемо „бавити политиком“. Ја сам се мање бавим политком колико се политика бави мноме и задире у моје најприватније интересе. Чак и они који су заговорници да се Црква не сме „бавити политиком“, што је доказ бављења штетном политичности по Цркву и народ, баве се више политиком од мене, али за њих Синод није надлежан да их за, по Цркву и народ, штетне радње казни или прекори.

Ако је такав демарш Синод заиста учинио код државних власти, и ако ова такав предлог усвоји, ја сам повређен и као човек и као свештеник, па против тих дискиминација најоштрије протестујем и предочавам да ћу се, у заштити својих људских и свештеничких права која ми неприкосновено припадају по мом позиву свештеника и боголиког људског створења, у историји српског народа од како знам за себе, уважаваног (а довољно сам стар и школован да знам много и да патим много за судбину српског народа којој су „кумовали“ многи представници Цркве и политике), најенергичније борити почев од суда у Београду до апелације Комитету за заштиту људских права у Штрасбуру, да се ова забрана укине, а кривци казне по важећем Међународном праву и Конвенцији о заштити људских права сваког човека, у које, ваљда, спадам и ја.

Положио сам Заклетву приликом рукоположења за свештеника 21. септембра 1956. године у београдској цркви Ружици, пред тадашњим патријархом српским Германом, Његовим викаром епископом топличким Доситејем и верницима (многи су тада плакали), да ћу ревносно, у сваком времену и невремену, исповедати Господа Христа, служити Богу, Цркви и свом народу, да ћу се борити против „духа овог света“ (такав је садржај свештеничке заклетве тада био, што могу доказати), духу који је противан Христу, који данас

разара Божју цркву споља и изнутра, коме нажалост служе и коме се клањају многи црквени великодостојници, иако је дух овога света истовремено и „кнез овог света“ (ср. Јн 14, 30; 12, 31; 16, 11).

Обећавам Богу и своме роду и сада, без заклетве али равно њој, да ћу се свим средствима борити против најамника у Цркви и Држави, против порока овога света који духовно и физички убијају наш православни народ, упркост ћињеници што многи представници наше Цркве о томе ћуте, или су немушти, њуњкави или чак „невешти“.

Право јавног наступања у средствима информисања јавности није резервисано само за епископе нити њихове послушнике, јер се Богу треба већма клањати него људима (ср. Д. ап. 5, 29; 4, 19) будући да је то универзално право сваког човека на кугли земаљској, па и свештеника Жарка Гавриловића. Многи од наших највиших представника Цркве су данас отворени заговорници екуменисти, дијалога и молитвеног општења са јеретицима и глобалистима, примају „петров новчић“ ккоји их „подмазује, грубо газећи све што је до сада нашим прецима, пре свих Светом Сави, било најсветије. учење Светог писма, каноне Цркве, учење светих отаца и светог предања.

Од оног дана када сам положио своју Свештеничку заклетву па све до данас ја сам се врло љубоморно, рекао бих ревносно, држао те своје Заклетве. А нема те силе на земљаљској кугли која би ме, старог и седог, уплашила и натерала да се и даље не придржавам те моје заклетве и принципа за које сам се заклео, што ми као свештенику и човеку неотуђиво припадају, за које сам увек спреман да пострадам у исповедању Господа, како би се што више уподобио Њему, најсветијем и најкричинијем Богочовеку (вид. Мт 23 глава), Који је због тога пострадао и био распет. Пострадали су за исте принципе, због својих критичких ставова према тадашњој паганској моћи друштва, и сви Његови следбеници, почев од првих апостола, угледајући се на Њега и Његов критични тон према фарисејима, садукејима и првосвештеницима, дајући „Цару царево, а Богу Божије“ (Мт. 22, 21). Пострадао је за те исте принципе и Његов Крститељ због критичких речи упућених тадашњем владару. Пострадаћу и ја

за то исто, следујући њима, само ако ме Бог за то удостоји. Како бих могао другојачије и ја да учиним и прођем, уколико ревносно исповедам Господа, са критичким, не рекламерским мога наступа, већ суштаствено потребним ради духовне обнове православља и светосавља у нашем народу.

Остављам другима, чак и онима из Цркве СПЦ који желе и хоће, да служе „кнезу овога света“ до миле воље, јер ће за то одговарати Господу, а не мени. Ја ћу служити Господу моме „дондеже јесам“ (ср Римљ. 14, 18), а људима и свакој власти само уколико и они служе Господу и своме народу.

Право на тумачење Христове истине припада Цркви, дакле свима у Цркви, па и мени све док сам члан те Цркве, док ме нека тамна рука не задави или сатара ћелата не ућутка. Код нас у Православљу нема „безгрешних римских папа“, као што их има тамо где се хришћанство изродило у човекобоштво, са којима наши високи црквени великодостојници преговарају, богослуже и јавно дају фарисејске хвалоспеве „светом оцу папи“ – највећем непокајаном ћелату православних Срба, под мимикријом православног екуменизма, не да папу врате у Православље него да Православље утопе у јерес. Тиме наша господа епископи руше основе Православне вере, каноне Цркве, учење светих отаца, основе Светог писма – саме темеље наше вере. И ја им се, у тој издаји небозарног лика Христовог, нећу никада придружити нити покорити, макар ми они исписивали и смртну пресуду, а камоли што су написали ништавне и неважеће демарше и цинкарошке, потајне извештаје, како су многи то и до сада чинили, а што сам видео у свом Тајном досијеу који се води у ДБ, о чему сам поднео извештај Светом архијерејском синоду СПЦ.

Хоћу да верујем да у врховима државе има разборитих људи који ће одбити овај предлог Синода и мене благовремено заштитити од самоволје „нових и старих конвертита“ у СПЦ и нашем народу, који се сада праве да су „већи римокатилици од римског папе“, а до сада су били комунисти или њихови послушници. Ово тим пре што у свету није познат овакав дискиминаторски поступак, изузев у земљама и верским заједницима које примењују духовну тортуру. Срећом, ја не припадам таквој вероисповести и не живим у таквој земљи.

Обраћам се овим дописом и Уставном суду Србије да оцени овакав поступак Синода, затраживши њихов односни акт упућен Влади Србије, јер знам сигурно да ми не живимо у теократској држави нити у доминиону свемоћног и "безгрешног римског папе".

У Београду,
Ђурђевдан (23. април/ 6 мај) 2004. године

Захвални протојереј,
Жарко Гавриловић

Послато:
Светом арх. синоду СПЦ,
Уставном суду Србије,
Влади Србије,
Скупштини Србије и
Средствима информисања јавности ("Танјугу", РТ Србије, "Гласу", "Блицу", "Политици", "Илутрованој политици", "Вечерњим новостима" и "Борби")

17) ОТВОРЕНО ПИСМО ИЗРАЕЛСКОМ АМБАСАДОРУ

БЕОГРАД, 22. јануар 2002. године

ВАША ЕКСЕЛЕНЦИЈО,

Незванично сам обавештен да сте уложили оштар протест код Савезних министара: иностраних послова, информација и вера (гг. Г. Свилановићу, С. Орлићу и Р. Љајићу), као и Светом архијерејском синоду Српске православне цркве, оптужујући ме да сам, у емисији ТВ Ју инфо канала, у емисији "Лице и наличје", рекао да су "Јевреји инцестан народ". Како ја то уопште нисам никад рекао, па ни тада, то сте ме Ви паушално и неаргументовано оптужили и прогласили за антисемиту, што никада, ниједним делићем свог бића нисам био, нити сам то сада, нити ћу то икада бити. Ако Ви знате нешто друго и више о мени од мене самог о мом наводном антисемитизму, то Вас молим да ми укажете на моје стварне грешке или евентуалне заблуде и на моја нетачна тврђења, као и то на основу којих мојих речи и мојих ставова сте стекли такво мишљење о мени, како бих се поправио.

Ја сам, у поменутој емисији, начелно, говорио о инцесту као теолог и философ, а изнад свега као слободно мислеће биће и демократа, и том приликом рекао, што је делимично и неспретно објављено, да се из бракова родооскрвњења, према научним истраживањима у Европи, обично рађају глувонема деца. Овако су, барем, "ТВ Новости" пренеле мој уводни текст, као и то, да сам "између осталог тврдио да код Јевреја, због наслеђивања иметка, није начињено правилно крвно разграничење у родооскрвњењу..." При тој истини остајем и даље, без обзира на халабуку и нападе у штампи, радију и телевизији.

Зато тврдим да ја никад и нигде нисам тврдио да су "Јевреји инцестан народ", како су средства информисања кривотворно или тачно пренела Вашу или туђу изјаву, па је то велика клевета на мој рачун, као слободног мислиоца, грађанина СРЈ, и као садашњег, а не бившег свештеник СПЦ како су ме медији у "Слободној Европи" и "Гласу Америке" у

смислу дисквалификације карактеришу, наведени на то Вашим протестом, ако и немате као циљ Вашег демарша дизање харанге против мене или мог прогона и линча.

Одмах да кажем да не желим да овим својим одговором реметим евентуално добре односе између наших двеју држава и народа, али ни да оћутим нетачне и нечасне нападе на моју личност, па Вас љубазно молим да ми барем дозволите, као нападнутој страни, да се овим писмо само браним, и можда успем и да се одбраним, од неоправданих напада, тумачећи то као моје људско и демократско право. У том смислу молим да прихватите и протумачите ово моје писмо.

а) Нетачни и неправедни напади на моју личност

Интересује ме како сте Ви стекли утисак да сам ја антисемита? Да ли само: 1) на основу тога текста, који је објављен у ТВ Новостима, што би било непотпуно и нетачно за тако тешку квалификацију; или 2) на основу целог мог излагања када сам говорио о инцесту, без жеље да вређам Јевреје, на поменутом Ју инфо каналу, до кога текста Ви можете лако да дођете, или пак 3) под неким другим, туђим утицајима или интерпретацијама које су допрле до Вас, а које мени нису познате.

Ја се кунем живим Богом да нисам антисемита нити мрзитељ Јевреја, нити ма ког народа на кугли земаљској, али јесам слободномислећи интелектуалац који се, за све што каже, труди да има научно покриће и у књигама објављене доказе. Вероватно ова моја заклетва Вама мало значи, но ја за то не сносим никакву кривицу.

Знам, такође, и то да ме је, и пре Вашег демарша, г. Александар Сингер раније нападао да сам антисемита, па сам 6. фебруара 2000. године давао усмену изјаву српском Патријарху у вези тих паушалних оптужби. Рекао сам тада да на паушалне и анонимне оптужбе не одговарам и да свако ко ме за нешто оптужи, мора то и да докаже, да се на оптужби потпише, да ми се та оптужба уручи у законском року, па да ја на њу одговорим и исте оповргнем, ако нису истините. Његова Светост ми још увек није доставио копију тог од г.

Сингера оптужујућег писма, иако је обећао, иако сам ја то писмо тражио више пута како писмено тако и усмено преко шефа Кабинета. Том приликом (6. фебруара 2000. године) сам рекао и то да ме чуди да се врх Цркве бави питањем: какви смо ми у очима Јевреја, а не какви су Јевреји у очима нас Хришћана, будући да су они распели нашег Господа, да се један добар део њих свуда у свету боре против хришћанског учења и морала, да су они иницирали последње натовско бомбардовање Срба 1999. године.

б) Утростручени напади на мој морални интегритет

Напади на мене су некако синхронизовани: прво су дошли од г. Сингера, па онда од Вас, па од викарног епископа Његове Светости, др Атанасија Раките, да ли самоиницијативно или по "задатку", и то као "Божићна честитка", на Бадњи дан 6. јануара 2002. године преко ТВ "Браћа Карић", а те исте оптужбе г. Сингер је поновио, исто као и раније, али овога пута своју оптужбу је проширио и изрекао преко радија "Слободна Европа" и "Гласа Америке".

Чудне ли коинциденције да православни епископ говори као да је потпарол председника јеврејских општина и да председник јеврејских општина говори као српски епископ када сам ја у питању.

Због свега тога пре сам склон да верујем да су Вас други навели да ме неправедно и необавештено оптужите и да ни до Вас није доспео интегрални текст мога интервјуа, који је дат на два дана пре емитовања, под условом да ми водитељка обезбеди видео запис, што она није испоштовала. Претпостављам да Ви имате важнија посла од "прислушкивања" мојих интервјуа. Ово и због тога, што је од емитовање нападнуте емисије, у којој сам учествовао као гост на Ју инфо каналу, па до Вашег демарша, прошло скоро месец дана.

в) Неоправдане оптужба против мене свим релевантним властима у земљи и иностранству

У сваком случају, Ви сте мене оптужили свим релевантним црквеним и државним органима наше земље да сам анти-

семита и непријатељ Јевреја, а преко радија "Слободне Европе" и "Гласа Америке" та Ваша оптужба, као и оптужба г. Сингера, а која није тачна, емитована је у цео свет, па не знам, и чуди ме, шта је циљ тог Вашег демарша: Ваша препорука политичарима и "националним снагама" у Србији да пазе шта се ради у земљи у односу на вас Јевреје, а не у односу на интерес нашег народа. Можда је то, чак, Ваша тежња да мобилишете своје послушнике у Српској цркви и држави како бисте успоставили потпуно господство над нашим слободномислећим људима и медијима, а можда и припремање забране емитовања мог научног рада, одласка у иностранство, или, чак, не дај Боже, још нешто горе.

Зар је, заиста, моја кривица само на основу изговорене једне, благо речене, обичне научне констатације која никога добронамерног не вређа, толико велика да се подигне таква и толика медијска галама?! За то сам пре склон да верујем да је Ваш демарш или Вама дат као туђи став, или је у функцији успостављања потпуне контроле над нашим средствима информисања јавности у духу замисли заговорника Новог светског поретка и уђуткивања демократског мишљења наших слободномислећих Срба.

г) Да ли је слобода загарантована само Јевреjима или и Србима?

Да ли мислите да је слобода дата само за Јевреје, да је Јевреjима свуда у свету дозвољено да Србе нападају и сатанизују до миле воље, а да Србима није дозвољено ни да се слободно бране, а камоли одбране, када им, као мени, забрањујете да се појављују на медијима у својој сопственој земљи и тако оповргавају неосноване оптужбе? Зар је то демократија и универзално демократско право загарантовано за све људе и народе, ако могу то право да користе само одабрани?

Да, и ја сам за демократију, за гарантовање људских права свима, али за гарантовање истих права и нама, православним Србима: да свако ко вређа туђа верска, расна или национална осећања, одговара. Али, Ви сте, са лавином "оштрог демарша", покренули ланчану реакцију и лавину

осуда према мени, угрожавајући право моје јавне речи, мога одговора и наступа на телевизији. Дакле, обесправили сте ме. А сада ми, чак, "Ваши људи" забрањују и да се појављујем на ТВ и браним своја права, своје ставове, без вређања ма кога, служећи се научном истином, или барем знањем које сам стекао учећи богословске и философске школе у нашој земљи, читајући бројне књиге на разним језицима и тако долазећи до знања која су скривена "у тамним вилајетима".

д) Срби су увек према Јеврејима били пријатељи

И ја лично сам за добре односе наших двају страдалних и мученичких народа, наших двеју држава које стално суседи оспоравају и желе да униште, али ти односи морају да буду засновани на обостраној части, достојанству и поштовању наших народа.

Хоћу да кажем: српски народ је одувек волео и штитио Јевреје, али се нису увек сви Јевреји правилно одуживали српском народу, како је требало или како смо ми то очекивали.

Стога, дозволите и мени да, онако како Ви браните интересе свога народа, своје државе, религије, да и ја тако могу да браним интересе свога народа, своје религије и државе. И међу нама тада, надам се, неће бити никаквог неспоразума нити сукоба.

Дакле, и ја сам за права Јевреја да и они могу да слободно живе у овој земљи која се зове Србија, али не тако да они буду слободни, а ми Срби робови; они господари, а ми њихово робље.

Одувек смо, ми Срби, били пријатељски наклоњени према Јеврејима и нисмо им никада учинили нажао, а камоли извршили на њима геноцид. Тако је мој Ужичанин, покојни трговац Мандић, одгајио јеврејско сироче које се звало Клара Мандић. Владика Николај је превезао, кроз густу немачку контролу, јеврејску девојчицу скривену у врећи, докје њена мајка седела поред Владике и других у колима, од Краљева до Трстеника, да би је спасао од погубљења и тако ризиковао свој сопствени живот, да би спасао њен. Та се мајка зове. Та

Јеврејка се звала Маргита, а ћерка коју је Владика спасао се звала Ела Трифуновић, рођена Најхаус, која се обрастила скоро писмом Српској патријаршији и, са пуном адресом и именом, изнела те податке. Међутим, Јевреји широм света нападају Владику Николаја као антисемиту, само за то што се усудио да јавно каже једну научну истину о Јеврејима, говорећи Србима "кроз тамнички прозор" у Дахау. Генерал Недић је ризиковао свој живот код Немаца, да би спасао многе Јевреји да, под српским именима и презименима, преживе немачке рације и погроме, на чему му Јевреји никада нису ни захвалили нити му се одужили.

С друге стране, уместо јеврејске захвалности и признања нама Србима за добро које смо им учинили, требало би да Вам је добро познато како су се Јевреји широм света, обрушили на Србе и сатанизовали нас у овом последњем, прљавом и бездушном рату (улога Олбрајтове, Холбрука, Кола, Ширака, Кисинџера, генерала Весли Кларка, Козирјева, Микелија, Јељцина), и на крају, да су покренули НАТО машинерију да нас бомбардује и униште, а потпарол Беле куће, мислим да се звао Николс, не устручава се да јавно призна како Олбрајтова "води свој приватни рат против српског народа помоћу НАТО-а". А и њу смо ми, Срби, гостољубиво, примили у своју земљу као дете. Ту су и остале намештаљке око Маркала у Сарајеву, Рачка на Косову, медијски рат против српског народа, које су измишљене оптужбе Срба као геноцидног народа, где су предњачили јеврејски лобији у свету и САД.

Због тог сатанизовања српског народа, добрим делом, као и због НАТО бомбардовања и погрешне политике наших комуниста тада на власти, које сте ви, као народ, устоличили прво у СССР, а онда и у СФРЈ, ја као двоструки доктор наука: теолошких и философских, имам месечну пензију од 100 немачких марака, а рачун само за ЕЕ је двоструко већи од те пензије, (има ли земље у свету где се тако нешто дешава!), док они који су нас бомбардовали, имају сада отворене банке и рачуне на све стране света, да могу и даље да "купују" нас и наше сироте политичаре, малим парама и обећањима, све под видом и у обланди нове, западне демократије, која се насилно намеће српском народу да се "гарантују права мањ-

ина" на штету већинског народа. Ми имамо пословицу која каже: "Неће баба назор ни у рај". Отуда, нема среће у насилном наметању никакве "увозне демократије", јер је Србија била демократска и правно уређена земља (рецимо имали смо Законик Цара Душана из 1349. године), пре многих западних демократија. Нема среће у насиљу, чак ни тада када то насиље има добре намере, јер је насиље – насиље, и „пут до раја", како неко рече, „често је поплочан добрим намерама", то јест људским патњама и несрећама. Насилна "демократија". коју смо доживели и у комунизму, није вредна ни једне људске сузе, а камо ли главе.

ђ) Ја се ипак питам у чему је мој "грех" ?

Шта сам то ја на Ју инфо каналу говорио, осим оног мишљења или тврђења које је објективно, држећи се медицинских статистика, написано у медицинским књигама и публицистици, а што ми г. Сингер оспорава?! Због тога би најбоље било да нас двојица, г. Сингер и ја, седнемо и као људи поразговарамо: да ли је и која наука истинита, које и какво је мишљење тачно, којих се то ја научних остварења могу придржавати, а које да заобилазим и да ли би ја као теолог требало за своје мишљење да идем код лајика, рецимо г. Сингера. Али, чак кад бих ја то и прихватио, иако се бојим да би то било цонтрадицтио ин адјецто јер објављена истина у научним публикацијама мора бити и научна истина, истина за све или за већину, чак и при критичком оспоравању или проверавању оно што је објављено у научним публикацијама остаје валидно као такво. Г. Сингер може, крајње субјективно или заинтересовано, неке објављене научне истине да одбацује или негира, али ја то не могу. Тужно је и ружно, макар то било и од г. Сингера, да мене старијег човека и свештеника утерује у лаж, и да гповори како се ја лажно позиван на науку, као да се ја науком, у конкретном случају, нисам служио.

Ако већ, господине Амбасадоре, и Ви изричете тако тешке квалификације против мене, дужни сте и да их поткрепите доказима, то јест, да наведете моја аутентична тврђења: где сам и када рекао да су Јевреји инцестан народ. Јер, рекао сам то и црквеним властима, код којих ме је неправедно и

неоправдано оптужио г. Сингер, да паушалне оптужбе не прихватам. Остајем и сада, као и онда, при томе: да онај који ме тужи, дужан је да наведе за што ме тужи, за коју инкриминацију, када је она учињена или изречена, за које моје тврђење, па ћу за то одговарати пред свим судовима овога света, као искрени и прави војник Христов, Србин који се не плаши никога до Бога самога, а и Њега не безразложно, јер је Бог љубав (1. Јов. 4, 8), иако ме прожима страхопоштовање при помисли да ћемо, Ви и ја и ми сви, морати да изађемо пред Њега и положимо рачун о свом овоземаљском животу и делима...

Искрено желим да ми кажете где ја то грешим. Човек сам, а не римски папа, и могу да грешим. Па ако грешим, желим и да знам у чему грешим да би се поправио. Али, при том, немојте очекивати од мене да се одрекнем права да се бавим науком, истином и да жигошем непријатељске радње оних који се боре против нас Срба и Хришћана, па ма ко то био и из ма ког народа потицао.

У ове последње ја ни у ком случају, не убрајам све Јевреје, као народ, као противнике Христа Господа. Има Јевреја пред којима ја могу капу да скинем с главе, Бог ми је у томе сведок да тако мислим, али у сваком народу има појединаца који му "кваре просек". Уосталом, о сваком појединцу из ма ког народа, свако може да суди и просуђује како му је воља, свест и знање. Због свих ових, Ваших и других напада, морао сам да дајем и одговор у листу Национал (год. II, бр. 36, Београд, 17. јануар 2002. године, стр. 16, чију Вам копију прилажем уз ово писмо) и да се и на тај начин браним од неоправданих клевета.

А што се тиче инцеста и његовог присуства у јеврејском народу, ја сам рекао податке које је објавила медицинска наука. Уосталом, зар о томе нема много података у самом Светом писму Старог завета (случај Лота и његових кћери које су затруднеле са својим оцем - 1. Мој. 19, 31-38)? Зар и сам Фројд, као Јеврејин, није устоличио "научну истину" о инцесту кроз своје учење о Едиповом и Електрином комплексу, а и сам је учинио инцест, да не идем за сада даље и дубље у образложењу? Зар може ико паметан да мисли да сам ја напамет говорио то што сам казао о инцесту, да сам то говорио без икакве научне аргументације? Али, подвлачим по

сто пута, ја нисам казао да су Јевреји инцестан народ него онај који ме је нетачно оптужио.

Такође, морам да кажем да сте овим својим демаршом казнили Ју инфо канал, водитељку тог програма, која је, иако са двоје малолетне деце, остала без посла, директора који је морао да се извињава за непостојећу кривицу, и мене, старог и оронулог свештеника, истрошеног у борби са комунизмом и атеизмом, за кога Ви тражите даље кажњавање и прогон, чак и од Светог архијерејског синода СПЦ. Па нисте Ви, иако сте моћнији, ваљда, ближи и пречи Цркви од мене, који сам се заклео да будем добар и исправан свештеник?

е) Сервилност наше власти према господарима моћи

Дакле, комплетно ме је изненадила сервилност појединих наших државника и новинара, као и црквених људи, који су, само на основу Вашег демарша и паушалне, недоказане и непостојеће оптужбе, потрчали ко ће пре и више да ме осуди и даље оклевета у мојој земљи и у иностранству.

Нека нам је Бог у помоћ!

Чудим се, такође, да су се, на истој страни и у истим ешелонима против мене, нашли како атеистички - државни политичари и новинари, тако и поједини црквени људи, па и поједина браћа Јевреји, да се служе истим квалификацијама и речима, па и истим пауалним оптужбама против мене, како један православни владика, тако и један познати Јеврејин, да заједнички траже мој изгон и прогон из средстава информисања јавности у земљи која, по правима и рођењу, више припада мени него њима.

Са којим правом они то чине и по чијем овлашћењу? Имају ли они веће право у овој земљи, у којој су странци и дошљаци, од мене који сам се у њој родио, где су рођени и мој отац, деда, прадеда и чукундеда? Поменути епископ је из Босне, а министар спољних послова Свилановић, колико ја знам, из Гњилана. Дакле, они имају по две отаџбине, једну која је и моја, и другу - "лијепу" која им је резервна и само њихова, за сваки случај. Они су се у мојој отаџбини улогорили и

разбашкарили, а своје напустили и не дају их, мене потисли у страну да их гледам како се наслађују мојом и народном муком, па ми још у њој забрањују загарантовано људско право да ме новинари могу позвати као госта на телевизију. А ја немам друге државе у којој би нашао своје закинуто право и ухљебио, осим ове у којој живим скромно и повучено, бавећи се науком – данас последњим "занатом у свету", у земљи у којој сам и сам рођен. А да и не говорим о положајима какве они, као странци у мојој земљи, имају.

Питам се: Које то веће заслуге или веће урођене или, пак, "стечене привилегије", могу они да имају од мене, овде где сам поникао и где живим, радим, постојим још од мајчине утробе и од малих ногу? Ко то њима даде толика права да лепе етикете антисемите мени, који то уопште нисам, као што су некада фашисти лепили жуте траке Јеврејима око рукава? Да ли је то та нова, западна демократија?! Сачувај ме Боже од ње!

Господин епископ би морао да се замисли о свом моралном лику и кредибилитету за такав став према мени; г. Свилановић - о својом националном пореклу, а г. Сингер да размисли да ли, као припадник мањинског народа у овој земљи, може да забрани мени, припаднику већинског народа, да у својој рођеној земљи, на земљи мојих предака, који су, својом крвљу и животима, плаћали своје "место под сунцем", па и за то да и ја могу слободно да наступам у свим средствима информисања јавности, барем толико као што то чине и они? Право да и ја, као припадник већинског православног и чистокрвног српског народа, могу слободно и истинољубиво да говорим о свему, па и о инцесту, барем толико као и они што могу? И ништа више и ништа мање.

ж) Право нападнутог на личну одбрану мора да буде основно људско право

Оно што је још жалосније јесте чињеница што су Ваше удворице, уместо да бране свој народ и појединце у том народу, да дакле воде рачуна, пре свега, о државним интересима свога народа, онако како Ви водите рачуна о Вашем народу и о Вашој држави, одмах, и незнајући шта сам и где гово-

рио и шта казао, преузели Вашу вешто срочену и нетачну осуду, спремно на брзину обукли судијску тогу, да ме у хору осуде и разапну, чак без права на моју одбрану, на слободну реч да им кажем шта сам и где рекао, да нисам никад и нигде рекао да су "Јевреји инцестан народ", јер оно што преносе новине често је сензационалистичко и извитоперено, па испада да ја, по њиховом тумачењу права и правде те њихове демократије, немам право чак ни на одбрану, ни "на помиловање и жалбу".

Чудно је да ми јавно, и то заједно, суде: један епископ (Ракита), један савезни министар (Свилановић), који потиче из мешовитог брака и један правоверни Јеврејин. Није ли то нека врста међународног суда, новог Хашког трибунала у земљи Србији?!. А што је најгоре, они или већина од њих, не знају ни шта сам и када нешта од тога осуђујућег рекао. Они, и не знајући и не желећи да знају шта сам рекао, спремно ме, као свог суграђанина, осуђују. А Ви, ето, браните права јеврејског народа у туђој земљи, "од мене" која им нисам никад оспоравао, нити Ваш народ нападао. Не сме се бркати право на научни рад и бављење науком, које је додатно право интелектуалаца са основним људским правима, која су универзална права сваког људског бића. Стога би се и они, ови наши политичари и јавни радници, морали угледати на Вас у томе да бране свој народ и своју државу, чак и када нису сасвим у праву, да ублажавају инцидентне ситуације које су вешто исконструисане, због могућих евентуалних међународних скандала који се могу створити и непотребно оптеретити међудржавне односе, иако им свој тројици оспоравам право да су већи и бољи Срби, православци или држављани ове земље од мене, који сам се у њој родио, одгајио и школовао, за разлику од њих који су у њу "упали" као "Понтије Пилат у Вјерују", будући да имају "своје резервне државе".

Уосталом, мислим, да сам се, као патриота и толерантан Србин и према другим народима, до сада довољно показао своме народу, ако не и доказао, за разлику од њих који морају још увек, у том, да се погледу показују и доказују, јер су још увек у ретровизеру народних погледа, "као град који на гори стоји" (Мт. 5, 14) .

Но, ипак се, у чуду, питам: да ли су ови оркестрирани нападни на мене нови "рецепти" те чувене западне демократије, којом се устоличују права мањина у овој земљи, на штету права већинског српског народа, кога многи, изроди и међународни мешетари, желе још увек да деле, парчају, расрбљују, истребљују, а да он, српски народ, свезан и окован у сладуњаву обланду "западне демократије", не сме и не може ни да се брани од напада, чак ни да пусти свој глас у своју одбрану преко неке "државне" телевизије?! Па, чија је то телевизија, ако она није и наша, телевизија свих нас који живимо у тој држави? Зар би требало да се, на тој и таквој "државној телевизији", чују само унисона, монотона, склеротична, једнолична, једнодимензионална, монистичка мишљења једне групе људи који узурпирају права другима, мисле за све друге, говоре у име свих других, уживају све благодети овог света за све нас. То су мишљења која коче напредак, убијају научни дијалог, унижавају људску слободу и права. Погледајте, моја господо, целу историју науке и философије, теологије и уметности, прочитајте Платона, Хегела и друге слободне мислиоце, па ћете видети благодети сучељених, различитих мишљења, уместо "монолитности у мишљењу", која увлачи човечанство у склерозу духа, назадак науке, убиство философије!

з) "Мили Боже шта ћу и како ћу, Којем ћу се привољети царству?"

Верујте ми на реч да сам много размишљао о свему овоме и о могућностима мога деловања у вези свих ових напада, шта ћу и како да радим.

Знам да сам у садашњој својој ситуацији, иако сам усамљен пред овим великим нападима и то са свих страна, ја морам да имам неку могућност избора. Бог ми је дао право избора, који ми нико не може закинути ни укинути.

Не сумњам у то да ћете овакве, које сада имате, и даље друге послушнике наћи у нашем народу, како у Цркви тако и у држави, да ме и даље нападају, прогоне, јер од дванаест правоверних апостола нашли сте Јуду да изда Христа, заплашили апостола Петра изнуђујући да Га се одрекне,

школовали фарисеја Савла да Га гони, док се није Христом преобразио у апостола Павла и постао најватренији Христов апостол.

Све сте учинили да семе Христа затрете, али иако су се остали апостоли на Голготи разбежали, повратили су се и пострадали у мисији ширења хришћанства, а остао је увек веран Христу, како на Голготи тако и у целом животу, свети апостол Јован Богослов.

У овој ситуацији и ја могу: да се повучем, дакле да дезертирам, из наметнуте ми борбе, и да се одрекнем својих права на одбрану свога мишљења, да се одрекнем својих речи које сам јавно рекао или да останем чврст у својим убеђењима. Тачније речено ја сада могу: 1) да као Јуда, подговорен од јудејских првосвештеника, издам и продам свога Господа за 30 сребреника и као он да учиним своје духовно самоубиство (Мт. 26, 24 - 25; Мт. 27, 3 - 7; Лк. 22, 2 - 6), што никако не смем, нисам спреман ни вољан да тако нешто учиним, како због својих поодмаклих година свога живота, тако и због свог досадашњег животног достојанства, држања и опредељења. Или да се: 2) уплашим од свих могућих претњи, да ме Ваши послушници у Цркви и држави могу лишити свештеничког чина, судити и осудити, стрпати у затвор, бацити псима, па да се, као апостол Петар, и ја одрекнем Христа, своје научне истине и слободе научног рада и тако издам себе и свога Господа, под теретом синдрома "страха ради јудејског" (Јн. 19, 38; 18, 27), што, такође, не могу никако учинити, као убеђени српски свештеник православне вере.

Не знам шта бисте Ви учинили да сте на моме месту. Мени остаје најближа као излаз једино трећа могућност: да останем чврсто и заједно са распетим Господом Христом на Голготи, као некада св. Јован Богослов (Јн. 19, 35) и да спремно чекам развој будућих догађаја, борећи се за своја права у својој сопственој земљи и бранећи своје ставове, да бих сазнао какав је циљ свих ових усиљених и претераних напада и застрашивања према мени.

Због свега тога сам, слободно и свесно, одлучио да останем при овој трећој могућности, то јест да останем при свом чврстом исповедању истине и Христа, кога су Ваши преци разапели, да останем при тврђењима које сам изнео на

Ју инфо каналу, говорећи у двема емисијама о хомосексуалству и инцесту, упркос томе што представници СПЦ о томе подмукло ћуте и тако издају Христа Господа, Свето писмо, каноне Цркве, учење светих отаца, остајем иако усамљен "на бранику вере и нације" при својим ставовима, као и при досадашњем свом раду, све дотле док ме неко, разумним разлозима и доказима, у томе не разувери, када ћу бити спреман да коригујем своје мишљење и да се коленопреклоно извиним свима другима које сам тиме повредио. Иначе, спреман сам за своја уверења радије умрети и главу на пањ положити, него довека погрбљено живети.

Знајте, господо драга, да сам ја неустрашиви Христов војник, иако доста усамљен и на мртвој стражи православне духовности и, као такав: војник, Србин и усправан човек, принуђен да се борим за сва своја права и права свога народа, чак ико сам усамљен, као некада пророк Илија међу пророцима Ваалovим (1 Цар. 18, 22), да се борим "докле год јесам" и докле слободно дишем Божији ваздух.

Другим речима, ја не могу, а и не желим, да дајем веће за мање; да се одричем вечних добара у Христу, ради пролазне славе и задовољства; да изгубим небески рај, у замену за овај земаљски пакао, као што то чине извесни најамници у Цркви и држави. Мислим да ћу, као такав, бити већи и поузданији пријатељ свог и Вашег народа, као и целог човечанства у целини, од оних који по своје мишљење иду код другог и никада нису ничији, јбаш за то пре тога нису ни своји ни Божији.

Тачније и јасније речено: спреман сам, у свако доба дана и ноћи, да пођем у сурет своме распетом Господу и да радије изаберем смрт са Христом, него ли живот са Јудом, Кајафом и Пилатом у ропству Новог светског поретка, јер је права и једина слобода у Господу Христу (Јн. 8, 32). Радије ћу, дакле, да умрем са распетим Христом, неголи да живим у „раскоши и луксузу" те нове, дискриминаторске демократије, за коју сам се здушно, у свом незнању, до сада са другима борио, а сада увиђам да је то подметнута замка и шећерлема за нејаку и слабу децу. Искрено мислим да не може бити веће право мањине од права већине. Не сме се дозволити ишчашење

људске природе у перверзију, па то више гарантовати од Божијег права, које је Бог дао хетеросексуалцима.Не смемо изузетак прогласити као правило, јер ће настати духовни хаос у моралним вредностима човечанства, у ком случају би цела досадашња култура и цивилизација отишла у пропаст.

Дакле, ако могу да бирам, а што не бих могао када ми је то право Бог дао, јер тај избор зависи само од Бога и мене, радије ћу изабрати да своје тело дам да се сажеже у овом свету, него да продам ђаволу своју душу, којој је Бог наменио вечност.

и) Стар сам да могу да се узбудим због ма каквих претњи и застрашивања

Дакле, не бојим се никаквих претњи ни застрашивања, па ма она долазила од епископа Атанасија Раките или од гг. Свилановића, Сингера, па ме оне неће уплашити нити поколебати да служим своме Богу и роду, онако како најбоље умем и могу, по својој чистој савести и чврстом карактеру, како су и моји преци и претходници служили, те не могу да се одрекнем ни научне и објективне истине, ни критичног и објективног мишљења, ни слободног расуђивања и истраживања, којих сам се до сада држао и служио се њима. Све ово у смислу Господње заповести: "Познаћете Истину и Истина ће вас ослободити" (Јн. 8, 32).

Ја сам своју истину живота формирао, она је у мени довољно сазрела и слађена (стврднута) толико да се не може више мењати на бурама и олујама овог пролазног живота, те се ње не могу никако одрећи, јер без ње не бих могао даље духовно да живим и опстанем. А када не могу без ње духовно да живим, све једно ми је како ћу овај свој пролазни живот завршити: од подметнуте бомбе или на меком душеку, само да своју душу не огрешим. Нека мекушци душек траже, "а трње је за човека", како песник каже.

Нека и то, крај мог живота, буде по Божјој, а не по мојој, или ма чијој другој вољи, како се неко други не би непотребно огрешио о мене грешног и многострадалног. Па ја сам и до сада имао много подметања од безбожника на власти, како у

држави тако и у Цркви, па сам, верујте ми на реч, огуглао на њих, како због своје старости, тако и због множине животних недаћа. Милија ми је љубав Христова него мржња појединаца, које жалим и за које се молим Богу: "Оче, опрости им, јер не знају шта раде!" (Лк. 23, 34). Отуда, никакве претње ни од епископа Атанасија Раките, нити од г. Свилановића, нити од г. Сингера, ни бојкот ма које телевизије или радија, нити ма какво и колико људско игнорисање и нападање, неће ми тешко пасти, јер сам се без њих родио, и без њих могу да умрем мирне савести. Ја не тражим славу овог света него славу у Богу. Родио сам се као слободан човек, православац и Србин, и само као такав могу умрети. Чак не морам да умрем ни као свештеник, мада бих то желео, јер се као свештеник нисам ни родио, али морам да умрем као човек, усправан и исправан човек, верник и родољуб. То је мој дуг прецима и потомцима, светитељима и хајдуцима, столећима и миленијумима. Чак и да су све телевизије и радији света Ваши, неће ме то уплашити, обесхрабрити нити спречити да се молим Богу, у самоћи и својој клијети, како бих могао да, по допуштењу Божијем, говорим на екрану Неба, тамо где ћемо се сви заједно наћи – пред лицем Божијим и, како каже праведни Јов, изнети своју парбу пред Богом. Исто тако, уверавам Вас господине Амбасадоре, да ме нико никаквим обећањима не може поткупити нити претњама застрашити, јер хоћу да верујем да живим као слободан човек у својој сопственој земљи, а не на туђем прагу. Косовски мученик, свети Кнез Лазар формулисао је 1389. године своје и наше национално веровање, и то пред најездом Исмаилћана, дакле, ваше браће по праоцу Авраму, а које су касније, наши очеви 1941. године, пред налетом Хитлерових штука, преформулисали у: Боље гроб него роб! од кога ни ја не смем ни за јоту одступити.

У сваком случају бићу срећан ако могу ма шта да допринесем пријатељству и бољем разумевању на обострану корист Вашег и мог народа, али не на штету мога народа, моје државе, Цркве, научног рада, истине и драгог ми Бога, који је за мене "пут, истина и живот" (Јн. 14, 6) и Који је дошао, пре свега вашем страдалном народу, па онда и мом. "К својима дође, и своји Га не примише. А онима који Га примише даде

власт да буду чеда Божија, онима који верују у име Његово" (Јн. 1, 11-12).

Примите изразе мога поштовања и најбољих жеља,

Одани Вам,
Протојерej Др. **Жарко Гавриловић**

Достављено:
Г. Амбасадору Израела,
Светом арх. синоду СПЦ, Епископу др Атанасију Ракити, државним властима (гг. Војиславу Коштуници и Зорану Ђинђићу, Горану Свилановићу) као и средствима јавног информисања (*Гласу*, *Блицу*, *Националу*, *Политици*).

18) ПИСМО УРЕДНИКУ ЛИСТА ВЕЧЕРЊИХ НОВОСТИ, ОДГОВОР НА ПИСМО ЕПИСКОПА ГРИГОРИЈА

БЕОГРАД, 11. децембар 2008. године

Објавили сте писмо епископа Григорија у Вашем листу од 9. и 10. децембра 2008. године, у коме је овај надобудни епископ, оптерећен гордошћу због које је Сатана протеран са неба, а Адам истеран из раја, епископу који држи свима лекцију, а само себи не уме, индиректно поменуо моје име у негативној констатацији. У тексту првог дела писма, где је констатовао, да насупрот „свежим и одговорним људима", који су жељни литургијског промена у СПЦ, дакле оних који крше каноне, саборску одлуку и стварају раскол у Православном народу Божијем, насуптор онима који „стоје изанђали, потрошени, тужни људи изгубљене вере. Они то надокнађују фанатизмом, страхом, слепиилом и дивљењем себи... као на пример... један пропали поп политичар, недоучени професор и уз то моралиста", чиме је епископ показао ко је на Христовом путу, а ко није; ко етикетира људе у духу минулог комунизма, јудеомасонства и свог предходника, а ко не; ко је моралиста кад осуђује све друге, и ко је ослепљен фанатизмом, ко је толико оптерећен прелешћу гордости, ко је везан за материјална добра, иако је положио пред Богом завет сиромаштва, завет девствености, да не идем даље. За овог епископа нема нико у СПЦ ко је достојан да служи Богу и своме роду, осим њега самог. А Господ је рекао, а не ја: „што не учинисте једноме од ове Моје најмање браће, (ни) Мени (не) учинисте" (Мт 25, 40. 45).

Разочаран, ваљда, што није изабран за патријарха, а све је припремио као цар, у Јеванђељској причи о Великој гозби, који је, како кажу, за то ангажовао, чак и извесне глобалисте из иностранства, епископ Григорије, је ово, инача дијагностички добро писмо, оптеретио једом и жучју, етикетирањем свих, па и мене међу најстаријим светшеницима у СПЦ, речју поп, а не речју отац, чиме епископ доказује да нема ни елементарно домаће и верско васпитање. Он је изабран за епископа, играјући ногама („ногомет" како кажу браћа преко Дрине), а ја сам пет година учио Богословију, четири године

БФ СПЦ, три године био на последипломским студијама у иностранству, докторирао на два факултета, па опет сам, за овог надобудног, гордошћу и саблажњивим животом, оптерећеног човека, недоучен, а он учен за само за то што се бавио борилачким вештинама и футбалом, а да није било тога и његових предходника, никада не би постао епископ СПЦ, а камоли патријарх: епископа који не поштује ни положне монашке завете, које је дао Богу, а камо ли мене; који не зна шта Господ учи „Не судите да вам се не суди“ (Мт 7, 1 – 3), а он суди свима архијерејима, мени, самозваном академику, само себи не. А у Хришћанству је дозвољена само једна осуда: осуда себе за своје грехе, који манир нема епископ.

Осим тога, ја нисам учествовао у избору патријарха, јер нисам архијерej, па не знам зашто се епископ на мене окомио; ја нисам „пропали поп политичар“, јер сам се бавио духовном обновом српског народа и међу обезбоженим политичарима, то јест, бавио сам се толико политиком колико је то чинио и Свети Сава, који ми је, поред Госпдоа Христа, узор живота и вере; ја нисам „недоучени професор“, јер имам завршену петоразредну Богословију, и то Богословију „Свети Сава“, Богословски факултет СПЦ када сам проглашен за најбољег дипломираног студента те године, заједно са једном монахињом, зато што имам два доктората: богословски и философски; што сам провео пет година на последипломским студијама у Оксфорду и напокон, што нисам заражен вирусом екуменизма и ватиканизма, што се не би могло рећи за дотичног епископа.

Поред сега, ја имам: скоро два пута више година службе Богу и своме роду у СПЦ него што епископ има година живота и епископовања заједно; а онај који не поштује ни своју старију сабрaћу архијереје, а камо ли најмању, зна се шта је најамник у Цркви и чи је циљ богаћење и највиши положај; упркос мојим годинама живота ја сам духовно млад и чио, борац за веру, чиме се ен може епископ подичити. И не знам какав ће он изгледати у мојим годинама; што моја вера није изанђала нити изгубљена, већ је као у „дечака Христовог“ што сам се одлучио да идем у Богословију у најгоре време тираније атеизма и комунизма 1949, када епископ није био ни у повоју

у утробама својих родитеља: кад се епископ није ни родио, ја постао свештеник СПЦИ по свету где влада јудеомасонство, кад се епископ није ни родио нити био зачет. А ако се ико бави политиком више од мене, то чини епископ Григорије, који посећује екуменисте и они њега, иде на молитвене скупове у Вашингтон и Лондон, тражи да се Караџић и Младић предају, не зна са каквим правом. Све шт сам чинио, радио сам то и СПЦ, и моја вера не јењава, упркос мојих поодмаклих година, па ћемо видети како ће завршити своју каријеру, епископ који ме напада. Уосталом, оба ћемо, као слуге Божије или најамници, дати одговор на Страшном суду Христа Господа.

Епископ би морао да зна да сам ја постао свештеник како би се борио, не за своје позицијеу Цркви, већ позиције Цркве и православне вере у нашем народу; не да будем епископ као што је то чинио епископ, поред осталог играјући фудбал са епископом Атанасијем Јевтићем, не да се борим, по сваку цену, да будем патријарх помоћу лобиста и глобалиста, као што то чни дотични епископ, који је, како неки кажу, нудио чак и новац сваком епископу који гласа за њега да буде патријарх, што је за веру тежак грех симоније, а по државном праву мито и корупција – крвица за кривично гоњење.

А што се тиче да сам „пропали поп политичар“, што ме јако уаболело, то је велика заблуда, али не моја него епоскопова, који се више бавио политиком и то антиспрском, него ја, шетајући и додворавајући се глобалистима и талмудистима у Вашингону, Лондону, Ватикану, који га данас подржавају да буде и патријарх: што је тражио од г. Караџића и Младића да се предају Хагу, не на фер суђење, него на уморство у тамници, као у давно турско доба: што га подржавају глобалисти, а он сам има болесну амбицију, да по сваку цену буде патријарх. Ја немам те људе иза себе политичар и измећаре, које има епископ ја нисам никада био доушник, ма које обавештајне службе, и због тога су ми претили у војсци војним судом, на грађанском суду – робијом и ликвидацијом, о чему постоје докази у војним и полицијском архивима Југославије, у СУП у мом Досијеу дебљине најдебље ккњиге. ДБ ми је брак разорио, баш зато што сам био антикомуниста; у мом Досијеу постоје докази да су ме шпијунирали чак епископи и свештеници, да не кажем простачки попови, чији

термин употребљава епископ; што сам нашао у свом Досијеу све податке о избору епископа Павла за патријарха. Не знам да ли су сада у тај Досије распореда за избор епископа Григорија за патријарха у Сабору ставили те податке? А такви, какав је епископ Григорије, Ирнеј Буловић и неки други, који се боре против мене у СПЦ, док ДБ, јудеомасонерије, Ватикана и других, показују своје лице и душу пред Господом, а не моје, кога етикетирају и олајавају.

Завршићу ово своје писмо, бојим се са мало неучтивом констатацијом, али то је закључак наше народне мудрости: „Ко је на поповску капу лајао, увек се кајао!

О овом скандалу сам дао изјаву Куриру, истог дана по објављивању, на захтев њихвоог новинара, који ту изјаву он није „смео“ да објави.

Молим Вас г. Уредниче. Да овај мој протест објавите у Вашем листу сходно Закону о штампи, на чему ћу Вам бити захвалан. У суптном, јавнсот ће Вас осудити као навијачки и необјективни медиј информисања.

Београд, 11. децембар 2008. године

Протојерej Др. **Жарко Гавриловић**

Упућено:
Вечерњим новостима,
Св. Арх. Синоду СПЦ на даљу надлежност, на Интернет

ПЕТИ ДЕО:
О НЕ ДОПУСТИВО МАЛОЈ ПЕНЗИЈИ И РАЧУНИМА „ИНФОСТАН"-А

1) ПИСМО МИЛКИ ПЛАНИНЦ, ПРЕДСЕДНИКУ САВЕЗНОГ ИЗВРШНОГ ВЕЋА У ВЕЗИ КОМУНАЛИЈА

БЕОГРАД, 14. јун 1985. године

ПОШТОВАНА ГОСПОЂО ПЛАНИНЦ,

Принуђен сам да Вам се обратим са овим писмом које је истовремено и жалба на недопустиво понашање градске службе греда Београда у набијању цена своје услуге. Већ више година ова служба уводи праксу да нам у априлу максимално повећава цене услуга тако драстично да то води у грађански рат. И то они чине по истеку сезоне, нарочито грејне, да би себи осигурали личне дохотке и преко лета, а натрпали су толико службеника и СИЗ-ова да то ни богата Америка не може издржавати. Тако, иако су прошле године у три пута повећавали своје цене у току године, то су учинили и у току ове године, али толико да ми, пензионери, којима мале пензије расту као пуж а скупоћа иде мамутским корацима, не можемо да плаћамо.

Наиме, ја иако имам највишу спрему у својој струци, чак и докторат, имам минималну пензију, тако да примам и заштитни додатак, јер ми је Београдска пензијска заједница закинула пензију не рачунавши ми примања за време боловања него само допринос из уговора. Ја сам водио поступак, па и спор, али бирократске кланове нисам могао да пробијем. Тако ми је, септембра 1980. године пензија била 3.257 динара, а новембра 1984. године 10.309 динара.

ДОКАЗ: пензијски чекови цитираних месеци.

Средства обједињене наплате за комуналне услуге јуна 1983. године за мој стан била су укупно 2.393 динара, јуна 1984. године динара 3.841, а јуна 1985. године 8.278 динара, тако да су за годину дана повећана скоро за 300 насто.

ДОКАЗ: Оригинали признаница тих месеци.

То значи да се само комуналне услуге повећавају годишње за триста посто, а пензија се повећава за неких 30% или томе слично, тако да ја, са својом пензијом сада не могу да платим режијске трошкове (ове комуналне услуге, плус струју, не рачунајући телефон и телевизор), а од чега да се храним, одевам? Моја садашња пензија је негде око 12.000 динара, а смо комуналне услуге, без рачуна за електричну енергију, износе, као што видите за јуни 1985. године 8.278 динара. Пошто не могу да плаћам тражио сам пре годину дана да ми га искључе.

ДОКАЗ: Фотокопија акта "ИНФОСТАНА" бр. 1681/3 21. маја 1984. године.

Међутим, Београдске електране мудро ћуте, па нису нашли за сходно ни да одговоре на мој захтев, а себи набијају цене колико им када треба. Тражио сам од Службе становања СО Звездара регресивно плаћање комуналних услуга, али су ме одбили, тобоже зато што је стан власништво.

ДОКАЗ: фотокопија односног акта. Ја стан не могу неусељив да продам, а ако га продам усељивог ја немам где да се иселим. Питам Вас, шта да радим у овој ситуацији која не мирише на добро. Ја знам да Вама повећавају плате колико Вам треба, да администрација и СИЗ обједињене наплате то чини исто тако, а нама замазују очи са повећањем пензије, тако да немамо ни за хлеб новца.

Молим Вас научите ме шта да радим? Да ли да идем у шуму, али ја немам никаквог оружја. Да изађем на улице и демонстрирам? Али, шта ја сам могу? Зато пишем Вама, очекујући да ме Ви посаветујете.

Истина, ја сам се до сада некако сналазио и нешто радим, али ти моји приходи (иако нерегуларни) крајње су несигурни, тако да их и најмањи поветар може одувати. Шта да после радим? Да просим. То ми не дозвољава достојанство, позив и школска спрема. Да крадем? То не могу по цену живота. Да се обесим? То ми забрањује религија.

Верска комисија, како је обећала да за две године преведе старе пензије на нове које су повољније, то не чини ево већ три године.

Стога очекујем Ваш одговор молећи Вас да разумете моје негодовање.

С поштовањем, Учтив,

Др **Жарко Гавриловић**, свештеник

2) ПИСМО ЗОРАНУ ЂИНЂИЋУ, ПРЕДСЕДНИКУ ВЛАДЕ СРБИЈЕ, ПРЕДСТАВКА, РЕКЛАМАЦИЈА НА ЕДБ РАЧУН

(Отворено писмо)

БЕОГРАД, 15. октобар 2001. године

ПОШТОВАНИ ГОСПОДИНЕ ПРЕДСЕДНИЧЕ,

Осећам се дубоко пониженим и потиштеним, чак и превареним, што Вам пишем ово писмо. А ипак морам да Вам га напишем, како због себе, тако и због хиљаду других потрошача електричне енергије који плаћају неку чудну и непостојећу цену тобожњег утрошка ЕЕ. Кад Ви, као председник Владе Србије кажете да не знате како и по којим параметрима то Електродистрибуција чини, како ћемо ми, обични смртници, знати. А она то чини, изгледа, по некаквим законима америчке џунгле и по европским ценама на наше афричке плате и пензије „сиротиње раје“. Спадам међу оне који су се жучно и жустро борили против криминалне владавине социјалиста и комуниста и неко сам ко се много борио да Ви победите, не сањајући да ћу доживети такво и толико разочарење и да ћу морати да устанем против нових дахија и кулука које намећете нама, то јест нашем народу. Обећавали сте нам златна брда и долине – европски стандард када дођете на власт, а сада када сте ставили ногу у узенгију власти, узимате за себе злато, а нама остављате маглу и прашину. Срби су се дигли на устанак против дахија који су им узимали двадесетак, а сада свако предузеће, под Вашом владом, диже цену коју хоће, не водећи рачуна о платежној моћи грађана, узима не стотак већ хиљадитак, какав је случај и са рачунима за утрошак електричне енергије који ових дана Електродистрибуција „Београд“ доставља грађанима.

Добио сам рачун од Електродистрибуције „Београд“ од 10. октобра 2001. године који прилажем као копију, заједно са копијом чека од пензије, а који је потпуна катастрофа. Дуг на рачуну је 16.337,30 динара, износ пореза на дуг скоро колико и моја пензија, а ангажована снага 37,18 KW, иако је тобоже смањена на 12 KW. И то је дуг само за два месеца. Толико,

процентуално и сразмерно пензији и платама, не плаћају фабрике за утрошак ЕЕ у индустријским земљама Запада.

Дао сам Предлог за оцену уставности, овог и оваквог наплаћивања утрошка ЕЕ, али Уставни суд Србије не реагује, као да га није брига шта ко ради у земљи Недођији, како је владика Николај описао земљу Србију под безбожницима.

Ишао сам у Електродистрибуцију да ми смање наплату ангажоване снаге ЕЕ, и они су то, тобоже, учинили, о чему имам и документацију, али ништа о томе није решено и мени није смањена ангажована снага са 37 на 12 KW.

Није ли то поновљена нова крађа и прекрађа звона, да се изразим речима нашег књижевног класика? Ко то, под Вашим будним оком, краде и врши прекрађу ЕЕ? Немогуће је да Вам то није познато, а ако јесте: шта сте учинили да то спречите?!

Да трагедија буде већа, моја пензија, иако сам двоструки доктор наука, јесте нешто око 3.000 динара укупно месечно са најновијим повећањем. А Ви, као „једноструки" доктор наука имате нето плату близу 50.000 динара, без акција и трансакција, под изговором, како сте сами објаснили преко телевизије, да Вас не би неко „поткупио". Ипак и Ви и ја имамо једна уста, један стомак, али Вама је власт дала могућност да зарађујете за чукунуке, а мени Ви не дозвољавате да преживим, а камоли да нормално живим.

Зашто тако радите и докле мислите тако да радите?! До нових избора?! Па ви ћете ући у историју наше политике као неозбиљан човек, што ће ми бити жао. Када смо се борили против Милошевића и његових узурпација наших права, нисте казали да ћете тако владати.

Милошевић је преко Елетродистрибуције Србије вршио криминалне трансакције које нисте обелоданили нити га за то оптужили. А морали сте за то и много другог криминала, да га оптужите у нашој земљи, јер је нама скривио и о нас се огрешио. Уместо тога Ви сте га мимо закона предали нашим непријатељима који су нас бомбардовали, а они су могли, да су хтели, да га снижу и нанижу на пројектил из сателита и тиме ослободе наш народ страшних страдања. Милошевић је крао преко Електродистрибуције нашу муку и преносио је на тајне рачуне у иностранство. А ко то сада краде овај народ наплатом непостојећих рачуна, непостојећег утрошка ЕЕ,

некакве таксе за ангажовану струју која премаша износ мањих пензија? Зна се шта је, Милошевић и његова криминална врхушка, радила и муљкала са рачунима Електро-дистрибуције и, уопште, преко овог предузећа. Ко то сада, и за чији рачун, опет, преко Електродистрибуције краде наше новце?!

Па кад ја, како рекох, као двоструки доктор наука, не могу да се снађем и да платим рачун Електродистрибуције струје који више него дупло премашају износ моје пензије, како ће то да учини нека бака, старица, која има пензију мању него ја и нема никога свога, до Бога милога, да јој помогне и да је заштити?

Стога постављам изазовно питање: да ли знате шта радите са овим народом и да ће се то осветити вама на следећим изборима у Србији?!

Ипак, мени није јасно чиме ћу да платим ове рачуне за струју, кад већ то не могу да урадим са својом малом пензијом, коју ми комунисти нису хтели да даду у правом износу колико је требало, јер су ме обесправили као свог противника у Цркви, а нико од нових „демократа“ није се нашао да исправи ове и друге њихове неправде и да се на делу дистанцира од њих и њихове криминалне владавине.

Да ли тај рачун ЕЕ могу да платим крађом? Којом и каквом? И, зар да Ви, као демократа „по убеђењу“, терате српског свештеника да краде? И како да крадем под старе дане и прљам свој свештенички образ, кад то нисам до сада чинио и не бих чинио макар да бих скапао у мраку? – Радом? Где да се запослим ја са 70 година када ни деца не могу сада да нађу запослење у нашој „идили“ савременог страдања? – Да платим рачун за струју бившом зарадом? Немам је, јер су је бивши лопови на власти, вештим манипулацијама, покрали преко: старе девизне штедње, зајма за Србију, цена животних намирница, које су европске, иако је стандард нашег народа афрички. Практично, ја не могу да се „продам“ никоме, јер сам ја грађанин, под Вашом влашћу, без икакве цене, дакле у горем положају него роб код спахије, или сиротиња раја код дахије.

Али, оно што могу јесте да се ставим на чело народа и да поново демонстрирам против нових дахија, „Мула-Аге и Мула-

Јусуфа“, еда бисте се дозвали памети и повели рачуна о обичном народу, саосећајући са њиме, делећи његову мору и немаштину, а не да себи зидате европску плату, а нама да удељујете афричке мрвице које падају са Ваших трпеза (Мт.15, 27).

Не очекујем да ћете ме позвати због овог писма, јер то нисте хтели ни раније да учините. Али, заиста, очекујем да ћете ипак нешто предузети због своје савести, како бисте спречити нове харачлије из Електродистрибуције Србије, као и оне из Телекома Србије, да зидају себи европске плате крађом и наплатом непостојећих рачуна за ЕЕ и за „импулсе“.

У сваком случају,

Ваш доброжелећи,

Протојерej др **Жарко Гавриловић**

Упућено Председнику Владе Србије
и средствима информисања јавности.

3) ПИСМО БОГДАНОВИЋУ О ДИСКРИМИНАТОРСКОЈ НАПЛАТИ ПОСЛОВНОГ ПРОСТОРА

БЕОГРАД, 14. март 2001. године

Принуђен сам да Вам се обратим овим својим писмом у вези са применом нове цене пословног простора коју је Пословни простор града Београда одредио Српској светосавској странци у Мутаповој улици бр. 12. Цена коју нам је раније била одређена износила је 54 динара месечно (два динара по кв. метру). Секретаријат за привреду Дирекције пословног простора, својим рачуном бр. 4901- 03 од 1. марта 2001. године, одредио је нову цену од 1.917 динара (негде око 56 динара за кв. метар).То повећање цене пословног простора је енормно веће, чак од око 3.423 пута насто, него што је било предвиђено закљученим уговором.

Преисторија овог проблема је следећа: пошто је Српски покрет обнове 1999. године узурпирао и отео нам, од комуниста дати простор 1990. године у заједничкој згради у Мутаповој бр. 12. где је био простор за многе странке, то нам је ранији директор простора, г. Др В. Вукићевић са својим службеницима, дао једну мању приземну и у много чему нехигијенску зградицу од 27 кв. метара, по цени од два динара за један кв. мертар, у згради где је смештен један заједнички, нехигијенски WC који дели просторије ове зграде нама дате на коришћење на два дела, а тиме и угрожава наш простор, пошто су нам са те стране проваљивали у просторије Странке.

Када нам је 10. октобра 2000. године дат овај простор на коришћење, закључили смо Уговор са Дирекцијом за Пословни простор 1. октобра 1999. године, и делимично смо уведени у посед простор који је користила Либерална странка из Ваљева 27. новембра 2000. године од стране службеника те Дирекције. У тај простор је поново неко провалио, те смо накнадно уведени у коришћење простора на основу привремене судске мере. Остало је да нас Пословни поростор града уведе и у бивши простор који је користила СРС, што службеници Простора то нису до данас учинили, а траже нам уплату закупонине, што је незаконито. Почетком ове

године нама је НН починилац поново провалио у простор Странке баш преко просторија СРС и ходника у коме се налази заједнички мокри чвор, па смо позвали полицију и инспекторе СУП који су записнички констатовали то чињенично стање провале и о томе сачинили извештај. Известили смо, такође, писмено Пословни простор града о томе док је тим простором привремено руководио г. Коларевић као вд директора, да смо ушли у посед свих датих нам просторија и тражили да о томе, сходно уговору од 1. октобра 1999. године, сачинимо међусобни уговор, што Простор није до данас учинио. Међутим, неко у Простору, и мимо закљученог уговора, доноси одлуку 1. марта 2001. године о повећаном рачуну нове наплате, који прилажемо уз овај допис, да нам енормно, 3.423 пута, повећа закупнину овог простора, и не покушавајући да нас позове да закључимо тај међусобни уговор, на чему смо ми инсистирали.

Молимо Вас да се заузмете и обавежете Дирекцију пословног простора града Београда да претходно закључи са нама уговор о коришћењу целог пословног простора и да смањи овако драстично повећану закупнину од 54 на 1.917 динара месечно, на неку разуман и нама прихватљив износ, из следећих разлога:

1) Ми смо се здушно, са члановима ДОС, свих ових претходних година борили за промену власти у Србији, чак сам и ја говорио демонстрантима пред провалу у Скупштину 5. октобра 2000. године, па би било иронично да нам ДОС наметне толики "намет на вилајет" да не можемо да плаћамо закупнину и да због тога прекинемо рад Странке, те да нам тако ДОС укине Странку коју нису успели да укину ни спрега владавине комуниста, социјалиста, јуловаца, радикала и, донекле, Српског покрета обнове..

2) Борили смо се сви скупа, ви у ДОС-у и ми остали у некомпромитованој опозицији, против монопола једне идеологије, једне партије или коалиције левих партија над свима другим, који су стварали законе само за себе и користили све погодности државе само за себе, а нама нису остављали ни мрвице за рад наших странака. Нешто слично сада чини и ДОС када доноси одлуку да странке које имају одборнике у Градској

скупштини плаћају пословни простор до 5% од прописане цене, а нама су повећали цену овог простора 3.423 пута од оне која је до сада требало да се зарачунава. Зар ви, који имате сада веће могућности да плаћате пословни простор од истога се, такорећи, ослобођавате, а нама, који нема никаква средства, осим наших малих пензија које нису довољне ни за пуко преживљавање, намећете толико плаћамо закупнину? Није ли то опет протекција, субвенција оних који су богатији, који могу да плаћају и вишу цену пословног простора лакше него ми, а они, само за то што су на власти, пребацују ту обавези на нас – да ми плаћамо и наш и њихов пословни простор? Чак су странке, и под комунистима, уживале неко смањење плаћања пословног простора, јер то није комерцијални простор, баш за то што им је било забрањено да се потпомажу издавањем датог им простора у пазакуп?

Питам се: зар није велика иронија да нам ДОС онемогући рад Странке, ДОС са којим смо се борили против СПС и његове осионе коалиције? Па, ипак, и у тој тешкој борби успели смо да се одржимо све време владавине ове коалиције од 1990. године до данас, и да Ви, тиме што нам повећавате цену пословног простора коју ми не можемо да плаћамо, укидате рад наше Странке. Осим тога, нико не повећава износе пензија нити плата, да бисмо, барем од те "цркавице" одвајали за рад Странке, будући да не желимо да се ма коме продамо нити да примимо новац са стране.

У случају да нам се, на овај начин повећањем цене пословног простора за 3.423 насто који ми не можемо да плаћамо, онемогући рад једине Странке која се залаже за духовну обнову нашег народа, сматраћемо да је то учинила влада ДОС-а.

Учтиво Вас молимо да извидите могућност да нам се смањи уплата оволико повећане цене простора из разлога што се ради о дворишњој згради, која је мемлива, изложена честим провалама и насртајима непознатих насилника, у њој постоји заједнички WC у рабатном стању у који улазе чак и људи са улице, што све чини да се не ради о пристојнијем простору кога користе странке ДОС и други, већ се ради о трећеразредном пословном простору који смо били принуђени да прихватимо, јер су нам простор на Коњарнику

насилно заузели јуловци кога још увек држе у насилном коришћењу пуних пет година, иако се о томе води спор пред Трећим општинским судом. Очекујемо да ћете нам помоћи да разрешимо ову нашу муку око коришћења простора на било који начин.

Унапред захвалан

Председник Главног одбора
Српске светосавске странке,

Протојерej Др **Жарко Гавриловић**

4) ПИСМОГОСПОДИНУ БОРИСУ ТАДИЋУ, ПРЕДСЕДНИКУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, ЛИЧНО НА РУКЕ

ПОШТОВАНИ ГОСПОДИНЕ ПРЕДСЕДНИЧЕ,

Молим Вас да ме примите у аудијенцију ради притужби на рад градских комуналних служби, пошто је градоначелник Београда, Господин Ненад Богдановић, одбио да ме прими, а прозвао је нас преко дневне штампе и то баш Курира.

Морам да напоменем да лежим на постељи до 8. јуна 2005. године, па Вас молим да тај, евентуални пријем, закажете после тог рока, уважавајући Вашу заузетост државничким пословима.

Унапред захвалан,

Протојерej др **Жарко Гавриловић**

5) МИНИСТРУ ПРАВДЕ СРБИЈЕ Г. ВЛАДАНА БАТИЋА, ЛИЧНО НА РУКЕ

БЕОГРАД, 28. јануар 2002, године

ПОШТОВАНИ ГОСПОДИНЕ МИНИСТРЕ

Једва сам чекао промену комунистичког режима власти како бих опрао љагу и увреде које ми је, јавно и преко штампе, нанела бивша супруга, верујем инструирана од стране ДБ-а, па Вас најљубазније молим да одвојите мало слободног времена у коме оскудевате, упознате се са овим предметом и исправите неправду која ме боли као опржај у оку.

Наиме, ради се о кривичном предмету Првог општинског суда К. 1523/ 99, (који је више пута мењао своје евиденционе бројеве (Х К.45О/ 97; К.1143/ 97), али се по њему никако, за ове четри године, није судило, иако су се мењале судије – четри за четри године: Дара Хут, Снежана Стојић, Драган Ћесаревић и Небојша Мркић).

У новосадском листу Свет, објављен је мој интервју у јануару 1997. године у коме сам оштро критиковао пасивност врха СПЦ и његову колаборацију са режимом Слободана Милошевића. У том интервјуу нисам ни речју поменуо своју бившу супругу, али је она, највероватније инструирана од стране ДБ-а, "самоиницијативно" отишла у Дописништво Света у Београду, крајем јануара 1997. године, и дала изјаву извесној Далиборки Божовић, коју је лист Свет објавио тенденциозно, без да се чује и друга страна, под сензационалним насловом: "Све плаћке, шпијунаже, љубавнице и претње ликвидацијом мог бившег супруга Жарка Гавриловића." Тобожња мотивација за обраћање листу моје бивше супруге са овим натписом била је њена жеља да "заштити" Патријарха Павла од мојих напада, иако сам ја изнео само истину, а и не знам да ли је Патријарх тражио од ње да га баш она зашштити од мене – српског свештеника - који се целог живота борио за добробит Цркве и народа.

У инкриминисаном чланку ради се о тешким увредама мене као свештеника. А то је све учињено намерно, у нечијој

“кухињи” лажи и пропаганде, против неистомишљеника тадашњег режима власти.

После објављивања тог натписа многи су ме људи пресретали у цркви, на улици, пијацу, а то и данас чине, и питали: како је могуће да се то непроверено објави, а ако су ти наводи тачни, зашто нисам у затвору? Зашто не тужим кривце? Зар је могуће да новине објаве такве непроверене увреде и томе слично.

Ја сам се осећао понижено и грозно, погнуте главе после тога сам ишао улицом и враћао се кући, не смејући, чак, људима ни да гледам у очи.

Како у поменутом натпису кипте увреде које, и са задовољштином од стране суда не могу да се адекватно избришу, будући да је прва информација важнија од ма каквог демантија, затражио сам правду на суду. Али суд неће никако да суди, нити да приведе окривљење на саслушање. На суђење долазим искључиво ја, као да сам ја окривљени. Садашњи судија Небојша Мркић, по мом уверењу, није подобан да ову ствар правоваљано оконча. Окривљена Далиборка Божовић је побегла чак у Републику Српску, да умакне одговорности, па суд неће ни да затражи њено привођење суду нити њену екстрадицију. Ја, као нови слуга Јернеј, обијам прагове суда, пишем притужбе надлежним судским органима, чак сам се у овом спору обраћао и г. Милану Милутиновићу, садашњем председнику Србије, и Влајку Стојиљковићу, бившем министру полиције, што полиција не приводи окривљене. Али, све то није вредело. Суд не приводи окривљене на саслушање, а да је којом срећом била изнета нека истина у јавност против комунистичких моћника док су били на власти, суд би за 24 часа прибавио њихове евенетуално промењене адресе, јер су у време покретања спора адресе окривљених биле тачне, поготову Роберта Чобана и моје бивше супруге.

Разуме се, “ другови” комунисти нису рачунали на промену режима власти у Србији, па су мислили да ме “ возикају” по суду, док ми се не смучи и не одустранем од суђења. Хвала Богу! ја сам дочекао промену режима власти, па очекујем од нове власти да суд установи степен кривице окривљених и кривце ових страшних увреда санкционише по закону.

Обраћам се Вама са учтивом молбом да извидите цео овај случај, и преко Ваше службе, оцените подобност судија који још увек суде у дослуху са ДБ и штите криминалце да се слободно крећу и вређају друге невине људе, за рачун безбожника или тако да " намирују" своје умишљене рачуне на штету невиних и честитих граађана.

Ово схватам као обавезу и тест нове власти и Вашег министарства у Србији да се дистанцира од "комунистичке" октроисане "деобе правде" на суду, која је била највећа неправда: отворена заштита криминалаца и жигосање лојалних грађана.

Очекујем Ваш одговор.

Београд, 28. јануара 2001. године

Одани Вам,
Протојерej Др **Жарко Гавриловић**

ОТВОРЕНО ПИСМО
ВЛАДИКЕ ДАМАСКИНА ПАТРИЈАРХУ СРПСКОМ ПАВЛУ

ВАША СВЕТОСТИ , ГОСПОДИНЕ ПАВЛЕ !

“Оче Дамаскине, у име целе Српске Цркве захваљујем вам се што сте се потрудили да се сачува реликвија Пећке Патријаршије од пожара” – Патријарх Герман, 19.03.1981.г.
“Савле, Савле зашто ме гониш” (Дела ап.9,4)
“Медице, сагни те црним”(Лука 4,23)
“Оче Марко, ја за љубав не знам” (Пререн 60-их, 20. века)
“Желим да ме Владика Павле опева” – почивши Владика Доментијан Павловић, епископ Врањски

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ СРПСКЕ ПРВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ О БИВШЕМ ЕПИСКОПУ ДАМАСКИНУ ДАВИДОВИЋУ

Интернет Вести СПЦ 12. Јануара 2005. године

Поводом јављања оних дана средствима јавног информисања бившег Епископа западноевропског Дамаскина, у коме се истя представља као Епископ, обавештавамо јавност да је именовани Дамаскин Давидовић, кажњен одузимањем епископског и монашког чина од стране проширеног Светог Архијерејског Синода Српске Православне Цркве 19. новембра 2003. године (Акбр.4/зап.15 од 18/5 новембра 2003. године).

Казна је потврђена и одлуком Светог Архијерејског Сабора, Акбр. 80/зап. 136 од 19/6. маја 2004. године.

Том пресудом истя је брисан са листе Епископа Српске Православне Цркве.

Дамаскин Давидовић је лишен епископског чина због свог немањовског деловања, гажења одлука Светог Архијерејског Сабора и Светог Архијерејског Синода, клеветања Патријарха, отпадништва од своје Цркве и преступања канонских прописа.

КАКО ЈЕ СВЕ ПОЧЕЛО

С обзиром да из Вашег саопштења објављеног на Интернет страници Српске Цркве није јасно прекомпарирано који су моји "преступи" и шта ми се замера, сматрам да је потребно да се верници Српске Цркве, српски народ и сви остали који су заинтересовани ближе упознају са мојим деловањем и нашим неслагањем. Због овога јавно износим у чему се Ви и ја нисмо слагали.

Морам признати, Ваша Светости, да сте ме ставили у веома неугодан положај да одговарам на текст који "виси у ваздуху" како би рекао Владика Артемије, без Вашег потписа, а то је, тобож, званична одлука Свештеног Синода. Ви никади и нигде нисте навели образложење све одлуке , која се односи на мене.

Желим да људи сазнају у чему је суштина проблема и кад је све почело. А почело је када сам желео да као очевидац кажем истину о пожару у Пећкој Патријаршији 1981.г. али уместо подршке, дао ми због чега другог, а ово бар у мне истине и правде, стављен сам на црну листу као неко ко подрива братство и јединство. Затварајући ми уста државни апарат је заштитио злочинце, али ни несрећу свих нас цркавни врх је стао уз државне власти штитећи "братство и јединство", па сам тако остао усамљен у тој борби са Удбом. Ваша Светости, морам да кажем да сам тих дана после преживљеног шока подносиоци захтев за одмор од 10 дана био на најружнији могући начин одбијен лично од Вас, а очевидац целог догађаја био је тадашњи професор, садашња владика Атанасије Јефтић.

Године 1988. изразио сам жељу да за стално одем у манастир Хиландар. Испоставило се да о томе не одлучујем ни ја, ни црква, већ УДБА преко верске комисије. На разговору у верској комисији одбио сам захтев Удбе да ми Хиландар одем као њихов полицајац.

Онет неко из цркве више хтео, или није имао храбрости да стане уз мене са од мог одласка на Хиландар као свештеног лица, није било вишта.. И тако, сво дивак добросо у ситуацију да су комунисти и њихови послушници поразили у држави, али изгледа не и у Српској Православној Цркви. Стечене комунистичке навике и поступци се могу и даље. Наметнути послушници и климоглавци онет напредују, ја чак и кад су заслуге, а редовно и најквалитетнији свештеници се прогоне. Но, вратимо се на поменуто Саопштење за јавност СПЦ.

ПОДРШКА ЕПИСКОПУ АРТЕМИЈУ

Следујући речима св. Ап. Павла, Ваша Светости, ("за све благодарите" 1. Тимотеју 3,15) и ја вам се на првом месту захваљујем што ми тако изненада дадосте толики публицитет, што ме тако изненади привржености за стуб српског обездањујућа васиљем Српском Народу у Отачаству и расејању, посредством интернета и мас-медија неке ваше одлуке од пре годину-две дана, некако стидљиво и као све изузетно их из нафталина. Уистину, не знам чему служи службени лист Српске Православне Цркве "ГЛАСНИК", који издаје Ваш Свештени Синод, и у којем о мени, или пак против мене ништа не објависте за последњих 10-ак година?! (Бар мени до данас није познато да је на што објављено).

И сада, да не дадем своју ЈАВНУ ПОДРШКУ ЕПИСКОПУ РАШКО-ПРИЗРЕНСКОМ АРТЕМИЈУ у овом спору између вас и њега око подизања и повлачења тужбе против четири европске државе, ви ту своју одлуку неканоног ПРОШИРЕНОГ СИНОДА не би још обнародовали. Просто не знам зашто се стидите тих и таквих својих "изузетних" одлука?! Зар не би било поштеније са наше стране да све то ОДМАХ ОБЈАВИТЕ, ударитe "на сва звона", па свађало се то некоме или не, а "ви само радите свој посао", како рече св. Вукашин из Клепаца српским злотворима и злочинцима. Ево и комплетног текста моје подршке Епископу Артемију:

РЕАГОВАЊЕ - ЛИЧНИ СТАВ: ЈАВНА ПОДРШКА ЕПИСКОПУ АРТЕМИЈУ

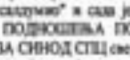
Износим своју ЈАВНУ ПОДРШКУ Епископу АРТЕМИЈУ поводом вештог кривог НЕОДУСТАЈАЊА ОД ПОДНЕТЕ ТУЖБЕ Међународном суду у Стразбуру. Колико се сећам, кад је Епископ Артемије подносио поменуту ТУЖБУ рекао је да је то спао и мишљење Синода Српске цркве, и да је њему предложено да он као надлежни српски архијерej поднесе тужбу. Закључујем је да је Синод СПЦ прво исти "прескалуњао" и сада је одједном ПРОТИВ ПОДНОШЕЊА ПОМЕНУТЕ ТУЖБЕ. ЗА СИНОД СПЦ све је могуће, јер се не пече на овој ватри на којој се стално пече Епископ Артемије са својим свештенством, монаштвом и верним Српским народом на Косову и Метохији. Синод СПЦ треба да се ЗАСТИДИ таквог својег одлука, као Председник Синода - Патријарх ПАВЛЕ и чланови Синода - митрополити и епископи, бар мало имају савести.

Ко је тај ТОЛИКО МОЋАН, ко је могао да утиче на Синод СПЦ да промени(у) своју раније одлуку?! За кога ради Синод СПЦ, за чије стране интересе?! У овом случају, тај и такав Синод СПЦ много је подбацио! Драги брате Артемије, сто посто си у праву и не посустај у својој праведној борби, а знам да ти вајтеже пада кад су против тебе твоја браћа у Христу" - Патријарх ПАВЛЕ и Синод СП Цркве. Онај ко најгрубо заборавља и прељутује 16.март 1981. и безумно прогони спасиоца људства и ревносне Пећке Патријаршије, по Божијем допуштењу, доживео је 17. март 2004. на Косову и Метохији!

Срећна ти Нова 2005. година милошћу Господњу.

Твој брат у Христу - епископ Дачански Давидовић (б.западноморски).

На празник Светих 14.000 младенаца Витлејемских, 11.јануара 2005.г.

Познато је да Српска Црква има своја Кривична правила која су НЕКАНОНИЧНА, по мишљењу многих стручних људи и теолога . Да сте ми судили по тим Правилима, извели би који је члан и који параграф примењен. Да би мира јавност разумела шта се подразумева под тим НЕКАНОНИЧНА, желим да објасним. До потписала тих КРИВИЧНИХ ПРАВИЛА СРПСКЕ ЦРКВЕ, за Васељенско Православље, на основу Одлука Светих Апостола, Светог Васељенских и Помесних Сабора, Светих Отаца итд. увек је важило: АКО ЂАКОН, СВЕШТЕНИК ИЛИ ЕПИСКОП УРАДЕ ТО И ТО... СЛЕДУЈЕ ИМ ТО И ТО...

У Кривичном правилима Српске Цркве речено је:

АКО ЂАКОН И СВЕШТЕНИК УРАДЕ ТО И ТО... СЛЕДУЈЕ ИМ ТО И ТО...

Бар мени до данас није познато да сте та Кривична правила промениле и кратили им каноничност. Такође не наводите ни једно правило из одлука Светих Отаца и Светих Сабора које сам, по Вама, ја прекршио, а не види се ни да сте против моје повређене части правно-судски поступак да бих ја сазнао који је бивши брат-Архијереј мој цилаг.

И ваша одлука обрнљена у интернет мостиви СПЦ је неканонична. Ви би, Ваша Светости, требали да знате да у

званичном уставу Српске православне цркве нигде не постоји тело под именом "прошарски синод", па сходно томе одлуку овог непостојећег тела не може ни да потврди Архијерејски сабор СПЦ!

Ви међутим користите за "неканонско деловање", а ви сами, Ваша Светости, не наводите ни Кривичка правила нити каноне које сам, ја тобож, прекршио, те из тог разлога, на почетку свог писма наводим реч из Светог писма "Лекару, излечи се сам" (Лука.)

Према томе, ова одлука је за мене ништавна и не обавезује ме. Ово што ми кисте дали - владичански чин - не чините и немате никакво морално право ни да ми одузимате. Очигледно је кроз овај мој пример колико сте искрено и објективно приступили процесу помирења и елиминисања тзв. Америчког раскола. Уместо сте говорили и цитирали Апостола Павла: "Небеско ваше, него Вас" да би се после 15-так година показала истина да вас је интересовала само материјална страна тзв. раскалничке стране, а да искрено не прихватате ни њихове вернике као ни њиховог јединог живог владику (Данилина).

АМЕРИЧКИ "РАСКОЛ" -1963.г.

Титовом наредбом крајем 1963.г. први пут у историји цркве рашчињен је један владика. Био је то Владика Дионисије Милићевић, због тога што је организовао демонстрације приликом Титове посете Америци. Већина верника његовог сабора није прихватила наредбу комунистичког диктатора и стали су уз свога Владику. Кренули су буквално од нуле јер су цркве и манастири изграђени њиховим рукама остали у рукама титових послушника. Српска Православна Црква је те 1963. на жалост, стала уз Тита и тако свесно направила раскол. У међувремену слезбеници Владике Дионисија или како их Ви зовете "расколници", сатрудише преко 50 цркава и манастира, и падом комунизма у отаџбини кренуше са иницијативом о помирењу и уједињењу. И уместо да их прихватите и да им се извините за неправду и исправите ту историјску грешку. Ви сте окрећете напорице и постависте се према њима као према грешницима који нису послушали "апшет друга Тита." Не изненађујте се Дионисијевом слезбеништву и не признајући грешку из 1963. године и прогонећи мене показали сте да би сте Ви, чак, и дан данас, урадили исто као што је урађено 1963. г.

Што друго да кажем него, пред лажима сремета, а пред Богом грехота!

НАВОДНО НЕКАНОНСКО ДЕЛОВАЊЕ

Архијерејима са којима сам ја као ми замерате, стицајем околности био у контакту, Митрополит Амфилохије Радовић, а можда и други, у преписци обраћају се речима "Ваше Блаженство, Ваше Високопреосвештенство, драги брате у Христу, Митрополите ...", а док је Митрополит Амфилохије таворећи стални члан тог Вашег "ротационог" Свештеног Синода, сада одједном, тај Митрополит постаје нико и ништа. Значи, кад Митрополит Амфилохије треба да нам нову материјалну корист, (реч је о продаји његових књига у Торонту) онда су сви канонички, а кад се Владика Доманин са њим види, онда се у Прошарском Синоду расправља о тобож "неканонском деловању" Владике Доманина.

"ГАЂЕЊЕ" ОДЛУКА СВ. СИНОДА

Што се тиче Ваше оптужбе да ја "газим одлуке Свештног Сабора и Синода", не сећам се одлука које сте Ви мени доставили, а које сам ја "погазио". Једино се сећам да ми је у Патријаршији, на моје вишеструко упорно инсистирање да Одлуку једног дана добијем , та тада да сам потписао и правио Одлуку о мојој плати. И кад сам потписао Одлуку речено ми је да ретроактивно, од дана доношења Одлуке не могу добити плату, већ од дана потписивања. Такође сам чуо од пријатеља да сте донели неку Одлуку да треба, када по систему Узбе и "комуниста-безбожника" да стално живим у Патријаршији, као да је Патријаршија Централни Затвор.

Исто тако, док сам седео с Вама у Сабору донели сте одлуку да Вам штампати моју књигу "Парнезијник" која је годинама лежала у мојој фиоци у Патријаршији. Одлуку сте донели, али видим да од штампања "Парнезијника" нема ништа. Бадо би поштено да ми тај рукопис вратите на приложену адресу или ме обавестите коме да се јавим да подигнем рукопис, јер не бих желео да тај мој труд сутра буде објављен под туђим именом како се већ и догађало.

КЛЕВЕТАЊЕ ПАТРИЈАРХА

Ваша Светости, што се тиче мојега побожног клеветања Патријарха не могу конкретно да се сетим шта ми се тамо јер сам изнесено само чињенице, а истовремено су и други на то указивали и писали Вом отворена писма (нпр Владика Артемије, др. Владин Батић, Владика Лонгин, један ваш београдски свештеник и други). Није ми јасно у чему је моје клеветање Ваше личности, ако сте Ви давно са својом пратњом, као "светац, који хода" на већ три године непостојећи 29 новембар, били на пријему код тадашњег председника Југославије Слободана Милошевића, а о чему су сва средства информисања (тв, радио, новине) кадутчко и нашироко обавестила нашу и светску јавност. Опште је мишљење, а и моје јавно изнето и у кратуљачком Погледима објављено, да је то Ваш потпун промашај. Сам Митополит Амфилохије, тобож брановећи Вас, још дубље Вас је гурнуо у глиб својом изјавом: "Патријарх Српски није знао на који празник иде". По мојој процени сваки комунтар је сувишан. Ако сте мислили на неку другу клевету, требало је да јасно кажете до бих и ја могао да изнесем свој став о томе. Ваша Светости, изгледа да је добронамерна критика патријарха или како ви кажете "клеветање патријарха" највећи могући грех и да то потире сво остало као што су нпр. одлност цркви, вери и Богу, испуњавање Божијих и правних заповести, родољубље, свесловаље и служење Богу и Српском народу од најранијег младости. Међутим, кад сте ме већ позвали, користим прилику да Вас подсетим на неколико догађаја из прошлости који јасно показују Ваше право лице и Ваш крајње непријатељски однос према мени, односно, Ваше клеветање мене, (што се не може никако сматрити као

добронамерна критика), док сам био професор Призренске Богословије.

ВАША "ЗАХВАЛНОСТ" МЕНИ

Никако не могу да разумем да сте после пожара у Пећкој Патријаршији 16. марта 1981.г. када сте учествовали на Редовном Заседању Светог Архијерејског Сабора, пред тадашњим Патријархом Српским, блаженопочившим Германом, и свим Архијерејима Српске Цркве рекли: "После пожара у Пећкој Патријаршији над оца Данилова се нешто откачило". Нажалост, за ту Вашу изјаву чуо сам тек 1988.г. када сам се обрео у Немачкој код Владике Лавронтија. По закључку Сабора такву вашу констатацију Владика Лавронтије је испричао свим својим свештеницима па је тако то дошло и до мене... Што је много - много је, па макар то долазило и од тадашњег Владике Равноекперонског тј. од Вас да ми на такав крајње груб и нељудски начин изразите захвалност за моју надљудску жртву за гашење подметнутог пожара у Пећкој Патријаршији и спасавање људства и манастирске ризнице, где је вековима сакупљано и чувано наше црквено и национално благо – икоие, св. Сасуди, одежде, старе рукописне и штампане црквене књиге, поготову што ви често читате и користите те старе рукописе и књиге. Сетите се да сте тог страшног дана пошли кроз Пећ и отишли у манастир Високе Дечане ради обиласка у смојој епархији. Сада је можда тешко да ја вас упитам: Кад сте устоличавани у Пећкој Патријаршији у древни трон св. Архиепископа и Патријарха српских маја 1994.г. – да ли вас је икада гризла савест што нисте нашли за сходно да обавезно завршите код сте већ пролазили кроз Пећ истог дана кад је подметнут пожар или увече истог дана у Високим Дечанима када сте, наводно, први пут чули о пожару, да бар као човек, као Србин, а да и не говоримо као духовни отац и епископ Равноекперонски, да одете и утешите речи упуте пострадалом сестринству на челу са Игуманијом Фекронијом и изнемоглом окупљеном српском народу. Пошто је пожар стално минимизирали потребно је рећи да је тада по први пут у смојој дугој историји људство манастира било принуђено да тражи прекобишће изван манастира по српским кућама у Пећи.

ОМАЛОВАЖАВАЊЕ ЈАСЕНОВАЧКИХ ЖРТАВА

Морам да кажем да сте ме 4. септембра 1994. г. много разочарали, јер се тог дана навршило десет година од освећења новоподигнуте српске цркве на највећем српском стратишту Јасеновцу. Ви као рођени Славонац, Свети Синод и Српска Црква сте тога дана потпуно затајили. Пред изасланика Синода, Владике Хризостома (Бакалског), надлежног Архијереја славонског Лукијана и мене било је још неколико свештеника и велики број Срба и Српкиња из околине Јасеновца са многотомом деце. Тада није било потребно да се иде у пратњи транспортера. Изашло се слободно коридором према Бања Луци, а не као кад сте у пратњи транспортера пошли у Даљ и устоличили новог владику осечко-пољског Лукијана. И зар је "клевета Патријарха" ако му се укаже на то да му је тога дана било место у Јасеновцу, а такође и већини српских владика, свештеника и ђакона па да буде свечано и достојанствено као на освећењу саме мученичке цркве 1984.г. Ништа тога дана није смело да Вам буде веће од Јасеновца – највећег српског града под земљом у вековима српском земљама. Омаловажили сте, тим гестом, и вишедеценијску борбу Срба из целог света, да та мученичка црква буде подигнута и хвала Богу, и освећена. Исто тако, пре неколико година престао је да постоји празник у календару 750.000 јасеновачких мученика, што је годинама било отечено у календару. Међутим, када су Срби из дијаспоре на то указивали архијерејима из Отаџбине, приликом њихових посета Србима у дијаспори, нажалост одговарали су им, вероватно по Вашем благослову, крајње необично, да је направљена "штампарска грешка". Међутим када су вам Срби из Аустралије, Енглеске Новозеланчанке, некада Слободне Српске Цркве, најупорније тражили објашњење за "тај пропуст штампарије", добили су одговор Синода, тачније САБОРА који гласи: "усвојити предлог Његовог Преосвештенства Епископа Никанора и одобрити да се у календар Српске Православне Цркве за Аустралију и Нови Зеланд, под 13 септембром/ 31 августом, унесе празник јасеновачких новомученика". ((Сенбр. 2720/1465 од 25 новембра, 2003).

Ваша Светости, одговорите васељеном српском народу у отаџбини и расејању на питање : Чије су Јасеновачке жртве? Ко сме да намањује стотинама хиљада јасеновачких новомученика? Који "Свети Синод" под вашим председништвом? Злотворе српског народа до данашњег злоупотребљавају и умањују број жртава до мизерних 40, 60 или 80 хиљада. Таквим неподобштавањем великих жртава Јасеновачких мученика Ви сте се ставили на страну српских злочинаца и злочинаца! Ваша Светости, а већ је са осталих 39 епархија? Зар ове не треба да тиају и да обележавају празник јасеновачких мученика? Зар ову одлуку нису донели 40 владика под Вашим председништвом? И то је одлука најнижег тела у Српској цркви- Светог архијерејског Сабора?! Да ли сте Ви свесни какве једне одлуке доносите?! Овог Вете рећи да клевећам Патријарха српског и Сабор.

Ви, и ваш "Свети Синод" треба да горите на српском пламеном и национално жртвеному као најупрамија смећа од чистог воска, а не да правите такве

непростиве и незаборавне пропусте. Сказано. Ви Вете рећи да Вете одговарити Господу Богу, а ви као Патријарх и чланови вашег "прошировног Синода", али до тог вашег одговора пред судом Божијим, дабо Вемо у ситуацији да Ве се због - нуклавица и издајица српског рода, православља и светосавља нажалост, заметнути српски траг не само на Косову и Метохији већ и осталом вековном српском земљама.

НИН-ов "БОЖИЋНИ ПОРТРЕТ – ПАТРИЈАРХ ПАВЛЕ"

Морам да кажем да ми смета кад новинари пишу о Вама тј. о Српском Патријарху Павлу на начин који није у духу православља, а посебно ми смета кад ви прихватите такве чланке и интервјуе који прикажују и Вас и Патријарха на један ружан и искривљен начин. Тако у божићном портрету 1000-а три ствари падају у очи сваком читаоцу и сваком вернику Српске Цркве.

ПРВО, Када сте први пут као Патријарх Српски посетили Америку НИН је са поносом објавио како је неки штит

америчке FBI наводно видечки Вас позвао Вас овоме. Још никада и нигде нисте одрекли на једну такву изјаву, као ни све претходне од стране новинара и страначких лидера да сте "човек светаца који хода по земљи". Уместо што су вас на тај накарадан начин покушали да направе сексуси (за тај неки њихо други да нам проглашава своје него агенти FBI), можда би ви било боље да су вас питали: Зашто је Патријарх нашао за пријем на недостојећи 29. Новембар? Зашто не иде да посети запаљену српску царску лавру Хиландар на Светој Гори? Зашто већ месецима не иде на Косово и Метохију да обиђе и посети запаљене и опустошене српске цркве и манастире у мартовском погрому прошле 2004. године? Зашто не иде и не хита на свечарски јубилејни пријатељ Јасеновачких мученицима, на десетогодишњицу освећења Јасеновачке цркве? итд.

ДРУГО, Новембар НИН-а је изнуђао у главни наслов Вашу изјаву да волите математику и физику и да се тиме бавите у слободном времену. Ваша Светости, да ли Ви тиме дајете подстрек српској деци и омладини да и они такође математику и физику, а истовремено знате да је најпре дозвољено да се вероучку предаје у школама у отаџбини, нашим градовима и селима? Тиме Ви српску омладину- српску будућност, не лишите оним духовним и националним вредностима што је Ваша највећа дужност и позив – Христовљем, Православљем, Светосављем и светосавским здравим национализмом и родољубљем, попут св. Владике Николаја Велимировића, Преподобног Авв. Јустина Поповића и великог патријарха српског Варнаве Росића, исповедника – мученика владике хвостанског Варнаве Настића и многих других. Као разумети Ваше хвалисање да сте преко године имали једницу из вероучке, а на крају године нпак добијали двојку и да ли је то Ваша прича подстрек српској деци како да се односе према вероучци и како да одговарају на своје обавезе у животу и раду?!

ТРЕЋЕ, Ваша изјава да Вести кад умрете најрадије срести своју тетку (која вас је одгајила уместо мајке), па онда све остале - звучи неприродно, јер тетка је тетка, а мајка је мајка. Нпак, са видика вечности предност ће засигурно имати они што сте их за свога овоземаљског живота проговили, а којима сте скоро свима стали чело-гласе и обавили онело лицемерно покајућући да сте их волели!

- Јерофанова Марка Видишкога, парохијалне – професора Призренске Богословије коме сте вар мисији пред његову смрт после крвоге распрасе на питање: ова Марка: "Па, добро прокоцкасмо, где је ту хришћанска љубав?"- ви хистерично одговорили: "Оче Марко ја за љубав не знам!"

-Епископа тимочког Милутина Стојадиновића;

-Игумању Грачаничку Татјану;

-Епископа аранђеловачког Доментијана Павловића који вам је пред многим архијерејима, пред своју трагичну смрт на аутопуту Београд-Ниш, три пута поновио: "Желим да ме Владика Павле опева". Свакако, после сваког предосећаја своје смрти и "гласа одозго" отишли сте и њему на опело. Али, то што сви ови примери нису кушњи у вашу успаваку савест и покренули вас на неку промену у вашем животу, само показује да сте ви умрлима без икакве љубави, како сте и сами признали оцу Марку да Ви за љубав не знате.

Свети Апостол Павле, чије име носите и на кога се често позивате, каже: "Ако језике човечије и анђеоске говорим, а љубави немам, онда сам као звоно које јечи или кимбал који звечи...А сад остаје вера, нада, љубав, ово троје, али од њих највећа је љубав. (Прва Коринћанима 13,1.13). Као што видите, Ваша Светости, једна је ствар проводити овај цитат са страног на српски језик, а друга је ствар - остварити ту заповест великог Апостола Павла у свом овоземаљском животу!

УДБА, ВЛАСТОДРШЦИ И ЦР(К)ВЕНЕ ВЛАДИКЕ

Ваша Светости, симптоматично је да Ви својим таквим закоченим ставом, без љубави, негативно зрачите и на своје окружење, које и несвесно имитира свога врховног старешину. Ја у свом интервју, објављеном у "ГРАЧАНИЧАРУ"-у у октобарском броју из 2002.г., између осталог изнео мишљење архијерејског синода Српске Православне Цркве да је УДБА "програзла" и који је не Вашом вољом и "волом Светога Духа" (Дела ап. 15.28) постао епископ Српске цркве. Они који су се осетили противним, слично Вама почели су да ми се смете на крајње другим и недоличан и нехришћански начин, проносећи вести о мојој народној и свештеничкој да сам ја већ покојник, тј да сам умро!? И они, као и Ви се сада уверавате да нисам покојник. На жалост, прва је ту вест међу народом пронео владика жички Хризостом Столић, а Ви знате да је Хризостома "програзио" Драгиша Драгојловић, дакле и без Вас. Бог нека прости, и без Светога Духа, а о чему сте после Хризостомовог избора имали праву расправу у збормици са професорима Призренске Богословије који су упорно тврдили да ни је Драгиша Драгојловић у професорској зборници приликом његове посете, док сте Ви били на путу за Београд, рекао да ће Хризостом бити изабран за епископа тог године. Тог истог Хризостома кога су изабрали безбожници, а Ви га устоличили на светосавској катедри у Светој Жички, нимало не грижи савест што је на такав начин постао епископ Српске Цркве, већ је по узгледу на Вас. Ваша Светости, нечесо да се одиоси према мени на такво иидје и бедан начин.

На крају, Ваша Светости, Ви знате да је мене за Епископа изабрао Српски народ, а хиротонисали ме у манастиру Новој Грачаници 22. јула 1990. године, поводом Митрополит Иринеј и Епископ Василије – Бог душе нека им прости! Мени је част што сам изабран од родољубивог Српског народа, чистите националне српске емиграције, верника и задужбинара Слободне Српске Цркве – Новограчаничке Митрополије, а не од стране "мудрика овога света" или комунистичких безбожника. Ви добро знате какоме у којима пише: "Ако ко патријарх, митрополит, епископ, свештеник и ђакон – демонску овог чинова уз помоћ властодржаца и чобинка овога света - да буду разочарани, као и они који су их рукополагали у те чинове." Као што видите, Ваша Светости, имате пуне руке посла...

Јавна је тајна да међу епископима има и настранних, а не сметају Вам ни Епископи као што су:

- Фидарет са великим списком грехова, од склоности разним порокима па до јавног величања Слободана Милошевића, ДУЛ-а и младих социјалиста, а један од бисера је звоњење Шешељу приликом његовог доласка у Мелбурну, како се тад да се звони само кад долази цар, краљ или патријарх.
- Иринеј Нишки коме је под носом изгорела Саборна Црква у Нишу, вечити члан Вашег ротационог Синода

• Лавреитије који се чекали да је смрт свештеника водио на покољење римском папи и стотинчином пробу у Загребу, а пут су плаћали домаћини.

• Митрополит Амфилохије који је устоличио Лонгина у манастиру Новој Грачаници и конс је Лонгин без одобрења Епирхијског савета "позајмио" 240.000 америчких долара Епирхијског новца , (који ту суму умањују на 180.000 $), а мултират послао "неке силне књиге" за које амерички Срби уопште нису били заинтересовани, па су Црквено-школске општине све вратиле у Манастир где су проклте због проширивања чтраде манастира Нове Грачанице. Који српски домаћин дозволиће да му манастирске чтраде проширивају?

Не знам колико је морално и на свом месту вад Митрополит Амфилохије изјави." При манастиру Грачаници постоји Богословски фонд који је намењен фонд за стипендирање и помагање свештеничког подмлатка. Уопште није важно где ће тај фонд бити употребљен: да ли у Америци, Црној Гори или негде другде." Другим речима, то може да се тумачи безбожничко-комунистички: Тај новац је потребан нама у Црној Гори за нашу Богословију, а ви који сте у Америци тај новац скупљали не морате да водите бригу о том новцу,, важно је да смо ми живи и здравити. Где је ту Амфилохијева вера? Где је морал, и где су канони?

• Лонгин, кога сте послали да очишћава, осрамотио и обесветио манастир Нову Грачаницу (да се полако грошкари путују и узнемирава са ушћење гомиле колико му се прохте, а манастирске чтраде проширивају?) и да још више продуби раздор и подели међу старом национално-литијском српском емиграцијом конституцију ако исконечи и неправедан нови Устав. За све што Лонгин ради крив сте Ви и Ваш високопреосвећени Митрополит Амфилохије Радовић.

Да ли се то ви углед на Вас, Ваша Светости који сте у својству администратора Новогрчаничке Митрополије себи, нашој домаћинској одобрили да узмете око 140.000 долара да штампате своју "чувену трилогију", о чему постоје и белешка на почетку Ваше прве књиге.

МЕМОРАНДУМ

Непосредно пре објављивања овог отвореног писма у жижи јавности је "Меморандум о разумевању". Зато не изненађује што нисте потписали и ни конституисали надзорног српског Рашко-Призренског Артемија који било него другог из мученичке спорхије, када је најлогичније било да седишту "прогнаног свода" одредите на Косову у манастиру старој Грачаници, Високим Дечанима или Пећкој Патријаршији. Оваквим својим поступком тј. покушавајући да решите проблем "даљинским управљачем" из Београда, жалите нарушу имена који више светиње на Косову и Метохији – живопису српску културну баштину - називају локалном косовском, европском, светском или чак византијском културном баштином тј. назваће је свакаквим другим именом само не српском. Ваша Светости, зар не примећујете колико дрско и без икаке осећаја звуча изјава Вашег митрополита Амфилохија који прети смрћу "брату у Христу" Артемију да ако тобе да остане српском рашко-призренски и у саставу Пећке патријаршије, мири да служи Синод.

Ваша Светости, у Св. Писму пише: "Диван је Бог у светима својим (и из обичајима људским). Остављање људи славу Божију и вечну заволеше славу људску и славу земаљску" Тако и Српска патријаршија на чијем сте челу, признајући "римске сробрњиће"- ан $100.000 које кришом довезе у Београд ваши ученик великог Аве Јустина Поповића Амфилохије Радовић, жртвовасте једно стотине хиљада далековечних мученика, које **жртве никада не заслужиће, а које и дан данас траже обештећење**, како би рекао професор Живановић, истраживач геноцида светског гласа.

Ваша Светости, ја сам оно рекох и душу своју спасох, како Ви нисте обичај да говорите. Многи не сматрамо да, после свега тробе да Вас осломљавам са Ваше Осветољубивости, али ја то нећу, већ сс молим Господу Богу за Вас, и препоручујем себе Вашим молитвама.

Пред Васкрс, 2005 г.

Мелхиседек Божјом српски православни епископ Дамаскин Давидовић
(В западноевропски).

230 Glebemount Ave.
Toronto, ON, M4C 3T4
Canada
E-mail: bishopddd@hotmail.com

Косара Гавриловић
КОСОВО И МЕТОХИЈА У ДАНАШЊОЈ СРБИЈИ
(предавање)

Пре него што почнем да говорим о Косову и Метохији у данашњој Србији желим да се захвалим оцу Виктору што ми је допустио да са вама поделим моје утиске о Косову и Метохији а свима вама што сте остали после литургије само да бисте чули оно што имам да кажем.Замолила бих вас да овом приликом имате на уму следеће:

1. Не налазим се пред вама као било чији представник. Говорим само у своје име. Говорим као неко ко је провео годину и по дана у манастиру Грачаница на Косову, посвећеном Покрову Пресвете Богородице. Чињеница да тамо живим и радим као преводилац Његовог Преосвештенства Владике Артемија, епископа Рашко-призренске и косовско-метохијске епархије, не значи да вам се обраћам у његово име. Говорим без његовог допуштења и знања, јер, по мом одласку из манастира на овај пут, ни он ни ја нисмо знали да ће до ове прилике доћи. По мом доласку овамо, међутим, једва да је било дана а да ме неко није упитао: "Како је на Косову?" И сваки пут када би ме то питали, одговарала сам истим речима: "Стање на Косову и Метохији је лоше и биће горе". И сваки пут када бих изговорила те речи, бивало ми је све јасније колико је тамошње стање доиста страшно. Зато сам одлучила да вам о томе говорим и да Владичин благослов затражим накнадно, надајући се да ће ми опростити овај грех самоволје.

2. Ако говорим о нечему као о чињеници, то значи да сам се у то лично уверила или то непосредно чула од врло поузданих особа. Но морамо имати на уму да живимо у несавршеном свету у коме чак и најпоузданије особе могу да погреше.

3. Уколико изоставим нешто што вас занима, можете после мог излагања поставити питање или сами рећи оно што сматрате важним.

4. И, као последње, морам вас упозорити да ће оно што имам да кажем бити веома непријатно. Непријатно за Русе, још непријатније за Американце, а најнепријатније за овдашње Србе. Али вас преклињем да не саслушате до краја. Саслушајте ме зарад сопственог добра, јер се ово једнако тиче вас колико и нас. Не тражим помоћ. Нама нико не може помоћи. Сада нас само Бог може спасити.

Пошто сте чули ово упозорење вероватно ћете закључити да су, по моме, Срби главни кривци за катастрофалну ситуацију у којој се Србија данас налази. И бићете у праву: ми смо главни узрок наше муке. То, међутим, не значи да нас Албанци не убијају. Убијају нас сваког дана, и сваког дана чине живот још неиздрживијим. Са сваким новим јутром на Косову и Метохији има мање Срба. Ми полако нестајемо са Косова и Метохије. Али то није ништа ново. То вам је већ добро познато.То такође не значи и да су Запад у целини, и Америка посебно, лишени кривице за ову катастрофу. У случају Србије они су одиграли врло прљаву улогу. Понашање Америке према Србији било је неморално, нечасно и у супротности са њеним сопственим и међународним законима, и њеним интересима. Али о томе данас не желим да говорим јер Албанци, Западна Европа и Америка ни приближно нису оно што данас у нашим животима има највећи значај. Изрека која каже "Сучили смо се са непријатељем и он је ми сами" у потпуности се може применити на нас.

Данас желим да говорим о новој опасности која прети вама колико и нама, желећи да кажем да ћете се, уколико то не схватите данас, или сутра, или за месец-два – у сваком случају врло скоро – пробудити једног јутра и открити да је ова страшна несрећа и ваша, не само наша. А сада да се окренемо Косову и Метохији у данашњој Србији и Србији уопште – не зато што су Косово и Метохија неотуђиви део Србије – не зато што су "срце и колевка Србије", не зато што су света српска земља. Они то, наравно, јесу, али то није оно најважније. Најважније је да све што се данас догађа у Србији није само повезано са Косовом и Метохијом већ се тиме и одређује. Све што се збива на Косову и Метохији

директно зависи од владе земље у којој се те области налазе, а то је Србија. А оно што се данас збива са Православљем у Србији нерасхидиво је повезано са Православљем широм света.

Шта могу да вам кажем данас о Србији уопште и о ситуацији на Косову и Метохији посебно? Да ли је могуће говорити о данашњици а не рећи бар неколико речи о јучерашњици или давнијим временима? Ви већ знате да је прича о Србији прича о непрекидним, или непрекидно понављаним, поделама. То је прича о расрпама и судбоносним унутрашњим сукобима. Узгред, пре седамдесетак година, када сам била у нижим разредима гимназије и тек почињала да учим српску историју, уз сваку лекцију непрестано се понављала једна реч. Нико од нас ђака није тада знао шта она значи, али је звучала мрачно и опако, како је и требало, јер је објашњавала неуспехе и поразе наше ране историје. И мада ми деца нисмо разумели значење израза међусобица, већ тада смо почели схватати да су унутрашњи сукоби проклетство Србије. Али сагледавање узрока нечијих невоља је једно, а њихово искорењивање нешто сасвим друго. Расколи су били и увек ће бити проклетство Србије.

Стога не изненађује да је чак и данас Србија подељена земља. Када помислим на Србију, видим њен симбол – велики крст који дели простор на четири једнака, незаокружена дела, са словом "С" уписаном у сваком од њих. Она представљају апсурдни али сасвим тачан српски мото – *Само слога Србина спасава*, али уместо тих слова ја видим четири сегмента српског друштва раздељена Вертикално, друштво је подељено у 1. државу коју води секуларна влада, 2. цркву која има своју владу, то јест Свети архијерејски сабор и Свети синод. Ова два сегмента јасно су одвојена један од другог. Хоризонтално, друштво је подељено у оне који владају и оне којима се влада. У трећем пољу налазе се неверујући који се подвргавају само секуларној власти. Четврто поље представља вернике, то јест свештенство, монаштво и паству. Но овај последњи сегмент нора се подврћи не само црквеној влади већ и секуларној власти. Тако је одувек било. Данас, међутим, сваки од ова четири сегмента подељен је на још два дела, а они ни у ком случају нису једнаки. Један део, предвођен не само секуларном влашћу већ и црквеном, много је већи, гласнији и моћнији од другог, који ми се чини тако мали да је готово невидљив. Већина је жучно решена да "иде у Европу", док ми, у другом делу, питамо: "Како? Па зар ми нисмо у Европи?" Кад бисмо упитали људе на улици због чега су тако жељни да се придруже Европи, шта очекују да тамо нађу, стекли бисмо утисак да је њихова једина жеља да добију визу и могу да путују. Виза је за Србе постала ново златно теле. Ако бисте их потом упитали шта желе да учине у тој новој обећаној земљи у коју ће та толико жуђена виза да их одведе а која се зове Европска унија, не бисте добили јасан одговор. Не због тога што се људи плаше да кажу шта им заиста лежи на срцу. Не, људи у Србији се више ничега не плаше – и то је застрашујуће. Тај феномен заслужује да се о њему каже више јер је одсуство страха заправо један од највећих и најстрашнијих проблема с којима се Србија данас суочава. Не бисте добили јасан одговор јер га нема. Људи не знају зашто би путовали. Свеједно им је куда иду, свеједно им је шта ће чинити када тамо буду приспели. Мени се чини да они желе да путују да више не би били сами, да се не би осећали усамљеним, одбаченим и напуштеним од свих. Србима је мука од усамљености. Али оно што је трагично је што они изгледа не схватају је да ће, када буду постали део Европске уније, и даље бити усамљени и одбачени као данас јер јеЕвропска унија клуб за одабране, клуб тако ексклузиван да чак ни чланство у њему не гарантује прихватање за равноправног члана. Пољска, Бугарска и Румунија, па чак и Грчка, већ то добро знају. Али Срби су изгледа глуви за њихове огорчене притужбе против «обећане земље». Српски народ посматра с апсолутном равнодушношћу море доказа да се према Бугарима и Румунима Европа понаша као зла маћеха из бајки а не мајка какву су очекивали. Али, ни народи, као ни обични људи, не уче се на туђим грешкама.

А шта је са српском владом? Српска влада вероватно зна зашто тако силно жели да се придружи Европској унији. Она врло артикулисано објашњава зашто Европску унију морамо сматрати Обећаном Земљом и не разуме зашто онај други део, онај мали, безначајан, једва приметни део Србије који је против тога, не верује својој влади. Ми јој не верујемо из много разлога, од којих је први да добро знамо да нас Европска унија

никада неће прихватити. Можемо испунити све услове које нам ЕУ поставља, али она ће стално измишљати неки нови, дотле непоменут, и захтевати да испунимо и њега. Ми то знамо, и влада то зна, али владу није брига. Она се не плаши никаквих нових услова које Европској унији могу пасти напамет. Она очито има своје интересе. Који су ти интереси? Ја то не знам, али сам у великом искушењу да кажем да је наша влада поткупљена.

Сви они који су у проевропском блоку, сви "западњаци" – у влади и изван ње – мисле да су Косово и Метохија највећа препрека на њиховом путу до Европе. Они су чврсто уверени да бисмо, само када би они нестали са лица земље, истог часа били примљени у Европску унију, и да би заједно са Косовом и Метохијом нестале и све наше недаће – економске, политичке, друштвене, духовне и црквене. Можда ћете рећи: "Па не вальда и црквене? Какве везе оне имају са Косовом и Метохијом?" Али уверавам вас да проевропска јавност у Србији сматра да би озбиљни проблеми који данас море нашу Цркву били сместа уклоњени нестанком Косова и Метохије.

Чули сте како помињем поделе у Србији и унутрашње сукобе као проклетство Србије од самог почетка њене историје. Али за разлику од наше данашњице, у српској прошлости постојало је нешто ***недељиво***, нешто што ***никада није изазивало поделе***. То је била Црква. Да, знам. У Цркви је увек било раскола, а у народу јереси. Али Црква је после четрнаестог века, после турске најезде, уништења Српског царства, опстала. Опстала је лишена спољног сјаја, богатих одора и величанствених, златом украшених икона, лишена анђеоског звука својих хорова, али ***лишена и раскола***. Црква је преживела. Сиромашна, прогоњена, сатерана под земљу, преживела је. Чак је ни комунисти нису успели потпуно уништити. Преживела је до краја двадесетог века и онда посрнула.

Као што сам рекла, наша Црква је данас подељена као што је подељена влада и као што је подељен народ. Народ је подељен око таквих питања као што су "Треба ли да се придружимо Европи или не?" или "Треба ли заједно са Европом ићи ка глобализацији или не?" И Црква је подељена око истих питања. Али за Цркву су она нешто сложенија него што су за остали свет. Црква таква питања не може да разматра са чисто економске или геополитичке тачке гледишта. Што се Ње тиче та питања воде читавом низу других која су моралне, духовне, или чисто црквене природе, а које Она мора узети у обзир. Могли бисмо очекивати и од наше владе и од народа, као колективитета и као појединаца, да покушају да одговоре на питања као што је: "***Којој*** Европи толико чезнемо да се придружимо? Оној која назива НАТО бомбардовање Србије, у коме је страдало више од 3.000 цивила, међу којима и мноштво деце, ***хуманитарном интервенцијом***? Или је то Европа која се не усуђује да заштити права својих становника хришћана јер то не би било политички коректно, док истовремено вредно штити верска права муслимана?" Влада, наравно, није обавезна да се брине о духовном животу народа, али Црква јесте. Црква је ***обавезна*** да се брине за духовно спасење својих верника. Ми у Цркви тражимо спасење. Ми у апостолској Цркви тражимо истину. Христос је ученике називао сољу земље. "Ако со обљутави, чим ће се осолити?" (Мат. 5:13) Шта ако српске владике изгубе оно што је њихова главна одлика, оно чиме се одређују? Шта ако су српске владике решиле да се придруже секуларној власти у потра зи за западним вредностима? Шта ако и они желе да се придруже Европи и заједно са Европском унијом пригрле глобализацију? Знају ли они уопште шта "глобализација" значи? Могу ли да нам објасне зашто су они, наши јерарси, тако махнито жељни да се придруже Европи?

Сваки владика има своје разлоге. Неки су похлепни. Неки су неутаживо амбициозни. Има их који се плаше. Страх је изузетно убедљив разлог. Лично знам за двојицу владика које је Стејт Департмент натерао да се потчине уценивши их оптужбом за ратне злочине, тврдећи да америчка влада има необориве доказе за то и да се у било ком тренутку могу наћи у Хагу и бити оптужени као ратни злочинци. Али америчка влада сматрала је кориснијим за Америку, или је то Стејт Департмент сматрао, да они задрже своје положаје и сарађују са Америком. Они су се уплашили и реаговали као кукавице. Остали су на својим положајима и почели да испуњавају налоге Америке.

Негде пред крај рата у Босни, или одмах потом, не сећам се више тачно године,

радила сам као преводилац за једног од њих. Била сам с њим у америчком Конгресу када је оптужен за етничко чишћење. Био је то Владика Атанасије кога сам добро познавала, поштовала и изузетно волела. Знала сам да није крив за оно за шта га оптужују. Знала сам то не зато што сам га познавала и волела, већ због тога што сам му гледала лице и чула глас којим је одговарао, а пре свега због тога што оптужбе нису имале никаквог смисла. Нико нормалан није могао сматрати његова дела – која, узгред, никада није порицао – ичим другим до чиновима храбрости и хуманости. Ниједан суд у свету не би му никада судио – осим, наравно, суда у Хагу. Не знам да ли га Хаг оптужује и за неке друге злочине. Нити знам какве оптужбе би могле бити подигнуте против Митрополита Амфилохија. Не знам ни да ли Стејт Департмент стварно има необориве доказе за наводне злочине ова два јерарха. Не знам и то није важно. Оно што јесте је да су они криви за нешто друго: уплашили су се, и понели се као кукавице.

Плашити се није грех. Свети апостол Петар се уплашио и подао страху, али га то није спречило да чује кукурикање петла. Покајао се и заплакао. Али, Амфилохије и Атанасије нису се само понели као кукавице – они су то и постали. А када су постали кукавице, њих двојица од тројице најстаменијих и највећих бранилаца Православља, православне истине и српског православног народа, постали су и главни заговорници Западне Европе, Америке, њихових вредности, њихових потреба и њихових планова за Нови светски поредак. И, још горе, не само што су сагрешили, већ су сачинили и потпуно нов концепт Цркве, њених догми, целе наше вере, не би ли свој грех оправдали.

И тако се нова јерес појавила у Србији. Истини за вољу, она није била нова. Најпре се пре десетак година појавила у Грчкој, можда и нешто раније. Могло би се рећи да су га у Србији прве приметиле наше старамајке са села. Оне можда не умеју да читају и пишу, али знају литургију наизуст. А литургија је одједном почела да се мења. Најпре су се јавиле једва приметне промене у редоследу службе, па је дошло изостављање, или се то драгим старицама само чинило? Али када је при Великом уласку хору забрањено да са амвона пева *Иже херувими*, нису само сеоске старице приметиле да нешто није у реду. И када се испоставило да исповест више није нужна, свима је постало јасно да ствари стоје прилично лоше. Тада су у Цркви почели озбиљни разговори које је Црква покушала да прикрије. Али, није успела. Људи су знали. Не све, наравно, не сваки детаљ, али неке врло важне, врло тужне и застрашујуће чињенице досплеле су до њих. Сазнали смо на пример да један од владика који није делио његово мишљење, рекао Владици Атанасију: "То што чиниш је против канона", нашта је Атанасије одговорио: "У новој стварности, каноне само мачку о реп". То су речи човека који је до недавно био један од великих српских каноничара, поштован не само као стручњак за канонско право, већ још више као један од његових одважних бранитеља.

И шта је то, могли бисмо упитати, "нова стварност"? Или, како се углавном назива "нова стварност у настајању" или чак "нове стварности", у множини? Зар није отужно и помислити на све те нове стварности? Које су све то "стварности" и колико их је? И докле ће се развијати? И у шта? Не осећате ли како тле испод ваших ногу подрхтава? Зар вам од тога не припада нука? То није измишљотина каквог "лудог научника". То су речи српског владике, јерарха Српске православне цркве у којој хвалимо и славимо Господа који нас је утврдио на стени свога учења. Више не можемо чврсто стајати ни на стени.

Стога је прошле године одлучено да се питање нове јереси стави на дневни ред седнице Архијерејског сабора. О јереси се, наравно, никад није званично говорило као јереси. Називана је "променама" или, ређе, "реформама".

Прошле године људи, или тачније онај једва приметни сегмент друштва који се занима таквим питањима, чекао је са великим интересовањем, чак узбуђењем, на седницу Архијерејског сабора и почетак расправе о јереси. Нисмо били ни узнемирени ни уплашени. Већ смо се радовали победи јер смо знали да ће Владика Атанасије говорити у прилог реформи а да ће каноне бранити један од три велика "А" – како су седамдесетих година прошлог века називали Амфилохија, Атанасија и Артемија. Наша страна уопште није сумњала да ће Владика Артемије победити.

Друга страна се, међутим, вероватно сложила са нашом проценом исхода па је на самом почетку седнице питање јереси скинуто са дневног реда. Исто се поновило и ове године. Питање "промена" стављено је на дневни ред, а потом је, на велику жалост, скинуто. Кажем "на велику жалост", зато што расправа о променама мора водити и расправити о самој јереси, ***отворена*** расправа о том питању будући од суштинске важности за нашу духовну добробит. Нама је апсолутно неопходно да најпре признамо постојање јереси а да затим утврдимо њену суштину у свим појединостима.

Пре годину дана, мало пре сазивања Архијерејског сабора, у једном од својих разговора са монасима Владика Артемије поставио је следеће питање: "Шта мислите, браћо, које је најважније питање с којим се данас суочавамо?" Једногласни одговор био је, наравно, "Косово и Метохија". "Не", одговорио је Владика. "Не Косово и Метохија. ***Косово и Метохија су, уосталом, само комад земље. Најважније питање пред нама је како да заштитимо и спасемо своју веру од јереси."***

Ја овде нећу детаљно анализовати елементе јереси. Само ћу рећи оно што су ми они који та питања познају боље од мене представили као њену срж – њену главну догму. Укратко, ***греха више нема***. Тако сада знамо зашто се нико у Србији ничега не боји и не стиди. Нема греха зато што је Христос својим страдањем на крсту "смрћу згазио смрт" и ослободио нас заувек не само од првобитног греха ***већ и од греха уопште***. Другим речима, у "новој стварности" сви греси су унапред опроштени. То значи да више нема потребе за покајањем. Због чега би се кајали ако нема греха? То значи да исповест више није нужна. Можемо се причешћивати, вероватно стога што се то сматра само симболичним гестом.

"Косово је само комадић земље". Тешко је поверовати да је те речи изговорио најстраственији, најнеуморнији, најнеустрашивији бранитељ Косова и Метохије. Ми који смо у њему видели другог светог ратника Артемија нисмо могли да поверујемо да је он доиста изговорио те речи. Али он их је изговорио, и рекао и више од тога. Ако изгубимо нашу веру, изгубићемо и Косово. Ако сачувамо нашу веру, Бог ће сачувати наше Косово, ако то буде Његова воља. Оним што је рекао Владика Артемије дао је Синоду додатни изговор да га уклони.

Синод већ дуже времена покушава то да учини. Владика је у више наврата оптуживан за финансијске малверзације без икаквих стварних доказа. У јесен 2004. покушали су да га прогласе лудим. Чак су и мене покушали да убеде да је оболео од озбиљне душевне болести. Тада јеромонах а данас Владика Аустралије и Новог Зеланда, Иринеј Добријевић, и Викарни Епископ Теодосије липљански, звали су ме телефоном и тражили да се сретнемо како би ми подробно објаснили душевно стање Владике Артемија. До тог сусрета никада није дошло. Мене нису убедили, а не верујем да су били успешнији ни код других.

Какав облик је узело лудило Владике Артемија? Један од симптома је по њима било његово чврсто одбијање да допусти да ***исти они Албанци који су 17. марта 2004. уништили и тешко оштетили цркве и друге црквене објекте на Косову, укључујући и Владичански двор у Призрену, обнављају уништено***. Могло би се рећи да је његово одбијање, с обзиром на околности, било изразито разумно. Међутим Савет Европе, који је желео да учествује у финансирању пројекта обнове, инсистирао је да тај посао буде поверен албанским извођачима. Пошто је Владика то одбио, Савет Европе се обратио Синоду, и Синод је наложио Владици да потпише Меморандум о обнови цркава и других објеката. Владика Артемије га је потписао, али је одмах повукао потпис. Током наредне четири године он је јавно и жестоко нападао пројекат. У почетку је то било питање принципа: Владика је само сматрао да је неприродно да уништитељи буду обновитељи оног што су уништили. Касније се појавио још један разлог, чисто технички. Оно што су албански извођачи "обновили" почело је да се распада после циглих годину дана. Но без обзира на то, Синод кога је сада предводио Владика Амфилохије, у међувремену већ најпослушнији сарадник Савета Европе и Америке, потписао је Меморандум о прихватању "обновљених" објеката без одобрења Владике Артемија. Према црквеним канонима, међутим, Митрополит нема никаквог права да се меша у послове неке епархије.

Пре неколико месеци, априла или маја 2009, Синод је поставио ултиматум Владици Артемију: до 1. јула он ће или прихватити обновљене цркве и друге епархијске објекте, или бити изведен пред црквени суд због непослушности према Синоду, и других активности које могу водити расколу у Цркви.У штампи су се појавили бројни чланци о овом најновијем сукобу између Митрополита Амфилохија и Владике Артемија. Међу њима је било текстова који су писали стручњаци за канонско право, како клерици тако и лаици, који су били било на нашој страни било на страни Синода, али који су сви били сагласни да Синод нема на шта канонски да се позове и да ће црквени суд ослободити Владику свих оптужби. Сви су били убеђени да ће Владика Артемије одбацити ултиматум.

Нико, међутим, није јавности саопштио једну кључну чињеницу. Нико није поменуо да је црквени суд, *оног часа* када се пред њиме подигне оптужба, каноном обавезан да ослободи владику свих његових дужности и на његово место постави управитеља.

Суђење може потрајати годину или две. Можда чак седам или девет година. Но ма колико суђење трајало, до момента када буде завршено, борба за Косово и Метохију, за очување целине Православља – за све зашта се Владика Артемије борио – била би завршена. И ко би био победник? Владика Артемије потписао је Меморандум о прихватању обновљених цркава и других објеката.

Сви ултиматуми, као и други облици уцене, имају нешто заједничко: никада не иду сами. После првог, неминовно следе други. Тако је било и у овом случају. Други ултиматум уследио је убрзо после првог: Владика се мора преселити у обновљени двор у Призрену. Призрен је стари српски град – престоница Цара Стефана Душана који је владао у 14.веку. Недалеко од Призрена, Цар Душан је подигао величанствени манастир од белог мермера, посвећен Светим Арханђелима. Средином 15. века Турци су почели да га руше а у 16. веку и да одвозе мермер од кога је саздан. Године 1615, мермер је употребљен за грађење велике џамије у Призрену посвећене Синан паши, истом оном који је наредио да се мошти Светог Саве изнесу из Манастира Милешеве, донесу у Београд и спале на Врачару.

(Узгред, када су се Срби вратили у Призрен на крају турске окупације 1912. није им пало напамет да сруше Синан пашину џамију. Тај пример *ante factum* политичке коректности вероватно је био велика грешка.)

У 20-ом веку Албанци су довршили уништење Светих Арханђела. Али, крајем тог века Владика Артемије је поново изградио Манастир. У ствари, Владика га је двапут поново подигао јер су га 17. марта 2004. Албанци спалили до темеља. Сада је Манастир окружен бодљикавом жицом и немачким трупама из састава Кфора. У њему живи пет-шест монаха.

У Призрену се не виде трупе Кфора, јер у граду, с изузетком једног старог Србина, живе само Албанци.

Када је Његово Преосвештенство Иринеј, владика нишки, пренео Владици Артемију налог Синода да се што је могуће пре врати у Призрен, Владика Артемије је упитао: "А ко ће нас тамо штитити"? Одговор је био да тамо заштита неће бити потребна.

И то је тачно. Владици и свима онима које ће повести са собом заштита у Призрену неће требати, будући непотребна јер је немоћућа. Нико их тамо не може заштитити, као што ни 17. марта пре пет година нико није могао заштитити ни његов Двор, ни Цркву Богородице Љевишке, ни Манастир Светих Арханђела, нити српско становништво које је тог дана потпуно нестало из Призрена, осим једног једиког старог Србина.

И тако Синод Српске православне цркве шаље српског владику, Артемија, у мученичство, и то невероватно цинично не покушава ни да сакрије.

Владика Артемије често је био оптуживан да жуди за мученичством. Но, он то не тражи. Нико од нас не тражи мученичство. Током сваке литургије упитна јектанија два

пута се окончавају молбом да се има "мирна, чиста и безболна смрт". Стога ***није грех*** не желети мучеништво, и њега нико од нас не жели. Једино тражимо да нам Бог подари снагу вере која ће нам дати храбрости да издржимо и не подамо се страху, када дође последњи час.

И шта ће се сада десити? Владика се суочава са изборомː може се поново потчинити Синоду и поћи ка свом распећу или одбити и ићи пред црквени суд. Ми не знамо шта ће одабрати. Али са извесношћу можемо тврдити да ће то бити оно што му се у том тренутку учини бољим, или бар мање штетним, зарад својих волљених, православних Косова и Метохије.

И зато вас сада питам какав други одговор се може дати на питање "Како је на Косову и Метохији?" осим да је стање на Косову и Метохији тешко и да ће бити још теже?

НАПОМЕНА УРЕДНИШТВА

Текст овог предавања, одржаног септембра 2009. у Парохијском дому руске цркве Светог Јована Крститеља у Вашингтону, добили смо од пријатеља из иностранства. Због огромног значаја објављујемо га и на енглеском и на руском, што иначе не уобичајавамо, како би што шири круг људи са њима био упознат.

Косара Гавриловић, ћерка предратног министра и дипломате, добровољца и четника из 1912. године, писца Милана Гавриловића, рођена је 1924. у Београду. По завршетку Другог светског рата заједно са целокупном породицом остала је без отаџбине, имовине, држављанства и "грађанске части". Дипломирала је француски и руски на Кембрицу. Предавала је руски на Универзитету Џорџ Вашингтон у Вашингтону и радила као преводилац за Стејт Департмент. Иако је преводила и за америчког председника Џорџа Буша старијег, хрватски председник Фрањо Туђман је, приликом пријема у Белој Кући, захтевао да "ћерка Милана Гавриловића за њега не преводи".

Госпођа Гавриловић је 2000. провела неко време у Грачаници. Априла 2008. преселила се из Балтимора, САД у Манастир, где ради као преводилац Његовог преосвештенства Владике Артемија, Епископа рашко-призренског и косовско-метохијског.

Поред препева 21 српске народне песме на *енглески* (*Songs of Serbia*, Serbian Literary Company, Toronto, 2002), госпођа Гавриловић је објавила и збирку својих песама на енглеском и српском, *Walls and Cracks in Walls* и књигу *Ребека Вест и Гавриловићи*, Жагор, Београд 2008, о пријатељским везама своје породице и познате енглеске списатељице.

ВЕРОУЧИТЕЉКА КАО ОВЕЈАНИ ПРЕВАРАНТ

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ СПС,

БЕОГРАД

РЕФЕРИСАО САМ СВЕШТЕНИКА Николу Јовића пре пуна два месеца о баханалијама које је, наочиглед Братства и неких верника, спроводио у храму над девојкама и женама и то у исповедаоници и том приликом напомену да, исто тако, разваратне радње врши у тој цркви и вероучитељ Маркове цркве у Београду Татјана Франовић, служећо на саблазан свима: верницима и братству, јер је једном свештенику из те Цркве растурила брак, а вуче се и са другим свештеницима и са помоћницима свештеничким.

Радила је бесправно и продавала преварантски зграде на више локација у Београду, по више пута разним особама продавала један исти стан, све под изговором да ради за СПЦ и сиромашну децу, по захтеву Патријарха, заклањајући се за ауторитет Патријарха.

Како Високопреосвећени митрополит Амфилохије није хтео да узме тај проблем благовремено и да је смени са вероучитељске дужности док није пукла брука, правдајући се да је она и њему спремала ручак и да је т добра особа, а она је крала од других и хранила епископе и свештенике, уз пут живела порочно са свештеницима, што ја треба да доказујем, а ја сам желео само да укажем на то и да се она склони из Цркве, јер тако лакше врбује наивне вернике да их превари и измами им новац и Цркву осрамоти. До сада је то учинила око 20торици верника, превариши их, међу њима и мене, јер је тобоже мајка хтела да се обеси због зеленаша који јој узимају зеленашку камату за дуговање, а незнајући да је преварант, ја сам им и сам дао велику суму новца, наивно мислећи да спасем њену душу и душу њене мајке, а Тања је обећала да ће ми за тај новац изградити стан од 77 км у суседној улици.

Шаљем ВАм доказ да је она сада ухапшена због утаје око 40 милиона пореза, а требало би да одговара и за око 140 милиона узетог на превару новца од верника, а она је још вероучитељ у Марковој цркви у Београду. Братихја зна за њене неморалне радње, али ћути и тако нити спасавају своје нити њену душу.

Захтевам да Татјана Франовић више не брука Цркву већ да се разреши дужности вероучитеља, да не залази у канцеларије црквене које су прованисане до низине пакла, затим да се и њена сестра ИВАНАФРАНОВИЋ, која се, како чујем, дрогира и ама има енормне дугове, те тако срамоте обе СПЦ, као и то да се њеној мајци, која иде по црквама и лови наивне да их превари за новац, забрани приступ у Цркву за извесно време по саслушању и одмерење тежине греха.

Достављам Вам исечак из новина „Блиц" са натписом о превари утаје пореза Тање Франовић, а сада долази писање о преварама које је учинила верницима, па ће „потоња превара бити гора од прве", за коју ме Митрополит нијехтео да послушач

У синовској оданости
Београд, 05.06.2009.,

Протојереј Жарко Гавриловић

ВАША СВЕТОСТИ,

Молим Вас да проследите ово писмо Светом архијерејском синоду Српске православне цркве да се Татјана Франовић, због афере хапшења због утаје пореза и бојних превара, а која се данас налази у затвору и њена сестра Ивана Франовићи, због такође учињених великих преварантски дугова, прича се да употребљава дрогу, БРИШУ из списка вероучитеља Архиепископије београдске карловачке, као недостојних личности да обављају посао вероучитеља, а дасе њиховој мајци Олги Франовић расписом забрани да се прихвата славски домаћина по београдским и околним црквама, на којима лове лаковерне, узимајући им новац и лажно продавајући станове или куће, што тобоже раде по благослову српског Патријарха за сиромашку децу избеглице.

Уз прилог молбе Синоду достављам исечак о хапшењу поменуте Татјане Франовић.

Љуби Свету Десницу и моли за Архипастирски благослов

Београд, 05.03.2009.

Одани Вам,

(Др Жарко Гавриловић, протојереј)

ЊЕГОВОЈ СВЕТОСТИ
Архиепископу пећком, Митрополиту београдско – карловачком и Патријарху српском Господину Господину П А В Л У,

БЕОГРАД
ПАТРИЈАРШИЈА

Početak gradnje stanova u Šumatovačkoj 110

Uhapšena vlasnica firme „Novi real"

Utajila porez od 40 miliona dinara

Tatjana Franović-Mihailović (38) iz Beograda, direktorka preduzeća "Novi real", uhapšena je zbog sumnje da je utajila 40 miliona dinara od prodaje stanova. Ona se tereti da je kao osnivač i direktor firme "Novi real" od marta 2004. do kraja januara 2008. godine prodala 37 novoizgrađenih stanova i lokala u Beogradu, u ulicama Primorska 26, Golubačka 9 i Šumatovačka 110, za 160 miliona dinara.

Ana Ž. Adžić

Osumnjičena, koja je jedno vreme predavala i veronauku u Crkvi svetog Marka, hapšena je i u novembru prošle godine nakon što je za njom bila raspisana potera. Bila je osumnjičena za prevaru kupaca stanova, 48 sati provela je u policijskom pritvoru, ali je puštena, jer su istražni sudija i tužilac odlučili da "prijava ide redovnim putem". Pre tog hapšenja, protiv nje su kupci stanova, koji su izražavali strah da se pobegne u Francusku čije državljanstvo ima njen muž, podneli više od 20 krivičnih prijava, a javno su je optužili za prevaru. Stanove su platili, ali se u njih nisu uselili, jer zgrade nisu završene. Kupci su tvrdili i da je neke stanove prodavala po dva puta.

Tatjana Franović-Mihailović, koja je radila i kao učiteljica veronauke, prodala 37 stanova, a neke naplatila dva put

Tatjana Franović-Mihailović

Nekoliko kupaca u svojim krivičnim prijavama protiv Franovićeve navodilo je da je zgrade gradila bez potrebnih dozvola i da stanove koje su platili nikada neće moći da uknjiže. U Građevinskoj inspekciji Vračara, na čijoj su teritoriji sporne zgrade, tada je rečeno da će protiv nje podneti prijavu za privredni prestup, a pred inspektorima je tvrdila da gradi u ime Srpske pravoslavne crkve i da su to stanovi za izbeglice i bolesne.

Među onima kojima je na prevaru uzela 47.000 evra i obećala stan je i sveštenik Žarko Gavrilović, koji je Franovićevu upoznao u crkvi u kojoj je predavala veronauku.

- Bio sam duhovnik njenoj majci, koja mi se zvala me je i pretila da će da se obesi, jer njenu ćerku jure zelenaši. Dao sam joj 47.000 evra, ali i zatražio da potpišemo ugovor, kojim se obavezala da mi da stan u Šumatovačkoj 110, u zgradi koja je tada gradila, ukoliko mi ne vrati novac. Dug mi nije vratila, a kasnije sam saznao da je taj stan već prodala - ispričao je otac Žarko koji je nakon toga protiv Tatjane Franović podneo prijavu, a tužio ju je i Sinodu i patrijarhu, jer postoji sumnja da je njena diploma Teološkog fakulteta falsifikovana.

Jedna od najvećih žrtava Franovićeve bila je R. Ž. koja se pre nekoliko godina vratila iz SAD, a u crkvi je upoznala Tatjanu majku Olgu i kojoj je počela da se dvori. S tatjanom je potpisala ugovor za kupovinu stana u zgradi u izgradnji u Primorskoj ulici 26. R. Ž. je tvrdila i da joj je na proslavi Srpske nove 2004. godine, "nešto stavljeno u vino", te se ne seća da je potpisala ugovor kojim joj je poklonila svoj stan. Stan je uspela da povrati, ali ne i 62.000 dolara koje je dala Tatjani Franović.

Vesti

Tatjana Francviz (37) otuđila budžet Srbije za 40 miliona dinara

S verom u boga varala građane

Četvrtak , 05.02.2009

Vanvučnik Tatjana Francviz-Aškadović (40) iz Beograda juče je uhapšena zbog osnovane sumnje da je prodajom 37 novoizgrađenih stanova i lokala u prestižnoj ulaziji preko noći oštetio za više od 40 miliona dinara.

Ona se tereti da je kao ovlašćeno lice preduzeća „Novi svet" od marta 2004. godine do kraja januara 2008. prodala 37 stanova i lokala u Francuskoj ulici broj 26, Gobeljanskoj 9 i Samarinačkoj 110, a vrednosti od oko 160 miliona dinara, i tako oštetila budžet Srbije za oko 40 miliona. Njenim od svih ugrađa nekadi do kraja koje nevršena. U toku istrage su kupci sami sebi i dovršavali gradnju, dok su lokalci gotov profit ona koji nam imali u tku da se smile. Kako „Alo!" saznaje, ona je oštetila više od 20 kupaca.

Tatjana Francviz-Aškadović je bila zaposlena kao vanvučnik u ulici svetog Vlatka u Beogradu. Prema rečima svedokinja Zarka Gavrilovića, koji je za sako saznao, njega je obmanula za 47.000 evra. Vanvučnog čovjeka prevarila je tako što mu je rekla da nje i njenu ćerku jure ustaše i da za to obezbedi ako joj on ne da 47.000 evra. Uplatnici svedoci su je u istini i poštovali su njom saprovi u kom su kako da ukrilio ne vrati dug, a nadokanda za novac dobija stan u Samarinačkoj ulici koji je nakrbio u izgradnji. Medutim, stan koji je obećala svedocima već je ranije prodala.

Hapšena po potrebi

Osumnjičena, koja je jedno vreme predsednik i vanvučnik u ulici svetog Vlatka, baptistna je i u novembru prošle godine, nakon što je za njom bila raspisana potraznica. Bilo je osumnjičena za pevarn kupaca stanova, 48 sati provela je u policijskom pritvoru, ali je puštena, jer se odbrani nadija i tvrdina: odlazili da „prijava nije svobvuzni putnik".

Lažirala diplomu?

Vlasnica „Novog sveta" navodno je javnošlu Dragoslovski fakultet. U javnosti se spekulisalo da je diplomu falsifikovala.

B. J. - I. P.

Поклоњење Јудео-Масонерији